

Кралете на трилъра®

ДЖЕЙМС РОЛИНС

ОКОТО ГОСПОДНЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Екстреман пъзел от исторически загадки и научни факти!

ДЖЕЙМС РОЛИНС ОКОТО ГОСПОДНЕ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Професор във ватиканския Папски институт по християнска археология получава тайнствен колет, пратен от негов колега, който е изчезнал преди десет години. Вътре има два странни артефакта: череп с дребен надпис на арамейски и том, подвързан с човешка кожа. Генетичният анализ показва, че и черепът, и кожата са на Чингис хан — отдавна мъртвия монголски владетел, в чиято гробница според преданията лежат несметните съкровища и знания на една загинала древна империя.

Командир Грей Пиърс и отряд Сигма, към които се присъединяват двама историци от Ватикана, се впускат в търсене на една истина, свързана с падането на Римската империя — загадка, чиито корени водят към произхода на християнството.

На татко, който ни даде крилете... и ни пусна да летим във висините.

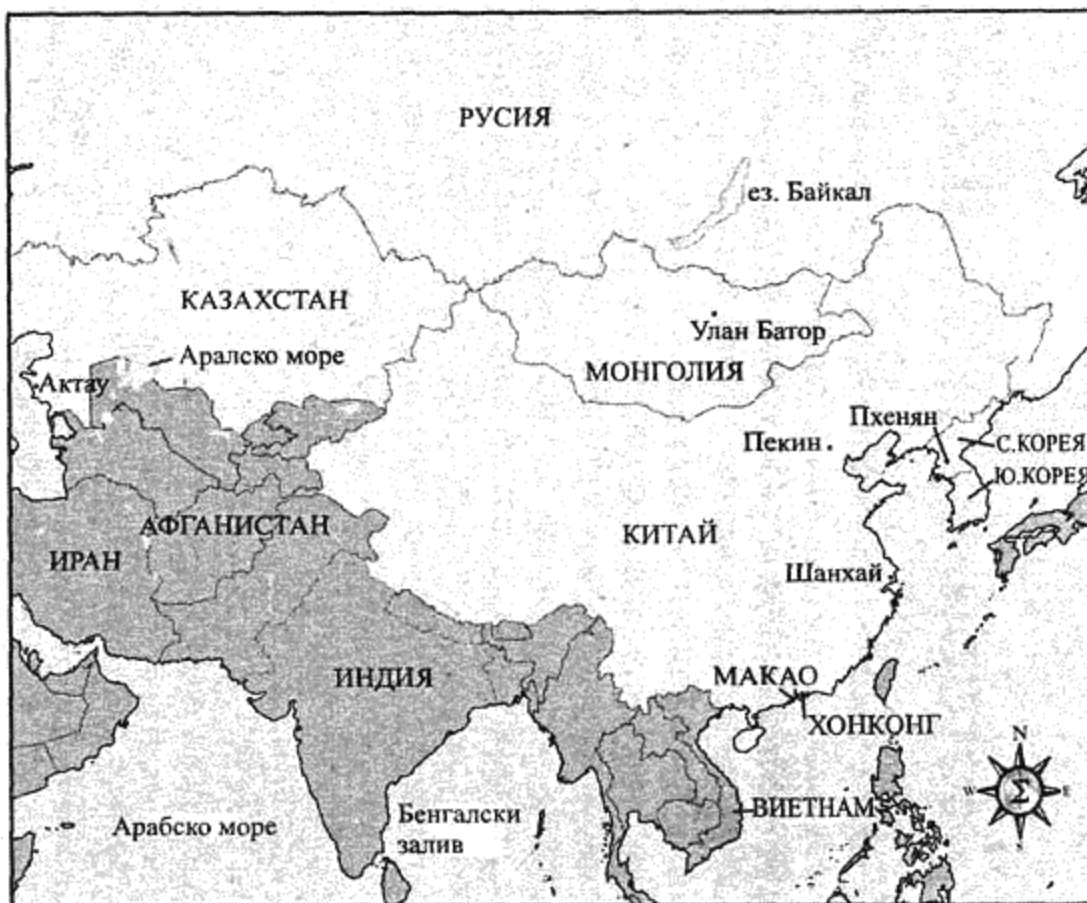
Разграничаването на минало, настояще и бъдеще просто е упорита илюзия.

Алберт Айнщайн

БЛАГОДАРНОСТ

Бих могъл да отделя много страници, за да изброя всичко, с което посочените по-долу хора са ми помогнали за създаването на тази книга. Всяко име заслужава да му се посвети отделен звън на фанфари — ако не и цял духов оркестър. И така. Първо трябва да благодаря на първите си читатели, първите си редактори и някои от най-добрите ми приятели: Сали Барс, Крие Кроу, Лий Гарет, Джейн О’Рива, Дени Грейсън, Ленард Литъл, Скот Смит, Джуди Прей, Уил Мъри, Керълайн Уилямс, Джон Кийз, Крисчън Райли и Ейми Роджърс. И както винаги, специална благодарност на Стив Прей за прекрасните карти (сега и в миналото)... и на Шъри Маккартър за всички страхотни дреболии, които се появяват на имейла ми! На Каролин Маккрей, която е извор на вдъхновение и в същото време строга и взискателна по отношение на детайлите... и на Дейвид Силвиън за изпълнението на абсолютно всичко, за каквото съм го помолил, и за грижите му за моето дигитално обезпечаване! На Ейвъри и Джоузи Лим за помощта им по всички лингвистични въпроси. На Шона Коронадо и всички от Националната ускорителна лаборатория „Ферми“ (Фермилаб), задето ме разведоха из своя изумителен изследователски център, където ми хрумнаха — и ми разрешиха да ги задам — един куп тъпи въпроси. На всички в Харпър Колинс за постоянната им подкрепа: Майкъл Морисън, Лиат Стелик, Даниел Бартлет, Кейтлин Кенеди, Джош Маруел, Лин Грейди, Ричард Акуън, Том Егнър, Шон Никълс и Ана Мария Алеси. И естествено, накрая специална благодарност на хората, от които зависеха всички етапи от издаването на книгата: на моята издателка Лиса Койш и нейната колежка Аманда Бърджърон, на Лори Магий за нейното зорко коректорско око и на моите литературни агенти Ръс Гейлън и Дани Барър (и неговата дъщеря Хедър Барър). И както винаги, трябва да подчертая, че всички фактически и смислови грешки в тази книга са единствено по моя вина. Надявам се да не са чак толкова много.

ЕВРАЗИЯ

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Що е „истина“? Сложен въпрос, когато става дума за *миналото*. Уинстън Чърчил твърди, че „историята се пише от победителите“. Ако е прав, на кой исторически документ можем да вярваме? Писмените извори обхващат последните около шест хиляди години и проследяват само няколко човешки крачки на тази планета. И дори тези сведения са пълни с празноти, които превръщат историята в орфан, прояден от молци килим. Най-важното е, че тъкмо в тези „дупки“ са потънали много от най-големите загадки, които чакат своето преоткриване, включително жизненоважни промени — изключително редки събития, които дават нова насока на цивилизациите.

Такова събитие се случва през 452 г., когато свирепата войска на хунския владетел Атила опустошава цяла Северна Италия. Рим е безпомощен пред тези варварски орди и е напълно логично да падне. Папа Льв I излиза от града и посреща Атила на брега на езерото Гарда. Дватамата разговарят тайно насаме — няма писмени данни какво са обсъждали. След срещата Атила се отказва от сигурна победа, от плячкосването на Вечния град, и незабавно напуска Италия.

Защо? Какво го е накарало да вземе такова решение? Историята не дава отговор на този въпрос.

Прелистете тази страница и ще видите колко малко е оставало да се самоунищожим — изгубен момент от миналото, в който западната цивилизация едва сама не се нанизва на острието на меча, известен като „меча на Бог“.

НАУЧНИ БЕЛЕЖКИ

Що е „реалност“? Това едновременно е и най-простият, и най-сложният въпрос. През вековете той е измъчвал философи и физици. В „Държавата“ Платон описва *истинския* свят като бледа сянка върху стена на пещера. Вгледайте се по-внимателно в нещо, което ви изглежда плътно, и ще установите, че то представлява маса от атоми. Разбийте тези атоми и ще откриете мъничко здраво ядро от протони и неутрони, заобиколено от празни обвивки, състоящи се от няколко орбитиращи електрона. Но дори тези елементарни частици могат да бъдат разделени на по-малки: кварк, неутрино, бозон и така нататък. Продължете още по-надълбоко и ще се озовете в странен свят, обитаван само от вибриращи енергийни струни, които може би всъщност са *огънат*, хвърлящ Платоновите танцуващи сенки.

Също толкова странно ще ви се стори, ако се вгледате *навън*, в нощното небе, в непонятния безкрай, безграничната празнота, осеяна с милиарди галактики. И дори това е възможно да е само *една* от многобройните вселени, които постоянно се разширяват и образуват мегавселена. Ами собствената ни вселена? Последната хипотеза е, че всичко, което преживяваме — от най-миниатюрната вибрираща енергийна струна до онази огромна галактика, въртяща се около въртоп от черни дупки, изкривяващи реалността, — може би е само *холограма*, триизмерна илюзия, или с други думи, че живеем в симулирана реалност.

Възможно ли е това? Нима Платон още навремето е бил прав: *че ние сме слепи за истинската реалност, която ни заобикаля, че цялото ни познание се свежда до бледа сянка върху стената на пещера?*

Прелистете тази страница (ако е страница) и открийте ужасяващата истина.

ПРОЛОГ

Лятото на 453 г.

Централна Унгария

Владетелят умираше прекалено бавно на брачното им ложе.

Надвесената над него убийца беше дъщеря на бургундски принц, седма съпруга на този варварски вожд. Бяха ги оженили едва предишната вечер, насила и с интриги. Името ѝ Илдико означаваше на родния ѝ език „яростен воин“. Ала тя не изпитваше ярост, а трепереше от страх до умирация — кървав тиран, заслужил латинското име *Flagellum Dei*, Бич Божи. За него твърдяха, че носел меча на скитския бог на войната.

Дори самото му име, Атила, отваряше градските порти и прекратяваше обсадите, толкова много се бояха от него. Ала сега, гол и умиращ, той не изглеждаше по-ужасен от всеки друг човек. Беше малко по-висок от Илдико, макар че имаше яките мускули и тежките кости на своя номадски народ. Раздалечените му дълбоко хлътнали очи ѝ приличаха на свински, особено когато ги впиваше в нея, докато я обладаваше през нощта — кръвясали от многото погълнати на сватбата им чаши вино.

Сега беше неин ред да го наблюдава, заслушана във всяко негово хрипливо дихание. Чудеше се след колко време ще го отнесе смъртта. Вече знаеше, че е проявила прекалена предпазливост с отровата, получена от епископа на Валенс, на когото я беше пратил архиепископът на Виена с одобрението на бургундския крал Гундиох. Тя изруга, че са стоварили такова бреме върху крехките ѝ плещи. Как можеше съдбата на света — и настоящето, и бъдещето — да зависи от нея, жена едва навършила четиринайсет лета?

Необходимостта от тази страшна постъпка ѝ съобщи личност, скрита под тъмен плащ, появила се на бащиния ѝ праг преди половин луна. Вече я бяха сгодили за варварския вожд, ала онази вечер я заведоха при този непознат. Илдико зърна кардиналския златен пръстен на лявата му ръка, преди той да успее да я скрие. Тогава ѝ

разказа как едва преди година свирепите орди на Атила опустошили градовете Падуа и Милано в Северна Италия, като избивали всички по пътя си. Мъже, жени, деца. Само онези, които избягали в планината или крайбрежните блата, оцелели, за да разкажат за неговата жестокост.

— Рим беше обречен да падне под нечестивия му меч — обясни й кардиналът пред студеното огнище в родния й дом. — Понеже знаеше, че това със сигурност ще се случи, когато варварите приближиха Вечния град, негово светейшество папа Лъв слезе от земния си трон, за да посрещне тирана на брега на езерото Гарда. И неговата духовна мощ отблъсна безмилостния хун.

Ала Илдико разбираше, че не „духовната мощ“ е спряла варварите — а суеверният ужас на техния вожд.

Тя хвърли поглед към ковчежето върху подиума до ложето. Това ковчеже беше едновременно подарък и заплаха от папата. Дълго и високо около две педи, то съдържаше съдбата на целия свят. Илдико се боеше да го докосне, да го отвори — но щеше да го направи, когато се увереше, че мъжът й наистина е мъртъв.

Не можеше да се справи с всички ужаси едновременно.

Погледът й боязливо попадна върху затворената врата на владетелската спалня, после се насочи към прозореца. Небето на изток просветляваше с обещание за нов ден. Призори щяха да дойдат неговите хора. Дотогава вождът им трябваше да е мъртъв.

С всеки мъчителен дъх от ноздрите му шурваше кръв. Тя се вслуша в дрезгавия хрип на гърдите му. Владетелят немощно се закашля и от устните му също бликна червена струйка, която потече през раздвоената му брада и се събра във вдлъбнатината на гърлото му. Илдико видя пулса му, който караше тази тъмна локвичка да проблясва при всяко заглъхващо изтуптяване на сърцето му.

Молеше се той да умре — колкото се може по-скоро.

„Дано гориш в пламъците на ада, където ти е мястото...“

Небето сякаш чу молитвата й. От гърлото на мъжа се изтръгна сетен хриплив дъх и изтласка още кръв от устата му, след което гърдният му кош спадна за последен път и повече не се надигна.

Илдико тихо заплака от облекчение. Делото беше извършено. Бича Божи най-послед го нямаше, повече не можеше да сее гибел. И тъкмо навреме.

Кардиналът ѝ бе изложил плана на Атила отново да насочи силите си към Италия. Илдико чу такива приказки и на сватбата, пиянски хвалби за предстоящото плякосване на Рим, за намеренията им да изравнят града със земята и да изколят всички. Яркият факел на цивилизацията можеше да помръкне завинаги под мечовете на варварите.

Но нейното кърваво дело беше спасило *настоящето*.

Само че имаше още работа.

Заплахата за *бъдещето* си оставаше.

Тя се смъкна от леглото, отиде при подиума и се приближи до ковчежето. Страхуваше се повече, отколкото когато сипа отровата във виното на съпруга си.

Външното сандъче беше направено от черно желязо, плоско отвсякъде, с капак на панти. Единствената му украса се състоеше от два абсолютно еднакви знака, написани отгоре. Бяха ѝ непознати, ала кардиналът я бе предупредил какво да очаква. Това бил езикът на далечните прадеди на Атила, номадските племена далече на изток.

Илдико докосна първия знак, съставен от обикновени прави линии.

木 木

— „Дърво“ — прошепна тя, търсейки опора в собствения си глас. Символът дори малко приличаше на дърво. Илдико почтително плъзна пръсти по втория — *още едно дърво*.

Едва тогава събра сили да повдигне капака. Вътре откри второ ковчеже, този път от лъскаво сребро. Върху капака му имаше също толкова странен знак, явно изписан с огромно старание.

示

Чертичките означаваха „заповядвам“ или „указвам“.

Илдико си спомни за необходимостта да побърза и с треперещи пръсти вдигна капака. И видя вътре *трето* ковчеже. Златно. Повърхността му блестеше и изглеждаше течна на светлината на факлите. Гравираният върху него знак приличаше на съчетание от предишните два върху желязото и среброто, разположени един над друг и образуващи нова дума.

禁

Кардиналт ѝ беше казал значението ѝ.
— „Забранени“ — каза тя със затаен дъх.

После изключително предпазливо отвори най-вътрешното ковчеже. Знаеше какво ще открие вътре, ала при вида му настръхна.

В златната кутия лъщеше жълтеникав череп. Долната челюст липсваше, пустите очи сляпо се вираха нагоре, сякаш в небето. Но подобно на ковчежетата, върху костта също имаше надпис. Редовете се спускаха спирално от темето, ала това не бяха символите от ковчежетата, а древното писмо на евреите — или поне така ѝ каза кардиналт. Освен това ѝ обясни предназначението на тази реликва.

Черепът се използвал в старо еврейско заклинание, молитва към Бог за милост и спасение.

Папа Лъв подарил това съкровище на Атила с молба за спасението на *Рим*. По време на срещата им понтификът предупредил хуна, че този могъщ талисман е само един от многото, съхранявани във Вечния град, и че всеки, който дръзне да проникне зад стените му, е обречен на гибел. За да илюстрира внушението си, папата му разказал историята за вожда на вестготите крал Аларих I, който преди четирийсет години плячкосал Рим и умрял при излизането си от града.

Уплашен от проклятието, Атила избягал от Италия с безценната реликва. Но както винаги, страховете му явно се успокоили с времето и хунът отново горял от желание да обсади Рим и да изпита силата си срещу гнева Божи.

Илдико плъзна поглед по изпруженото му тяло.

Очевидно не беше издържал това изпитание.

Дори могъщите в крайна сметка не можеха да избягат от смъртта.

Бяха й обяснили какво трябва да направи. Тя протегна ръка към черепа и впери очи в знаците в центъра на спиралата. Заклинанието съдържало молба за спасение от онова, което било написано там.

Надписът посочвал датата на края на света.

Ключът към тази съдба лежал под черепа — скрит в желязо, сребро, злато и кост. Неговото значение станало известно едва преди месец с пристигането на един несториански свещеник от Персия пред портите на Рим. Той научил за пратения на Атила подарък от съкровищниците на Църквата, дар, който някога поднесъл на Рим самият Несторий, константинополският патриарх. Свещеникът разказал на папа Лъв, че ковчежетата и черепът не идвали от Константинопол, а много по от изток, и били пратени на съхранение във Вечния град. Накрая разкрил на понтифика какво е *истинското* съкровище в сандъчетата — и му съобщил името на човека, на когото бил този череп.

Илдико докосна с пръсти реликвата и отново се разтрепери. Празните очни орбити сякаш преценяващо се визираха в нея, същите очи, които — ако се вярваше на несторианеца — някога гледали нейния Бог, самия Иисус Христос.

Тя се поколеба дали да извади свещената реликва от ковчезето — и бе наказана за колебанието си от почукване на вратата. Последва гърлен вик. Илдико не разбираше езика на хуните, но знаеше, че ако не получат отговор от своя вожд, хората му скоро ще влязат в стаята.

Беше се забавила много.

Нямаше никакво време за губене. Тя повдигна черепа, за да разкрие онова, което лежеше под него — ала там нямаше *нищо*. На дъното на ковчезето видя само златно легло с формата на предмета, който някога е бил там, дъвен кръст, реликва, както се твърдеше, паднала от самото небе.

Само че сега кръста го нямаше.

Илдико погледна мъртвия си съпруг, човек, прочут колкото с жестокостта си, толкова и със своята проникателност. Говореше се също, че имал уши под всяка маса. Зачуди се дали вождът на хуните не

е научил за загадките, разкрити от несторианския свещеник в Рим, и не е взел небесния кръст. Може би тъкмо на това се дължеше внезапно възвърналата му се увереност, че ще превземе Рим?

Виковете навън се усилваха, блъскането по вратата ставаше все по-настойчиво.

Отчаяна, Илдико остави черепа в ковчежето и затвори капаците. Едва тогава се отпусна на колене и скри лицето си в шепи. Разтърсиха я ридания и в следващия миг дъските на вратата зад нея се пръснаха на парчета.

Задавиха я сълзи, също както кръвта беше задръстила гърлото на съпруга ѝ.

Мъжете влетяха в стаята и когато видяха своя вожд, проснат на смъртното си ложе, нададоха пронизителни крясъци. Скоро ги последваха сърцераздирателни вопли.

Но никой не посмя да я докосне, скърбящата нова съпруга, която се олюляваше на колене до ложето. Смятаха, че сълзите ѝ са за мъртвия ѝ мъж, за нейния владетел, ала грешаха.

Тя плачеше за света.

Свят, обречен да изгори.

В наше време

17 ноември, 16:33 ч. централноевропейско време

Рим, Италия

Дори звездите като че ли бяха срещу него.

Присвит в зимния мраз, монсиньор Вигор Верона пресичаше сенките на Пиаца дела Пилота. Въпреки дебелия си вълнен пуловер и палтото трепереше — не от студ, а от ужаса, който вледеняваше сърцето му.

В здрачното небе сияеше комета, увиснала над купола на „Св. Петър“, най-високата точка в цял Рим. Небесната гостенка, най-ярката от векове насам, засенчваше току-що изгрялата луна и оставяше дълга искряща опашка на звездния фон. В миналото такива явления често бяха смятани за предвестници на нещастия.

Той се молеше да не се случи нищо лошо.

Стисна колета още по-здраво. Несръчно го беше увил в оригиналната му опаковка, но не му оставаше да ходи още много.

Фасадата на Папския григориански университет вече се извисяваше пред него, заобиколена от по-ниски крила и самостоятелни сгради. Въпреки че още фигурираше в списъка на професорите в Папския институт по християнска археология, водеше само извънредни курсове като гост-преподавател. Сега служеше на Светия престол като префект на Archivio Segretto Vaticano — Ватиканския таен архив. Но това, което носеше в момента, не се беше озовало у него в качеството му на професор или префект, а на приятел.

„Подарък от мъртъв колега“.

Монсиньор Верона стигна до главния вход на университета и пресече белия мраморен атриум. Още имаше кабинет в института. Всъщност често идваше тук да прави справки в изключително богатия университетски библиотечен фонд. Той съперничеше дори на римската Национална библиотека, наброяваше над един милион тома и се помещаваше в съседната шестетажна сграда, където се намираше и големият отдел за древни паметници и редки издания.

Ала нищо в университетската библиотека, нито във Ватиканския таен архив, не можеше да се сравнява с книгата, която носеше сега Вигор — нито с онова, което я придружаваше в пакета. Затова се беше обърнал за съвет към единствения човек в Рим, на когото имаше доверие.

Докато се катереше по стълбищата и обикаляше из тесните коридори, коленете му започнаха да отказват. На шейсет и пет той продължаваше да е във форма от десетилетията активна археологическа теренна дейност, но през последните няколко години оставаше прекалено много време заробен в архиви, прикован зад бюра и камари книги, отрупан със задължения към Светия престол.

„Ще се справя ли с тази задача, Господи?“

Трябваше.

Накрая стигна в институтското крило и забеляза позната фигура, облегната на вратата на неговия кабинет. Племенницата му го беше изпреварила. Навярно идваше направо от работа, защото носеше карабинерската си униформа, тъмносиньо сако със сребърни еполети и панталон с червени лампази. Още нямаше трийсет, а вече я бяха произвели в лейтенант от Comando Carabinieri per la Tutela del Patrimonio Culturale, Службата за опазване на културното наследство,

която преследваше трафика на откраднати произведения на изкуството и археологически находки.

Видът ѝ го изпълни с гордост. Беше я потърсил колкото заради опита ѝ с такива неща, толкова и от обич. Не вярваше на никой друг колкото на нея.

— Вуйчо Вигор. — Рейчъл го прегърна, отдръпна се, отметна кичур тъмна коса зад ухото си и преценяващо впери в него карамеленокафявите си очи. — Какво е чак толкова спешно?

Той се озърна предпазливо, но по това време в неделя нямаше никой и всички кабинети изглеждаха тъмни.

— Ела вътре и ще ти обясня.

Монсиньор Верона отключи вратата и я покани да влезе. Въпреки високия му пост помещението беше тясно и всички стени бяха заети от лавици, отрупани с книги и купчини списания. Малкото му бюро се намираше под прозорец, тесен колкото бойница в замък. Луната огряваше царящия в кабинета хаос в сребриста светлина.

Едва след като двамата влязоха и затвориха вратата, той рискува да включи лампата, после облекчено въздъхна, успокоен от уюта на познатата обстановка.

— Помогни ми да освободя място на бюрото.

Щом свършиха, Вигор остави колета и разгъна кафявата опаковка, разкривайки дъсчено сандъче.

— Получих го по пощата днес. Без обратен адрес, само с името на подателя.

Обърна ъгъла на хартията и ѝ го показа.

Отец Йосип Тараско

— Отец Йосип Тараско — прочете на глас Рейчъл. — Трябва ли да го познавам?

— Не, няма откъде. — Монсиньор Верона я погледна.

— Обявиха го за мъртъв преди повече от десет години.

Тя сбърчи чело и видимо се напрегна.

— Колетът е прекалено чист, за да е бил изгубен за толкова време из пощите. — Изгледа го преценяващо. — Възможно ли е някой да е подправил името му и това да е някаква жестока шега?

— Не виждам защо. Всъщност мисля, че тъкмо затова подателят е адресирал колета на ръка. За да се уверя, че наистина е отец Тараско. С него бяхме близки приятели. Сравних почерка на адреса с няколко стари писма, които съм запазил. Същият е.

— Щом е жив, защо са го обявили за мъртъв?

Вигор въздъхна.

— Отец Тараско изчезна по време на изследователско пътуване в Унгария. Пишеше обобщаваща статия за лова на вещици в тази страна в началото на осемнайсети век.

— Лов на вещици ли?

Монсиньор Верона кимна.

— В началото на осемнайсети век Унгария била сполетяна от суша, продължила десет години и придружена от глад и мор. Имало нужда от изкупителна жертва, от някой, върху когото да стоварят вината. За период от пет години били избити над четиристотин души, нарочени за магьосници.

— А твоят приятел? Какво се е случило с него?

— Разбери, когато Йосип замина за Унгария, страната тъкмо се беше измъкнала от съветски контрол и положението продължаваше да е нестабилно. Беше опасно да разпитваш прекалено, особено в провинцията. Последната вест от него беше съобщение на телефонния ми секретар. Натъкнал се на нещо смущаващо, свързано с група от дванайсет „магьосници“, шест жени и шестима мъже, изгорени в някакво градче в Южна Унгария. Говореше едновременно уплашено и развълнувано. След това — мълчание. Полицията и Интерпол го издирваха цяла година. След още четири години го обявиха за мъртъв.

— Значи трябва да се е укривал. Но защо? И защо се появява след десет години, защо тъкмо сега?

Вигор се обърна с гръб към племенницата си, за да скрие гордата си усмивка. Рейчъл притежаваше способността мигновено да напипва същността на нещата.

— Ще получиш отговор на последния си въпрос, когато видиш какво ми е пратил.

Пое си дълбоко дъх, вдигна капака на сандъчето, внимателно извади първия от двата предмета вътре и го постави на бюрото.

Рейчъл неволно отстъпи крачка назад.

— Това череп ли е? Човешки череп?!

— Да.

Тя преодоля първоначалната си изненада и се приближи. Веднага забеляза непонятния надпис върху костта и проследи спиралата с показалец, без да я докосва.

— А текстът?

— На арамейски е. Според мен тази реликва е пример за ранна талмудическа магия, практикувана от вавилонските евреи.

— Каква магия? Като вещерството ли?

— В известен смисъл. Тези заклинания представляват защита от демони или молитва за помощ. Археолозите са открили хиляди такива находки — главно паници с написани в тях заклинания, но и няколко подобни черепа. Два са в Берлинския музей. Другите са в частни колекции.

— А този? Нали казваш, че отец Тараско се интересувал от вещици, което най-вероятно означава, че е проявявал интерес и към окултни предмети.

— Сигурно. Но се съмнявам, че този тук е автентичен. Талмудическата магия възниква през трети век и изчезва до началото на седми. — Вигор махна с ръка над черепа, сякаш самият той правеше магия. — Предполагам, че този артефакт не е чак толкова древен. Най-рано от тринайсети-четиринайсети век. Пратих един зъб в университетската лаборатория, за да потвърдя предположението си.

Потънала в размисъл, Рейчъл бавно кимна.

— Но освен това проучих надписа — продължи вуйчо й. — Добре познавам тази форма на арамейския. Открих множество очевидни грешки, объркани диакритични знаци, сгрешени или липсващи ударения, като че ли някой е направил лош препис на оригинален надпис, обаче не е разбирал този древен език.

— Значи черепът е фалшификат, така ли?

— По-скоро смятам, че зад създаването му не се крият лоши намерения. Че не става дума за *измама*, а за *съхранение*. Някой се е страхувал, че това знание може да се изгуби, и затова е направил копия, стремейки се да съхрани нещо по-древно.

— Какво знание?

— След малко ще стигна и до това.

Той бръкна в сандъчето, извади втория предмет и го постави на масата до черепа. Древната книга, широка колкото разтворената му

длан и два пъти по-висока, беше подвързана с груба кожа, а листовете бяха подшити с дебел канап.

— Това тук е пример за антроподермична библиопегия — поясни монсиньор Верона.

Рейчъл сбърчи чело.

— Което означава...

— ... че книгата е подвързана с *човешка* кожа и подшита с *човешко* сухожилие.

Тя отново отстъпи назад, само че този път остана на разстояние от бюрото.

— Откъде знаеш?

— Не знам, но предполагам. Пратих проба от кожата в същата лаборатория за датиране и ДНК анализ. — Вигор вдигна страховития том. — Обаче съм сигурен, че ще се окаже прав. Проучих я под микроскоп. Човешките пори видимо се различават по големина и даже по форма от свинската и телешката кожа. И ако се вгледаш по-внимателно, в центъра на корицата...

Той посочи нещо, което приличаше на дълбока гънка в средата на подвързията.

— Със съответното увеличение можеш да видиш фоликулите на миглите.

Рейчъл пребледня.

— На миглите ли?

— Това тук е човешко *око*, защото с по-тънки сухожилия.

Тя преглътна с усилие.

— Каква е тази книга? Някакво окултно четиво ли?

— И аз така си мислех, особено като се има предвид интересът на Йосип към унгарските магьосници. Но не, това не е някакъв дяволски кодекс. Само че в някои среди текстът се смята за богохулен.

Монсиньор Верона внимателно повдигна корицата, като внимаваше да не огъва прекалено подвързията. Текстът вътре беше написан на латински.

— Това всъщност е гностична книга от Библията.

Рейчъл, която знаеше добре латински, наведе глава и преведе началото.

— „Това е тайното учение на живия Иисус...“ — Тя го погледна, познала откъса. — Евангелието от Тома, нали?

Вуйчо ѝ кимна.

— Светецът, който се съмнявал в Христовото възкресение.

— Но защо е подвързано с човешка кожа? — Младата жена погнусено сбърчи лице. — Защо твоят изчезнал колега ти е пратил такива отвратителни неща?

— Като предупреждение.

— Какво предупреждение?

Вигор отново се обърна към черепа.

— Написаното тук заклинание представлява молитва към Бог да спаси света от гибел.

— Определено съм признателна за молитвата, но какво общо...

— В средата на спираловидния надпис е написана пророческата дата за предстоящия апокалипсис — прекъсна той племенницата си. — Преобразувах я от древноеврейското летоброене в съвременна календарна дата. — Монсиньор Верона посочи центъра на спиралата. — Ето защо отец Йосип е излязъл от скривалището си и ми е пратил тези неща.

Рейчъл го изчака да продължи.

Вигор погледна през прозореца към кометата, която сияеше в небето, достатъчно ярка, за да затъмни луната. Увисналата в нощта поличба за гибел го накара да потрепери.

— Краят на света ще настъпи... *след четири дни.*

ПЪРВА ЧАСТ
КРУШЕНИЕ И ПЛАМЪЦИ

1.

*17 ноември, 07:45 ч.
тихоокеанско стандартно време
Военновъздушна база Лос Анджелис
Ел Сегундо, Калифорния
Вече се надигаше паника.*

Изправен на наблюдателната платформа над контролната зала, Пейнтър Кроу усети напрежението по внезапното стихване на разговорите между специалистите. По командната верига в Центъра за космически и ракетни системи бяха разменени нервни погледи. В този ранен час присъстваха само началниците и неколцина ръководители на изследователски отдели в Министерството на отбраната.

Етажът под тях приличаше на макет на контролния център на НАСА. От двете страни на трите грамадни екрана на задната стена имаше редици компютърни терминали и сателитни контролни пултове. Средният екран показваше карта на света, трасирана от светещи линии, които обозначаваха траекторията на два военни сателита и пътя на близката комета. Двата странични екрана излъчваха на живо сигнала от камерите на спътниците. На *левия* бавно се въртеше профилът на Земята на фона на космоса. На *десния* яркото сияние на кометната опашка забулваше звездите наоколо.

— Нещо не е наред — прошепна Пейнтър.

— Какво искаш да кажеш? — Шефът му стоеше до него на наблюдателната платформа.

Генерал Грегъри Меткаф ръководеше АИОП, Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната. Облеченият в пълна униформа афроамериканец беше петдесетинагодишен, възпитаник на академията в Уест Пойнт.

За разлика от него, Пейнтър носеше обикновен черен костюм, а каубойските му ботуши му придаваха небрежен вид. Бяха му подарък от Лиза, в момента в изследователска командировка в Ню Мексико. Наполовина индианец, той навярно трябваше да откаже да носи

ботушите, но ги харесваше, особено защото му напомняха за годеницата му, която отсъстваше вече цял месец.

— Нещо е уплашило експерта от „Оперативна поддръжка“. — Пейнтър посочи специалиста на втория ред терминали.

В това време главният експерт се приближи до колегата си и се наведе над пулта.

— Ще се оправят. — Меткаф махна пренебрежително с ръка. — Това им е работата.

И генералът продължи разговора си с командира на 50-о космическо крило в Колорадо Спрингс.

Все още обезпокоен, Пейнтър не престана да следи растящото напрежение на долния етаж. Бяха го поканили да наблюдава тази секретна мисия не само като директор на Сигма, която действаше под шапката на АИОП, но и като инженер на съоръжение, използвано на единия от двата военни спътника.

Сателитите ОГ-1 и ОГ-2 бяха изведени в космоса преди четири месеца. Съкращението означаваше „Определяне на геодезична прецесия“ — наименование на проект за изследване на гравитацията под ръководството на военен физик, който възнамеряваше да направи пълен анализ на кривата на пространство-времето около Земята, за да улесни проектирането на спътниковите и ракетните траектории.

Макар и само по себе си амбициозно начинание, откриването на кометата от двама любители астрономи преди две години незабавно промени фокуса на проекта — особено след регистрирането на нейната необикновена енергийна характеристика.

Пейнтър погледна съседката си отляво — изследователката от Астрофизичната обсерватория на Смитсъновия институт. Двайсет и три годишна, висока и стройна като лекоатлетка, д-р Джейда Шоу имаше безупречна кожа с цвят на кафе, а късо подстриганата ѝ черна коса подчертаваше дългата ѝ шия. Облечена в бяла лабораторна манта и дънки, тя стоеше със скръстени ръце и нервно гризеше нокътя на палеца си.

Преди година и пет месеца бяха привлекли младата астрофизичка от Харвард и я бяха включили в този секретен военен проект. Тя очевидно още не се чувстваше в свои води, въпреки че полагаше усилия да го крие.

Всъщност нямаше основания за нервност, защото нейните проучвания вече ѝ бяха донесли международно признание. Въз основа на квантови уравнения, които далеч надхвърляха интелектуалното равнище на Пейнтър, Джейда Шоу беше разработила необичайна теория за „тъмната енергия“, онази тайнствена сила, която съставлява три четвърти от вселената и е причината за нейното ускорено разширяване.

И сякаш за да докаже още по-категорично способностите си, д-р Шоу бе единственият физик, забелязал малките аномалии в приближаването на небесната гостенка, която в момента сияеше на небето — комета, обозначена като ИКОН.

Преди година и половина тя бе използвала дигиталната информация на новия фотоапарат за тъмна енергия, 570-мегапикселова система, проектирана във Фермилаб и инсталирана в една планинска обсерватория в Чили. С нейна помощ изследователката бе проследила преминаването на кометата и бе установила аномалии, които според нея доказвали, че това небесно тяло излъчва или смущава тъмната енергия по пътя си.

Проучванията ѝ моментално бяха засекретени от съображения за национална сигурност. Подобен нов източник на енергия имаше огромен неизползван потенциал — и икономически, и военен.

От този момент свръхсекретният проект ОГ получи нова цел: да изследва потенциалната тъмна енергия на кометата. Планираха да пратят ОГ-2 през нейната пламтяща опашка, да направят опит да уловят регистрираната от д-р Шоу енергия и да я пренасочат към втория спътник, който обикаляше в земна орбита.

За щастие за изпълнението на тази задача не се налагаха съществени промени в първоначално проектирания сателит. Според оригиналната схема в самото му сърце трябваше да се вгради идеална сфера от кварц. Щом изведяха спътника в орбита, възнамеряваха да ѝ придадат въртливо движение и така да предизвикат жирокопичен ефект, който щеше да им позволи да регистрират кривата на пространство-времето около Земята. Ако експериментът постигнеше успех, лъчът тъмна енергия от единия до другия спътник трябваше да предизвика известно смущение на тази крива.

Експериментът наистина беше смел. Дори вече шеговито разчитаха съкращението ОГ като „Окото Господне“. Пейнтър

оценяваше по достойнство шегата и си представяше онази въртяща се идеална сфера, готова да надникне в загадките на вселената.

— Сателитът ще навлезе в опашката след десет секунди! — извика главният експерт.

Докато течеше предстартовото броене, очите на д-р Шоу бяха вперени в потока от данни на гигантския екран.

— Надявам се да сте сбъркали, директор Кроу — каза тя. — За това, че нещо не е наред. Сега не е моментът за грешки — не и когато ни предстои да получим достъп до енергия, свързана с раждането на нашата вселена.

„Така или иначе, вече няма връщане назад“ — помисли си Пейнтър.

07:55 ч.

В течение на шест напрегнати минути ОГ-2 постепенно изчезваше в йонизираната пара от газ и прах. На десния екран, който показваше образа от камерата на сателита, вече не се виждаше абсолютно нищо. Сега летяха сляпо и изцяло зависеха от телеметричните данни.

Пейнтър се опитваше да възприема всичко едновременно; усещаше възбудата в залата и съзнаваше историческото значение на този момент.

— Регистрирам енергиен пик в ОГ-две! — съобщи от терминала си специалистът по енергийни системи.

Разнесе се откъслечно ликуване, но напрежението бързо го заглуши. Данните можеше да са грешни.

Всички погледи се насочиха към друг пулт, този на авиокосмическия инженер, който следеше ОГ-1. Той поклати глава. Явно нямаше данни енергията, уловена от първия спътник, да се пренасочва към неговия орбитиращ около Земята близък. После инженерът внезапно скочи на крака и извика:

— Получава се нещо!

Системният експерт забърза към него.

Докато всички очакваха потвърждение, д-р Шоу посочи телеметричната информация под картата на света.

— Засега изглежда обещаващо.

„Щом казваш...“, помисли Пейнтър.

Получаващите се данни му бяха непонятни. След още една напрегната минута информационният поток пред очите му се замъгли.

Специалистът по енергийни системи рязко се изправи. На екраните пред него мигаха предупреждения и съобщения за грешки.

— Енергийното равнище тук вече се повиши толкова, че не подлежи на измерване! Какво да правя?

— Изключи го! — нареди системният експерт.

Без да сяда, специалистът бясно започна да пише на клавиатурата.

— Не става! Сателитната навигация не реагира. Десният екран изведнъж почерня.

— А сега изгубихме и видеосигнала — прибави той. Пейнтър си представи как ОГ-2 се носи в космоса — просто поредният безполезен космически боклук.

Инженерът, който наблюдаваше ОГ-1, махна с ръка на системния експерт.

— Получавам нови данни. Трябва да ги видите.

Д-р Шоу пристъпи към парапета на наблюдателната платформа в очевиден опит да прочете информацията. Пейнтър последва примера ѝ, както и повечето други началници с тях.

— Геодезичната прецесия се променя — поясни инженерът и посочи монитора. — Нула цяло и две десети процента отклонение.

— Не е възможно — промълви д-р Шоу. — Освен ако пространство-времето около Земята не започва да се огъва.

— Вижте! — продължи инженерът. — Тъгловият момент на Окото става все по-голям, много по-голям, отколкото предполагаша предстартовите изчисления. Даже засичам двигателна сигнатура!

Д-р Шоу се вкопчи още по-здраво в парапета, сякаш се готвеше да скочи долу.

— Такова нещо може да се случи само ако външен източник захранва Окото!

Пейнтър разбираше, че ѝ се иска да обяви регистрирането на *тъмна енергия*, но се въздържа от преждевременни заключения.

Разнесе се нов глас — този път от терминал с надпис КОНТРОЛ.

— ОГ — едно губи орбитална стабилност!

Кроу погледна централния екран, който показваше картата на света и траекторията на спътниците. Синусоидата на траекторията на ОГ-1 видимо се изравняваше.

— Жироскопичните сили в сателита трябва да го изхвърлят от орбита — поясни д-р Шоу. Гласът ѝ бе едновременно паникьосан и развълнуван.

Профилът на Земята на левия екран се уголеми, изпълни цялото пространство и скри мрачния космос. Спътникът излизаше от орбита и започваше бавно да потъва обратно в гравитационния кладенец, от който бе дошъл.

С проникването на сателита в горните атмосферни слоеве образът скоро изгуби яснотата си и се покри с потоци от данни и призрачни сенки.

По дисплея прелитаха континенти, облаци, яркосини океани.

След малко и той потъмня като другия.

Над залата се спусна тежко мълчание.

Сателитната траектория на световната карта заприлича на оръфан край на въже — главният компютър се опитваше да екстраполира различни аварийни траектории, като взимаше предвид множество променливи величини: турбулентността на горните атмосферни пластове, ъгъла на движение, скоростта, с която се разпадаше спътникът.

— Останките най-вероятно ще паднат по източната граница на Монголия! — съобщи специалистът, който следеше телеметричните данни. — А може би чак в Китай.

— От Пекин ще ги съберат, бъдете сигурни! — измърмори под нос командирът на 50-о космическо крило.

Пейнтър беше съгласен с него. Китай нямаше да пропусне пламтящите късове космически боклук, които се носеха към страната.

Генерал Меткаф стрелна Кроу с гневен поглед. Пейнтър знаеше значението му. Модерната военна техника на борда на спътника бе секретна. Не можеха да си позволят да попадне в чужди ръце.

Левият екран премигна за стотна от секундата, после пак почерня — последното изхълцване на умиращия сателит.

— Край! — обяви системният експерт. — Не регистрираме никакви излъчвания. Спътникът вече е обикновено парче метал.

Скоростта на телеметричните данни на централния екран бързо започна да пада и накрая лентата остана празна.

Д-р Шоу внезапно стисна Пейнтър за ръката.

— Нека покажат онзи последен кадър — помоли тя.

— От момента преди сателитът да престане да функционира.

Сигурно беше забелязала нещо необичайно в данните, нещо, което явно я плашеше.

Меткаф също я чу.

Пейнтър въпросително се втренчи в началника си.

— Направете го. Веднага!

Предадоха заповедта по командната верига. Инженерите и специалистите направиха фокусите си и след няколко безкрайни минути на редигитализация, изчистване и увеличаване на контраста на големия екран отново разцъфна последният образ от онова кратко премигване.

В залата се разнесе ахване.

Генералът се наведе към ухото на Пейнтър.

— Ако от спътника е оцеляло дори едно *единствено* отломъче, трябва да го намерим. Не бива да попада във враговете ни.

Кроу не възрази. Разбираше всичко.

— Вече имам оперативни агенти в района.

Меткаф озадачено се вторачи в него, питайки го с поглед как е възможно това.

„Чиста проба късмет“.

Щеше да се възползва от късмета си и незабавно да събере спасителен отряд. В момента обаче просто зяпаше екрана, неспособен да откъсне очи от него.

Виждаше се сателитен образ на Източното крайбрежие на Съединените щати, заснет от падащия сателит. Изображението беше достатъчно детайлно, за да се различават по-големите крайбрежни градове.

Бостън, Ню Йорк, Вашингтон.

Всички се бяха превърнали в тлеещи развалини.

2.

17 ноември, 23:58 ч.

централно стандартно време

Макао, Китайска народна република

Бяха прекосили половината свят, за да търсят призрак.

Командир Грей Пиърс слезе от ферибота със среднощната навалица и се насочи към сградата на пристанището. Скоростният катамаран беше взел разстоянието от Хонконг до полуостров Макао за малко повече от час. Докато чакаше паспортната проверка в оживената сграда, Пиърс разкършваше схванатия си гръб.

Хората прииждаха на полуострова за специален фестивал с водни фенери в чест на кометата. Тази нощ течеше голям празник — пускаха фенери в езера и реки като жертви за духовете на мъртвите. Във водите около терминала като светещи цветя се поклащаха стотици пламъчета.

Съсухреният старец на опашката пред него носеше тръстиков кафез с жива гъска. И двамата изглеждаха еднакво намусени — в тон с настроението на Грей след седемнайсетчасовото пътуване.

— Защо ме зяпа тая патка? — попита Ковалски.

— Май не е само патката — отвърна Пиърс.

Здравенякът носеше дънки и дълъг шлифер и стърчеше цяла глава над Грей, което означаваше, че се извисява над всички наоколо. Неколцина души снимаха американския великан, като че ли сред тях се е озовала някаква годзила с груби черти и късо подстригана коса.

Грей се обърна към другите си спътници.

— Няма голяма вероятност да научим нещо от нашия човек тук. Нали ви е ясно?

Сейчан невъзмутимо сви рамене, но той усещаше напрежението ѝ по бръчката между веждите ѝ. Бяха дошли лично да разпитат човека. Тази среща беше нейната последна надежда да открие какво се е случило с майка ѝ, изчезнала преди двацет и две години, отвлечена от дома си във Виетнам от въоръжени мъже и оставила деветгодишна дъщеря. Сейчан смяташе, че майка ѝ отдавна е мъртва — докато преди

четири месеца не излезе на бял свят информация, предполагаща, че е възможно още да е жива. Бяха впрегнали всички ресурси и връзки на Сигма в разузнавателните общности, за да стигнат чак тук.

Най-вероятно щеше да се окаже задънена улица, но бяха длъжни да проверят.

Опашката пред тях най-после оредя и Сейчан се приближи до отегчения полицай. Носеше черни дънки, туристически обувки, широка смарагдовозелена копринена блуза, която отиваше на очите ѝ, и кашмирена жилетка заради нощния хлад.

Поне се вписваше в обстановката — деветдесет и девет процента от пътниците бяха азиатци. Сейчан обаче имаше и европейска кръв и това ѝ придаваше известна екзотичност. Слабото ѝ лице и високите ѝ скули сякаш бяха изваяни от светъл мрамор. Бадемовидните ѝ очи блестяха като полиран нефрит. Мекота ѝ придаваше само буйният водопад на косата ѝ с цвят на гарваново крило.

Всичко това не остана незабелязано от полицая.

Когато пристъпи към него, дебелакът, чието шкембе силно опъваше униформената му куртка, се поизправи на стола си. Сейчан срещна погледа му и продължи напред с грациозността на лъвица, едновременно излъчваща могъщество и заплашителност. Подаде му паспорта си. Документите ѝ бяха фалшиви, също като на Грей и Ковалски, но вече бяха издържали по-строгата проверка в Хонконг след полета им от Вашингтон.

Никой от тях не желаше китайските власти да установят истинската им самоличност. Грей и Ковалски бяха оперативни агенти от Сигма, секретно поделение в АИОП, съставено от бивши командоси, които допълнително бяха получили различни научни специалности, свързани със защитата от глобални опасности. Преди да бъде принудена да се съюзи със Сигма, Сейчан беше изпълнявала мокри поръчки в международна престъпна организация. Макар че официално не работеше в отряда, тя оставаше негова тъмна сянка.

Поне засега.

След като Грей и Ковалски също минаха проверката, тримата излязоха и спряха такси. Докато чакаха колата да паркира до тротоара, Пиърс се огледа. Полуостровът и свързаните с него острови бяха като примамливо неоново море, над което кънтеше музика и човешки гласове.

Бившата португалска колония Макао се беше превърнала в нещо като Лас Вегас за южнокитайското крайбрежие, Мека на хазарта, вече задминал своя американски аналог по приходи. Само на няколко крачки от фериботното пристанище се издигаше златната кула на едно от най-големите казина в града, „Сандс Макао“. Твърдеше се, че струващият триста милиона долара комплекс се е изплатил за по-малко от година. Продължаваха да прииждат хазартни компании, които строяха нови казина. Общият им брой възлизаше на трийсет и три, всички в град шест пъти по-малък от Вашингтон.

Ала чарът на Макао не се свеждаше само до хазарта. Удоволствията, които предлагаше той, някои законни, повечето не, далеч не се ограничаваха до ротативките и масите за покер. Старата поговорка за Вегас важеше с пълна сила:

„Каквото се случва в Макао, си остава тук“.

Грей нямаше намерение да променя това положение. Докато чакаха, той зорко наблюдаваше тълпите. Някой се опита да го избута и да им отмъкне таксито, но Пиърс го отблъсна с протегнатата длан. Ковалски се вмъкна на предната седалка, а Грей и Сейчан се настаниха на задната.

Тя се наведе напред и скорострелно заговори на шофьора на китайски.

След малко вече летяха към целта си.

Сейчан се отпусна назад и подаде на Грей портфейла му.

Той го зяпна изненадано.

— Как...

— Взе ти го един джебчия. Докато си тук, трябва да си отваряш очите на четири.

От предната седалка се разнесе високият смях на Ковалски.

Пиърс се замисли и си спомни мъжа, който се опита да го избута на тротоара. Това беше хитрост за отвличане на вниманието, докато друг му бе задигнал портфейла, явно заедно с достойнството му. За щастие Сейчан също притежаваше известни умения, научени по улици не много по-различни от тукашните.

След изчезването на майка ѝ я бяха разкарвали по мизерни сиропиталища из Югоизточна Азия, докато накрая престъпници я бяха прибрали от улицата и я бяха научили да убива. Всъщност при първата им среща тя рани Грей в гърдите — не особено приятен начин за

запознанство. След унищожаването на бандата Сейчан отново осиротя и остана на произвола на съдбата, без никаква опора в новия свят.

Бяха я превърнали в убийца без корени.

Грей често си мислеше, че тя може да изчезне всеки момент и че няма да я види никога повече. Въпреки че през последните четири месеца се бяха сблизили и рамо до рамо търсеха информация за съдбата на майка ѝ, тя продължаваше да издига стена помежду им, макар да приемаше неговото другарство, подкрепата му и даже веднъж леглото му. Не че онази нощ се случи нещо. Просто работиха до късно и ставаше дума само за удобство, нищо повече. И все пак той не заспа и легнал до нея, се вслушваше в дишането ѝ и усещаше лекото ѝ потреперване насън.

Сейчан беше като диво животно: плашлива, предпазлива, нащрек.

Ако Грей направеше рязко движение, тя най-вероятно щеше да се стресне и да избяга.

Дори сега седеше сковано в таксито, изпъната като струна на виолончело. Той се пресегна, плъзна длан по гърба ѝ и я притегли към себе си. Усети, че стоманата в нея бавно омеква, и тя се отпусна до него. Едната ѝ ръка си играеше със сребърната висулка с форма на дракон на шията ѝ, а другата намери дланта му и показалецът ѝ проследи белега по палеца му.

Докато Сейчан откриеше своето място в този нов свят, Грей не можеше да се надява на повече. Освен това усещаше причината за неистовото четиримесечно издирване на майка ѝ. Това ѝ даваше шанс да се преоткрие, да възстанови връзката си с единствения човек, който я е обичал и закрилял, да възроди семейството, което е изгубила. Едва тогава, предполагаше той, Сейчан можеше да се откъсне от миналото и да погледне бъдещето.

Грей споделяше тази нейна цел, от все сърце ѝ желаше да успее и щеше да направи всичко по силите си, за да ѝ помогне.

— Ако този човек знае нещо, ще го накараме да го каже — обеща ѝ той.

00:32 ч.

— На път са — съобщи мъжът. — Би трябвало да стигнат след няколко минути.

— Потвърди ли самоличността им, Томас?

Джуланг Делгадо нервно крачеше край бюрото от цейлонско копrienено дърво, материал, изключително скъп и рядък — двата основни фактора, които обуславяха неговите интереси. Останалата мебелировка на кабинета му се състоеше само от антики, португалско-китайска смесица като самия него.

— Опитахме се да откраднем документите на по-дребния мъж, обаче се намеси жената — отвърна Томас. — И някак си успя да измъкне портфейла му от ръцете ни.

Определено си я биваше.

Джуланг спря и докосна едната от трите снимки на бюрото — жена с европейски и азиатски черти, плод на различни култури като него, само че навярно с френско-vietnamска кръв.

Зърна собственото си отражение в тъмния компютърен дисплей. Носеше фамилията на бащиния си род, свързан с португалското присъствие в Макао още от времето на опиумните войни в началото на XIX век. Малкото му име идваше от страна на майка му. Беше наследил кръглите очи и гъстата брада — която поддържаше съвсем късо подстригана — на баща си и фините черти и гладката кожа на майка си. Макар да приближаваше четирийсетте, хората го смятаха за много по-млад. Други го взимаха за неопитен: подлъгваха се от младежкия му вид — и правеха огромната грешка да се опитат да се възползват от това.

Грешка, която никога не се повтаряше.

Джуланг отново насочи вниманието си към снимката на жената. Тя бе ловка убийца и за главата ѝ даваха висока цена. Най-голяма награда бяха обявили израелците от Мосад — искаха обаче гаранции, че никой няма да научи нито за тях, нито за неговото участие.

Това беше най-ценната му дарба: да остава невидим, да дърпа конците отдалече, да открива изгодни възможности.

Впери очи в снимката на военния, бивш рейнджър от американската армия. Имаше силно загоряло лице, ъгълчетата на сивосините му очи бяха покрити с бръчици от слънцето, волевата му брадичка тъмнееше от гъста брада. Наградата за този човек постоянно продължаваше да расте, особено през последните дванайсет часа.

Очевидно имаше много врагове — или знаеше ценни тайни. Това нямаше значение. Джуланг разглеждаше всичко като стока. Досега най-висока цена предлагаше анонимен клиент от Сирия.

Другият мъж — с маймунска физиономия — явно беше обикновен бодигард. Човек, когото просто щеше да отстрани, за да се добере до истинските съкровища.

Но първо трябваше да стигне до тях.

Щеше да е елементарно да ги отвлече от сградата на фериботното пристанище, но такова похищение щеше да привлече излишно внимание. След преминаването на Макао към Китай през 1999-а му се налагаше да действа по-прикрито. Промяната обаче си имаше и положителните страни. Новата власт предприе строги мерки срещу престъпността и избави полуострова от повечето воюващи китайски триади, в резултат на което Джуланг се освободи от тяхната конкуренция и това му позволи да установи по-голям контрол над собствената си организация. И сега, като бос на Макао, както го наричаха някои, той имаше пръст във всичко и китайските власти общо взето си затваряха очите, стига да държеше юздите здраво и чиновниците да получаваха ежеседмичния си пай.

Колкото повече забогатяваше Макао, толкова по-богат ставаше и Джуланг.

— При казино „Лишбоа“ ли са твоите хора? — попита той Томас. Не биваше да допускат никакви грешки. — Готови ли са да ги пресрещнат?

— Sim, senhor^[1].

— Добре. Каква съпротива очакваш да окажат?

— Те не носят огнестрелно оръжие. Предполагаме, че всички са въоръжени с ножове. Естествено, това не би трябвало да има значение.

Джуланг кимна доволно, затвори телефона и погледна плазмения екран върху антикварния португалски моряшки сандък. Беше наредил на Томас да подкупи един от охранителите в казино „Лишбоа“, за да си осигури достъп до вътрешната им система за видеонаблюдение и особено до една от техните ВИП стаи на главния етаж. Такива помещения изобилстваха навсякъде в Макао и обслужваха богатите комарджии, които искаха да играят на самостоятелни маси или да се забавляват с елитни проститутки.

Във въпросната стая имаше само един клиент, който чакаше гостите си на диван, тапициран с червена коприна. През последните няколко дни той прекалено си беше развързал езика, разказвайки не на когото трябва за среднощната си среща и своя неочакван късмет. А когато се отнасяше за толкова големи суми, особено получени от чужденци, информацията непременно стигаше до Джуланг Делгадо. И той бързо успя да установи самоличността на гостите.

Там, където се лееха пари, винаги имаше възможност за печалба.

Джуланг заобиколи зад бюрото си. Родовото му имение се издигаше на площад „Леал Сенадо“, историческото сърце на колониално Макао, където векове наред триумфално бяха марширували португалски войски, а днес по време на празници танцуваха китайски дракони. Дори тази нощ по дърветата наоколо висяха фенери и кафези с пойни птици. В малките светилища на мъртвите отгатак площада имаше керамични купи с плаващи свещи, осветяващи пътя на отишлите си души.

Най-яркият пламък обаче гореше на небето: сребристото сияние на кометата.

Доволен от себе си, той се настани на стола си и се обърна към плазмения екран, готов да се забавлява с нощното шоу в казино „Лишбоа“.

00:55 ч.

Това не беше онова Макао от спомените й.

Сейчан слезе от таксито и се огледа. От последното й идване бяха минали повече от петнайсет години. По пътя от пристанището почти не успя да зърне някогашния сънен португалски град с тесни улички, колониални имения и барокови площади.

Сега той се гушеше зад високи стени от рекламен блясък и крещяща безвкусица. Навремето дори казино „Лишбоа“ имаше по-скромнен вид — нищо общо с днешната неонова празнична торта и още по-малко с последната „придобивка“, „Гранд Лишбоа“, тристаметрова златна кула с формата на лотосов цвят.

Да, *определено* не беше Макао от нейните спомени.

Единствената прилика с онези по-сънливи времена бяха хилядите сияещи фенери, плаващи по недалечното езеро Нам Ван. По

брега му горяха благовония и слабият морски бриз носеше ухание на карамфил, звездовиден анасон и сандалово дърво. Хилядолетна традиция, отдаваща почит на мъртвите.

През годините Сейчан беше пускала много такива фенери в памет на майка си.

„Може би вече няма да го правя“.

Грей си погледна часовника и я подкани да побърза.

— Имаме само още пет минути. Ще закъснеем.

Двамата с Ковалски вървяха напред, тя бе на крачка зад тях — не като покорна съпруга, а за да пази тила им. Макао може и да криеше лицето си зад неоновия блясък и мигащите светлини, но Сейчан разбираше, че колкото повече пари се изливат на толкова малко пространство, особено в район от света, за който такова богатство не е типично, толкова по-дълбоки корени пускат престъпността и корупцията. Тя знаеше, че някогашното Макао, арена на гангстерски войни, трафик на хора и убийства, все още процъфтява в сенките на града.

Забеляза групичка тайландски проститутки, които се шляеха край входа, пример за мрежата от корупция, хвърлена от Макао над целия регион. Една от тях се насочи към Грей, сигурно привлечена от суровата му красота и обещанието за американско богатство, но Сейчан срещна тежко гримираните ѝ очи и момичето бързо отстъпи.

Тримата необезпокоявано минаха под мигащите неоновии реклами на казино „Лишбоа“ и влязоха през главния вход. В носа моментално я удари ужасна воня на цигари и залютя в очите и гърлото ѝ. Във въздуха висеше пелена от дим и подсилваше мрачния, злокобен вид на главния етаж.

Тя продължи след Грей в сърцето на мрака.

Нямаше го невероятния блясък на всяко голямо ласвегаско казино. Тукашният хазарт носеше атмосферата на старата школа, завръщане към ерата на петдесетте години. Таваните бяха ниски, осветлението — сумрачно. Звънтяха и проблясваха ротативки, но само в една отделена от останалите зала. На главния етаж имаше единствено маси: бакара, пай гоу, фан тан. Около тях бяха струпани сипаничави мъже и намусени жени, които палеха цигара от цигара и потъркваха талисмани за късмет, приковани там колкото от надежда, толкова и от наркотична зависимост. Над тях висяха дванайсет

стилизирани дракона, сграбчили в ноктите си светещи кълба сменящи се цветове. Две топки бяха тъмни, което говореше за лоша поддръжка.

Въпреки това Сейчан установи, че се отпуска, че ѝ е приятен гангстерският характер на това място, че оценява отсъствието на каквато и да е преструвка. Обзе я усещане за някаква мрачна близост с него.

— Асансьорите са натам. — Грей посочи няколкото кабинички наляво.

Тяхната цел се намираше над този етаж, навътре в здрачните дълбини на комплекса, в лабиринта от ВИП стаи, където се изсипваше *истинското* богатство в Макао. В тези уединени помещения имаше повече маси, отколкото в големите зали.

Качиха се на асансьора и Пиърс натисна бутона на четвъртия етаж. Най-скъпите ВИП стаи се обслужваха от посреднически фирми, частни компании, които водеха богати комарджии от вътрешността на Китай или от други държави и изпълняваха и най-екстравагантните им желания. Дори подземната търговска галерия на казиното играеше ролята и на шоурум за проститутки, откъдето всеки можеше да си поръча млади жени.

Двайсет различни посредници въртяха бизнес в тези стаи, включително престъпни организации, които перяха пари. Тази анонимност и дискретност бяха идеални за целите на Грей и Сейчан, които се представяха като богати комарджии. Възнаграждението на техния информатор щеше да бъде изпрано от посредническата фирма и те щяха да излязат с чисти ръце. Цялата операция се свеждаше до съвсем проста задача: да получат информацията, да платят на човека и да си тръгнат.

Вратата на асансьора се отвори и пред тях се разкри коридор, декориран в нескопосан опит за разкош, само в червени и златни тонове. Пред много от стаите стояха на пост здравеняци.

Ковалски ги измери с поглед като разярен бик.

— Натам. — Сейчан ги поведе.

Бяха приближили целта си и тя се разбърза. Имаше последен шанс да научи съдбата на майка си. Всички други следи една след друга бяха отпаднали. Сейчан се опитваше да овладее нервността си. През последните четири месеца разчиташе на подготовката си и беше вечно нащрек, което отклоняваше вниманието ѝ от онова свиване под

лъжичката, онзи възел от надежда, отчаяние и страх. Точно затова държеше Грей на разстояние въпреки неговото очевидно желание да открие нещо по-дълбоко в нея.

Просто не смееше да изгуби контрол.

Тяхната ВИП стая се намираще в дъното на коридора. От двете страни на вратата стояха двама едри мъже с издутини под саката, бодигардове, осигурени от посредническата компания.

Когато се приближиха, тя им показа фалшивата си лична карта.

Грей и Ковалски направиха същото.

Едва тогава единият охранител почука на вратата и я отвори. Сейчан влезе първа и светкавично огледа обстановката. Боядисани в златно стени, килим на червени и черни шарки. Вляво имаше маса за бакара с покривка от зелено сукно, отдясно — няколко стола и кресла с червена копринена дамаска. В стаята имаше само един човек.

Д-р Хуан Пак.

Тъкмо на неговото присъствие се дължаха всички тези предпазни мерки. Той работеше като главен изследовател в ядрения научноизследователски център в Йонбьон, Северна Корея — инсталация за обогатяване на уран, използван в атомната програма на страната. Освен това д-р Пак страдаше от тежка пристрастеност към хазарта, макар че това се знаеше само от няколко разузнавателни организации.

Хуан Пак угаси цигарата си и се изправи от дивана. Оказа се, че е висок едва около метър петдесет и пет и слаб като клечка. Той леко се поклони, вперил поглед в Грей, сякаш усещаше кой е главният от тримата. Моментално престана да обръща внимание на Сейчан — обикновена жена.

— Закъсняхте — любезно, но твърдо отбеляза д-р Пак с едва доловим акцент. Бръкна в джоба си и извади джиесем. — Плащате за един час от времето ми. Както се уговорихме, осемстотин хиляди.

Сейчан скръсти ръце и остави Грей да въведе кода за трансфера, организиран от посредническата фирма.

— Четиристотин хиляди сега — каза Пиърс. — Останалите само ако вашата информация ме удовлетвори.

Сумата беше в хонконгски долари и се равняваше на около осемдесет хиляди в американска валута. Сейчан с радост би платила десет пъти повече, ако човекът наистина знаеше нещо за майка й. А

ако се съдеше по отчаянието в очите му, ученият сигурно щеше да се съгласи на много по-малко, отколкото му бяха предложили. Имаше да урежда огромни дългове към противни типове, дългове, които дори тази сума нямаше да покрие напълно.

— Няма да се разочаровате — увери ги Пак.

01:14 ч.

Докато наблюдаваше как Хуан Пак посочва на гостите си копринените кресла, Джуланг Делгадо се усмихна. Якият американец обаче се насочи към масата за бакара, седна на нея и разсеяно заопипва зеленото сукно.

Двата ценни обекта — убийцата и бившият военен — последваха корееца и седнаха.

На Джуланг му се искаше да чува разговора им, но камерите в „Лишбоа“ предаваха само картина.

Жалко.

Това обаче нямаше да намали печалбата му.

Както отлично знаеше, *търпението се възнаграждава по достойнство.*

01:17 ч.

Усетила, че севернокорейският учен ще се отпусне повече с мъж, Сейчан остави Грей да поведе разговора с Хуан Пак.

„Женомразец проклет...“

— Значи познавате жената, която издирваме, така ли? — започна Пиърс.

— Да. — Кореецът кимна отсечено. Беше запалил нова цигара и с очевидна нервност издиша облак дим.

— Казва се Гуанин. Но се съмнявам, че това е истинското ѝ име.

„Не е — помисли си Сейчан. — Или поне не беше“.

Истинското име на майка ѝ бе Маи Фън Ли.

Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна спомен, неканен и нежелан точно в този момент. Сейчан лежеше по корем край езерцето в тяхната градина и прокараваше показалец по повърхността на водата в опит да примами една златна рибка — и тогава лицето на майка ѝ се отрази до

нейното, потрепвайки от вълничките, заобиколено от нападали черешови цветове.

Това означаваше името ѝ.

„Черешови цветове“.

Тя запримигва и се върна в настоящето. Не се изненадваше, че майка ѝ е взела ново име. Знаеше, че е бягала и е трябвало да се крие. Новото име означаваше нов живот.

Възможностите на Сигма бяха позволили на Сейчан да установи самоличността на въоръжените мъже, които бяха отвели майка ѝ. Те бяха от виетнамската тайна полиция, носеща евфемистичното наименование Министерство на обществената сигурност. Агентите научили за връзката ѝ с американски дипломат, бащата на Сейчан, и за пламналата между тях любов и се опитали да изкопчат от нея американски тайни.

Държали я в затвор край Хошимин, но след една година тя успяла да избяга по време на затворнически бунт. Поради чиновническа грешка за кратко била обявена за мъртва, за убита по време на безредиците. Тъкмо тази щастлива случайност ѝ дала достатъчно преднина, за да избяга от Виетнам и да изчезне в големия свят.

„Дали ме е търсила? — зачуди се Сейчан. — Или е решила, че вече съм мъртва?“

Имаше още хиляди въпроси...

— Гуанин — повтори Пак. По устните му плъзна крива усмивка, презрителна и горчива. — Толкова красиво име определено не ѝ отиваше... поне преди осем години, когато пътищата ни се пресякоха.

— Какво искате да кажете? — Грей повдигна вежди.

— Гуанин означава „богиня на милосърдието“. — Ученият им показва лявата си ръка. Имаше само четири пръста. — Ето това е резултатът от нейното милосърдие.

Сейчан се понаведе напред и за пръв път се намеси в разговора.

— Как се запознахте с нея? — студено попита тя.

В първия момент Пак не ѝ обърна внимание, но после поприсви очи и се втренчи в нея. Навярно едва сега я забелязваше истински. В погледа му проблесна подозрителност.

— Гласът ви звучи... — Той се запъна. — Точно тогава... но това е невъзможно!

Грей се размърда и привлече вниманието му.

— Този ваш час струва скъпо, доктор Пак. Моля, отговорете на въпроса на дамата: как се запознахте с Гуанин? В какво качество?

Кореецът поглади реверите на самото си. Явно се опитваше да се овладее. Накрая отговори.

— Някога тя обслужваше точно тази стая. — Кимна към пода. — Като глава на банда от Дзюлун, триадата Дуанджъ.

Това име накара Сейчан да потрепери.

Грей изсумтя презрително.

— Значи твърдите, че Гуанин е ръководила тази китайска триада, така ли?

— Да — отсече ученият. — Тя е единствената жена, заставала начело на триада. И за да го постигне, трябваше да е невероятно безмилостна. Не биваше да взимам заем от нея.

Пак заразтрива чуканчето на липсващия си пръст.

Пиърс забеляза движението му.

— Тя ли нареди да ви отрежат пръста?

— Не, направи го *лично!* Дойде от Дзюлун с чук и длето. Името на триадата ѝ означава „отчупена клонка“. Това е и нейният характерен начин да стимулира длъжниците си да ѝ плащат навреме.

Грей сбърчи лице, представяйки си отвратителната сцена.

Сейчан също го преживяваше тежко. Дишаше все по-учестено, опитваше се да съпостави този факт с майката, която някога беше излекувала гълъб със счупено крило. Ала виждаше, че кореецът не лъже.

Пиърс обаче се съмняваше.

— И откъде да знаем, че тази главатарка на триада е жената, която издирваме? Как ще го докажете? Носите ли нейна снимка?

Разпратеното от Сигма запитване сред разузнавателните общности включваше фотография на майката на Сейчан от архива на виетнамския затвор, в който беше лежала, както и възможните ѝ местонахождения, за съжаление, пръснати из голяма част от Югоизточна Азия, а също компютърно обработено изображение на евентуалния ѝ вид днес, двайсет години по-късно.

Д-р Пак беше единствената обещаваща риба, която клъвна на тази въдица.

— Снимка ли? — Кореецът поклати глава и запали нова цигара. — Тя си покрива лицето на обществени места. Виждали са го само най-високопоставените в нейната триада. Ако някой го зърне, няма да доживее, за да го разкаже на когото и да било.

— Тогава откъде...

Ученият посочи гърлото си.

— По дракона. Видях го, когато тя замахна с чука... висеше на шията ѝ и среброто блестеше безмилостно като своята собственичка.

— Такъв ли? — Сейчан пхна показалец под яката си и измъкна собствения си дракон. В запитването имаше и негова снимка. Нейният амулет беше копие на друг. Тя носеше спомена за оригинала запечатан в съзнанието си и той често спохождаше сънищата ѝ.

... сгушена в обятията на майка си на креватчето под отворения прозорец, навън пееха птици, лунната светлина се отразяваше в сребърния дракон на майчината ѝ шия, заискряваше като водна повърхност при всяко нейно вдишване...

Хуан Пак обаче явно си спомни нещо друго и рязко се отдръпна, сякаш искаше да избяга.

— Сигурно има много такива висулки с формата на дракон — заяви Грей. — Това *не* е доказателство. Само вашият спомен за накит, който сте видели преди осем години.

— Ако искате истинско доказателство...

Сейчан го прекъсна, изправи се, прибра дракона под яката си и даде знак на Пиърс да поговорят настрана.

Щом се отдалечиха зад масата за бакара, зашепна в ухото му. Грамадното тяло на Ковалски ги скриваше от корееца.

— Той казва истината. Трябва да сменим посоката на разговора и да научим *къде* точно на Дзюлун е майка ми.

— Знам, че ти се иска да му вярваш, Сейчан, но ми позволи да...

Тя го стисна за бицепса, за да го накара да замълчи.

— Името на триадата. Дуанджъ.

Очевидно забелязал нещо на лицето ѝ, Грей я остави да говори.

Сейчан усети напирещите сълзи — идваха от място, свързано с щастие и мъка, място, където нощните птици още пееха в джунглата.

— Името... Отчупена клонка — продължи тя и осъзна, че дори със самото му произнасяне нещо в нея се прекършва.

Той чакаше — не разбираше нищо, но ѝ даваше възможност да му обясни.

— Моето име... — със заекване произнесе Сейчан, почувствала се изведнъж разголена, — името, което ми е дала майка ми... и от което аз се отказах, за да оставя детството си в миналото... беше *Чи*.

„Новото име означава нов живот“.

Грей се ококори.

— Истинското ти име е Чи?!

— *Беше* — подчерта тя.

Онова момиче отдавна не съществуваше.

Сейчан дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

— На виетнамски „чи“ означава „клонка“.

Тя видя по лицето му, че е разбрал.

Майка ѝ беше дала на триадата името на своята изгубена дъщеря.

Преди Пиърс да успее да отговори, иззад вратата се разнесе остра кашлица — само че не идваше от човешко гърло. На пода в коридора тупнаха тела, повалени от оръжие със заглушител.

Грей вече се завърташе към опасността и теглеше Ковалски със себе си.

— Нали искахте доказателство! — извика от отсрещния край на стаята Пак и посочи вратата с димящата си цигара. — Започва се!

Сейчан незабавно разбра какво е направил кореецът. Трябваше да се досети по-рано, като се имаше предвид наученото преди малко. Наруга се наум. В миналото никога нямаше да допусне да е толкова заслепена. Контактът със Сигма притъпяваше сетивата ѝ.

Д-р Пак заотстъпва от вратата, но не изглеждаше уплашен. Той участваше в тази игра — срещу възнаграждение, много по-голямо от сумата, предложена му от Грей, начин да изплати *всичките* си дългове. Копелето ги беше продало на майчината ѝ триада, на жена, която правеше всичко възможно да крие лицето си от света.

Такава жена щеше да унищожи всеки, който се приближи прекалено до истината.

Сейчан я разбираше.

И тя щеше да постъпи така.

Човек прави каквото е нужно, за да оцелее.

01:44 ч.

За разлика от нея, Джуланг Делгадо не разбираше внезапния обрат на събитията в казино „Лишбоа“. Той скочи на крака и грабна джиесема си.

Тримата чужденци на плазмения екран реагираха на някаква суматоха пред вратата на ВИП стаята. Двамата мъже прекатуриха масата за бакара настрани, така че да е между тях и вратата. Севернокорейският учен в дъното на помещението не изглеждаше много притеснен, но все пак се дръпна в най-далечния ъгъл.

Джуланг натисна клавиша за бързо набиране, за да се свърже с Томас в „Лишбоа“. Хората му имаха заповед да атакуват обектите чак след като д-р Пак си тръгне. Не искаше да си има проблеми със севернокорейците. Той поддържаше изгодни връзки с правителството им и осигуряваше на техни видни представители като Хуан Пак безпрепятствен достъп до Макао. Дори лично беше ходил в Пхенянь, за да разработва тези връзки.

Томас вдигна и незабавно докладва за обстановката, тежко задъхан — явно тичаше.

— И ние видяхме на монитора, senhor. Престрелка. В момента се качвам там. Някой атакува ВИП стаята.

Обзе го справедливо негодувание. Нима се опитваха да му задигнат стоката?! Например клиент, предложил по-ниска цена и сега решил да заобиколи търга и да действа директно?

— Според нас е някоя триада — сякаш прочел мислите му, съобщи Томас.

Джуланг сви юмрук.

„Проклети китайски псета...“

Информацията за намеренията му трябваше да е изтекла до чужди уши.

— Как ще наредите да процедираме, senhor? Да отстъпим или да продължим по плана?

Джуланг нямаше друг избор. Ако не отговореше решително на удара, триадите щяха да го изтълкуват като признак за слабост и това означаваше години наред да води териториални войни. А и освен разклащането на позициите му в очите на китайските управители на Макао цената за неговата организация щеше да е прекалено висока.

Налагаше се да вземе крайни мерки.

— Блокирайте „Лишбоа“ — заповяда той. Щеше да превърне нарушителите в нагледен пример. — Доведете още хора. Моментално разстрелвайте всеки известен член на триада в района, независимо дали е замесен. Както и всеки *заподозрян* техен съучастник, всеки, който може да е помогнал, улеснил или дори само да е знаел за този удар. Искам ги мъртви!

— А обектите?

Джуланг претегли предимствата и недостатъците. Въпреки че двамата щяха да му донесат сериозна печалба, смъртта им също щеше да даде на всички важен урок — щеше да демонстрира готовността му да пожертва личната изгода, за да запази авторитета и позициите си. Честта и достойнството бяха важни като въздуха за китайците.

Той остави гнева си да се оттече и прие новата ситуация. Стореното — сторено.

Пък и в края на краищата трупове им пак щяха да му донесат прилична сума.

А по-добре малка печалба, отколкото никаква.

— Убийте ги — нареди Джуланг. — И тримата.

[1] Да, господине (порт.) — Б. пр. ↑

3.

17 ноември, 09:46 ч.

тихоокеанско стандартно време

Военновъздушна база Лос Анджелис

Ел Сегундо, Калифорния

В контролната зала на Центъра за космически и ракетни системи все още властваше хаос.

Бяха изтекли почти два часа, откакто на грамадния дисплей се появи сателитното изображение на потъналото в тлеещи развалини Източно крайбрежие. Персоналът на базата незабавно се беше уверил, че Ню Йорк, Бостън и Вашингтон са невредими. Животът там продължаваше благополучно.

Над залата се спусна осезаемо облекчение. Реакцията на Пейнтър не правеше изключение — той имаше приятели и колеги в североизточната част на страната. И все пак се радваше, че годеницата му е в Ню Мексико. Представи си лицето на Лиза, оброчено от гъстата ѝ руса коса и с онази дяволита усмивка, от която сърцето му винаги се разтуптяваше. Ако ѝ се случеше нещо...

В крайна сметка обаче нещата на изток бяха наред.

„В такъв случай какво е излъчил спътникът преди да излезе от строя, по дяволите?“

През последните два часа този въпрос си задаваха всички. Появиха се какви ли не теории. Екстраполация? Компютърна симулация на ядрен удар? Но всички инженери твърдяха, че такива изчисления не са по възможностите на оригиналната програма на сателита.

„Тогава какво се е случило?“

Пейнтър стоеше до д-р Джейда Шоу и неколцина инженери и висши военни пред огромните екрани.

Пред тях сияеше сателитно изображение на Манхатън. Един млад специалист прокара червената точка на лазерната си показалка по ширината на острова.

— Тази картина е получена от спътник на Националната разузнавателна служба по абсолютно същото време, в което ОГ-едно прелетя над Източното крайбрежие. Виждат се улиците, езерата в Сентръл Парк. А ето снимката на същия район, направена от ОГ-едно.

Той натисна един от бутоните на дистанционното в другата си ръка и до първия образ се появи втори — увеличение на част от картината, заснета от излизацията от строя сателит.

— Ако ги наложим една върху друга...

Специалистът направи бърза манипулация и през дима и пламъците видяха, че уличната мрежа пасва идеално. Нямаше разминаване дори в очертанията на езерата в Сентръл Парк.

Разнесе се нервен шепот.

Д-р Шоу намръщено се приближи, за да разгледа изображенията по-детайлно.

— Както виждате, това *наистина* е Ню Йорк, не е някакво копие — продължи специалистът. — И разрушенията не са дигитално смущение, което случайно прилича на опожареното Източно крайбрежие. Не и при тези подробности.

За да докаже твърдението си, той уголеми основните райони от острова. Въпреки че картината стана зърниста, нямаше съмнение, че това е Манхатън. Само че сега Емпайър Стейт Билдинг се беше превърнал в пламтящ факел, финансовият квартал — в кратери и руини, а Куинсбъро Бридж — в гора от разкривени стоманени ферми. Приличаше на изключително качествен дигитално нарисован пейзаж за апокалиптичен филм.

Бостън и Вашингтон бяха сполетени от подобна участ.

Сред публиката се разнасяха различни въпроси, но д-р Шоу просто се приближи с длан на брадичката и впери очи в двете отново разделени изображения.

— Директор Кроу, елате за момент, ако обичате — сприхаво се обади генерал Меткаф.

Пейнтър отиде при шефа си, който стоеше пред картата на света.

— Това са последните и най-подробни телеметрични данни. — Генералът посочи траекторията на излезлия от строя спътник. — Вероятното място на падане е ей там, в отдалечен район в Северна Монголия. Както виждате, не е далеч от границите с Русия и Китай. Досега и от двете страни няма информация за катастрофата.

— А от самото място няма ли сведения някой да е видял нещо?
Меткаф поклати глава.

— Този район в Монголия е планински, населен е само с номадски племена.

Пейнтър разбра ситуацията.

— Тогава разполагаме с известно време да стигнем там и да открием каквото не е напълно изгоряло от секретната военна техника, преди Русия или Китай да надушат какво се е случило.

— Точно така.

Кроу погледна другия екран. Никой не знаеше каква е причината за генерирането на това смущаващо изображение, но всички бяха наясно, че отговорите се крият в останките на Окоето Господне. И после, свръхмодерната апаратура от спътника в никакъв случай не биваше да попадне в чужди ръце.

— Вече наредих на капитан Кат Брайънт в командването на Сигма да подготви логистиката за пращане на спасителен отряд.

— Отлично. Искам да се върнете с първия възможен полет във Вашингтон, където ще ви очаква наш самолет. Това е основният ви приоритет. Открийте и върнете останките.

Меткаф му обърна гръб.

На няколко крачки от тях д-р Шоу стоеше до специалиста, който кимаше и току поглеждаше екрана. Накрая на лицето му се изписа страх.

„Какво става там?“

Специалистът се отдалечи от младата астрофизичка и се насочи към пултовете, като даде знак на неколцина други да го последват.

Обзет от любопитство, Пейнтър отиде при нея. Тя не откъсваше поглед от екрана, но забеляза, че е привлякла вниманието му.

— Продължавам да смятам, че причината е в кометата.

Кроу беше чул теориите ѝ.

— Значи според вас всичко това е последица от тъмната енергия, така ли, доктор Шоу?

— Наричай ме Джейда. Да, според последните получени данни от сателита геодезичната прецесия регистрира изкривяване с пет цяло и четири десети градуса.

Огненият поглед, който му отправи, показваше, че младата жена очаква той да схване огромното значение на този факт.

Само че Пейнтър не го схващаше.

— И какво точно означава това?

Изследователката ядосано въздъхна. През последните два часа беше спорила с висшите военни в базата, опитвайки се да ги убеди да я изслушат. Търпението ѝ явно се изчерпваше.

— Представи си, че поставиш топка за боулинг върху батут. Повърхността му ще се огъне от масата на топката. Точно такава е и въздействието на Земята — тя изкривява пространството и времето. Доказано е и теоретично, и експериментално, а геодезичната прецесия е мярка за това огъване. Следователно, когато данните показват изкривяване, наблюдаваме *гънка* в пространство-времето. Нещо, което предвиждаше моята теория, ако ОГ-едно получи приток на тъмна енергия. Обаче изобщо не очаквах гънката да е толкова *дълбока*.

Между веждите ѝ също се появи дълбока загрижена бръчка.

— Защо всичко това те безпокои толкова много? — попита Пейнтър.

— Надявах се, че ще наблюдаваме съвсем малка промяна в геодезичната прецесия. Нещо от порядъка на по-малко от нула цяло и една десета процента, при това за кратко, на нивото на наноскалата. Изкривяване над пет процента, поддържано в продължение на близо минута... — Тя поклати глава.

— По-рано ти предположи, че силното изригване на тъмна енергия може да пробие дупчица в пространство-времето и евентуално да отвори за кратко прозорец към алтернативна вселена, успоредна на нашата, в която всичко по Източното крайбрежие е разрушено.

Д-р Шоу впери очи в екрана.

— Или да ни покаже собственото ни бъдеще.

Досега не беше споменавала тази смущаваща възможност.

— Времето не е линейна функция — продължи тя, сякаш разсъждаваше на глас. — То просто е друго измерение. Като „горе-долу“ и „ляво-дясно“. Гравитацията и скоростта също могат да въздействат върху потока на времето. Затова, когато пространство-времето се вълнува или нагъва, времето може да прескочи малко — като грамофонна игла, стигнала до драскотина на плочата.

В очите ѝ проблесна страх.

— Откога хлапетиите пак сте почнали да слушате грамофонни плочи? — опита се да я поразсее Пейнтър.

Джейда се обърна към него. Тревогата ѝ беше отстъпила мястото си на искрено негодувание.

— Трябва да те осведомя, че притежавам първокласна колекция от плочи с джаз — Би Би Кинг, Джон Ли Хукър, Майлс Дейвис, Ханс Колер.

— Добре де. — Той вдигна умиротворително ръка.

— Нищо не може да се сравнява със старите плочи! — изсумтя младата жена.

Пейнтър не можеше да не се съгласи с нея.

Завръщането на специалиста го избави от гневното ѝ словоизлияние.

— Оказахте се права — с още по-уплашен вид събщи специалистът.

— Права за какво? — попита Кроу.

— Покажете ми — нареди д-р Шоу, без да му обръща внимание.

Специалистът се обърна към гигантския екран, отвори изображението от сателита на НРС и наложи върху него снимката от ОГ-1, после няколко пъти размени местата им.

— Сенките не съвпадат, както предполагахте вие. Не само тук. Проверихме няколко участъка в Бостън и установихме същата аномалия. — Той посочи групата инженери и специалисти, струпали се около неговия терминал. — Уголемяваме различни пунктове по Източното крайбрежие и изчисляваме степента на разминаване.

Астрофизичката кимна.

— Трябва да изчислим и времевия диференциал.

— Вече го правим.

Пейнтър не разбираше нищо.

— Какво се е случило?

Тя посочи екрана.

— Сенките на двете изображения не съвпадат. Разминават се, макар и съвсем малко.

— И какво означава това?

— Двете картини са заснети едновременно, следователно сенките *би трябвало* да съвпадат. Като две снимки на един и същи слънчев часовник, направени едновременно. Само че не съвпадат. Което означава, че...

— Че положението на слънцето на двете изображения е различно.

По гърба на Пейнтър полазиха тръпки.

Джейда треперливо си пое дъх.

— Окоето Господне е снимало Манхатън в друго време, *не* онова, което са регистрирали нашите часовници.

Пейнтър си представи иглата, прескачаща драскотина на грамофонната плоча.

— Специалистите се опитват да установят *датата и времето*, които съответстват на положението на слънцето, заснето на сателитното изображение — продължи астрофизичката. — Използват триангулация на точки по Източното крайбрежие, за да посочат точното време.

Растящият смут около инженерния пулт вече привличаше вниманието на другите.

Главният експерт се изправи и погледна Джейда.

— Разликата е осемдесет и осем... — Някой го дръпна за ръкава. Той се наведе към монитора и след малко пак се изправи. — Добре, кръгло *деветдесет* часа.

„По-малко от четири дни!“

Генерал Меткаф се приближи до тях.

— Какво има?

Погледът на Пейнтър падна върху лицето на Джейда, върху което сияеше увереност.

— Сателитната снимка. — Кроу кимна към апокалиптичната сцена. — Това не е техническа неизправност. Така ще изглежда светът след четири дни.

18:54 ч. централноевропейско време

Рим, Италия

Телефонният звън събуди Рейчъл Верона от кошмар, в който се давеше. Тя се надигна с усилие, пое си дъх и едва след малко установи, че не е в собственото си легло, а на мекото канапе в кабинета на вуйчо си. Беше задрямала, докато четеше текст за св. Тома.

Още миришеше на чесън и песто от храната, която бе донесла за двамата. Картонените кутии бяха на бюрото до лакътя на вуйчо й.

— Ще вдигнеш ли? — попита той.

Усърдно надвесен над древния череп с очила за четене, спуснати ниско на носа му, той измери с пергел основата на носната кост, после си отбеляза нещо върху лист милиметрова хартия.

Телефонът продължаваше да звъни пронизително. Рейчъл стъпи на пода, изправи се и отиде при бюрото, като погледна към малката част от луната, която се виждаше през тесния като бойница прозорец, почти затъмнена от дългата извита опашка на кометата.

— Става късно, вуйчо. Можем да довършим тази работа утре сутрин.

Монсиньор Верона махна с пергела.

— И без това спя само по няколко часа. И работя най-добре, когато е тихо, като сега.

Тя вдигна телефонната слушалка.

— Pronto?

— Sono Bruno Conti, dottore di ricerca da Centro Studi Microcitemia.

Рейчъл затисна слушалката с длан.

— Обажда се доктор Конти от генетичната лаборатория, вуйчо.

Той протегна ръка към телефона.

— Доста се забавиха.

Докато Вигор разговаряше с генетика, Рейчъл погледна черепа. Знаеше причината за нетърпението на вуйчо си — бледия надпис на темето, означаващ съдбовна дата. Не се страхуваше от гравираното върху костта пророчество. Хората от памтивека предсказваха края на света — от древните май с техния пророчески календар до „ясновидците“, които вещаеха неминуема гибел при встъпването в третото хилядолетие.

„Нима това тук е различно?“

Вигор приказваше все по-разпалено, после затвори. Рейчъл забеляза тъмните кръгове под очите му.

— Какво ти съобщиха от лабораторията? — попита тя.

— Потвърждават моята датировка на черепа и книгата. — Монсиньор Верона посочи Евангелието от Тома и Рейчъл за стотен път се зачуди каква е причината да го подвържат с човешка кожа. Да, навремето го бяха смятали за еретично. То отхвърляше ортодоксалната

религия като единствен начин за спасение и твърдеше, че пътят към Бог е във всеки човек, стига да отвори очите си и да тръгне по него.

„Търсете, и ще намерите“^[1].

И все пак, ерес или не, защо бяха подвързали книгата с човешка кожа?

— Е, откога датират книгата и черепът? — попита Рейчъл.

— В лабораторията са ги датирали в тринайсети век.

— Значи не в *трети* век, както предполага арамейският текст, така ли? Следователно това не е автентичен еврейски магически талисман като онези, които са откривали археолозите в миналото.

— Не. Точно както предполагам, това най-вероятно е *копие* на оригинал. Самият череп даже не е *еврейски*.

— Откъде знаеш?

Той ѝ даде знак да се приближи.

— Докато ти си подремваше, проучих структурата и особеностите му. Първо, този череп е мезокранен.

— Какво означава това?

— Че е широк и средно висок. Освен това обърни внимание, че ябълчните кости са дебели, очните орбити са кръгли, а носните кости са плоски и широки. — Вуйчо ѝ вдигна черепа и го обърна наопаки. — Погледни и зъбите. Резците са лопатообразни, съвсем различни от медитеранския тип.

— Тогава откъде е този череп?

Той се обърна към нея и посочи бележника си с пергела.

— Въз основа на ширината на очните орбити, дълбочината на кучешката ямка и степента на прогнатизъм предполагам, че черепът произхожда от Източна Азия или с други думи, че е монголоиден, както се казваше някога.

Обзе я чувство на уважение и тя за пореден път си спомни, че вуйчо ѝ е нещо много повече от обикновен духовник.

— Значи черепът идва някъде от Далечния изток, така ли?

— Книгата също — прибави Вигор.

— И книгата ли?

Той я погледна над очилата си за четене.

— Нали чу разговора ми с доктор Конти?

Рейчъл поклати глава.

Монсиньор Верона протегна длан над съсухрената кожена подвързия със зловещото зашито око в средата.

— Според анализа на доктор Конти кожата и черепът имат еднаква ДНК. Тоест източникът им е *един и същи*.

Когато проумя думите му, Рейчъл трябваше да преглътне буцата в гърлото си.

Създателят на талисманите беше използвал части от тялото на един и същи човек. С кожата му бе подвързал книгата, а от черепа беше направил тази реликва.

— Помолих колегите в лабораторията да направят расова характеристика, като използват автозомна и митохондриална ДНК, за да се опитаме да стесним произхода на реликвите — продължи Вигор. — Отец Йосип ми ги е пратил, защото е имал нещо предвид. Времето изтича. Той е знаел, че мога да помогна и че имам достъп до възможности, с какъвто той не разполага.

— Например генетична лаборатория.

Вуйчо ѝ кимна.

— Тогава защо отец Йосип просто не ти е написал писмо?

Монсиньор Верона ѝ намигна дяволито.

— Кой казва, че не е?

Тази новина я накара да се намръщи.

— Защо не ми ка...

— Намерих го едва преди петнайсет минути. Докато проучвах черепа. Искях да приключа с измерванията, а ти спеше. После се обади доктор Конти и резултатите от генетичната лаборатория ме разсеяха.

Рейчъл се втренчи в черепа.

— Покажи ми го.

Вигор обърна реликвата наопаки и посочи отвора на гръбначния мозък. После освети вътрешността с фенерче.

— Къде другаде може да скриеш тайна информация?

Тя се наведе по-близо и присви очи. Върху вътрешната повърхност на черепа имаше къс червен восък — като печат на папско послание. Върху него педантично бяха изрязани миниатюрни латински букви. Рейчъл си представи как свещеникът изписва всеки знак с остър инструмент с дълга дръжка през тесния отвор.

„Чак пък такава секретност? Този човек е истински параноик!“

Тя прочете с усилие латинския текст и го преведе на глас:

— „Помогни ми. Ела на Аралско море“.

Намръщи се. Аралско море се намираше на границата между Казахстан и Узбекистан в Средна Азия. Районът беше безлюден. После си спомни, че според морфологичната характеристика на черепа вуйчо й определяше произхода му като *източноазиатски*. Зачуди се дали отец Йосип е стигнал до същото заключение. Може би расовите особености на реликвата го бяха накарали да напусне Унгария и да продължи издирването си на изток? Но в такъв случай какво търсеше и защо се нуждаеше от такава секретност?

Тя напрегна очи още повече и различи под латинския надпис поредица едва забележими арабски цифри.

Вигор позна какво е привлякло вниманието й.

— Географски координати — дължина и ширина.

— Което означава конкретно място. — Рейчъл не успя да скрие недоверието си. — Там ли те вика отец Йосип?

— Така изглежда.

Тя отново се намръщи. Не искаше вуйчо й да пътува из непознати земи заради някакво тайнствено послание от странстващ свещеник, изчезнал преди близо десет години.

Монсиньор Верона остави черепа на бюрото си.

— Заминавам по изгрев-слънце. Ще хвана първия полет за Казахстан.

Рейчъл се сепна, но от собствен опит знаеше, че няма да успее да го разубеди, затова реши да му предложи компромисно решение.

— Без мен няма да ходиш никъде. И без това ми се е събрала достатъчно отпуска. Така че нямаш оправдание.

Той се усмихна.

— Надявах се да реагираш така. Всъщност се питам дали не би трябвало да се свържем с директор Кроу и да го помолим за помощ.

— Искаш да се обърнеш към Сигма, така ли? Само заради нещо написано върху череп от тринайсети век, някакво древно апокалиптично пророчество!

Тя завъртя очи. С вуйчо ѝ си бяха имали взимане-даване със Сигма и Рейчъл определено нямаше нищо против нов повод да се срещне с командир Грей Пиърс. През годините двамата многократно бяха подновявали и прекъсвали връзката си и накрая бяха останали просто приятели. Понякога с взаимна печалба. Но и двамата знаеха, че разстоянието не прощава. И все пак... Тя се замисли за миг и отхвърли идеята. Нямаше нужда да занимават научните и военни експерти от Сигма с такъв маловажен въпрос.

— Струва ми се, че можем да се възползваме от техния опит — настоя Вигор. — Пък и усещам, че времето ни изтича.

Сякаш в потвърждение на думите му извънтя разбито стъкло и в кабинета се посипаха остри късчета. Нещо отскочи от ръба на тесния каменен прозорец и се търколи в отсрещния край на стаята.

Монсиньор Верона се сепна от изненада. Рейчъл, която имаше бойна школовка, реагира светкавично: грабна вуйчо си през кръста и го дръпна надалеч от прозореца, натисна го да залегне на пода и го защити зад бюрото с тялото си — и в този момент гранатата избухна с разтърсващ взрив от огън и дим.

10:18 ч. тихоокеанско стандартно време

Въздушното пространство над Калифорния

Лос Анджелис скоро изчезна под крилете на самолета за Вашингтон. Пейнтър беше помолил пилота да не пести гориво и да развие максимална скорост. Луксозният интериор на „Бомбардиър Глобал 5000“, разполагащ с истински бар и разделени на групи кожени кресла, създаваше погрешна представа за свръхмодерните му двигатели, които вдигаха до 950 километра в час.

Кроу възнамеряваше да провери твърденията на производителите по време на полета, особено след като Източното крайбрежие щеше да бъде изпепелено след по-малко от четири дни.

Генерал Меткаф му беше наредил засега да остави настрана тези загадки, независимо дали са верни, и да се заеме с по-практична задача: разбилият се спътник ОГ-1. Заповедта продължаваше да кънти в ушите му.

„Намерете останките от сателита. Те са вашата главна цел. Специалистите ще работят върху изображението. А аз за всеки случай ще направя анализ на риска във връзка с надвисналата над Източното крайбрежие опасност“.

Всеки щеше да играе конкретна роля.

Напуснаха въздушното пространство на Лос Анджелис и самолетът започна да завива. Кометата блестеше в синьото небе достатъчно силно, за да се вижда и през деня. Нощем опашката ѝ засенчваше звездите, толкова ярка, че се различаваше трептящото ѝ искрене, което ѝ придаваше вид на живо същество. Предполагаше се, че кометата ще остане в небето почти цял месец, докато бавно минава край Земята.

Джейда, единствената друга пътничка в самолета, се отпусна на съседната седалка с чаша кола с лед в ръка и забеляза накъде е насочено вниманието му. Тя беше споделила с Меткаф теорията си за малкия скок във времето, предизвикан от гънка в пространство-времето. Това обясняваше несъвпадащите сенки, които бяха открили на снимката и които предполагаша, че образът е поглед към близкото бъдеще.

— Съмнявам се, че сме успели да убедим генерала — каза Пейнтър.

— Самата аз се съмнявам, че съм убедена — отбеляза младата астрофизичка.

Това го сепна — и изненадата явно се изписа на лицето му.

— Има прекалено много променливи величини — поясни Джейда и неловко се размърда на седалката си. — Както вече споменах, изображението може да показва *алтернативно* бъдеще, не непременно нашето. Отказвам да повярвам, че бъдещето е изсечено върху камък. Всъщност квантовата физика отрича такива линейни

пътища на времето. Дори само наблюдението може да променя съдбата — известен ви е примерът с котката на Шрьодингер.

— И какво отношение има това?

— Ами, да вземем същата тази котка. Тя е класически пример за мистерията на квантовата механика. При този мисловен експеримент поставяш котка в кутия с отровно хапче. Има еднаква вероятност хапчето да убие или да не убие котката. Докато кутията е затворена, котката е в междинно състояние — едновременно жива и мъртва. Едва след като отвориш кутията и провериш котката, съдбата ѝ окончателно се решава по единия или другия начин. Някои предполагат, че когато отваряш кутията, вселената се разделя на две. В едната вселена котката е жива, а в другата — мъртва.

— Ясно.

— Същото може да се отнася за снимката, направена от спътника докато пространство-времето се е огъвало около него. В едната вселена светът изгаря, а в другата — не.

— Значи имаме петдесетпроцентен шанс да оцелеем. Кой знае защо това не ми допада особено много, когато се отнася за съдбата на човечеството.

— Оттук нататък обаче потокът на времето става още по-неясен. Дори самият факт, че спътникът е заснел изображението и всички сме го видели, вече е акт на *наблюдение*. Онова, което ще направим впоследствие, може да промени съдбата — но не знаем дали действията ни ще направят катастрофата повече или по-малко вероятна.

— Май през следващите четири дни всички ще сме като котката на Шрьодингер в кутията — ще се намираме в междинно състояние между оцеляване и гибел.

Тя кимна. Не изглеждаше много по-весела от него.

— Значи сме обречени и ако направим нещо, и ако не направим нищо.

Джейда сви рамене.

— Това принципно резюмира квантовата физика.

— Тогава какво предлагаш?

— Да намерим спътника. Това е най-важната цел.

— Говориш като генерал Меткаф.

— Той е прав. Всички мои теории са само догадки. Но като анализирам останките, може да открия нещо по-конкретно. — Тя го погледна. — Разбирам, че не ти се щеше много да се включа в групата, която ще издирва сателита в Монголия, но никой не знае повече за него от мен. Ако не съм с вас, може да бъде изгубена ценна информация. А може да се случи и нещо още по-лошо.

— Какво разбираш под „по-лошо“?

Астрофизичката въздъхна тежко.

— Обясних ти, че притокът на тъмна енергия сигурно е *огънал* пространство-времето, предизвикал е гънка, много по-дълбока, отколкото предполагаха всички преценки. Моите предварителни изчисления обаче предвиждат по-сериозна опасност.

— Каква опасност?

— Има известна малка вероятност да се е образувала *чупка* в пространство-времето, нещо доста по-дълготрайно, и на квантово равнище тази чупка още да е сдвоена с останките от спътника.

— Какво означава „сдвоена“?

— Такова явление се наблюдава, когато два обекта си взаимодействат известно време, споделят квантовото си състояние и после се разделят. При определени условия техните квантови състояния могат да останат свързани, тоест промяната в квантовото състояние на единия обект моментално води до промяна в другия. Даже да са на огромно разстояние един от друг.

— Това май противоречи на здравата логика.

— И нарушава постулатите за скоростта на светлината в теорията за относителността. Всъщност този ефект ядосал самия Айнщайн, който го нарекъл „*spukhafte Fernwirkung*“ — „призрачно въздействие на разстояние“. И все пак явлението е регистрирано в лабораторни условия не само на субатомно ниво, но и група китайски изследователи наскоро постигнаха същото с два диаманта, видими с невъоръжено око. Нужно е само достатъчно количество енергия.

— Нещо като мощен приток на тъмна енергия.

— Точно така. Ако в пространство-времето около Земята има *чупка* и ако нейното квантово състояние се е сдвоило с това на спътника, неправилното боравене с останките може да доведе до пробиване на дупка в чупката от космоса до земята.

— И това няма да е добре.

— Няма, ако милееш за живота на тази планета.

— Убедихте ме, доктор Шоу.

Още преди да довърши мисълта си, сателитният му телефон започна да звъни.

Той погледна дисплея и видя, че повикването идва от вашингтонското командване на Сигма. Обаждаше се капитан Катрин Брайънт, неговата заместничка. Кат се занимаваше със събиране на разузнавателна информация за отряда, но сега Пейнтър ѝ беше възложил логистиката около пращането на спасителен отряд.

Вече се бяха чули с нея и според предварителния план групата на командир Пиърс в Китай трябваше директно да се отпрати за монголската столица Улан Батор, където щеше да се срещне с двучленния екип от Вашингтон.

Кат предлагаше да не включват много хора в експедицията, тъй като мястото на падане на спътника се намирало в строго охраняваната зона Хан Хентий, природноисторически резерват с изключително ограничен достъп, особено за чужденци. Освен това монголците смятали този район за свещен. Най-малката погрешна стъпка, и можеха скоропостижно да изхвърлят отряда оттам.

Ето защо подробностите на логистиката още се доуточняваха.

Пейнтър отговори — надяваше се Кат да му съобщи добри новини.

Първите ѝ думи моментално угасиха тази надежда.

— Имаме нов проблем, директоре.

„Естествено, че имаме...“

— Току-що получих по разузнавателни канали информация за атентат в Италия — продължи тя. — Още не знам подробности, но явно някой е стрелял с гранатомет по университетския кабинет на монсиньор Верона.

— Вигор ли? Пострадал ли е?

— Не, добре е. В момента чака на телефона, организирана съм му конферентен разговор с теб. Още е малко потресен, но племенницата му е била в кабинета по време на атентата и го е спасила. Той държи да приказва с теб — а и аз смятам, че не е зле да се чуете.

Пейнтър си имаше предостатъчно грижи, но дължеше тази любезност на монсиньора.

— Свържи ме с него.

Кат ги свърза и от телефона се разнесе познатият тенор на монсиньор Верона.

— Grazie, директор Кроу. — Гласът му звучеше изненадващо спокойно, като се имаше предвид какво се е случило, но той си беше корав старец. — Знам, че сте зает, обаче имам сериозен проблем, който искам да споделя с вас.

— За какво се отнася?

— Ще бъда директен: смятам, че светът е застрашен от тежка криза.

Пейнтър го побиха тръпки.

— Какво ви кара да мислите така?

Монсиньорът му обясни за тайнствения колет, получен от мъртъв колега археолог: череп и книга, подвързана с човешка кожа. Спомена за унгарските магьосници, талмудическите магически реликви и за надписа с молитва за спасение.

С напредването на разказа Пейнтър постепенно започна да се отпуска. Обзе го облекчение. Това нямаше *нищо* общо със случилото се в космическия център.

— След атентата вече имам представа защо моят колега отец Йосип се е укрил — продължи монсиньор Верона. — Каквото и да е издирвал, явно е привлякъл вниманието на хора, готови на всичко, за да не допуснат тези сведения да излязат на бял свят. Той ме моли да се срещна с него в Средна Азия, близо до Аралско море. Надявах се да ми окажете известна подкрепа на място, особено защото времето изтича.

На Пейнтър му се искаше да има възможност да му помогне, но като имаше предвид собствената си задача, не можеше да оправдае такова отклоняване на човешки ресурси.

— Съжалявам...

Кат, която също участваше в конференцията, го прекъсна.

— Монсиньор Вигор, струва ми се, трябва да обясните на директор Кроу *защо* смятате, че времето изтича.

— Mi dispiace — извини се духовникът. — Мислех, че съм го направил, но сега се сещам, че го казах само на вас, капитан Брайънт, не на директора.

— Какво да ми обясните? — попита Пейнтър.

— Надписът върху черепа, молитвата за спасение... това всъщност е молитва да бъде избегнат краят на света.

— Това вече го казахте.

— Да, обаче пропуснах да спомена кога според предсказанието ще настъпи този край.

Ледените тръпки отново полазиха Кроу.

— Чакайте да позная... след четири дни.

— Si — изненадано потвърди Вигор. — Но откъде знаете?

За момента Пейнтър се въздържа да му обясни и помоли Кат да превключи монсиньора на изчакване, докато той поговори насаме с нея.

— Какво мислиш? — попита я Кроу.

— Интересно, че тази реликва посочва същото време за края на света като Центъра за космически и ракетни системи.

Очевидно вече беше научила странните новини от запад. Пейнтър нямаше защо да се изненадва. Нейната специалност бе събирането на информация. Нищо не убягваше на вниманието ѝ.

— Дали обаче не е просто съвпадение? — замислено произнесе той. — Да отклоним ли ресурси за нещо, което може да се окаже някакъв археологически зелен хайвер?

— В този случай съм достатъчно заинтригувана, за да предложа да го направим. Първо, отклоняването няма да е съществено. Координатите, които ни даде монсиньор Верона, са в Средна Азия, и то точно на пътя от Вашингтон за Монголия. Американският ни екип спокойно може да спре за кратко при Аралско море и да проучи тази загадка. Това няма да ни забави много. И без това още не съм организирала въздушния транспорт до Монголия. Междувременно можем да пратим втората група, която вече е наблизил, да проведе предварително разузнаване в района.

— Имаш предвид Грей, Ковалски и Сейчан.

— От Хонконг до монголската столица Улан Батор е само няколко часа път.

— Май вече си обмислила всичко. Само че трябва да знаеш още нещо: американският екип най-вероятно ще има и *трети* член. — Пейнтър погледна Джейда. — Цивилна, която ме убеди, че може би ще имаме нужда от нейния опит.

— Няма проблем. Високо оценявам помощта на доктор Шоу.

Той се усмихна. Както винаги, Кат му четеше мислите.

— А и това отклонение има още едно предимство — прибави Брайънт. — Сътрудничеството с монсиньора и неговия тайнствен колега ни осигурява идеално прикритие за собственото ни издирване в строго охраняваната зона „Хан Хентий“.

— Разбира се — съгласи се Пейнтър и кимна, доволен от нейната находчивост. — Ще могат да се представят за археологически екип.

— Точно така. Особено ако монсиньорът е готов да дойде в Монголия с нас — както изглежда, имаме обща цел.

„Спасяването на света...“

— Тогава да започваме — отвърна Кроу. — Свържи се с Грей и им нареди да тръгват.

Във въздишката на Кат ясно се долавяше раздражение.

— Ех, да можем да се свържа с него...

[1] Матей 7: 7. Тук и нататък преводът на Библията е цитиран по изданието на Св. Синод от 1992 г. — Б. пр. ↑

4.

18 ноември, 02:02 ч. централно стандартно време

Макао, Китайска народна република

Казино „Лишбоа“ се беше превърнало в епицентър на Трета световна война. Или поне така му се струваше на Грей от барикадираната ВИП стая. Предишните изстрели със заглушител бяха ескалирали в ожесточена престрелка в коридора.

В далечината също отекваха гърмежи.

Грей клечеше зад импровизираното укритие пред вратата. Заедно с Ковалски бяха преместили преобърнатата маса за бакара, за да я блокират. Сейчан подсили укреплението, като избута един от червените копринени дивани. Имаше само още един път за отстъпление, тесният прозорец, но стаята се намираше на четвъртия етаж и стената беше абсолютно отвесна.

Д-р Хуан Пак се свиваше в отсрещния ъгъл на помещението. Самодоволното въодушевление от предателството му сега отстъпваше мястото си на откровен ужас. Плановите му очевидно се бяха объркали. Опитът за изненадващо нападение на триадата Дуанджъ се натъкваше на неочаквано препятствие. Грей отначало се надяваше, че охраната на хотела е оказала съпротива, но с разгорещаването на схватката, в която се бяха включили картечни пистолети и автомати, започваше да подозира, че се води гангстерска териториална война.

„И трофеят явно сме ние“.

Пиърс разбираше, че тяхната барикада няма да издържи дълго. Някой щеше да надделее. За да потвърди предположението му, един мощен изстрел проби във вратата дупка с големина на юмрук.

— Сега или никога, Ковалски! — извика той.

— Опитай се да го направиш, когато ти падат гащите!

Грамадният американец стоеше на колене в средата на стаята, докато Грей и Сейчан бяха с гръб към дивана и го използваха като прикритие.

Коланът на Ковалски лежеше в кръг на пода — със закопчана тока и свързан с нея радиоприемник. Ковалски беше сапъорният

специалист на Сигма и въпреки че не можеха да рискуват да внесат оръжие в Китай, здравенякът криеше коз в ръкава си. Или по-точно в колана си.

Бяха създали този мощен детонаторен шнур в АИОП. Запечатан в тръба от графен, експлозивът не можеше да бъде засечен от скенерите на летището.

— Готово — съобщи Ковалски и се върна при тях, като примъкна зад себе си едно от креслата.

— Какво правите? — извика им Пак.

Тримата се приведоха зад стола.

— Залегни! — изрева гигантът и натисна предавателя в ръката си.

Взривът разлюля стаята и закъртя в главата на Грей като камбана. Изригна дим. Престрелката навън за момент стихна — противниците се бяха вцепенили от неочакваната експлозия.

— Хайде! — нареди Грей и изблъска креслото настрани.

Молеше се детонаторният шнур да си е свършил работата. Иначе напразно щяха да са изхабили единственото си оръжие.

Килимът тлееше. А в пода зееше кратер — пробита дупка. Подебелите стоманени греди бяха невредими, но между тях имаше достатъчно разстояние.

Грей се вторачи в отвора. Предполагаше, че третият етаж има почти същото разположение като четвъртия. За щастие във ВИП стаята под тях нямаше никой.

В коридора отново отекнаха изстрели, още по-ярошни. Пиърс даде знак на Сейчан да се спусне първа. Тя се провря между гредите и плавно скочи долу.

Пиърс и Ковалски понечиха да я последват, но Хуан Пак се опита да им попречи, умоляваше ги да го вземат със себе си. Ковалски замахна с юмрук, сякаш отпъждаше муха. Изхрущя кост. Кореецът отхвърча назад и се просна по гръб. От носа му шуртеше кръв.

След секунди Грей стоеше до Сейчан на третия етаж. Едрият им колега тежко се приземи на пода зад тях.

— Тук като че ли е чисто — прилепила ухо към вратата, съобщи Сейчан. — Но се налага да действаме бързо. Няма да ги заблудим задълго.

— Трябва да се измъкнем от бойната зона — предупреди Грей.
— Обаче всички изходи на хотела най-вероятно ще са завардени.

— Може би знам откъде да минем.

Сейчан отвори вратата, надникна навън и изскочи в коридора.

— И явно нямаш нищо против да кажеш и на нас — измърмори Ковалски, докато двамата с Грей тръгнаха след нея.

Тя се втурна към противопожарното стълбище и изхвърча през вратата — и се озова пред въоръжен мъж, който тичешком се спускаше отгоре, прескачайки по няколко стъпала наведнъж.

Сейчан се приведе, нанесе му нисък удар и го преметна през гърба си.

На три крачки зад нея Пиърс се завъртя на пръстите на единия си крак и изрита мъжа в брадичката с другия. Онзи рязко отметна глава назад и се строполи на площадката.

— Това ми напомня никога да не те ядосвам — отбеляза Ковалски.

Грей вдигна оръжието на гангстера, автомат АК-47, а след като го претърси, измъкна от кобура му и китайски военен пистолет „Ред Стар“ и го подхвърли на грамадния си колега.

— Коледа ли сме вече? — ухили се Ковалски и ловко провери дали е зареден.

— Да вървим! — подкани ги Сейчан, която беше слязла малко под площадката, за да се увери, че пътят надолу е чист.

Пиърс я настигна и се запускаха по стълбището. Престрелката над тях позаглъхна, но когато стигнаха на първия етаж, вратата пред тях започна да се отваря. Грей не се замисли дали някой търси убежище, или са нови подкрепления, и откри огън, обсипвайки изхода с куршуми.

Вратата светкавично се затвори.

Зад него изгърмя пистолет — Ковалски стреляше нагоре, за да обезсърчи евентуалните им преследвачи.

Сейчан не обърна внимание на вратата и продължи надолу към подземния етаж. Грей беше проучвал плана на „Лишбоа“ и знаеше, че под казиното има огромна търговска зона, злополучно известна и с предлагащите се там проститутки, които ѝ бяха донесли прозвището Курвенския мол.

Сейчан стигна до вратата на подземния етаж и я откряна само колкото да надзърне през нея. В сравнение с гюрултията горе тук цареше злокобна тишина.

— Както си и мислех, всички магазини са затворени с решетки — прошепна тя.

Собствениците сигурно бяха спуснали решетките след началото на престрелката.

Грей започваше да се досеща за нейния план. Докато обществените изходи със сигурност се охраняваха, най-вероятно никой не пазеше рампите и вратите на складовете в търговската зона. Също като нея, гангстерите бяха наясно, че магазините ще се барикадират, за да защитят стоката си от плячкосване.

Тогава как очакваше да...

Сейчан смъкна жилетката си и я хвърли настрана, разкъса копчетата на копринената си блуза и разкри черния си сутиен и плоския си корем. После измъкна задницата на блузата от дънките си и си разроши косата.

— Как изглеждам?

Грей направо онемя — а като никога и Ковалски.

Тя завъртя очи към тавана, обърна се и се измъкна през вратата.

— Изчакайте да намеря кой да отключи някой изход.

Грей зае мястото ѝ до вратата.

Ковалски го потупа по рамото.

— Голям си късметлия, Пиърс.

Грей нямаше какво да възрази.

02:14 ч.

Джуланг Делгадо изруга лошия си късмет.

Стоеше пред плазмения екран в кабинета си и се взираше в димящата дупка, пробита в пода на ВИП стаята. Искеше му се да отдаде вината за несполуката си на небесната комета, обаче не вярваше в такива суеверия. А и знаеше истинската причина.

Просто беше подценил плячката си.

Това нямаше да се повтори.

Преди няколко минути пред погледа му по-едрият от двамата мъже детонира взривното устройство — и след това Джуланг можеше

само безсилно да наблюдава как тримата се измъкват като плъхове през отвора.

Единственият останал в стаята се свиваше в ъгъла.

Д-р Хуан Пак.

Вторачен в севернокорейския учен, Джуланг потропваше с показалец по ръба на португалския моряшки сандък под телевизора и обмисляше различни сценарии, претегляше предимствата на всяка възможност.

Накрая се спря на една.

Беше се опитал да се свърже с Томас в „Лишбоа“ и да го предупреди за бягството на обектите, но не успя. Представяше си престрелката из казиното. Тази война се водеше по собствената му заповед и в момента поглъщаше цялото внимание на Томас. Не можеше да го обвинява.

Така да е.

Натисна един от клавишите на телефона си и когато му отговориха, кратко нареди:

— Докарайте ми колата.

Докато чакаше, някой почука. Джуланг се обърна и видя, че вратата се отваря и в кабинета му влиза дребна жена с къса копринена туника и пантофи, видение със слънчев тен и коса с цвят на мед. Жената се приближи, подхванала с една ръка издутия си корем.

— Наталия, миличка, трябва да си почиваш.

— Синът ти не ме оставя на мира — нежно се усмихна тя и очите ѝ затанцуваха подканващо. — Ако баща му лежеше до мен, сигурно...

— Ужасно ми се ще да можех, но първо трябва да се погрижа за някои неща.

Жената се нацупи.

Той отиде при нея, коленичи и целуна корема ѝ, в който дремеше неговият син.

— Скоро ще се върна — обеща Джуланг и на двамата и целуна Наталия по бузата.

Наистина му се искаше да е при нея — ала още като малък беше научил от баща си, че понякога човек просто трябва да си изцапа ръцете независимо дали се отнася за война, или за бизнес.

02:16 ч.

Струваше ѝ се, че стените се приближават към нея и я притискат. Колкото по-дълго останеха в казино „Лишбоа“, толкова по-малки бяха шансовете им да избягат.

Сейчан изтича към откритото пространство на подземната търговска зона. Като се преструваше, че накуцва, си придаде измъчен вид — една от проститутките в мола, озовала се насред престрелката.

Започна да обикаля магазините, като си скубеше косата и викаше за помощ на китайски. Хвърляше се от врата на врата, удряше с юмруци да я пуснат, да я спасят.

Разбираше, че на такива места между собствениците на магазините и проститутките съществуват негласни връзки, обусловени от взаимноизгоден бизнес. Магазините привличаха перспективни клиенти, а проститутките примамваха потенциални купувачи.

„Великият кръговрат на живота“.

Тя разчиташе тъкмо на тези връзки, изискващи от двете страни взаимно да се защитават. Когато стигна до зеления пазар, се свлече на колене до стоманената решетка, олюляваше се и стенеше и се стараяше да изглежда изгубена и уплашена.

Както се надяваше, умолителният ѝ плач накрая изкара някого от скривалището му. Един жилест белокоос мъж с мръсна престилка плахо се приближи до вратата и започна да маха с ръце, за да я отпъди.

Тя обаче се вкопчи в решетката и увисна на нея като отчаяна оперна героиня, умоляваше го да я пусне вътре.

Веднага щом мъжът почна да вдига стоманената решетка, Сейчан скришом даде знак на Грей и Ковалски. Вратата на стълбището зад нея изскърца и отекна приближаващ се тропот на обувки.

Собственикът на магазина се облеци, опита се да затръшне решетката, но преди да успее, Сейчан се вмъкна отдолу и го изтика навътре с една ръка, докато с другата продължи да я вдига.

Грей стигна пръв и се плъзна на колене под стоманената врата. Ковалски се претърколи странично и се блъсна в сергия с портокали.

Пиърс насочи автомата си към мъжа.

— Заклучи я! — заповяда Сейчан, изпънала гръб и захвърлила маската си като змийска кожа.

Собственикът припряно се подчини.

— Кажи му, че не му желаем злото — рече Грей.

Тя преведе, но леденият ѝ поглед и смръщените ѝ вежди не му помогнаха много да се успокои. Сейчан бързо му зададе няколко въпроса, после се обърна към Пиърс.

— Изходът на склада е натам.

Придружени от собственика, тримата навлязоха навътре в пазара и продължиха покрай дълги щандове с кашони плодове и зеленчуци. От срещнатата страна бяха подредени контейнери с жива риба, костенурки, жаби и стриди. В дъното видяха бетонна рампа, завършваща с голяма ролетна врата, използвана от камионите за доставки. От лявата ѝ страна имаше по-малък сервизен вход.

Радостен да се избави от тях, собственикът отключи страничната врата и гневно ги изпроводи навън.

Грей тръгна пръв с автомата. Сейчан го последва по тясната уличка.

От всички посоки виеха сирени на приближаващи се към „Лишбоа“ полицейски коли и линейки, но многолюдните празнични тълпи около езерото Нам Ван и околните улици ги забавяха.

Всъщност повечето пияни веселбари тук навън явно изобщо не подозираха за водещата се в непосредствена близост териториална война. От навалищата край езерото изригнаха фойерверки, експлодираха над водата и се отразяваха сред хилядите плаващи фенери със свещи. В по-непосредствена близост водните струи на огромния фонтан пред съседното казино „Уин“ танцуваха под мелодиите на Бийтълс.

— А сега? — надвика шумотевицата Ковалски.

— Трябва бързо да се махнем оттук — отвърна Грей и тръгна по уличката към човешкото гъмжило край езерото. — Но трудно ще хванем такси, а и едва ли ще се слеем с тълпата.

— Аз ще реша проблема — заяви Сейчан.

Загърна разкъсаната си блуза като саронг и напъха долния ѝ край в дънките си.

— Вие чакайте тук и не излизайте на светло, докато се върна.

02:28 ч.

Грей остана в началото на уличката, без да изпуска от поглед тълпата. Ковалски се отдалечи по-навътре да пази някой да не ги изненада в гръб. Преди да се разделят, двамата си бяха разменили оръжията. Дългият шлифер на здравеняка му позволяваше да скрие автомата. Грей държеше пистолета до бедрото си, обърнат така, че да го крие в сянка.

Сирените се приближаваха все повече.

Районът около езерото надясно от Грей продължаваше да гъмжи от народ, но тълпите по улиците наляво вече започваха да оредяват — хората отиваха да спят или да продължат веселбата в някое от многобройните казина и барове.

Докато наблюдаваше улицата, пешеходците се пръснаха като подплашени гълъби.

В какофонията от музика и гласове се вряза по-остър звук на двутактов двигател и изведнъж на улицата се появи мотоциклет, управляван от позната фигура. Сейчан профуча направо през отскачащите пред гумите тълпи, убедена, че ще успеят да се отдръпнат от пътя ѝ.

Когато се приближи, Грей видя, че превозното средство всъщност е нещо като рикша — отпред приличаше на мотор, а отзад на бъги с малки колела. На идване бяха забелязали много такива по улиците. В Макао, град, заемащ едно от челните места в света по гъстотата на населението, моторикшите бяха много по-практични от колите.

„Но може би не и когато те гонят воюващи помежду си триади“.

Тя спря до него.

— Качвайте се и не се показвайте навън!

Грей и Ковалски нямаха друг избор освен да се вмъкнат в бъгито. Пиърс се чувстваше напълно безпомощен в отвореното отстрани купе, особено като едно от малкото бели лица сред това азиатско море.

Ковалски се опита да се сниши в дълбините на дългия си шлифер — явно съзнаваше, че огромният му ръст привлича вниманието.

— Тая идея не ми харесва.

Щом се настаняха, Сейчан потегли в посока противоположна на казино „Лишбоа“, покрай брега на езерото Нам Ван.

— Не успях да намеря нищо по-добро — извика им през рамо. — Пътищата в целия град са блокирани. Нямаше как да откъсна нещо по-голямо навреме.

Грей разбра, че се *отдалечават* от фериботното пристанище.

— Къде отиваме?

— Към моста. — Тя посочи съседния остров Тайпа. — От срещнатата страна има по-малко фериботно пристанище, не е далече от хотел „Вънишън Макао“. Там има по-малка вероятност да ни търсят. Казаха ми, че последният ферибот за днес заминава след двамайсет минути.

„И ние непременно трябва да се качим“.

В Макао ставаше прекалено опасно за тях — все едно носеха на гърбовете си мишени.

Сейчан излезе на главния път и се насочи към моста. Грей се смъкна ниско на седалката. Тя бясно лъкатушеше сред трафика и когато се налагаше, дори се връзваше сред по-бавно движещите се велосипеди и пешеходци.

Стигнаха до моста — абсолютно права трикилометрова отсечка, която щеше да ги отведе на острова. Имаше задръстване, но това изобщо не накара Сейчан да намали скоростта. По огрените от луната води на делтата на Чжуцзян, Перлената река, сияеха като звезди стотици хиляди плаващи фенери, които стигаха чак до морето.

Пред тях искряха неоновите реклами на Тайпа, евтино зрелище в сравнение с кротката красота наоколо.

След по-малко от десет минути вече бяха навлезли в тесните улици около фериботното пристанище. Преди да изминат и двамайсет метра, от една уличка вдясно изхвърча кадилак „Ескълейд“, блъсна странично моторикшата и тя се завъртя и силно се удари във високата до кръста стена на плажа. Грей и Ковалски излетяха във въздуха, паднаха върху каменистия пясък и се затъркаляха. Когато най-последно спря, Пиърс успя да измъкне пистолета си и все още проснат по гръб, го насочи към препречения от кадилака път.

От колата наизскачаха мъже, наведоха се зад стената и се затичаха наляво.

Едва сега Грей забеляза, че Сейчан не е с тях.

Сърцето му скочи в гърлото. Той се претърколи на колене и откри огън. Улучи единия мъж в ръката, но следващите три куршума

отидоха на вятъра. А после видя, че влачат Сейчан към кадилака — замаяна, с окървавено лице.

Изруга и отпусна пистолета от страх да не улучи нея.

Врагът нямаше такива скрупули.

Пясъкът около коленете му изригна.

На няколко крачки от него Ковалски най-после успя да измъкне автомата си и стреля с една ръка по стената, като отблъсна нападателите. С другата си ръка посочи моста.

На голия плаж бяха лесни мишени.

Не им оставаше друг избор и те хукнаха към единственото прикритие. Грей даде наслуки два изстрела към кадилака. Високият брадат мъж, който стоеше до него, без да обръща внимание на рикоширащите от бронираните стъкла куршуми, грабна отпуснатото тяло на Сейчан и я натика на задната седалка.

Затръшнаха се врати и кадилакът потегли с остър писък на гуми. Неколцина от въоръжените останаха и продължиха да ги обстрелват, но Пиърс стигна до моста и се вмъкна отдолу, следван по петите от Ковалски.

— Нали ти казах, че идеята е лоша! — изсумтя здравенякът.

— Давай нататък.

Ниско приведен, Грей излезе от отсрещната страна на моста. Трябваше да се отърват от преследвачите си. Той се върна към стената на плажа и я прескочи. Задръстването още не се беше разчистило.

Пиърс се възползва от върволиците маневриращи и надуващи клаксони коли и пресече пътя. Един от противниците им претърсваше плажа наляво, друг се прехвърли през стената, за да заеме по-добра позиция за стрелба към моста. Грей стигна отсрещната страна и навлезе в лабиринта от улички. Ковалски тежко пъхтеше до него.

— Сейчан?

— Не я застрелях веднага — отвърна Пиърс.

„Слава богу!“

Продължиха около половин километър, като гледаха да се движат успоредно на плажа, но на разстояние от моста. Улиците още гъмжаха от народ, макар и не чак толкова много, колкото по-рано. И все пак двамата американци биеха на очи в морето от азиатски лица. Преследвачите им лесно щяха да ги открият.

Затова и не смееха да спрат.

— Какъв е планът? — осведоми се Ковалски.

До този момент Грей караше на чист адреналин, но здравенякът имаше право. Трябваше да мислят стратегически.

Организаторите на това нападение вярно бяха предположили, че американците може да се насочат към другото фериботно пристанище. И тъй като най-краткият път до Тайпа минаваше по моста, съвсем лесно бяха устроили засада на това задръстено с трафик място и бяха изчакали плячката им сама да падне в капана.

— Със сигурност ще наблюдават фериботното пристанище — започна да разсъждава на глас Пиърс. — Следователно се налага да измислим друг начин да стигнем до Хонконг.

— Ами Сейчан? Нали няма просто да я зарежем?

— Нямаме друг избор. Ако са я отвлекли триадите, не разполагаме с огнева мощ да тръгнем след нея, даже да знаехме къде я водят. А и не можем да се придвижваме из Макао незабелязано.

— Значи ще бягаме, така ли?

„Засега“.

Отново бяха излезли на крайбрежната улица и Грей кимна към яхтеното пристанище на няколко преки от тях.

— Трябва ни превоз.

Отново се смесиха с потока все още обикалящи край плажа празнуващи и влязоха в пристанището, в чиито води плаваха пъстри фенери със свещи. Тръгнаха по доковете и накрая стигнаха до модерна тъмносиня моторница. Мъж и жена на средна възраст, британци, ако се съдеше по акцента им, тъкмо се готвеха да потеглят.

Грей се приближи до трапа.

— Извинете!

Съпрузите, които явно спореха за нещо, се обърнаха към него.

Пиърс се усмихна стеснително и прокара пръсти през косата си, сякаш се срамуваше да произнесе думите.

— Ако се прибирате в Хонконг, дали бихте помогнали на двама души, които са изгубили и ризите от гърба си при игра на пай гоу? Останахме без пукната пара и не можем да си платим билетите за ферибота до Дзюлун.

Недоверчиво намръщен, мъжът се изправи. Личеше си, че е леко пиян.

— Вие сте янки — изненадано заяви той, все едно виждаше лилипути. — При други обстоятелства щях да се съглася, драги, обаче виждате ли...

Грей им показва пистолета си, а Ковалски разтвори шлифера си, под който криеше автомата.

— А сега? — попита Пиърс.

Британецът клюмна, като че ли целият въздух изведнъж бе напуснал дробовете му.

— Жена ми цял живот ще ми го натяква.

Тя скръсти ръце.

— Казвах ти да си тръгнем по-рано!

Мъжът сви рамене.

След като ги завързаха и ги оставиха със запушена уста в съседната пустееща яхта, Грей изведе моторницата от тъмните води на пристанището и се насочи към Хонконг.

Когато светлините на Макао помръкнаха зад тях, той се отдръпна от руля.

— Ти го поеми.

Бившият моряк Ковалски с радост зае мястото му и потри ръце.

— Я да видим сега какво може тая красавица.

При други обстоятелства тези думи щяха да разтревожат Пиърс, ала сега си имаше по-важни грижи. Извади сателитния телефон от джоба на якето си и видя, че гласовата му поща е пълна със съобщения от командването на Сигма. Спомни си, че преди срещата в „Лишбоа“ бе изключил звука, а оттогава не беше имал възможност да го включи.

Вместо да прослуша съобщенията, Грей просто позвъни във вашингтонската централа на отряда. Телефонът разполагаше с най-новия криптиращ софтуер на АИОП, разработен да обезкуражи всякакво нежелано подслушване.

Кат Брайънт отговори веднага.

— Крайно време беше да се обадиш.

— Имах малко работа.

Гласът му й показва, че нещо не е наред.

— Какво става?

Той накратко резюмира последните събития.

Кат му зададе няколко уточняващи въпроса и бързо прецени сериозността на ситуацията.

— Не мога да ти пратя помощ, Грей. Поне навреме, за да ви е от полза — не и след като тя е в ръцете им.

— Ясно. Не се обаждам за това. Искях само да докладвам.

„В случай че нещата се влошат още повече“.

— Положението тук също е кризисно — осведоми го Кат. — Затова се опитвах да се свържа с теб. Директор Кроу иска да заминеш с хората си за Монголия.

„За Монголия ли?!“

Тя му обясни за излезлия от строя спътник и за последния образ с изпепеленото Източно крайбрежие.

— Не мога да замина — заяви Пиърс. — Поне засега.

— Разбира се. Обстоятелствата са се променили. — Последните й думи излъчваха тревога. — Но какво ще правиш там, Грей? Не разполагате с никакви ресурси. А организираната престъпност в Макао е известна със своята безпощадност и финансова обезпеченост.

— Имам план.

— Да го чуя!

Той отправи поглед към далечното сияние на хоризонта.

— Ще се боря срещу огъня с огън.

5.

17 ноември, 18:04 ч. източно стандартно време

Вашингтон

Джейда затаи дъх.

„Какво правя тук?“

Имаше чувството, че е паднала през огледалото на Алиса.

Стоящият до нея в асансьора Пейнтър Кроу притисна ръка към дигиталния четец. Синята линия сканира дланта му и кабината полетя надолу към земните недра.

Полетът им от едното до другото крайбрежие продължи по-малко от пет часа. На летището ги посрещна частен автомобил, който ги закара до Националната алея и спря пред величествения Смитсънов замък, на чиято най-висока кула се вееше американското знаме. Когато слезе от колата, Джейда погледна с нови очи историческата сграда от червени тухли с нейните парапети, кулички и островърхи покриви. Завършена през 1855 г., тя се смяташе за един от най-красивите примери на американската неоготика и днес представляваше сърцето на многобройните музеи в Смитсъновия институт.

Израснала в Конгрес Хайтс, по-беден район в югоизточен Вашингтон, като малка тя често посещаваше Замъка. Входът за музеите беше безплатен и майка ѝ, самотен родител, насърчаваше образованието на дъщеря си по всички възможни начини.

— Изобщо не знаех, че тук долу има такова нещо — прошепна Джейда, докато асансьорът ги отвеждаше в подземния свят на Замъка.

— Това са някогашни бункери и бомбоубежища. През Втората световна война тук дори се помещавал стратегически научен институт. После помещенията били изоставени и забравени.

— Такъв първокачествен вашингтонски имот?! — Астрофизичката му се ухили дяволито.

Той също ѝ се усмихна. За мъж двацет години по-възрастен от нея, Пейнтър изглеждаше добре с тъмната си коса, прошарена от един-единствен снежнобял кичур, и с тези свои сини очи. След дългия им разговор в самолета Джейда установи и че е изключително

интелигентен и има познания в най-различни области — освен по история на джаза. Но тя можеше да му прости този пропуск, особено когато слънцето танцуваше в сините му очи.

— Щом открих тези потънали в прах подземия, реших, че са идеалното място за Сигма — каза той. — Оттук имаме пряк достъп и до лабораториите на Смитсъновия институт, и до коридорите на властта във Вашингтон.

Младата жена долови нотките на бащинска гордост в гласа му — явно обичаше да показва находката си на гости, което, подозираше тя, едва ли се случваше често.

Вратата на асансьора се отвори и пред тях се разкри дълъг централен коридор.

— Това е етажът на командването. — Пейнтър я поведе напред. — Натам е главният ни свързочен възел, нервният център на Сигма.

Когато се приближиха, от стаята излезе да ги посрещне слаба жена със синя военноморска униформа и някаква сурова красота, може би леко подчертана от късо подстриганата ѝ кестенява коса. На Джейда ѝ се стори, че забелязва по бузите ѝ бледи белези.

— Радвам се, че отново сте при нас, директор Кроу.

— Това е капитан Катрин Брайънт — представи я Пейнтър. — Моята заместничка.

— Наричайте ме Кат. — Топлата ѝ усмивка смекчи прекалено силното ѝ ръкостискане. — Добре дошла, доктор Шоу.

Джейда облиза устни. Изгаряше от желание да разгледа по-подробно този подземен свят, но знаеше, че не разполагат с много време.

— Как върви подготовката? — попита Пейнтър. — Бих искал групата ни да потегли след по-малко от час.

— Чу ли за командир Пиърс? — попита тя и ги въведе в свързочния възел. Компютърни терминали с монитори опасваха не особено голямото овално помещение.

— Да. Ако се наложи, ще действаме без него. Предполагам, че му оказваш нужната подкрепа?

Кат го стрелна с изпепеляващ поглед, с който му показа, че въпросът е излишен, после седна на един от столовете пред мониторите като пилот, поемащ управлението на самолета си.

— Относно маршрута на тази мисия. Монсиньор Верона и неговата племенница ще вземат първия сутрешен полет от Рим за Казахстан. Пътят ще им отнеме пет часа. Ако тук всичко върви по график и успеем да задвижим нещата до един час, нашата група би трябвало да кацне приблизително заедно с тях — някъде следобед тамошно време.

Джейда се намръщи. Този момент от експедицията не ѝ беше особено ясен.

— Доколкото разбирам, ще включим в групата тези хора, за да се легендираме като археолози, провеждащи проучване в монголските планини, така ли?

— Точно така — потвърди Кат. — Но освен това ще използваме останалото време от престоя в Казахстан, за да разследваме една загадка, която може би е свързана с настоящата опасност. Ако не излезе нищо, ще продължите нататък.

По време на полета Пейнтър накратко ѝ бе обяснил за черепа и книгата, ала тя почти не му обърна внимание. Не вярваше много на тази история, но пък и решението не зависеше от нея.

— Още кой ще участва в експедицията? — попита младата астрофизичка.

— Например аз — отговори нечий глас зад гърба ѝ.

Тя се обърна и видя мъж няколко сантиметра по-нисък от нея, но як като питбул. Носеше долнище на анцуг, тениска и бейзболна шапка на „Уошингтън Редскинс“, която не можеше да скрие идеално обръснатия му скалп. Джейда инстинктивно понечи да не му обърне внимание, но забеляза проблясъка на остър интелект в тъмните му очи — както и весели нотки.

Макар че нямаше представа защо, тя мигновено изпита странна нежност към него — като към леко чалнат по-голям брат.

И явно не само тя.

Кат Брайънт се отпусна на стола си и изви главата си назад. Непознатият се приближи и я целуна по устните.

Е, може би не точно като към *брат*.

Когато мъжът се изправи, Кат се озърна през рамо към Джейда.

— Той ще се грижи за вас.

— Няма как да не го каже, понеже ми е жена — прибави мъжът, гальовно поставил ръка на рамото ѝ.

Джейда едва сега забеляза, че другата му ръка е протеза — с китката му я свързваше плътен електронен кожух. Изглеждаше толкова истинска, че почти не се различаваше.

Пейнтър кимна към него.

— Монк Кокалис е един от най-способните ни хора в Сигма.

— *Един* от най-способните ли? — обидено попита новодошлият.

Кроу не му обърна внимание.

— Ще имате и друг спътник, едно от най-новите ни попълнения. Специалист по електроинженерство и физика. Освен това доста разбира от астрономия и има някои, така да се каже, *уникални* дарби. Струва ми се, ще се убедите, че е безценен член на екипа.

— Казва се Дънкан Рен — прибави Кат.

— Като стана дума за него, къде е той? — попита Пейнтър. — Нали помолих всички участници да присъстват на инструктажа.

Тя се спогледа с мъжа си, после се обърна към мониторите и измърмори под нос:

— Аз вече го инструктирах. Дънкан има здравословен проблем, за който трябва да се погрижи, преди да замине.

Кроу се намръщи.

— Какъв здравословен проблем?

18:18 ч.

— Стига си мърдал!

Високият близо метър и деветдесет Дънкан трудно пазеше равновесие на миниатюрното сгъваемо столче с разклатен крак.

— Ще е по-лесно, Клайд, ако не забравяш, че не всичките ти клиенти са съсухрени наркомани.

Приятелят му носеше хирургическа маска и медицински увеличителни очила. На вид Клайд едва ли имаше четирийсет кила с мокри дрехи, при това по-голямата част от тях се дължеше на косата му, завързана на дълга опашка.

Той хвана едрата длан на Дънкан върху масата, сякаш се канеше да му гадае, но вместо това направи разрез със скалпела си в края на левия му показалец. По китката на Дънкан се стрелна изпепеляваща болка, ала ръката му остана неподвижна върху металната повърхност.

Клайд остави инструмента.

— Сега може да те заболи.

„Като че ли това не болеше...“

Приятелят му взе стерилизирана пинсета и бръкна с нея в отворената рана. Когато стоманата стигна до нервите му, Дънкан изскърца със зъби от болка. Стисна клепачи и овладя дишането си.

— Извадих го! — съобщи мъчителят му.

Дънкан отвори очи и видя в челюстите на пинсетата черна топчица, голяма колкото оризово зърно — парченце редкоземен магнит.

— Сега ще сменя изхабения с нов...

Със същата пинсета Клайд измъкна нов магнит от кутийката, донесена от Дънкан. Магнитите бяха осигурени от лабораторията на АИОП в Ню Брънзуик, въпреки че тази им употреба определено не беше одобрена.

Приятелят му вмъкна в раната миниатюрното топче, покрито от Дънкан с парилен-С, за да се избегне инфекция, после с няколко капки хирургическо лепило затвори разреза и запечата магнита под кожата — точно до соматосетивните нерви, на които се дължеше чувствителността на върха на пръста към натиск, температура и болка.

Последното сетиво определено реагираше силно.

— Мерси, Клайд.

Дънкан разтвори и стисна юмрук, за да преодолее донякъде пулсирането на раната. Не преживяваше тази операция за пръв път. И в десетте му пръста имаше магнити и от време на време се налагаше да ги сменя.

— Как е? — Клайд смъкна маската и разкри пиърсинга на носната си преграда и дебелия стоманена халка на долната си устна.

Не съвсем типичен лекар.

Бивш дентален хигиенист, сега Клайд работеше в един склад край летище „Роналд Рейгън“ и беше най-добрият „гриндер“ в тукашната биохакерска общност — човек, който разработваше и инсталираше телесни импланти.

Самият той предпочиташе да го наричат „еволюционен художник“.

В огромното помещение имаше още много наематели, чиито работни места бяха оградени с непрозрачни найлонови завеси: татуировчик, създава луминесцентно мастило, пиърсинг майстор, който

„инкрустираше“ миниатюрни скъпоценни камъни в бялото на окото, друг имплантираше в тялото чипове за радиочестотна идентификация, които изпълняваха ролята на записващи устройства.

Въпреки че повечето клиенти идваха тук заради модата или преживяването, неколцина бяха превърнали биохакерството в нова религия и този склад беше техният храм. За Дънкан всичко се свеждаше просто до професионална необходимост. Като електроинженер, той използваше имплантите си като полезен инструмент, като нов начин за възприемане на света.

— Готов ли си да изпробваш новия си магнит? — попита Клайд.

— Раната сигурно още ще ме боли, но дай да видя какво си изваял.

Знаеше, че приятелят му всъщност иска да му покаже новата си творба.

„Хирургът“ му даде знак да се приближи до съседната маса, отрупана с печатни платки, голи бобини и различни на височина твърди дискове.

— Още не съм донастроил последното си произведение на изкуството.

— Включи го.

Клайд щракна един ключ.

— Ще минат няколко секунди, докато се генерира полето.

— Мисля, че ще изтърпя дотогава.

Противно на разпространеното мнение, магнитите в пръстите му не можеха да привличат монети, нито да размагнетизират кредитни карти. Не ги засичаха дори скенерите на летищата. Те обаче *вибрираха* при наличие на електромагнитно поле. Свръхслабите осцилации бяха достатъчни, за да възбудят нервните му окончания и да предизвикат уникално усещане, съвсем различно от допир — почти шесто чувство.

С опита постепенно беше установил, че електромагнитните полета действат разнообразни усещания, всяко с различна големина, форма и сила. Трафопостовете бяха обгърнати от осезаеми мехури. Микровълновите фурни излъчваха ритмични вълни, които обливаха ръцете му. По кабелите с високо напрежение пулсираше копринена енергия, сякаш върховете на пръстите му се плъзгаха по гладката кожа на виеща се змия.

Като електроинженер, Дънкан използваше магнитите и за практически цели. С помощта на шестото си чувство можеше да определя мощността на течащия по електрически кабел ток и да преценява дали харддискът на лаптопа функционира нормално. Веднъж дори установи какъв е проблемът с дистрибуторната капачка на неговия форд „Мустанг Кобра Р“ модел 1995-а.

След като откри сложното богатство на този таен електромагнитен свят, той вече нямаше желание да се върне назад. Без магнитите си щеше да е спял.

— Би трябвало да е готово — каза Клайд и посочи грижливо подредените устройства.

Дънкан протегна ръце над масата. Генерираната от системата енергия сякаш се *притискаше* към пръстите му и предизвикваше осезаемо усещане за форма. Той прокара магнитните си пръсти по тази повърхност и откри уникалната фигура, майсторски изваяна от Клайд чрез прецизно разполагане на хардуер и електрически ток.

Издигащите се енергийни вълни оформяха широки израстъци от двете страни. Колкото по-навътре под тези криле опипваше, толкова повече се затопляха върховете на пръстите му, дори се нагорещиха, когато ги спусна ниско над масата. Те придадоха форма и плътност на невидимото и в съзнанието му се очерта образ, не по-малко реален от всяка скулптура.

— Невероятно! — каза Дънкан.

— Нарекох тази творба „Феникс, надигащ се от пепелта на дигиталната епоха“.

— Винаги си бил поет, Клайд.

— Мерси, Дънк.

Дънкан плати на приятеля си, погледна си часовника и тръгна към изхода на склада.

Можеше да помоли някой в Сигма да му направи тази услуга. Монк Кокалис беше съдебномедицински експерт и определено нямаше да се затрудни. Дънкан обаче познаваше Клайд и неговите приятели от своя предишен живот, когато смяташе, че ще стигне върха като университетска баскетболна звезда в Ласал. Мускулестите му ръце още бяха в татуировки от лакътя нагоре — и в горната част на лявото си ухо още носеше сребърен пиърсинг с форма на орел, спомен за другарите, загинали по време на сражението на хребета Такур-Гар в

Афганистан. Накрая се беше озовал в морската пехота, след като многообещаващата му баскетболна кариера се срина главоломно вследствие на поредица травми, които го извадиха от строя и го лишиха от стипендията му.

На двайсет и четири годишна възраст вече имаше отслужени шест мандата в Афганистан, последните два в разузнавателните части на морската пехота, но след Такур, след като не поднови договора си, на прага му се появи Пейнтър Кроу. В университета Дънкан учеше инженерство и трябва да беше проявил достатъчно големи способности, за да привлече вниманието на Сигма. След съкратен курс на обучение той завърши със степен по физика и електроинженерство — и сега му предстоеше първата официална мисия в отряда.

Да открие един разбил се спътник.

Искаше да е напълно подготвен, затова дойде тук.

Дънкан разтвори и сви юмрука си. Болката вече отшумяваше.

Когато излезе навън, видя две тъмни фигури, приклекли до паркирания му форд. Имаше черния „Мустанг“ за нещо като близък роднина, част от мускулестото му минало, спомен като пиърсинга на ухото му. Беше го купил на старо за малкия си брат, когато вярваше, че подскачащата оранжева топка е неговото бъдеще. Ракът отнесе Били на осемнайсет години и завинаги угаси срамежливата му усмивка. Но колата остана, пълна с щастливи спомени за двама братя, мечтаещи да покорят света, както и с по-мрачни възпоминания за загуба, мъка и преждевременно сбогуване.

Обзет от гняв, Дънкан се приближи на пръсти към мъжете и застана зад тях. Те не го усетиха, явно затруднени от заключващия механизъм, който беше изобретил специално за форда си.

Не забелязаха присъствието му — докато не се прокашля.

Изненадан, единият се завъртя и замахна с ключ тип лула.

„Айде бе!“

След секунди крадците вече бягаха, потънали в кръв.

Дънкан посегна към бравата и тя се отключи преди да я докосне, задействана от покрития със стъкло миниатюрен чип за радиочестотна идентификация, вграден над лакътя му — поредния телесен имплант като магнитите.

Въпреки че определяше тези модификации като *професионална потребност*, дълбоко в себе си той знаеше, че това е нещо по-

първично. Още преди да го потърсят от Сигма беше започнал да променя тялото си с татуировки. Тези промени по-скоро бяха свързани с Били, с неговата смърт, с факта, че тялото му е било опустошено от обезумели клетки. По този начин Дънкан демонстрираше контрол, противопоставяше се на рака. Това бе неговата броня срещу капризите на съдбата, които допускаха тялото внезапно да се обърне срещу самото себе си.

Първата му татуировка представляваше отпечатък от дланта на Били, нарисуван върху сърцето му. По-късно добави датата на смъртта му. Често се хващаше, че е притиснал собствената си ръка на това място, и се питаше каква прищявка на генетичната орис е оставила него жив, а е убила брат му.

Същото се отнасяше за другарите му, които не се завърнаха от Афганистан, онези неколцина, улучени от заблуден куршум или настъпили самоделна мина.

„Аз съм жив. Те умряха“.

Това определяше една фундаментална константа на вселената.

„Съдбата е жестока безсърдечна кучка“.

Тласкан от равни части адреналин и угризения, Дънкан рязко отвори вратата, вмъкна се вътре и потегли. Профуча през вашингтонските предградия, като често сменяше предавките и не обръщаше внимание на знаците „Стоп“.

Ала не можеше да избяга от призраците на миналото си — на загиналите му другари, на малкия му брат, който до самия край се присмиваше на смъртта.

Щом беше оцелял, сега трябваше да живее вместо всички тях.

Тази истина, тази отговорност ставаше по-тежка с всеки изминат километър, с всяка изтекла година. И вече му се струваше, че плещите му не издържат под нейното бреме.

Но Дънкан правеше единственото, което можеше.

Все по-силно настъпваше газта.

18:34 ч.

— Нещо ми изглеждаш измъчена — отбеляза Пейнтър.

„Че как иначе?“

Джейда се взираше в дебелата папка в скута си. Намираше се в подземния кабинет на директор Кроу. Изведнъж я обзе клаустрофобия, не толкова заради масата на Смитсъновия замък над главата ѝ, колкото заради тежестта на документите върху коленете ѝ.

И заради всичко, което означаваха те.

Предстоеше ѝ да пропътува половината свят, за да търси разбит военен спътник, от който може би зависеше съдбата на човечеството — или поне собствената ѝ кариера на астрофизик.

„Ами да, като онова някогашно къдрокосо момиче от Конгрес Хайтс, което всеки ден тичаше от училище до вкъщи, за да не го бият, понеже е отличничка и обича да чете... Малко ми е напрегнато“.

— С теб ще са страхотни хора — увери я Пейнтър. — Не всичко лежи върху твоите рамене — и не би трябвало да поемаш такова бреме. Имай доверие в екипа си.

— Щом твърдиш.

— Твърдя.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Мебелировката в кабинета на Кроу не се отличаваше с разточителност — само бюро, кантонерка и компютър, — но в атмосферата се долавяше някаква орфана топлина, като износени, но удобни маратонки. Направиха ѝ впечатление личните щрихи. Усуканата статуетка от черно стъкло върху кантонерката приличаше на скулптура, но по-скоро беше свързана с някакъв спомен. В стъклена витринка на стената имаше извит зъб от тропически звяр, само че невероятно дълъг. А на бюрото бяха подредени снимки на жена.

„Трябва да е годеницата му“.

По време на полета той често я споменаваше и очевидно я обичаше.

Щастливка.

Освен това кабинетът явно служеше за център на командването на Сигма. На стените около бюрото бяха монтирани три големи видеомонитора — като прозорци към света. Или по-точно, към *вселената*.

Първият дисплей излъчваше на живо кометата ИКОН, вторият — Центъра за космически и ракетни системи, а третият показваше последното изображение, заснето от падащия сателит.

Вниманието ѝ привлече тътрене на обувки и тихи гласове и астрофизичката се обърна към вратата. Кат Брайънт водеше някого.

— Вижте кого открих — каза тя.

Пейнтър се изправи и се ръкува с високия мъж.

— Крайно време беше, сержант Рен.

Джейда установи, че също е станала.

Това трябваше да е другият член на групата им. Дънкан Рен. Оказа се изненадващо млад, може би само няколко години по-голям от нея. Джейда го измери с преценяващ поглед. Грамаден и як, Рен опъваше тениската си: изпод ръкавите ѝ се подаваха татуировки. Но нямаше вид на човек, който ежедневно кисне във фитнеса, нищо подобно. Сигурно щяха да излязат наравно, ако се надбягваха — а нея си я биваше в спринта.

Джейда стисна ръката му и забеляза ожулените кокалчета на пръстите му.

— Джейда Шоу.

— Астрофизичката? — Той повдигна вежди.

В зелените му очи проблесна изненада и това я подразни. Често се случваше през кратката ѝ кариера. Светът на физиката си оставаше мъжко царство.

Сякаш за да я огледа по-добре, Рен отметна от челото си няколко непослушни тъмноруси кичура, в които светлееха почти бели косми.

— Страхотно — заяви той без нотка на саркастично снизхождение и опря юмруци на кръста си. — Ами да вървим да търсим сателита.

— Самолетът вече чака — съобщи Кат. — Ще ви придружа.

Сърцето на Джейда се качи още по-високо в гърлото ѝ. Всичко се развиваше адски бързо.

Сякаш усетил растящата ѝ паника, Дънкан я докосна по лакътя.

Тя си спомни съвета на Пейнтър.

„Имай доверие в екипа си“.

А в самата себе си?

Рен загрижено се наведе към нея, но в очите му искреше момчешки ентузиазъм.

— Готова ли си?

— Ами, налага се.

— Повече не може и да се желае.

Преди да тръгнат, Кат ги заобиколи и остави върху бюрото на Пейнтър една папка.

— Последната информация за планираната операция на Грей в Хонконг.

Кроу кимна и едва забележимо въздъхна.

— Вече я прегледах на компютъра. Струва ми се опасно.

— Явно е готов на всичко за Сейчан.

6.

*18 ноември, 08:04 ч. хонконгско време
Дзюлун, Китайска народна република
Грей се готвеше да влезе в бърлогата на лъва.
Или по-точно на лъвицата.*

Намираше се на булевард в дзюлунския квартал Монкок по време на сутрешния час пик. Покрай него притичваха хора, ниско привели глави заради ситния дъжд, някои с чадъри, други с конични бамбукови шапки. Където и да се спреше погледът му, виждаше движение. Колите пълзяха по тесните улици между небостъргачите, по балконите плющеше простряно пране — като знамена на хиляди държави. Тълпите наоколо бяха като живи реки.

Дори миризмите се променяха с всеки повеи на вятъра: запържена свинска мас, тайландски подправки, смрад от преливащите боклукчийски кофи, полъх на парфюм от минала наблизо жена. Кънтяха крясъци, главно умолителни предложения да купи нещо, предизвикани от бялото му лице.

„Ей, шефе, познай за колко го давам тоя костюм...“

„Искаш ли имитация на марков часовник...“

„Храната е страхотна, съвсем прясна... опитай...“

Дзюлунската какофония притъпяваше сетивата. Ню Йорк също се смяташе за многолюден, но в сравнение с тукашната блъсканица направо си беше призрачен град. Полуостров Дзюлун представляваше едната половина на Хонконг. Другата половина се намираше оттатък пристанището „Виктория“, остров Хонконг — осяян с имения, лъскави небостъргачи и зелени паркове, заобикалящи величествената планина Виктория.

Откраднатата от Грей и Ковалски моторница беше влязла в хонконгски води преди изгрев-слънце. В далечината ги примамваше силуетът на остров Хонконг — съвременен смарагдов град на Оз, обещаващ вълшебства и изпълняване на всяко желание — срещу съответната цена, естествено. Вместо това обаче Пиърс инструктира колегата си да спре на един изоставен кей в по-мрачната, градска част

на Хонконг, в Дзюлун. Докато чакаха разузнавателна информация от Вашингтон, двамата подремнаха два часа в някакъв невзрачен хотел, после Грей отведе Ковалски в квартала на червените фенери в Монкок — хаос от караоке барове, публични домове, сауни и ресторанти.

— Насам — след като се консултира с картата си, каза Пиърс и навлезе в лабиринта от тесни улички встрани от шумотевицата на булеварда. Крясъците на продавачите стихваха с всеки следващ завой, поканите бяха заменени от намусени подозрителни погледи, вперени в светлите им лица.

— Май е онази сграда пред нас — каза Грей.

След последния завой стигнаха пред комплекс от три седемнайсететажни жилищни блока, свързани с мостове и паянтови конструкции. Приличаше на ръждива планина, сглобена от гофрирана ламарина, дъски и боклуци. Дори балконите бяха затворени с решетки, за разлика от околните сгради, но и на тях имаше метални простори или въжета с пране, което се вееше на вятъра.

— Прилича на затвор — отбеляза Ковалски.

И в много отношения навярно беше така. Грей си помисли, че обитателите на блоковете са затворени в тези бетонни килии колкото от железните решетки, толкова и от икономическа необходимост — освен онези, които според слуховете заемали последните етажи, най-близо до слънцето и свежия вятър. Разузнавателната информация от Сигма предполагаше, че там се помещава триадата Дуанджъ.

Пиърс идваше, за да се срещне с прочутата главатарка на бандата.

Д-р Хуан Пак беше продал на триадата групата на Грей, подмамвайки ги в капана в Макао. Главатарката криеше лицето си от света и явно не се отнасяше с благоразположение към никой, който се е приближил прекалено до нея. С идването си тук той поемаше огромен риск.

Ала нямаше друг избор.

Сейчан се намираще в лапите на някаква престъпна организация. Пиърс се съмняваше, че това е Дуанджъ. Сред похитителите бяха забелязали европейски лица, най-вероятно от португалски произход, а китайските триади мразеха западниците.

„Тогавя кой я е отвлякъл... и къде?“

Той вярваше, че Сейчан е жива. Можеха да я застрелят на улицата в Макао, но не го бяха направили. И Грей отчаяно се вкопчваше в тази плаха надежда.

Сещаше се само за един източник на информация за нейните похитители. Знаеше, че в миналото триадата Дуанджъ е действала главно в Макао и съответно нейната главатарка най-вероятно е наясно със ситуацията и още има връзки в района. Нещо повече, тя също разполагаше с човешката сила и ресурсите, от които щеше да се нуждае Пиърс, за да проведе спасителна операция — операция по спасяването на нейната родна дъщеря.

„Но как да я накарам да ни изслуша, преди да ни убие?“

Обърна се към Ковалски.

— Последен шанс да се върнеш. Мога да отида сам. Сигурно даже ще е по-добре.

Беше му направил същото предложение в хотела.

И получи същия отговор.

— Майната ти. — Здравенякът се насочи към най-близката врата.

Грей го последва и двамата влязоха през стоманения портал, който стоеше отворен денем, но през нощта го заключваха. На всяка крачка ги наблюдаваха: някои с подозрение, други с омраза, повечето с безразличие.

Озоваха се в двора между трите жилищни блока. Мостовете и паянтовите конструкции почти напълно скриваха слабата слънчева светлина, затова пък не спираха дъждовните капки, които се стичаха от всички възможни повърхности. На първия етаж имаше импровизирани дюкяни, включително месарница с увиснали на куки оскубани гъски, магазин за алкохол и цигари, дори сладкарница, пълна с прекалено шарени стоки за това безрадостно място.

— Ей къде е стълбището — каза Ковалски.

До горните етажи очевидно се стигаше само по открити стълбища от външната страна на всяка сграда. Пиърс нямаше представа в кой от трите блока се помещава щабът на триадата Дуанджъ, нито дали това изобщо има значение. Затова отидоха при най-близкото. Възнамеряваха да се изкачат, докато се опитат да ги спрат — за предпочитане не някой, който първо стреля, а чак после задава въпроси.

Докато се катереха етаж след етаж, Грей имаше възможност да надникне през няколко отворени врати. Апартаментите представляваха странна гледка. От пода до тавана бяха наблъскани клетки от телена мрежа, напомнящи кафези за зайци, в които лежаха или спяха мъже. Явно не можеха да си позволят нищо повече, но полагаха усилия да ги превърнат в някакво подобие на истински дом, като ги украсяваха с бамбукови рогозки и ги изолираха с найлонови паравани. Тук-там дори светеха телевизори. Навсякъде плуваха гъсти облаци цигарен дим, който обаче почти не сподавяше вонята на човешки боклуци.

По стъпалата между тях пробяга тлъст кафяв плъх.

— Умна гадинка — подсмихна се Ковалски.

След десетия етаж Грей започна да забелязва стъклените очи на охранителни камери, насочени към стълбището.

Почеркът на триадата.

— Сигурно сме достатъчно високо — заяви той. — Явно вече ни наблюдават.

На следващия етаж тръгна по открития от едната дълга страна коридор, който гледаше към двора, спря пред камерата, бавно и внимателно посегна към кръста си, с два пръста измъкна китайския пистолет и го остави в краката си. Ковалски изпълни същия ритуал с автомата.

— Искам да разговарям с Гуанин, главатарката на Дуанджъ! — извика Грей към обектива и към всички, които евентуално го слушаха наоколо.

И веднага получи отговор.

Пред и зад тях рязко се отвориха врати и в коридора изскочиха четирима мъже с бейзболни бухалки и мачете.

„Е, явно няма да има разговор“.

Грей приклезна, изрита най-близкия мъж в коляното и когато той политна напред, го удари силно по гръкляна и го прати да се гърчи на пода; после вдигна пистолета си и пак се приведе, за да избегне атакуващото го мачете. Оказал се плътно до новия си нападател, Пиърс го хвана за ръката, завъртя го, сграбчи го през гърлото и опря дулото на оръжието си в ухото му.

Зад него Ковалски повали първия от двамата си противници, измъкна от ръката му стоманената бухалка и с яростен замах я стовари върху рамото на втория, чието мачете издрънча на пода. Американецът

предупредително вдигна бухалката и мъжът припряно заотстъпва, прихванал ранената си ръка.

Грей се обърна към камерата и извика:

— Искам само да поговорим!

И за да демонстрира намеренията си, пусна пленника си и го отблъсна от себе си. След това пак се наведе, остави пистолета на пода и вдигна високо ръце с дланите напред.

Надяваше се, че изненадващото нападение е било изпитание.

Зачака. Усещаше струйката пот, която се стичаше по гърба му. Над целия комплекс се беше спуснала тишина, не се чуваха дори телевизорите и кънтящата от апартаментите музика.

— Никой от вас ли не знае английски, по дяволите? — внезапно изрева зад него Ковалски.

В дъното на коридора се отвори врата.

— Аз знам.

От сенките се появи фигура на висок мъж с бяла коса, завързана на опашка. Макар да бе шейсетинагодишен, всяка негова крачка излъчваше грациозно могъщество. В едната си ръка държеше дълга извита сабя, древна китайска „дао“. Другата му длан лежеше върху ръкохватката на прибрания в кобура му „Зиг Зауер“.

— Какво искате да кажете на нашата многоуважаема главатарка? — попита мъжът.

Грей разбираше, че ако даде грешен отговор, ще ги убият.

— Предайте й, че имам информация за дъщерята на Май Фън Ли.

Ако се съдеше по безизразното лице на мъжа, това име не му говореше нищо. Той просто се обърна и спокойно потъна в сенките.

Отново ги оставиха да чакат. Един от охранителите излая нещо на китайски и ги принуди да отстъпят няколко крачки, тъй че друг да може да вземе оръжията им.

— Става все по-хубаво — подхвърли Ковалски.

Нервите им бяха обтегнати като струни.

Накрая мъжът със сабята се върна.

— Тя милостиво се съгласи да ви приеме.

Раменете на Пиърс се поотпуснаха.

— Но ако вашата информация не й хареса, лицето й ще е последното нещо, което ще видите — предупреди ги белокосият.

Грей не се съмняваше в това.

08:44 ч.

Сейчан дойде на себе си в пълен мрак.

Остана неподвижна, инстинкт за самосъхранение, датиращ от дивите ѝ години по улиците на Банкок и Пномпен, и изчака мъглата в главата ѝ да се разсее. Паметта ѝ постепенно се просмука през черната стена. Бяха я отвлекли, упоили и завързали очите ѝ. Китките и глезените ѝ също трябва да бяха завързани, впитите в плътта ѝ въжета ѝ причиняваха болка. Не бяха свалили превръзката от очите ѝ, но отстрани се процеждаше достатъчно светлина, за да разбере, че е ден.

„Само че дали е същият ден, в който ме отвлякоха?“

Представи си сблъсъка, отхвърчалите Грей и Ковалски.

Дали бяха живи?

Искаше ѝ се да вярва в това.

Отчаянието разяждаше издръжливостта — а тя щеше да има нужда от цялата си твърдост, за да оцелее.

Напрегна притъпените си сетива, за да се ориентира. Лежеше върху нещо твърдо, метално, миришеше на машинно масло. Вибрациите и периодичните разтърсвания показваха, че е в превозно средство.

Може би ван или камион.

Но къде я водеха?

„Защо просто не ме убият?“

Естествено, знаеше отговора на този въпрос. Някой беше научил за обявената за главата ѝ награда и искаше да я продаде.

— Вече можеш да престанеш да се преструваш на заспала — разнесе се съвсем отблизо мъжки глас.

Сейчан вътрешно потрепери. Сетивата ѝ бяха изострени от жестоките улици и задни дворчета на нейната младост и все пак не беше усетила чуждото присъствие. Това я обезсърчи. Не само неговото мълчание, но и пълното му отсъствие. Все едно не съществуваше.

— Първо се отпусни — продължи мъжът на книжовен китайски с лек европейски акцент. Най-вероятно португалски, като се имаше предвид, че бяха в Макао.

— Не възнамеряваме да те убием или да ти причиним зло. Поне лично аз. Това е просто сделка.

Значи беше познала, че някой иска да я продаде. Малка утеха.

— Второ, що се отнася до твоите приятели...

Този път тя наистина потръпна, като си представи лицето на Грей и грубоватия Ковалски. Дали бяха живи?

Мъжът се позасмя, сякаш прочел мислите й.

— Живи са. Опасявам се обаче, само за момента. Отне ни известно време да ги открием — и се оказаха на абсолютно неочаквано място, при нашите конкуренти. Чудех се защо и чак после осъзнах, че няма значение. Има една стара китайска поговорка: *yí jiān shuāng diào*. Струва ми се, че е много подходяща в случая.

Сейчан я преведе наум.

„Една стрела — два лешояда“.

Смисълът на думите я вледени. Този китайски израз си имаше английски аналог.

„Да убиеш две птици с един камък“.

08:58 ч.

Вратата на асансьора се отвори и от ада се озоваха направо в рая.

Грей последва мъжа със сабята на последния етаж на блока, който рязко контрастираше със задушаващата теснота и мръсотия на долните етажи. Цялото пространство беше отворено, мебелите бяха бели, с прости, чисти линии, подът — от полиран бамбук. Тук-там имаше саксии с пъстри орхидеи. Аквариум с форма на надигаща се вълна, в който плуваха безброй снежнобели рибки, служеше като преградна стена на кухня с безупречно чисти европейски уреди.

Най-голямата разлика с адския пейзаж долу обаче беше обилната светлина, която дори дъждовното време не можеше да помрачи. Огромните прозорци гледаха към полуострова, чак до лъскавите небостъргачи на Хонконг. В средата се издигаше отворен към небето стъклен атриум с фонтан. Буйна зеленина заобикаляше езерце с лилии.

По водната повърхност леко се поклащаше фенер с форма на лотос.

Надвесената над него слаба фигура в роба, пристегнатата на кръста с колан, държеше дълга ароматична свецица, с която запали нова свец

във фенера.

Грей си представи празника в Макао, хилядите светлинки, всяка в памет на починал близък.

— Защо се катерихме четиринайсет етажа, след като имало асансьор, еба ти? — сърдито каза Ковалски.

Асансьорът най-вероятно се използваше само от триадата, но Пиърс не си направи труда да му го обясни. Цялото му внимание беше насочено към фигурата зад стъклената стена.

Мъжът със сабята ги спря на няколко метра от вратата на атриума.

— Не сядайте.

Жената — защото по малките ѝ боси крака и заобления ѝ ханш личеше, че е жена — остана надвесена над фенера, сплела пръсти около горящата ароматична свецица.

Накрая дълбоко се поклони пред езерцето, изправи се и се обърна. Беше вдигнала качулката на халата си, за да се предпази от дъжда, и лицето ѝ не се виждаше. Отиде до вратата на атриума и бавно я отвори.

После грациозно влезе в помещението.

— Гуанин — напевно произнесе мъжът със сабята и сведе глава.

— Mh' gōi^[1], Джуан. — От ръкава се подаде светла ръка и го докосна по ръката, странно интимен жест.

Главатарката на Дуанджъ се обърна към Грей.

— Говорите за Маи Фън Ли — тихо и спокойно каза тя, но в гласа и се долавяше стоманена заплашителност. — Дошли сте да говорите за жена, която отдавна е мъртва.

— Не и в спомените на дъщеря ѝ.

Гуанин не реагира, което показваше невероятното ѝ самообладание.

— Пак говорите за мъртви хора — още по-тихо отвърна тя след дълго мълчание.

— Не беше мъртва допреди броени часове, когато пристигна в Макао да търси майка си.

Жената само леко сведе брадичка, навярно осъзнала, че за малко не е убила родната си дъщеря. И сега сигурно се чудеше дали Грей не я лъже.

— Значи в казино „Лишбоа“ сте били вие.

Пиърс кимна към Ковалски.

— Ние тримата. Доктор Хуан Пак беше познал висулката ви с форма на дракон и каза, че сте се срещали. Затова отидохме в Макао да открием истината.

Презрително изсумтяване.

— Но какво е „истина“?

В гласа ѝ отекваше съмнение и недоверие.

— Ако позволите... — Грей посочи джоба на якето си. Бандитите долу го бяха обискирали, но не му взеха джиесема.

— Бавно — предупреди Джуан.

Пиърс извади телефона си, намери снимките и отвори папка със заглавие „Сейчан“. Запрехвърля фотосите, докато стигна до един, на който ясно се виждаше лицето ѝ. Въпреки проболия го страх за живота ѝ протегнатата му ръка дори не трепваше.

Гуанин пристъпи към него. Лицето ѝ продължаваше да е скрито под качулката и Грей не виждаше изражението ѝ, но в неувереността на тази единствена крачка той долови едва сдържаната ѝ надежда. Майката може да познае дъщеря си дори след двацет години.

Пиърс ѝ подаде телефона.

— Има още снимки. Разгледайте ги.

Тя посегна, ада пръстите ѝ се поколебаха, сякаш нещо в нея се боеше от истината. Ако дъщеря ѝ беше жива, какво говореше това за майката, която я е предала?

Накрая Гуанин все пак взе джиесема и се обърна с гръб към него. Последва дълго мълчание... след това жената се разтрепери и се свлече на колене на бамбуковия под.

Джуан се приближи до нея толкова бързо, че Грей изобщо не забеляза придвижването му. Както стоеше до него... така се озова на едно коляно до своята господарка, насочил сабята си към тях, предупреждавайки ги да не мърдат от местата си.

— Тя е — промълви Гуанин. — Но как?...

Пиърс не можеше да си представи чувствата, които се сблъскаха в душата ѝ: угризение, срам, надежда, радост, страх, гняв.

Последните две победиха. Тя бързо се овладя, изправи се и се обърна към тях. Джуан я последва, заемайки защитна позиция — но искрената загриженост в очите му показваше, че необходимостта да я пази надхвърля професионалните му задължения.

Гуанин отметна качулката си и отдолу се разля водопад от дълга черна коса с един-единствен сив кичур, спускащ се покрай лицето ѝ — от същата страна, от която имаше тъмнолилав дъговиден белег, минаващ от бузата до лявата ѝ вежда, без да засяга окото ѝ. Изглеждаше прекалено умишлено извит, за да е рана, получена в схватка с ножове. Някой ѝ го беше оставил нарочно и мъчително, спомен от някогашно изтезание. Но сякаш за да превърне белега в почетен знак — и може би да почерпи сила от старата болка, — жената бе татуирала лицето си и сега той представляваше опашка на дракон, нарисован на бузата и челото ѝ.

Също като сребърния дракон на шията ѝ.

— Къде е сега тя? — попита главатарката. Гласът ѝ звучеше уверено, отново излъчваше стоманена твърдост. — Къде е дъщеря ми?

Грей преглътна страхопочитанието, което беше изпитал при вида на лицето ѝ, и накратко ѝ обясни за нападението, неговите последици и похищението на улицата.

— Разкажи ми за мъжа, когото си видял да стои до колата — нареди Гуанин.

Той описа високия властен непознат с късо подстригана брада.

— Приличаше на португалец, може би с китайска кръв.

Жената кимна.

— Добре го познавам. Джуланг Делгадо, босът на Макао.

По лицето ѝ плъзна сянка на загриженост.

Щом тази сурова жена се тревожеше, това не вещаеше нищо добро.

09:18 ч.

Колата спря с писък на спирачки.

Сейчан чу непознатия тихо да разговаря с шофьора на португалски. Не знаеше нито дума на този език. Отвориха се врати, после се затръшнаха.

Нечия ръка я пипна по лицето. Тя рязко се дръпна, но пръстите само смъкнаха превръзката от очите ѝ. Внезапната светлина я накара да запримигва.

— Спокойно — каза похитителят ѝ. — Остава ни още много път.

Носеше ушит по поръчка копrienен костюм и яке. Имаше дълга кестенява коса и идеално оформена съвсем къса брада. Тъмнокaфявите му очи бяха леко дръпнати, което издаваше смесения му произход.

Сейчан се огледа и установи, че лежи в каросерия на ван.

Задната врата се отвори и ярката светлина отново я принуди да стисне клепачи. Навън стоеше друг мъж: по-млад, с гладко обръснато жестоко лице, късо подстригана черна коса и грамадни плещи, които опъваха сакото му. Имаше пронизващи леденосини очи.

— Готови ли сме за полета, Томас? — попита мъжът с копrienения костюм.

Кимване.

— Sim, сеньор Делгадо. Самолетът чака.

Делгадо се обърна към Сейчан.

— Аз ще те придружавам. За да съм сигурен, че ще получа цялата награда, но и защото смятам, че е добре точно сега да *не* съм в Макао. Заради онова, което ще се случи в Хонконг. Известно време ще се лее кръв.

— Къде ме водите?

Без да обърне внимание на въпроса, Делгадо хвана завързаните й глезени и я изтегли на утринната светлина. В ръцете му се появи кинжал и той преряза найлоновото въже. Китките й останаха завързани зад гърба.

Грубо я изправиха на крака и Сейчан видя, че се намират на уединена самолетна писта. На трийсетина метра чакаше лъскав самолет със спуснатата стълба, готов да приеме пасажерите си. На отворената врата се появи мъж.

Счупеният му нос беше шиниран.

Д-р Хуан Пак.

— А, нашият благодетел. — Делгадо тръгна към самолета и погледна ролекса на китката си. — Хайде, след няколко минути трябва да сме далече от Хонконг.

09:22 ч.

— Само това ли знаеш?

Майчината любов осезаемо се долавяше в гласа на Гуанин. През последните няколко минути тя съсредоточено разпитваше Грей за

миналото на Сейчан и се опитваше да проумее как е възможно дъщеря ѝ да е останала жива.

Бяха се настанили на един от диваните.

Джуан стоеше на пост до господарката си. Ковалски разглеждаше аквариума и почукваше по стъклото, долепил нос до него.

На Пиърс му се искаше да е в състояние да запълни още празноти, но дори той не знаеше цялата история на Сейчан, а само откъслечни фрагменти: върволицата от сиропиталища, жестокия живот на улицата, привличането в престъпната организация. Докато ѝ разказваше, Гуанин очевидно разбираше всичко. В известен смисъл майка и дъщеря бяха извървели успоредни пътища: бяха изплували, оцелели и преуспели.

Накрая обаче Грей не можа да нарисува достатъчно пълна картина, за да задоволи майка, пропуснала толкова много от живота на дъщеря си. Съмняваше се, че тази празнота може да се запълни с каквито и да е думи.

— Ще я намеря — закле се Гуанин.

Главатарката вече беше заповядала на своите хора да открият къде може да е отвел дъщеря ѝ Джуланг Делгадо. Всеки момент очакваха информация.

— Веднъж я предадох — промълви Гуанин и избърса с показалец сълзата от края на драконовия си белег. — Виетнамските инквизитори бяха жестоки... тогава дори не подозирах колко жестоки... Казаха ми, че дъщеря ми е мъртва.

— За да ви отчаят и пречупят.

— Това само ме *разгневи*, изпълни ме с решимост да избягам и да отмъстя, както и направих впоследствие. — В измъчените ѝ очи проблеснаха пламъчета.

— Все още не се предавах, издирвах я, но по онова време беше трудно, защото след бягството си не смеех да се върна във Виетнам. Накрая трябваше да се откажа.

— Било е прекалено мъчително да продължавате да я търсите.

— Надеждата понякога е и проклятие — въздъхна Гуанин. — Беше по-лесно да я погребя в сърцето си.

Мълчанието се проточи, подчертавано от бълбукащия в атриума фонтан.

— А ти? — тихо попита жената. — Поел си огромен риск да я доведеш тук и после да дойдеш при мен.

Грей нямаше нужда да потвърждава думите ѝ.

Тя вдигна лице и го погледна в очите.

— Обичаш ли я?

Той я погледна в очите. Знаеше, че не може да я излъже...

И тогава в комплекса отекна първата експлозия.

Взривът разтърси целия блок. Водата в аквариума се разплиска. Дългите стебла на орхидеите се залюляха.

— Какво става, по дяволите?! — изрева Ковалски.

Гуанин скочи на крака.

Вечната ѝ сянка Джуан вече говореше по телефона и тичаше към прозорците. Отдолу се вдигаше дим.

Избухна нова експлозия, този път по-далече.

Главатарката на Дуанджъ отиде при своя помощник. Грей и Ковалски я последваха. Тя им преведе информацията на Джуан.

— Пред всички входове са спрели бетоновози. Дошли едновременно от всички посоки.

Пиърс си представи огромните машини, провиращи се през тесните каньони, които водеха към тази планина, за да се съберат тук за координирана атака. Само че всъщност не бяха бетоновози...

От друга посока изтътна още един взрив.

...а самоходни бомби.

Някой искаше да изравни целия комплекс със земята. Грей се досещаше кой: Джуланг Делгадо. Сигурно беше научил, че двамата с Ковалски са дошли тук. Преминаването на светлите им лица през азиатските тълпи нямаше как да остане незабелязано.

— Трябва да се махнем оттук! — заяви Пиърс. — Бързо!

Джуан се съгласи с него и се обърна към господарката си.

— Трябва да ви отведем на безопасно място.

Гуанин беше възвърнала самообладанието си. На разгневеното ѝ лице драконът изпъкваше още повече.

— Мобилизирай триадата — нареди тя. — Евакуирай колкото може повече хора от блока.

Грей си представи човешката гмеж на долните етажи.

— Използвай подземните тунели — прибави главатарката.

Естествено, триадата трябваше да разполага с тайни входи и изходи от тази твърдина.

— Вие трябва да тръгнете първа — настоя Джуан.

— След като предадеш заповедта.

Явно капитанът беше готов да потъне с кораба си — който наистина потъваше. Отделни части от комплекса се срутваха с грохот. Черният дим вече покриваше всички прозорци, сякаш тласкан нагоре от приглушените крясъци на долните етажи.

Джуан пак хвана телефона — трябваше да вика, за да го чуят. След минута из блока отекна аудиоуредба, по която съобщиха на всички нареждането на главатарката.

Едва тогава Гуанин отстъпи.

Джуан благоразумно реши да не използват асансьора и я поведе по същото стълбище, по което се бяха качили Грей и Ковалски.

— Бързо! Трябва да стигнем до тунелите!

Затичаха надолу.

На двора цареше истински ад. Горяха пожари, няколко етажа бяха срутени, един от мостовете между блоковете внезапно рухна, отнасяйки неколцина нещастници в огнената бездна. Съседният блок започна да се накланя настрани и постепенно да се откъсва от другите две сгради.

Грей ускори ход. Гуанин и Джуан не изоставаха, следвани от Ковалски.

Мощен взрив разтърси стъпалата под краката им и ги събори на колене. Цялото стълбище бавно започна да се отделя от стената.

— Насам! — изкрещя Пиърс, прескочи образувалата се пролука и влетя във външния коридор, който гледаше към двора.

Другите последваха примера му. Гуанин се препъна, изплъзна се от ръцете на Джуан и се олюля на ръба, но Ковалски я подхвана и я пренесе със себе си.

— Благодаря — каза тя, когато здравенякът я остави от отсрещната страна.

— Няма да стигнем до тунелите — изсумтя Грей.

Никой не възрази — явно всички споделяха мрачната му преценка. Долу бушуваха свирепи пожари, подклаждани от сипещите се останки, вдигаше се гъст дим.

— Накъде тогава? — попита Ковалски. — Имаме още десетина етажа, а съм си забравил крилата.

Оценил предложението му, Пиърс го потупа по рамото.

— Значи ще се наложи да импровизираме. — Обърна се към китаеца със сабята. — Заведи ни в най-близкия ъглов апартамент.

Свикнал безпрекословно да изпълнява нареждания, Джуан моментално се подчини и се втурна в лабиринта на блока. След няколко завоя стигнаха до една врата и той я посочи.

Беше заключена. Грей се отдръпна на една крачка и изрита бравата с пета. Старата дървена каса не оказа съпротива и вратата се отвори.

— Вътре! — извика Пиърс. — Трябват ми чаршафи, дрехи, пране, всякакви парцали, от които да направим въже.

Остави тази задача на Ковалски и Гуанин и следван от Джуан, припряно излезе през плъзгащата се врата. Също като всички други балкони, които бяха видели от улицата, терасата беше превърната в метална клетка, затворена изцяло с телена мрежа.

— Помогни ми — каза Грей и се зае да освободи част от парапета.

Докато работеха, блокът тътнеше и се тресеше — разяждана от пожара долу, сградата бавно се рушеше.

Накрая Пиърс успя да откъсне парче от мрежата, хвърли я на обвития в дим двор и викна на двамата в апартамента:

— Какво става с въжето?

— Няма да стигне до земята! — извика в отговор Ковалски.

Планът не беше такъв.

Грей влезе вътре, за да провери докъде са стигнали, и установи, че са успели да завържат двайсетина метра. Блокът силно се разтърси и това му помогна да вземе окончателно решение.

— Това стига!

Хвана единия край на импровизираното въже, върна се на терасата и го завърза за парапета, после прехвърли останалата част навън.

— Какво правиш? — попита Ковалски.

Пиърс посочи отворените балкони на сградата оттатък тясната улица.

— Ти си луд за връзване!

Никой не възрази.

Грей погледна надолу и отново се зачуди колко бетоновоза са успели да минат през невероятно тесните улички, за да стигнат до блока. В момента обаче изпитваше признателност към хонконгските архитекти, които бяха допуснали гъстото застрояване на Дзюлун.

Възседна парапета, хвана самоделното въже, затаи дъх и започна да се спуска на ръце. На няколко пъти за малко да се изпусне и сърцето му се разтуптя силно, но продължаваше да преценява разстоянието до съседната сграда и свободната дължина от въжето, която щеше да му трябва.

Накрая реши, че се е спуснал достатъчно, оттласна се от поредния балкон и се залюля. Гъстият дим лютеше в очите му. Дъгата, която описваше тялото му, постепенно се уголемяваше и той се приближаваше към другия блок.

„Още малко!“

Димът продължаваше да го задушаваше, започваше да става толкова плътен, че Грей едва дишаше.

Но не смееше да спре.

Накрая носовите му обувки докоснаха отсрещния балкон. Имаше нужда от повече опора, но успехът подхрани решимостта му. Грей отново се залюля и после се оттласна от мократа от дъжда решетка.

„Хайде...“

— Пиърс! — извика Ковалски от терасата. — Под теб!

Грей погледна надолу. Краят на въжето беше минал през горящ участък и нагоре към него вече пълзяха пламъци.

„О, не!...“

Опита се да вложи цялата си сила в оттласкването, за да спечели още няколко метра — знаеше, че това е последният му шанс.

И после полетя.

Инерцията го понесе покрай стената на горящия блок и оттам над улицата. Грей се преви в кръста, сви крака към брадичката си и се вторачи през тях. Като разчете времето колкото можеше по-точно, ги вдигна, за да минат над отсрещния парапет — след това сгъна колене и увисна на парапета.

Заля го облекчение.

И тъкмо в този момент на невнимание изгуби опората си. Прасците му се хлъзнаха по парапета и той остана да виси само на пети. Разбираше, че това няма да продължи много.

Горящият край на въжето все повече се приближаваше към него.

И тогава нечий ръце неочаквано го хванаха за глезените.

Обитателите на апартамента, съпруг и съпруга, му се бяха притекли на помощ и го издърпаха на балкона. Той скочи на крака, побърза да угаси с подметките си пламъците на въжето, после завърза края му за парапета. Двамата през цялото време му говореха нещо на китайски — явно го укоряваха за рискованата постъпка, като че ли я е извършил за забавление.

Щом завърза въжения мост колкото можеше по-здро̀во, Грей извика на другите:

— Един по един! С ръце и крака! Хайде!

Първа тръгна Гуанин и бързо като гимнастичка се придвижи по импровизирания мост почти без да го клати. Когато се изправи на терасата, се поклони признателно на семейството. Втори беше Джуан, праметнал сабята през гърдите си.

Ковалски мина последен, като се окуражаваше с порой от цветисти псувни. Това явно не се хареса на боговете, защото тъкмо приближаваше средата на моста, когато отсрещният край на въжето ненадейно се разръфа и се откъсна и здравенякът полетя към улицата като гюле.

Пиърс изтръпна от ужас и се наведе през парапета. Нищо не можеше да направи.

За щастие Ковалски не изпусна въжето, влетя с главата напред в един балкон три етажа по-надолу и се вряза сред събралата се там група зяпачи.

Разнесоха се панически викове.

— Добре ли си? — изрева Грей, като се надвеси над парапета.

— Другия път *ти* си последен! — извика му в отговор Ковалски.

Пиърс се обърна и видя, че Джуан внимателно увива лицето на господарката си с ален копринен шал, за да го скрие от света.

— Дължа ти живота си — каза на американеца тя.

— Но много други загубиха своя.

Жената кимна и двамата мрачно огледаха последиците от атаката. Ръждивата планина отсреща бавно се предаваше на пожарите

и се срутваше.

Зад тях Джуан разговаряше по телефона — най-вероятно анализираше щетите.

След малко той се върна при своята господарка и двамата зашушукаха помежду си, навели глави един към друг. Накрая мъжът се отдръпна и Гуанин погледна Грей.

— Джуан е получил информация от Макао — съобщи му тя.

Пиърс се подготви за най-лошото.

— Дъщеря ми още е жива.

„Слава богу!“

— Но Джуланг я е извел от Китай.

— Къде...

Шалът не успя да заглуши ужаса в гласа ѝ.

— В Северна Корея.

Грей си представи тази затворена страна, изолирана ничия земя на зловеща безнадеждност и диктаторско безумие, абсолютен контрол и строго охранявани граници.

— Ще ни е нужна цяла армия, за да я измъкнем — промълви той сред дима и пламъците.

Гуанин явно го чу, но не му обърна внимание.

— Ти така и не отговори на предишния ми въпрос.

Пиърс я погледна и видя срещу себе си само една ужасена майка.

— Обичаш ли дъщеря ми?

Не можеше да я излъже, но задушаваният страх стягаше гърлото му. Ала Гуанин прочете отговора в очите му и каза:

— Тогава ще ти дам армия.

[1] Благодаря (кит.) — Б. пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
СВЕТЦИ И ГРЕШНИЦИ

7.

18 ноември, 13:34 ч. местно време

Актау, Казахстан

— Прилича на океана.

Думите на племенницата му накараха монсињор Вигор Верона да вдигне глава от генетичните резултати. Продължаваше да прелиства страниците, защото усещаше, че пропуска нещо важно. Бяха му ги пратили по факса от университетската лаборатория точно преди ранния полет за най-западния пристанищен град в Казахстан.

Пое си дълбоко дъх и се върна в настоящето. И без това се нуждаеше от почивка. „Ако си проясня главата, може да се сетя какво толкова ме гложди“.

С Рейчъл седяха в ресторантче, което гледаше към Каспийско море. Зимните вълни се разбиваха в недалечните бели скали, чието име носеше градчето Актау^[1]. След по-малко от час трябваше да се срещнат там с групата от Сигма. Бяха наели хеликоптер, който щеше да ги откара на мястото, посочено в скритото в черепа съобщение от отец Йосип.

— Едно време Каспийско море наистина е било океан — отвърна Вигор. — По-точно, преди пет милиона години. Затова водата още е солена, макар че солеността ѝ е три пъти по-ниска от тази на днешните океани. След това древният океан отвсякъде се е оказал затворен от суша и е започнал да пресъхва, за да се превърне в Каспийско, Черно и... Аралско море, закъдето сме се запътили.

— Не че в Аралско море е останала много вода — усмихнато отбеляза Рейчъл. Беше заменила карабинерската си униформа с червено поло, дънки и туристически обувки.

— А, причините за това обаче не са геологически. Аралско море е било четвъртото по големина езеро в света, горе-долу колкото Ирландия. Само че през шейсетте години Съветският съюз отклони за напояване двете най-големи реки, които се вливаха в него, и морето пресъхна, изгуби деветдесет процента от водите си. Сега е просто

солена токсична пустиня, осяяна с ръждясващи корпуси на стари рибарски кораби.

— Не рекламираш много добре очакващата ни екскурзия.

— Но отец Йосип явно смята, че мястото е важно. Иначе защо ще ни повика там?

— Освен ако не е луд, нали? Изчезнал е преди почти десет години.

— Възможно е, но директор Кроу има достатъчно доверие в това начинание, за да ни осигури подкрепа.

Тя се отпусна назад и намръщено скръсти ръце. След атентата в университета категорично се беше обявила срещу пътуването, дори го заплаши, че ще го заключи, за да го задържи в Рим. Вигор знаеше, че единствената причина сега да седят край Каспийско море е частичната подкрепа на Сигма.

Пейнтър Кроу обаче не обясни *защо* се съгласява да им помогне — нито на монсиньор Верона, нито на Рейчъл, — което смущаваше и двамата. Директорът само подчерта, че след това може да се нуждае от тяхното съдействие като легенда за операция в район с ограничен достъп в Монголия.

„Монголия...“

Това го интригуваше.

Вниманието му отново се насочи към генетичните резултати от анализа на двете реликви, черепа и книгата, но племенницата му се пресегна и отмести разпечатката настрани.

— Стига, вуйчо. Преглеждаш ги вече няколко часа и само още повече се ядосваш. Искам да се съсредоточиш върху онова, което ни предстои.

— Добре, обаче ми позволи да поразсъждавам на глас. Усещам, че ми убягва нещо, което има отношение към всичко това.

Тя примирено сви рамене.

— Според първите лабораторни анализи установената в реликвите ДНК отговаря на източноазиатски етнически произход.

— Това вече го каза. Кожата и черепът принадлежат на един и същи човек от Далечния изток.

— Да, но след като са направили автозомен анализ, в лабораторията са сравнили нашите проби с различни известни етноси и на тази основа са съставили списък с най-вероятния произход на

индивида. — Той започна да изброява на пръсти. — Хански китайци, буряти, даури, казахи...

— Казахи жителите на Казахстан ли са? — прекъсна го Рейчъл.

— Да. Обаче на първо място в списъка са *монголците*.

Тя се поизправи на стола си.

— Монголия... Където искат да ги придружим хората на Пейнтър.

— Тъкмо това толкова ме тормози! Знам, че има някаква връзка, която ми убягва.

— Тогава да започнем оттук — отвърна племенницата му. — Директор Кроу каза ли точно *къде* в Монголия отиват неговите хора?

— Някъде в планината на североизток от тяхната столица... В планината Хентий.

— Която е забранена зона.

Вигор кимна.

— Защо е забранена?

— Защото е природен и исторически резерват.

— Защо и *исторически*?

Той понечи да отговори — и се вцепени, понеже се сети за една плашеща възможност. За миг това откритие го заслепи за всичко наоколо, до такава степен ангажира мозъка му.

— Вуйчо...

Зрението му се върна. Сега разбираше грешката си.

— Виждал съм дърветата, а гората ми е убягвала...

Монсиньор Верона извади мобилния телефон от джоба си, набра номера на университетската лаборатория и помоли да го свържат с д-р Конти. Когато генетикът се обади, Вигор му обясни какво иска да направят. Наложил се да го убеждава, но накрая Конти се съгласи.

— Проверете Y-хромозомните маркери — завърши Верона. — И ми позвънете на този телефон при първа възможност.

— Какво има? — попита го Рейчъл, когато вуйчо ѝ затвори.

— Планината Хентий е свещена за монголците, защото вярват, че на тези върхове е скрита гробницата на техния най-велик герой.

Рейчъл имаше достатъчно познания по история, за да се сети кой е героят.

— Чингис хан ли?

Вигор кимна.

— Монголският вожд, който построил империя с меча и волята си... империя, простираща се от Тихия океан до морето, което виждаш отсреща.

Племенницата му погледна през прозореца, после отново вуйчо си.

— Нали не мислиш, че черепът е...

— Точно това помолих да потвърди доктор Конти.

— И как ще го направи?

— Преди няколко години едно изключително авторитетно генетично проучване показва, че *един от всеки двеста* мъже на света носи една и съща Y-хромозома, притежаваща специфични маркери, водещи корените си от Монголия. Този процент нараства до *една десета* в районите, които някога са били включени в Монголската империя. Според изследването тази супер Y-хромозома идвала от *един* индивид, живял преди около хиляда години в Монголия.

— Чингис хан ли?

Монсиньор Верона отново кимна.

— Кой друг? Той и неговите най-близки роднини имали много жени, както и потомци от изнасилени жертви. Те са завладели половината познат свят.

— И са разпространили генния си отпечатък.

— Отпечатък, който ние можем да установим. Тези Y-хромозомни маркери са добре известни на генетиците и лесно могат да се сравнят с нашите проби.

— Това ли прави в момента доктор Конти?

— Каза, че ще получи резултатите бързо, защото секвенирането на ДНК вече било завършено.

— Но ако се окажеш прав и маркерите съвпадат, какво ще ни даде това? Както отбеляза самият ти, такава Y-хромозома носят много мъже.

— Да, обаче Чингис хан е умрял през хиляда двеста двайсет и седма година.

— Тринайсети век... — намръщи се Рейчъл. — Като датировката на черепа.

— Колко мъже по онова време са носили точно тази хромозома?
— Вуйчо й повдигна въпросително вежди.

Тя не изглеждаше убедена.

— След смъртта на Чингис хан неговите наследници избили всички участници в погребалната процесия — продължи обясненията си вуйчо й. — Както и строителите на гробницата му, и воините, които надзиравали строежа. И с това кърваво клане явно успели да запазят тайната. Въпреки вековните търсения мястото на гроба му и до ден днешен не е известно. Според легендата там са скрити всички богатства от завоюваните от него земи.

— И за да го откриеш, си струва да убиеш някого — обобщи Рейчъл. Очевидно имаше предвид опита за покушение в Рим.

— Става дума за съкровище, в сравнение с което бледнее цялото злато на Тутанкамон. Всичко най-ценно от целия свят се стичало в Монголия и повече никой не го виждал — баснословна военна плячка от Китай, Индия, Персия, Русия. Твърди се дори, че в царската гробница били короните на седемдесет и осемте владетели, които той покорил. Да не споменавам за безценните религиозни реликви, ограбени от безброй черкви, главно руски.

— И досега не са ги открили, така ли?

— За нас е по-важно това, че не е открито *тялото* му.

Преди Рейчъл да успее да отговори, телефонът на Вигор започна да звъни. Той припряно го вдигна и видя, че се обажда д-р Конти.

— Изпълних молбата ви, монсиньор Верона. Сравнихме двайсет и петте генетични маркера от хаплотипа на Чингис хан с вашите проби.

— Колко съвпадат?

— *Всички.*

Вигор пребледня и се вторачи в изправения си до масата куфар, осъзнал какво има вътре. Сега разбираше защо някой е готов на убийство, за да се сдобие с реликви, които може би водеха към най-голямото съкровище в света. В куфара си духовникът носеше черепа и кожата, които навярно принадлежаха на най-великия пълководец в историята, човек, почитан от народа си като полубог.

Чингис хан.

14:10 ч.

— Май си прав — каза Дънкан. — Нашите италиански приятели си имат опашка.

Двамата с Монк Кокалис стояха до павилион за скара край плажа. Морето отразяваше студената слънчева светлина. Денят беше мразовит, но скарата с дървени въглища, на която цвъртяха шишове с месо, сланина и зеленчуци, излъчваше достатъчно топлина и Дънкан трябваше да разкопчае лекото си яке. Наоколо се носеше аромат на персийски подправки и масла и лютеше в очите му при всеки повей откъм морето.

След като кацнаха на международното летище в Актау, те оставиха д-р Джейда Шоу при наетия хеликоптер на недалечната частна писта и се насочиха към центъра на пристанищното градче, за да вземат последните членове на групата. Дънкан знаеше за покушението срещу тях и Монк предложи да подхоят предпазливо, за да се уверят, че италианците не са били проследени.

„Ако имат опашка, дай да я отрежем още сега“ — беше заявил Кокалис.

Предложението му се оказа далновидно.

Дънкан признаваше, че може да научи едно-друго от своя по-опитен колега от Сигма.

— Как ще го разиграем? — попита той.

По време на двайсетминутното наблюдение на ресторанта бяха забелязали двама души, които проявяваха неоправдан интерес към мъжа и жената, седящи на маса до прозореца. Заведението се намиреше на пешеходната крайбрежна алея, тясна асфалтова ивица, за чието пространство се конкурираха джогъри и велосипедисти. Въпреки че беше ноември, след края на туристическия сезон, центърът на града продължаваше да гъмжи от хора и лесно можеха да забележат всеки, който се мотае подозрително наоколо.

Един тъмнокос мъж, явно азиатец, сгушен в дългата си до коленете шуба с ръце, натикани дълбоко в джобовете, седеше на пейка от отсрещната страна на сградата с гръб към красивата гледка и почти не откъсваше очи от ресторанта.

Не можеше да се каже, че е особено ловък.

Втората подозрителна личност, мършава грозновата жена с високи скули и жестоки очи, имаше същата коса и черти на лицето като партньора си. Носеше черна вълнена шапка и по-къс вариант на неговата кафява шуба и стоеше облежната на улична лампа от отсамната страна на ресторанта.

— Аз ще мина по плажа и ще се приближа в гръб към мъжа — изложи плана си Монк. — Жената остава за теб. Изчакай да заема позицията и по мой знак ще ги хванем едновременно.

— Ясно.

— И ги отведи при нашия джип, като криеш оръжието си под якето. Ще ги завържем и ще ги разпитаем по пътя за летището. Искам да знам кои са и защо са се опитали да взривят моите приятели, по дяволите.

— Според теб защо само ги наблюдават, а не ги нападат?

Монк поклати глава.

— Мястото е прекалено оживено, за да действат посред бял ден. Или пък им е наредено да ги следят и да установят защо са дошли в Казахстан. Каквито и да са намеренията им, няма да ги изпълнят.

Кокалис се отдалечи, спусна се на пясъка и нехайно тръгна по плажа, без да поглежда към седящия мъж. Когато партньорът му преполови разстоянието до него, Дънкан се насочи към жената, като се опитваше да разчете приближаването си така, че двамата да стигнат до съответните си обекти едновременно.

Всичко вървеше по план — докато звънец на колело не привлече вниманието му към асфалтовата алея. Той се обърна и видя, че един велосипедист му дава знак да се отдръпне от пътя. Само на няколко крачки от него жената също се раздвижи.

Когато велосипедистът я подмина, тя го последва и тръгна към партньора си. Монк, който не забеляза това, избра точно този момент, за да се насочи към пейката.

Раменете на жената се напрегнаха и тя се закова на място, очевидно усетила нещо нередно. После се завъртя кръгом и погледът ѝ моментално срещна очите на Дънкан. Може би лицето му по някакъв начин го беше издало или се дължеше на факта, че е американец като другия, който се приближаваше към нейния приятел, но азиатката реагира светкавично и хукна към ресторанта.

„По дяволите...“

Дънкан се втурна след нея, протегна ръка и посегна към шубата ѝ, ала изкуствената материя се изплъзна от пръстите му. В този миг на пътя ѝ изскочи джогър и я блъсна настрани като сърна, ударена от автомобил. Краткото забавяне позволи на Рен да я хване и той я дръпна към себе си и прехвърли ръка през гърдите ѝ.

С периферното си зрение видя, че мъжът на пейката понечва да се изправи, но Монк го приковава обратно на мястото му.

„Е, не се получи много дискретно“.

Потокът от пешеходци забави ход и започна да ги заобикаля.

Дънкан премести ръката си, за да я обгърне по-здраво, ала там, където трябваше да усети мекотата на гърдите ѝ, имаше само твърда повърхност. Нещо повече, върховете на пръстите му завибрираха — редкоземните магнити бяха регистрирали под шубата силно електрическо поле.

Веднага разбра *защо* жената стремглаво се е затичала към ресторанта. Вдигна я във въздуха и като я хвана през кръста, запрати дребното ѝ тяло към пясъка.

— Бомба! — изрева Рен към всички наоколо и особено към партньора си.

Едни пешеходци се пръснаха, други замръзнаха. Рен спринтира към ресторанта. Монк прескочи пейката, заби лакът в лицето на мъжа и го повали по гръб, после отпраши след Дънкан.

Рен извади пистолета си и изстреля два куршума по витрината на заведението, като се целеше встрани от клиентите, после се хвърли с рамо напред и лесно разби стъклото. Около него се посипа звънтящ дъжд от стъклени късчета. Той се приземи вътре и с още един скок стигна до двамата италианци и ги повлече със себе си на пода.

Успя да се обърне навреме, за да види, че Кокалис се мята с главата напред през същия отвор, и в следващия миг отекна оглушителен взрив.

Стъклата на всички прозорци се пръснаха на парчета, придружени от бараж от камъни, пясък и дим. Монк се претърколи странично сред настаналата бъркотия. Дънкан пазеше с тялото си двамата цивилни. Още преди стъкълцата да са престанали да ваят по масите и плочките на пода, Рен изправи италианците и викна:

— Бързо, през задния изход!

Старецът се задърпа и посегна към куфара си.

Вместо да спори, Дънкан го грабна от ръката му и чувствайки се като най-скъпоплатеното пиколо, поведе двамата през дима към кухнята. По пътя към тях се присъедини и партньорът му. От няколкото му порязвания течеше кръв, а от якето му още стърчеше парче стъкло.

Ушите на Дънкан пицяха, главата му се пръскаше.

— Можехме да се справим и по-добре — изсумтя Монк.

Тичешком минаха през кухнята и като заобикаляха приклекналите зад плотовете готвачи, изскочиха през задния изход. Навън не намалиха ход. Всички знаеха, че щом е имало две живи бомби, може да има още.

Отдалечиха се от забуления в дим бряг, стигнаха до една поширока улица и Дънкан спря такси. Качиха се и седналият на предната седалка Кокалис, от чието лице още капеше кръв, каза на шофьора да кара към летището. Пребледнелият казах бързо закима, когато Монк му показа пачка банкноти.

Отпуснаха се едва след като излязоха от града. Дънкан се обърна към жената до себе си и срещна невероятните ѝ карамеленокафяви очи — естествено, щяха да са още по-красиви, ако не се взираха гневно в него.

— Знаех си, че не бива да заминаваме! — изсумтя Рейчъл.

14:22 ч.

Джейда не знаеше какво прави тук.

Въпреки че не ѝ допаднаше отклонението до Казахстан, не можеше да се оплаква от липса на пространство. Астрофизичката се изтягаше на няколко седалки в просторната кабина на синьо-сивия „Юрокоптер ЕС 175“, която спокойно побираше най-малко дванайсет пътници, докато за Аралско море щяха да летят само петима. Дънкан ѝ беше обяснил, че се нуждаели от такъв вертолет заради голямото разстояние, тъй като там, където отивали, нямало удобно летище.

Наистина беше далече.

„Поне не съм съвсем откъсната от света“.

Спря да преглежда последните данни за кометата ИКОН на лаптопа си, обърна се към затъмнените прозорци и видя далечното сияние на опашката ѝ — блестяща запетайка на синьото небе. От отсрещната, нощната страна на Земята, небесната гостенка очевидно представляваше невероятна гледка.

Джейда отново насочи вниманието си към видеоматериала от Аляска.

Силен метеорен дъжд буквално пронизваше северното сияние — през няколко секунди, ако не и по-често, към земята се стрелваха сребристи нишки. Над всичко това господстваше кометата — на дисплея ясно се виждаха праховата и газовата опашка. Един огромен метеор прелетя през екрана, придружен от изненадания вик на любителя, който снимаше сцената. Приличаше на огнено копие, избухнало в кълбо фойерверки.

Освен това астрофизичката поддържаше връзка с Центъра за космически и ракетни системи по криптирания сателитен телефон, който ѝ беше дал директор Кроу. В момента го притискаше към ухото си, въпреки че за този разговор не се нуждаеше от криптиране.

— Да, мамо, добре съм. В Калифорния е страхотно.

Не обичаше да лъже майка си, но не можеше да наруши строгата заповед на Пейнтър.

— Наслаждаваш ли се на гледката?

— Разбира се.

„Поне за това не се налага да я лъжа“.

— Ще ми се да бяхме заедно, миличка — каза майка ѝ. — Като някога, когато беше малка.

Споменът накара Джейда да се усмихне. Двете ходеха на Националната алея да наблюдават Леонидите или Персеидите и тя се свиваше под одеялото на тревата, треперейки от студ. Именно майка ѝ запали любовта ѝ към звездите, научи я, че ежегодните метеорни потоци носят имената на съзвездията, които са ги „родили“, Лъв и Персей. После порасна и когато светът ѝ се струваше дребнав и задоволяващ само елементарни нужди, звездите ѝ напомняха за вселената, за по-големите възможности.

Например едно момиче от Конгрес Хайтс да стане астрофизичка.

— И на мен, мамо. — Тя си погледна часовника. — Ей, трябва да затваряш, за да успееш за сутрешната смяна на зимния пазар.

— Права си, права си... Трябва да затварям.

По линията отекнаха нотки на гордост и пропътуваха половината свят, за да стигнат до нея.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, миличка.

След края на разговора сърцето ѝ се сви от тъга. Изведнъж се почувства егоистка, изпита угризение, че води такъв живот.

Преглътна сълзите си и отново пусна записа на метеорния дъжд. В Центъра за космически и ракетни системи още се опитваха да определят дали небесните фейерверки са обикновено съвпадение, или са свързани с преминаването на кометата ИКОН през Слънчевата система. С един приятел от персонала си разменяха есемеси и той я държеше в течение на последните хипотези. В момента смятали, че тъкмо преминаването на кометата може да е смутило Куйперовия пояс, участък с ледени астероиди зад орбитата на Нептун, привличайки след себе си куп скали. Поясът се състоеше от над трийсет хиляди астероида с диаметър повече от един километър и многобройни комети с кратък орбитален период като прочутата Халеева комета.

Най-вълнуващата новина обаче беше налагащото се убеждение, че ИКОН идва от много по-далечния оортов облак, сферичен куп отломки, обикалящ на една пета от разстоянието до най-близката звезда. Той обхващаше комети с дълъг орбитален период, онези редки гостенки като Хейл-Боп, която преминаваше край Земята само веднъж на четири хиляди и двеста години.

Според най-новите изчисления ИКОН преминала за последен път през вътрешната част на Слънчевата система преди две хиляди и осемстотин години. Ако се окажеше вярно, това щеше да е вълнуващо откритие, тъй като обектите от оортовия облак представляваха непокътнати останки от първичната мъглявина, от която се образувала цялата Слънчева система, и това означаваше, че ИКОН е гостенка от онова далечно минало, може би носеща ключовете за вселената.

Включително отговора на загадката за тъмната материя.

Мощен тътен разтърси хеликоптера, последван от нисък рев. Роторите бавно се завъртяха.

„Какво?...“

Джейда спусна краката си на пода.

Вторият пилот бързо излезе от кабината и отвори страничната врата. Шумът стана оглушителен.

Той се обърна към нея и извика:

— Закопчайте предпазния си колан! Току-що ни наредиха да се приготвим за спешно излитане!

Астрофизичката с разтуптяно сърце затвори лаптопа си и погледна през отворения люк на пилотската кабина. Пилотът припряно

завършваше предполетната проверка. В далечината от центъра на града се издигаше гневен стълб черен дим.

Скоро на пистата се появи такси, носеше се право към тях. На предната седалка забеляза лицето на Монк. Двамата с Дънкан обаче бяха тръгнали с черен джип „Мерцедес“.

Тя се хвана за ръба на вратата.

„Какво става?!“

Таксито спря с писък на гуми и вратите му се отвориха едновременно. Дънкан изскочи от задната седалка. От отсрещната страна слезе възрастен мъж с леко яке и черен пуловер с остро деколте, разкриващо свещеническа якичка. Помогна му дребна млада жена с къса прическа.

Вигор и Рейчъл Верона.

И двамата не изглеждаха особено радостни.

Рен заобиколи отзад и извади багажа им: един-единствен куфар с колелца. Това ли беше цялата им екипировка?

Кокалис се наведе към прозореца и плати на шофьора. Когато се изправи, Джейда видя кръвта по лицето му и ахна. Погледна пак към издигащия се над града дим, вече сигурна, че между двете неща има връзка.

Групата забърза към хеликоптера.

Рейчъл се намръщваше все повече с всяка крачка, сякаш не искаше да се качи. Когато стигна до вратата, спря, вкопчи се в ръката на духовника и извика:

— Не бива да заминаваме! Да се върнем в Рим!

Джейда се надяваше наистина да вземат такова решение. Това щеше да означава, че веднага ще напуснат Казахстан и ще се отправят директно към монголските планини, за да търсят падналия сателит.

Монк поклати глава.

— Вече си белязана, Рейчъл. Онези, които са организирали покушението, се оказаха по-находчиви, отколкото предполагаме. Пак ще направят опит.

Дънкан подкрепи партньора си.

— Оня отец Йосип ви е забъркал в цялата тая каша. И следователно само той може да ви измъкне от нея.

Рейчъл очевидно видя логика в думите му, защото пусна ръката на вуйчо си и двамата се качиха във вертолета. Джейда им направи

място и им кимна, докато закопчаваха предпазните си колани срещу нея, отлагайки официалното запознанство за по-късно.

Рен се настани до астрофизичката, която се зарадва на физическото му присъствие, на масивното му тяло, дори на топлината, която излъчваше. Той дишаше дълбоко — явно все още я караше на адреналин.

Докато се закопчаваше, Монк се наведе към нея и я докосна по коляното.

— Извинявай за бързането. Не искаме да сме тук, ако казахските органи на реда затворят въздушното пространство заради експлозиите.

Джейда не каза нищо.

„В какво се забърках, по дяволите?“

15:07 ч.

Докато хеликоптерът набираше височина, Дънкан се взираше в пейзажа под тях. Отдалечаваха се от синьото море и се носеха над ръждиви пустинни пясъци, обрасли с храсталаци, бели като сол плата и изваяни от ветровете скали. Този район донякъде приличаше на Ню Мексико, ако се изключеха камилите и самотните юрти — бели шатри, рязко изпъкващи на по-тъмния фон.

Някой го дръпна за ръкава.

Монсиньор Верона посочи куфара на седалката до Дънкан.

— Scusa^[2], сержант Рен, бихте ли отворили куфара ми? Искам да се уверя, че всичко е невредимо след дребното премеждие, което ни сполетя в града.

Само свещеник можеше да нарече случилото се „дребно премеждие“.

— Наричайте ме Дънкан, монсиньор.

— Ако вие ме наричате Вигор.

— Дадено.

Дънкан се наведе, вдигна куфара с една ръка, постави го върху коленете си, дръпна ципа и отметна капака. Вътре имаше дрехи, плътно натикани около два предмета, изолирани с черен дунапрен.

— Безпокоя се главно за по-големия — каза духовникът. — Той е по-крехък.

И му даде знак да махне дунапрена.

Дънкан се досещаше за какво се тревожи възрастният италианец и съответно знаеше какво да очаква. Вдигна горната половина на уплътнението и отдолу го зяпнаха кухи очни орбити на череп.

— Бихте ли ми го подали, за да видя дали не е повреден?

Рен се беше сблъсквал с достатъчно смърт в Афганистан, но въпреки това нещо в него потрепери. Изражението на седящата до него Джейда се колебаеше между професионален интерес и отвращение.

Без да обръща внимание на собствената си погнуса, Дънкан бръкна в куфара с две ръце и понечи да извади черепа, но още преди да го докосне, нервните окончания на пръстите му регистрираха вибриращ натиск, стимулиран от реакцията на миниатюрните му магнити.

Изненадан, той се отдръпна и разтърси ръце.

— Няма от какво да се боите — каза Вигор. Беше разчел поведението му погрешно.

Дънкан не отговори и отново протегна пръстите си над черепа. Никога не беше изпитвал такова усещане, едновременно за електричество и нещо мазно — все едно потапяше пръсти в студен гел.

— Какво правиш? — попита Джейда.

Той осъзна как изглежда отстрани.

— Черепът излъчва някакво странно електромагнитно поле. Съвсем слабо, но го има.

Младата астрофизичка свъси вежди.

— Откъде... Защо смяташ така?

Тя не знаеше за магнитите и Дънкан обясни на всички.

— Пръстите ми определено долавят излъчване от черепа.

— Тогава трябва да проверите и древната книга — предложи Рейчъл, пресегна се и я извади от дунапреновата опаковка.

Кожената подвързия беше изтъркана и силно набръчкана.

Дънкан бавно прокара пръсти по повърхността ѝ. Този път трябваше да я докосне, за да регистрира едва доловимите вибрации. *Усещането* обаче беше същото.

— Още по-слабо... но същото.

— Възможно ли е да е някаква остатъчна радиация? — попита Рейчъл. — Не знаем къде са съхранявани реликвите, преди да стигнат до нас. В близост може да е имало радиоактивен източник.

Джейда се намръщи скептично.

— В багажа си нося апаратура за проучване на сате...

Млъкна и погледна Монк. Едва не се беше изпуснала за действителната им цел, за която двамата италианци не подозираха.

Астрофизичката се прокашля и продължи:

— Имам уреди, с които мога да установя източника на енергия. Гайгерови броячи, мултиметри и прочее. Когато кацнем, ще проверя твърдението на Дънкан.

Той сви рамене.

— Така или иначе, има излъчване. Не мога да обясня *защо*, но го има.

— Тогава колкото по-скоро стигнем на мястото, посочено от отец Йосип, толкова по-доволни ще сме всички — каза Вигор.

Рен се съмняваше. Затвори куфара и отново насочи вниманието си към пустинния пейзаж. След малко забеляза, че търка пръстите си едни в други, сякаш за да се избави от усещането за нещо мазно. Беше му трудно да изрази с думи онова, което долавяше неговото шесто чувство.

По липса на по-подходящ термин Дънкан го определи като „зло“.

[1] Бяла планина (казах.) — Б. пр. ↑

[2] Извинете (ит.) — Б. пр. ↑

8.

18 ноември, 17:28 ч. местно време

Улан Батор, Монголия

От горещите тръби по стените на подземното помещение дълбоко под уланбаторските улици съскаше пара. Газени лампи осветяваха свърталището на клана. Застанал пред своя помощник и най-тесния кръг на клана, господарят на Синия вълк намести вълчата маска, за да скрие по-добре лицето си.

Единствено неговият помощник знаеше истинското му име.

Батухан, което означаваше „решителен владетел“.

— И са се спасили след покушението в Актау, така ли? — попита Батухан помощника си.

Арслан кимна отсечено. Слаб и висок, той още нямаше трийсет години, лицето му беше безбрадо, а косата му — черна като нощните сенки. Носеше типично западняшко облекло, дънки и дебел вълнен пуловер, но високите скули и лъщящото му от влагата в помещението червеникавокафяво лице показваха, че чистата му монголска кръв не е осквернена от китайци или руснаци, някогашните потисници на неговия народ.

Помощникът приличаше на повечето монголци от младото поколение — горди, вдъхновени от свободата, извоювана с мъка от поколението на Батухан. Това бяха истинските потомци на великия Чингис хан, човека, завладял по-голямата част от познатия свят от седлото на коня си.

През десетилетията на съветска власт, помнеше Батухан, Москва забраняваше да се споменава името на владетеля, за да не разпалва национална гордост в потиснатите жители на страната. Съветските танкове дори бяха преградили пътищата в планината Хентий, за да попречат на народа да отдава почит на родното място на великия хан.

Но с налагането на демократична власт всичко това се промени.

Чингис хан отново се въздигна от пепелта, за да вдъхновява младото поколение, превърна се в техен полубог. Безброй деца и младежи се казваха Темуджин, истинското име на завоевателя преди да

приеме титлата Чингис хан, която означаваше „всемирен властелин“. Днес с нея кръщаваха улици, бонбони, цигари и бира. Лицето му украсяваше техните пари и сгради. Двеста и петдесет тонната статуя от лъскава стомана на яхналия коня си хан посрещаше гостите на столицата Улан Батор.

Тази новооткрита гордост течеше във вените на целия народ.

Вторачен в лицето на своя помощник, Батухан обаче не съзираше гордост, а само срам от провала. Той потърси по-решителни думи, за да използва срама на младежа и да го мотивира за по-усърдна служба.

— Тогава трябва да продължим, без да се отказваме. Ще изчакаме италианците да се срещнат със свещеника в пустинята. Те ще отидат при него, ако не се уплашат и не избягат обратно в Рим.

— Лично ще отида там.

— Отиди. Сигурен ли си обаче, че свещеникът не подозира за внедрените сред работниците му членове на нашия клан?

— Отец Йосип вижда само пясъка и своята цел.

— Тогава се присъедини към тях.

— А ако дойдат италианците?

— Убий ги. Вземи онова, което носят, и ми го донеси.

— А отец Йосип?

Батухан се огледа наоколо. Кланът съществуваше от три поколения, създаден като съпротивителна организация от дядо му по време на съветската окупация. Всичките му водачи носеха титлата Борджигин, която означаваше „господар на Синия вълк“, древния клан на Чингис хан.

Ала животът се беше променил оттогава. Благодарение на въгледобива и рудодобива днес Монголия притежаваше най-бързо развиващата се икономика в света. Истинското съкровище на страната не бе скрито в изгубената гробница на Чингис хан, а в залежите на въглища, мед, уран и злато, съкровище, оценено на повече от един трилион долара.

Батухан вече имаше големи дялове от няколко мини — но не можеше да забрави историите, които му бяха разказвали дядо му и баща му, истории за Чингис хан, за приказните скъпоценности, заровени в гробницата на владетеля.

Затова наблюдаваше всички, които търсеха този свещен гроб.

Например саможивия и чудат отец Йосип Тараско.

Преди шест години Батухан чу слухове за човек, който се появил изневиделица в Казахстан, криел се под много имена, копаел дупки в пясъка и солта и преследвал отстъпващите води на умиращото море. Странникът вече се занимаваше с това в продължение на две години, когато вестта за целта му най-после стигна до Улан Батор: той търсел данни за гроба на Чингис хан. Мястото на издирванията му беше толкова странно, че Батухан не обърна внимание на неговите разкопки — освен че внедри неколцина членове на клана, за да следи тази загадъчна личност.

Преди три дни обаче му съобщиха за нещо необикновено — древни реликви, които били причината за издирванията на чужденеца. По-рано никой не ги бил виждал, защото през всички тези години старият параноик ги криел. Но според шпионите на Батухан през последния месец той все повече се отчайвал и накрая се изпуснал за съществуването на реликвите.

Слухът за тях се разпространил сред работниците. Мнозина избягали от ужас и разказвали за череп и книга, подвързана с човешка кожа. После чужденецът внезапно ги опаковал и ги пратил някъде, навярно от страх, че вестта може да стигне до лоши уши — както всъщност и се случи.

Ушите на Батухан.

Заинтригуван, той се опита да спре пратката, преди да е заминала за Рим. Само че се забави и тя му се изплъзна между пръстите. Накрая обаче научи истинското име на мъжа, написано на колета.

Отец Йосип Тараско.

Батухан разбра и кой е получателят на колета.

И все пак не успя да се добере до реликвите.

„Но не задълго“.

Арслан се размърда в очакване на неговото решение за съдбата на чудатия свещеник.

Батухан вдигна лице.

— Ако е възможно, доведи отец Йосип да го разпитам.

— А ако не е възможно?

— Тогава го убий заедно с другите.

Уредил въпроса, той тръгна обратно през лабиринта от тунели. Другите членове на клана се пръснаха в различни посоки.

Докато минаваше през местата, където се подслоняваха от студа много уланбаторски бездомници — презрително ги наричаха „мравчи племена“, главно алкохолици и негодни за работа, — Батухан не свали вълчата си маска. Не им обръщаше внимание. Това не беше надеждата на нова Монголия, а нещо, което бе най-добре да остане скрито.

Мъже, жени и тук-там деца се пръскаха като гадини пред него, извъръщаха се страхливо от маската, която носеше.

Накрая стигна до вертикална стълба и се измъкна през тайния изход. Един член на клана затвори капака след него.

Чак след като мъжът си тръгна, Батухан свали вълчата маска, пооправи костюма си и излезе на главната улица. Времето продължаваше да е нетипично топло за сезона. Улан Батор се смяташе за най-студената столица на света, ала истинската зима задържаше ледения си дъх сякаш в очакване да се случи нещо велико.

От отсрещната страна на площад „Сухбаатар“ се издигаше сградата на парламента. Над мраморното стълбище имаше гигантска бронзова статуя на Чингис хан, ярко осветена от прожектори. Седналият на трон владетел се взираше в града.

А може би гледаше огнената комета на небето?

Разказваха, че Халеевата комета се появила по негово време. Ханът я смятал за своя лична звезда и приел движението ѝ на запад като знак да поведе войската си към Европа.

„Дали тази нова комета също е знак за предстоящи велики събития?“

Когато излезе на площада, Батухан забеляза кратки проблясвания на две падащи звезди, които сякаш потвърждаваха предположението му.

Окуражен и изпълнен с енергия, той се насочи към парламента. Някакъв минувач го видя и когато Батухан се приближи, сведе глава. Макар да му се искаше да вярва, че жестът е признание за положението му на законен пазител на наследството на Чингис хан, той знаеше, че човекът просто го е поздравил като министър на правосъдието в монголското правителство.

Батухан отново погледна кометата.

„Това може би е и моята лична звезда... която ще ме поведе към завоевания, власт и богатство“.

9.

18 ноември, 19:02 ч. местно време

Пхенянь, Северна Корея

Странен начин да влезеш незаконно в чужда държава.

Грей седеше в дъното на раздрънкания автобус. Проснал грамадното си тяло на голямата седалка, Ковалски хъркаше най-отзад. Останалите пътници, до един китайци, дремеха или тихо си приказваха, някои с фотоапарати през рамо, други с бейзболни шапки, всички с жълтия чеширски котарак, който бе нарисуван отстрани на сивия рейс — логото на пекинската туристическа агенция.

В предната част на автобуса Джуан бдеше на пост до шофьора, също от триадата Дуанджъ като останалите пътници.

Групата беше долетяла сутринта с частни самолети от Хонконг на малко летище недалеч от китайско-севернокорейската граница, където ги чакаха двата туристически автобуса. За разлика от строго охраняваната демилитаризирана зона между Северна и Южна Корея, границата на север бе почти символична и целеше просто да ограничи потока бежанци от Корейската народнодемократична република към Китай.

И наистина се оказа така.

При пресичането на границата скриха Грей и Ковалски в тайник, в който пренасяха и голямо количество оръжие, но в автобуса така и не се качи нито един севернокорейски военен. Тези екскурзии бяха нещо обичайно — по-заможните китайци обожаваха суровата девствена красота на зелените планини по пътя до Пхенянь, а изнемогващата Северна Корея по никакъв начин не отблъскваше туристите, важен източник на така необходимите долари.

Щом минаха границата, двата автобуса бавно се заизкачваха по лъкатушните планински пътища и се насочиха на юг към столицата. След четири часа видяха Пхенянь, разпрострян в низините между хълмовете.

След гюрултията и ослепителните светлини на Хонконг градът пред тях изглеждаше пуст и тъмен. На фона на нощното небе се

очертаваха силуети на високи сгради. В мрака сияеха няколко паметника, тук-там светеха улични лампи и прозорци, ала нищо повече. Сякаш не помръдваше нищо — истински град, замръзнал във времето.

На седалката пред Грей се размърда дребна фигура, поизправи се и забеляза накъде е насочен погледът му.

— Тъжно свидетелство, наистина — въздъхна Гуанин, която явно изобщо не беше спала от тревога за дъщеря си. — Жителите на Пхенян имат право само на три часа електричество дневно, затова трябва да изразходват лимита си пестеливо.

Докато се приближаваха към града по четирилентовото шосе, не забелязаха нито едно превозно средство. Дори когато навлязоха в предградията, по улиците нямаше автомобили, не работеха и светофарите. В автобуса се възцари мълчание, сякаш всички се бояха да не смутят призраците на това привидно опустяло място.

Първият признак за живот беше самотна военна кола, която бавно се движеше пред грамадна ярко осветена сграда.

— Това е мемориалният дворец Кумсусан — прошепна Гуанин. — Навремето беше официалната резиденция на президента Ким Ир Сен. След смъртта му стана негов мавзолей и днес балсамираното му тяло лежи там в стъклен саркофаг.

Просто пример, помисли си Грей, за налагания от държавата краен култ към личността, представящ Ким Ир Сен и неговите наследници като богове.

Докато се отдалечаваха от пищната гробница, Гуанин се намръщи.

— Според изчисленията строежът на мавзолея е струвал почти един милиард долара... докато в същото време народът на Северна Корея гладува.

Пиърс знаеше, че смъртта на Великия вожд в средата на 90-те години на XX век е съвпаднала с обхваналия страната глад, отнел живота на близо десет процента от населението. Накрая положението толкова се влошило, че в селските райони се стигнало до канибализъм. Предупреждавали децата да не спят навън.

Оттогава животът на севернокорейците не се беше подобрил особено.

Поставената под строги санкции страна още не можеше да се изхранва. Цялата инфраструктура продължаваше да функционира със съвсем оскъден бюджет. Дори фабриките едва работеха поради липсата на резервни части и недостига на електричество.

Имаше само една стабилна промишленост: политическият театър.

Отвсякъде ги заобикаляха мрачни каньони с жилищни блокове. Монотонната сивота тук-там се нарушаваше от високи билбордове и стенописи. Те обаче не рекламираха кока-кола, бира или модерна електроника, а до един представяха в различни версии благосклонния лик на Великия вожд.

Двата автобуса завиха по пуст шестлентов път и пред тях се появи целта на пътуването им: хотел „Рюгьон“. Тази най-висока в Пхенянь сграда приличаше на стъклена ракета с три крила, издигаща се към космоса. Но надвисналата над града сто и пет етажна грамада също тъмнееше. Само партерът и няколко светещи прозореца издаваха някакъв признак на живот.

Възнамеряваха да използват почти пустия хотел като плацдарм. С помощта на връзките на Гуанин и щедри подкупи бяха установили, че жена с описанието на Сейчан е била отведена в „кьоуасо“, военен „превъзпитателен“ лагер на няколко километра от столицата.

В една бедна страна, в която се ширеше корупция, парите наистина „говореха“.

В „Рюгьон“ всички щяха да се преоблекат в севернокорейски военни униформи и да се въоръжат. В два часа пред един сервизен изход на хотела щеше да бъде изоставен военнотранспортен камион — всичко това благодарение на най-щедрия подкуп на Гуанин. Щяха да се натоварят на камиона и да атакуват лагера в малките часове на нощта.

Стигнаха до хотела и първият автобус зави по кръглото обръщало и спря под огромния портик.

Рейсът на Грей го последва.

Преди няколко месеца частично бяха отворили „Рюгьон“ след дългогодишни проблеми и отлагания. Строежът му продължил над двайсет години и през цялото време сградата се извисявала пуста и тъмна, горчива метафора за самата столица. На това се дължеше и прозвището му в пресата.

„Хотелът на обречените“.

Пиърс се молеше това име да не се окаже пророческо през следващите часове.

За съжаление не се наложи да чака дори и минута.

Веднага щом първият автобус спря от фоайето с гневни крясъци наизскачаха униформени мъже и с писък на гуми се появиха военни джипове, които до този момент се бяха крили отстрани на сградата.

Бяха попаднали в капан.

19:33 ч.

Джуланг Делгадо стоеше пред прозорец, който гледаше към съседната стая, и се взираше в изпълнителката на мокри поръчки, прикована на стола за разпити — уред, сякаш излязъл направо от времената на испанската инквизиция. Бяха я съблекли по сутиен и бикини, за да я пречупят психически. Крайниците ѝ бяха стегнати в дебели окови, които позволяваха да поставят тялото на жертвата във всевъзможни мъчителни пози.

В момента я бяха извили назад с изпънат до крайност гръбнак, напрягайки бедрените и раменните ѝ стави. Намираще се в това положение от три часа.

„За да я направят по-отстъпчива, готова да се огъне“ — поясни тогава Хуан Пак и прекалено шумно се засмя на глупавата си шега, сумтейки през шинирания си нос. Очевидно копнееше да си отмъсти, да успокои накърнената си гордост. И за тази цел възнамеряваше да ѝ причини болка, както бяха причинили болка на него.

Позата определено трябваше да е мъчителна. Потта, която лъщеше по голата ѝ кожа въпреки ледения студ в стаята, свидетелстваше за страданията ѝ. Делгадо си представи сгърченото ѝ лице и скърцащите ѝ зъби, но ѝ бяха нахлузили тясна качулка със звукозаглушаващи слушалки, за да ограничат сетивата ѝ и да я принудят да се съсредоточи единствено върху болката.

Севернокорейците си знаеха работата.

А като се имаха предвид мършавите, умиращи от глад създания, които апатично се тътреха из претъпкания до пръсване лагер, не проявяваха по-голямо съчувствие и към собствения си народ. Лагерниците бяха наблъскани по четирийсет в килия, не по-голяма от двуместен гараж. Беше видял двама мъже да се бият за правото да

погребат един труп, защото това щеше да им донесе добавка към порциона.

Севернокорейска версия на Аушвиц.

Телефонът в джоба му зазвъня — най-вероятно информация от хотел „Рюгъон“. Там бяха Томас и ударният отряд.

Вместо това чу по-мек глас.

— Джуланг...

Той се усмихна и се поотпусна.

— Наталия, любов моя, защо се обаждаш? Всичко наред ли е?

Представи си издутия ѝ корем, в който спеше неговият син.

— Искях само да те чуя преди да заспя — сънено отвърна тя. — Липсва ми топлото ти тяло до мен.

— Тази нощ леглото ти за последен път ще е празно. Обещавам, че ще се прибера най-късно утре следобед.

— Ммм — измърка Наталия. — Гледай да не нарушиш обещанието си.

— Няма.

Пожелаха си лека нощ.

Джуланг прибра джиесема и отново впери очи в изтезаваната жена в съседната стая. Изпитваше известно угризение, но му бяха платили добре, за да успокоят чувствата му. Щеше да се прибере в Макао на сутринта.

Можеше да замине още тази вечер, но му бяха съобцили, че Гуанин се е измъкнала от огнения ад, унищожил твърдината на триадата. Оцелели и американците, изпълнявайки акробатичен номер на въздушен трапец, за да се спасят от пламъците. А преди половин час от различни източници беше получил информация, че Гуанин не само е в Северна Корея, но и се готви да атакува лагера.

След като осведоми Хуан Пак, двамата успяха да съберат ударен отряд и да устроят засада при хотел „Рюгъон“, за да осуетят опита им да спасят тази жена още преди да е започнал.

Продължаваше да се взира в стаята за изтезания. Не преставаше да го гложди един въпрос.

„Какво те прави толкова ценна?“

Сега му се струваше, че се е съгласил на прекалено ниска цена за нея, но не можеше да убеди Пак. Високопоставеният севернокорейски ядрен физик, чието достойнство беше пострадало също колкото и

носът му, не му остави друг избор освен да приеме каквото му предлагаша. Пак жадуваше за отмъщение и за нищо на света нямаше да се откаже от жертвата си.

Сякаш прочел мислите му, ученият влезе в стаята широко усмихнат.

— Пристигнаха са точно както казахте, Делгадо-ши^[1]. В ръцете ни са.

Джуланг си представи как Гуанин се присъединява към младата жена в съседната стая. Това сигурно щеше да компенсира всичките му неприятности. Нейното отстраняване щеше да заздравя позициите му в Макао.

— Обаче имаме още малко работа тук — прибави кореецът, вперил очи в жената с откровена похот. — Споменахте, че била изпълнителка на мокри поръчки с много връзки в престъпния свят. Трябва да знаем кои са те, как могат да ни бъдат от полза и на първо място каква е връзката ѝ с двамата американци.

— И те ли са дошли с Гуанин?

Досега неговите хора не бяха потвърдили категорично присъствието им. Някои твърдяха, че били там, други — че ги нямало.

— Още не знам, но ще науча до един час.

Вратата зад Пак се отвори. Появи се друг мъж, висок и мършав като скелет, с гладко обръсната глава. Беше с дълга бяла престилка и носеше стоманена табла със зловещи наглед хирургически инструменти и щипци. Новодошлият се поклони с безизразно лице.

— Нам Куон — представи го ученият. — Не съществуват отговори, които да не е способен да изтръгне със своите инструменти.

Инквизиторът се насочи към съседната стая. Пак го последва, но се задържа на прага.

— Ако желаете, можете да дойдете с нас. Това си е вашата стока.

— Вече не е моя — поправи го Джуланг. — Вие ми заплатихте цялата сума. Какво ще правите с нея отсега нататък не е моя грижа.

„Нито пък ще съм виновен за това“ — прибави наум.

Д-р Пак сви рамене и излезе.

Джуланг за последен път погледна в съседната стая.

Изпъната през цялото време на стола, жената не беше издала нито стон — ала скоро щеше да го направи.

19:39 ч.

— Дай заден! — изрева Грей на шофьора. — Не намалявай!

Военните полицаи вече бяха обградили първия автобус, други се втурнаха към техния. Имаха съвсем малко време да реагират, преди окончателно да се озоват в това менгеме.

Джуан — имаше достатъчно голям тактически опит от триадата, за да е наясно с положението — повтори заповедта на китайски и рейсът тежко потегли назад.

Пиърс приклекна до капака на тайника и го вдигна.

Куршуми пробиха страничната ламарина на автобуса, разнесе се звън на разбити прозорци. Предницата понесе най-тежки щети. Изведнъж шофьорът извика от болка и се свлече настрани. Рейсът рязко се наклони. Джуан грубо избута ранения на стъпалата и зае мястото му зад волана.

Автобусът моментално се изправи и бързо увеличи скоростта.

Грей грабна закачения от долната страна на капака автомат, пригответен за евентуални проблеми на границата — бяха го видели, докато се криеха в тайника, — и нареди на Ковалски:

— Раздай оръжията!

Ако искаха да се спасят, щеше да се наложи да превърнат рейса в щурмова машина — нещо като бронетранспортър, само че с ухилен жълт котарак отстрани.

Но първо трябваше да се измъкнат от затварящия се капан.

Ковалски се наведе над тайника, а Пиърс се метна върху задната седалка и отвори аварийния изход на тавана. Подскочи, изтегли се наполовина през отвора и насочи автомата към двата джипа, връхлитащи по обръщалото, за да им отрежат пътя за бягство.

Посипалите се по предното стъкло на първата кола куршуми я принудиха рязко да отбие по ниско окосената морава. Вторият джип зави, но остана на пътя — докато носещият се на заден автобус не го блъсна и не го преобърна на една страна.

Ударът едва не изхвърли Грей от покрива, но поне се бяха измъкнали от стягащата се около тях примка. Стигнаха до края на обръщалото, с писък на спирачки се завъртяха на сто и осемдесет градуса и излязоха на шестлентовия път. Изтракаха предавки, моторът изрева и те се понесоха напред, набирайки скорост.

Останалите при хотела военни джипове се впуснаха да ги преследват.

Напред се появиха още коли със святкащи буркани и полетяха срещу тях по широкия път. В далечината блесна пронизващ прожекторен лъч на хеликоптер, който се издигаше в небето над тъмния град.

Макар и изненадваща, севернокорейската засада явно беше устроена набързо. Организаторите ѝ не бяха разполагали с достатъчно време да мобилизират напълно пхенянската полиция, но сега градът се разбуждаше и се готвеше да хвърли срещу тях цялата си налична сила.

Оръжията бяха раздадени, прозорците бяха отворени и през тях от всички страни се подаваха автомати. Колко време обаче щяха да издържат срещу цялата мощ на севернокорейската армия?

Не особено много.

Грей се вмъкна обратно вътре и извика на Гуанин:

— Можете ли да се свържете с човека, който трябваше да ни докара военнотранспортния камион? Кажете му да ни го остави някъде.

Тя кимна, праметна автомата си на рамо и извади джиесема от джоба си.

Единствената им надежда да се спасят и да се доберат до Сейчан беше старата поговорка: „Ако не можеш да ги победиш, съюзи се с тях“.

Трябваше да предизвикат достатъчно смут, за да се прехвърлят на камиона. Като се имаше предвид, че пхенянските улици ще бъдат залети с военни коли, може би щяха да успеят да се смесят с тях по време на хаоса.

— Под шосето, което води на юг от града, има подлез — каза Грей. — Нека го остави там... и му предайте да побърза!

Изложи ѝ подробностите и пак се подаде на покрива.

Военните джипове от хотела ги настигаха и ги обстрелваха над предните си стъкла, но повечето куршуми не улучваха и само няколко се забиха в задницата на автобуса. Един заблуден куршум вдигна искри до лакътя на Грей.

Той се прицели и стреля. Стъклото на единия джип се пръсна и той се блъсна в съседния. Това забави корейците и позволи на рейса значително да увеличи преднината си.

В същото време святкащите буркани насреща им се приближаваха. Вече ги обстрелваха и отстрани. Няколко полицейски коли се пръскаха пред тях, други се опитваха да им преградят пътя, но шестлентовото шосе се оказа прекалено широко. Автобусът се промуши между автомобилите, като пътьом безмилостно ги обсипа с автоматичен огън.

За момент се освободиха от преследвачите си на земята.

За съжаление същото не можеше да се каже за онези от въздуха.

Успоредно на пътя изведнъж се появи хеликоптер, зави и полетя към тях. Картечницата под носа му тежко затрака и надупчи асфалта право към техния автобус.

Тежкият рейс нямаше да успее да се изплъзне от този смъртоносен въздушен противник.

Грей се извъртя и стреля по вертолета, но куршумите бяха безсилни срещу дебелия му броня. Със същия успех можеше да го замерва с хартиени топчета.

В този миг предната врата на автобуса се отвори и от нея се провеси едрото тяло на Ковалски, нарамил руски гранатомет РПГ-29. Тези оръжия бяха предназначени за стрелба по танкове, но вършеха работа срещу всякакви бронирани машини.

Ковалски нададе боен вик и стреля почти от упор. Оставяйки димна опашка, гранатата полетя нагоре и улучи хеликоптера точно под роторите.

Пиърс светкавично се вмъкна през люка, залегна на пода и видя през отворения аварийен изход на тавана как вертолетът избухва над тях, докато рейсът даваше пълен напред в опит да избегне експлозията и дъжда от останки.

Не успя.

Взривът ги разтърси. Къс от ротора пробиха задницата и прониза въздуха на трийсетина сантиметра над проснатото тяло на Грей, толкова близо, че излъчващата се от нажежената стомана топлинна вълна близна лицето му.

Поне продължаваха да се движат, макар и куцайки с една спукана гума.

Пиърс стъпи върху парчето от ротора и подаде горната половина на тялото си през люка. Пламтящите, обгърнати в гъст дим останки се

отдалечаваха зад тях. Ала от различни точки на града се издигаха други хеликоптери.

Явно усетил спешната необходимост да се скрият, Джуан отби от широкото шосе и навлезе в лабиринт от жилищни блокове. Беше изключил вътрешното осветление, за да са колкото може незабележими.

Грей се надяваше, че горящият вертолет на земята ще привлече другите като нощни пеперуди към пламък и това ще им даде по-голяма преднина. Автобусът продължи по лъкатушен маршрут на юг през града, като избягваше големите улици, доколкото можеше.

Из Пхенян пицяха сирени.

Улиците обаче оставаха пусти, прозорците тъмнееха. Севернокорейците знаеха, че не бива да си показват носа навън.

След няколко напрегнати минути забелязаха подлеза под шосето в края на тясна уличка със затворени магазини и гаражи. Джуан намали и рейсът запълзя към този още по-мрачен кладенец. Подлезът се оказа толкова нисък, че Пиърс трябваше да се вмъкне вътре, за да не изгуби главата си.

Забърза към предната част, където Ковалски още държеше гранатомета. В подлеза не се виждаше нищо.

„Ако камиона го няма...“

— Включи фаровете — със свито сърце прошепна Грей на Джуан.

Китаецът се подчини и тясното пространство се освети.

Нищо.

Пиърс се озърна към Гуанин, която го беше последвала отпред.

Тя поклати глава.

— Човекът обеща да докара камиона.

Ковалски стовари дланта си върху вратата.

— Мама му...

Няколко преки по-нататък изведнъж проблеснаха фарове. Появи се голям камион, рязко зави и се понесе към тях.

Грей дръпна ръчката за отваряне на вратата и изскочи навън.

После насочи автомата си към бързо приближаващия се камион.

Гуанин също слезе и натисна оръжието му надолу.

— Нашият е.

Оказа се права. Тъмnozелената машина наби спирачки до тях — китайски модел с висока шофьорска кабина и затворена каросерия. Камионът не беше брониран, но Грей нямаше намерение да се оплаква.

Шофьорът скочи на земята, взе чанта с пари от Гуанин и отпраши.

— Май не си пада по общите приказки — ухили се Ковалски.

Бързо разтовариха униформите и оръжието от автобуса. В каросерията откриха три военни мотоциклета и ги свалиха на улицата. Те щяха да придружават и охраняват камиона.

Петима мъже, които най-много приличаха на корейци и свободно говореха езика, веднага се преоблякоха. Трима се качиха на моторите, двама седнаха в шофьорската кабина. Останалите се натовариха в каросерията.

Освен един смел доброволец, който се съгласи да шофира рейса.

Всичко това се случи за по-малко от пет минути. Автобусът потегли в една посока, камионът и мотоциклетите — в друга. Надявах се рейсът да примами преследвачите им и да ги забави колкото се може повече. После шофьорът щеше да изскочи и да изчезне в тъмния град.

Грей проследи с поглед отдалечаващия се автобус през задния отвор на каросерията. Щом го изгуби от очи, спусна платнището и огледа тясното пространство. Хората се преобличаха в севернокорейски униформи.

Вниманието му привлече едно татуирано лице, което го наблюдаваше в мрака.

И двамата се тревожеха за едно и също.

Как щяха да реагират похитителите на Сейчан, когато научеха за бягството им? Дали щяха да я преместят, или да я убият веднага?

И най-важно: колко време им оставаше, за да я спасят?

20:02 ч.

Сейчан се гърчеше на стола — под нокътя ѝ бавно проникваше стоманена игла. От същата ѝ ръка вече стърчаха още четири. Болката я пронизваше чак до раменете. Дишаше тежко през нос и стискаше зъби. Нямах да закрепци!

Приведен над ръката ѝ, инквизиторът седеше на табуретка с безизразно, но напрегнато съсредоточено лице, сякаш ѝ правеше

маникюр.

На флуоресцентната светлина зад него студено лъщяха другите му инструменти за разпит. Тя знаеше, че целта е чисто психологическа, предупреждение за онова, което ще се случи, ако продължава да упорства.

Вторият мъж в стаята се приближи и застана от другата страна, нервно стиснал малките си ръце.

— Кажете кои са американците — повтори Пак. Гласът му звучеше високо и носово заради получената травма. — И ще те оставим на мира.

„Как пък не!“

Сейчан разбираше, че възнамеряват да изкопчат от нея всичко, каквото могат. Следващите й дни обещаваха безкрайни мъчения. Най-много се страхуваше не от лъскавите бургии на бормашината, нито от заплахите, че ще я изнасят, а че накрая ще се пречупи, че ще им каже всичко — лъжа или истина, тогава вече нямаше да има значение.

И все пак намираще утеха там, където можеше.

Щом я разпитваха за Грей и Ковалски, двамата най-вероятно се бяха спасили. Грей до последния си дъх нямаше да се откаже от опитите си да се добере до нея.

„Но дали ще издържа дотогава?“

И дали изобщо му е известно къде съм?“

Тя прогони надеждата — знаеше, че този път води само към слабост. В крайна сметка щеше да е по-добре той да не се опитва да я освободи, защото това означаваше да го убият.

Инквизиторът, представен й като Нам Куон, внимателно постави миниатюрни електрически щипки на краищата на петте игли. После заговори тихо, без да я поглежда, шепнешком, почти извинително:

— Електрическият удар ще предизвика усещането, че едновременно изтръгват всичките ти нокти. Ще изпиташ невъобразима болка.

Сейчан не го слушаше. Знаеше, че той иска да я накара да си *представи* тази болка. Често очакването на болката беше по-страшно от самата нея.

Д-р Пак се надвеси над лицето й.

— Кажете ни кои са тези американци.

Тя се вторачи в очите му и се усмихна ледено.

— Те са хората, които ще ти откъснат ташаците и ще ги хвърлят на свинете.

Кореецът гневно присви очи и в този момент Сейчан заби главата си в лицето му.

Ученият изрева и политна назад. От носа му отново шурна кръв.

— Започвай! Накарай я да крещи! — викна Пак.

Нам Куон запази хладнокръвие и спокойно завъртя едно копче.

— Това е най-ниският волтаж — осведоми я и натисна някакъв ключ.

Хуан Пак получи каквото искаше.

Прониза я болка. От гърлото ѝ се изтръгна вик, по-скоро от изненада, отколкото от самото страдание. Електричеството разтърси тялото ѝ и ръката ѝ се превърна в огън. Яките ѝ мускули с конвулсивно треперене се бореха с оковите.

През червените пламъци тя видя, че вратата зад Куон и Пак се отваря.

Това привлече вниманието им. Куон натисна ключа и Сейчан увисна на оковите си, разтреперана и с пламтяща ръка.

Делгадо я погледна, но успя да скрие реакцията си. Накрая все пак се извърна и се прокашля.

— Току-що ми се обади моят човек от „Рюгьон“. Половината от триадата Дуанджъ са заловени или убити при хотела. Другата половина обаче избягали с втори автобус. Цял Пхенян ги издирва.

Въпреки болката Сейчан се помъчи да се съсредоточи. Дуанджъ беше бандата на майка ѝ. Но какво правеха в Северна Корея? Опита се да анализира информацията. Дали майка ѝ просто искаше да отмъсти за удара срещу хонконгския ѝ щаб? Или имаше нещо по-лично?

Отново опита да прогони надеждата, ала не успя съвсем.

Пак гневно се втренчи в Делгадо.

— Ами Гуанин?

„Майка ми...“

Сейчан затаи дъх.

Делгадо нямаше по-радостен вид от корееца.

— Не е сред заловените. Нито Джуан, нейният помощник.

Свил юмруци, севернокорейският учен закрачи напред-назад.

— Обаче е на наша земя. Няма да избяга далече.

Делгадо уклончиво изсумтя. Не изглеждаше убеден. Гуанин се беше спасила от огнената атака срещу щаба ѝ. Той не подценяваше противника си.

— Имам още една новина — продължи Делгадо. — Американците явно са дошли с главатарката на Дуанджъ.

— Значи са тук!? — Лицето на корееца поморавя от ярост.

Сейчан също изпита силно чувство — отново я обзе надежда.

— А пленницата? — попита Делгадо и кимна към нея. — Не е разумно да я оставяте тук.

— Близо до моята лаборатория има затворнически лагер — каза д-р Пак. — Намира се в уединена планина на север и за него знаят само неколцина от правителството. Охраняват го добре. И без това се готвех утре да я закарам там. Ще го направим още сега.

Значи искаше да я държи близо до себе си, явно с намерението да се наслади на всеки неин вик. Лошо. Сейчан разбираше, че ако я откарат в онзи лагер, всичко е изгубено.

— Най-добре да я убиете веднага. — Делгадо кимна към кобура на корееца. — Един изстрел в главата и край.

Сейчан усети, че това предложение крие по-скоро загриженост за нея, отколкото за Пак. По-добре бърза смърт, отколкото месеци изтезания, които също щяха да я пратят в гроба.

Ученият не се съгласи и изпъчи гърди от национална гордост.

— Такава дребна заплаха би накарала само страхливец да реагира така.

Делгадо сви рамене.

Д-р Пак я погледна. Носът му още кървеше. Тя разчете изражението му. Отказът да я убие нямаше нищо общо с достойнството, а с любовта му към изтезанията. Преди малко само беше вкусил от наградата си. Явно искаше още.

Кореецът повика охранителя, който стоеше на пост пред вратата, и също извади пистолета си. Щом войникът влезе, Пак насочи оръжието си към Сейчан.

— Освободи я и я заведи при джипа ми. Гледай да е завързана здраво.

— Навън е много студено, сансеним^[2] — каза войникът. — Да ѝ намеря ли дрехи за пътя?

Хуан Пак я измери с поглед и отсече:

— Анийо^[3]. Ако иска да ѝ е топло, нека ме помоли.

Войникът насочи автомата си към нея и Куон почна да отключва омокотените от вътрешната страна гривни, с които я бяха приковали на стоманения стол.

Първо глезените, след това китките.

Веднага щом освободи и втората ѝ ръка, тя замахна и заби все още стърчащите от пръстите ѝ игли в очите на инквизитора. Той политна назад и отчасти я прикри от оръжието на войника, точно какъвто беше и планът ѝ.

Сейчан скочи на крака, сграбчи Куон и го дръпна между себе си и охранителя, който в същия момент откри огън. Куршумите пронизаха нейния мъчител, но не стигнаха до нея. Тя го блъсна към войника и си осигури достатъчно време, за да се завърти и да изтръгне пистолета от пръстите на зашеметения Хуан Пак.

После изпъна ръка и изстреля един-единствен куршум в черепа на охранителя.

Втурна се към вратата, вдигна с другата си ръка автомата му и изхвърча от помещението, като остави Делгадо и Пак невъоръжени. Не знаеше с какво може да се сблъска и не смееше да хаби патроните си за тях.

Щом се озова навън и заключи резето на стаята за разпити, изтръгна стоманените игли изпод ноктите си. През прозорчето се виждаше безсилно вилнеещият Хуан Пак, но предназначенията да заглушава писъците на изтезаваните изолация не пропускаше нито звук. Стоящият със скръстени ръце зад севернокорееца Делгадо срещна погледа ѝ, усмихна ѝ се и леко ѝ кимна в знак на уважение.

Сейчан се завъртя кръгом и се затича към изхода на сградата. За щастие в този късен час наоколо нямаше никого. Тя се забави само колкото да претърси шкафчетата до вратата с надеждата да намери военна униформа.

Наложи се обаче да се задоволи със смачканите затворнически дрехи, натикани на дъното на едно от шкафчетата. Нахлузи тъмната туника и обу широкия панталон. Единствената им украса беше червена значка с лика на Ким Ир Сен отляво на гърдите.

Със съжаление остави откраднатия автомат в шкафчето. Беше прекалено голям, за да го скрие, а с тази затворническа униформа не можеше да го носи на рамо.

Притиснала пистолета до бедрото си, младата жена се измъкна в нощта. Откъм Пхенян долиташе далечен вой на сирени.

Макар и въоръжена, нямаше да успее да мине сама през строго охранявания портал. А дори да успееше, къде можеше да отиде? Трябваше да се надява, че Грей и майка ѝ знаят къде да я търсят.

Спринтира към редиците бараки с намерението да се скрие сред лагерниците и да чака да пристигне помощ.

За пръв път в живота си се осланяше на надеждата.

[1] Господин Делгадо (кор.) — Б. пр. ↑

[2] Корейско почтително обръщение — Б. пр. ↑

[3] Не(кор.) — Б. пр. ↑

10.

18 ноември, 17:05 ч. местно време

Аралско море, Казахстан

Хеликоптерът се носеше над безкрайни навяващи пясъци и вкоравена сол. Джейда апатично гледаше през прозореца. Не можеше да повярва, че този мъртъв район някога е бил красиво синьо море, богато на риба, с брегове, осяяни с консервни фабрики и селца, кипящи от живот.

Струваше й се невъзможно.

Беше прочела папката с материали за тази операция и знаеше, че през 60-те години на ХХ век Съветският съюз е отклонил двата основни притока, за да напоява памучните ниви. С десетилетията морето бързо пресъхнало и се смалило до една десета от предишната си големина, изгубвайки води, равняващи се на езерата Ери и Онтарио, взети заедно. Сега от него бяха останали само няколко малки солени басейна на север и юг.

А между тях се беше родила тази пустош.

— Наричат новата пустиня Аралкум — забелязал вниманието й, прошепна монсиньорът, понеже другите спяха. — Токсичните солени полета са толкова големи, че се виждат от космоса.

— Токсични ли? — Тя повдигна вежди.

— При отдръпването на морето остават различни замърсители и пестициди. Силните ветрове постоянно вдигат пясъка и праха в тъмни бури, наречени „черни виелици“.

Пред погледа на Джейда сред солените равнини изведнъж се завъртя вихър, който сякаш се понесе след тях.

— Хората започват да боледуват. Дихателни инфекции, странни анемии, зачестяване на случаите на рак. Средната продължителност на живота е спаднала от шейсет и пет на петдесет и една.

Тя го погледна, изненадана от цифрите.

— И промените не са само тук. Тези свирепи ветрове продължават да разнасят пустинната отрова по целия свят. Аралски

прах се открива в гренландските глетчери, норвежките гори, даже в кръвта на антарктическите пингвини.

Джейда поклати глава. За хиляден път се питаше какво търсят из тези безнадеждни краища. Ако имаше избор, щеше да предпочете друго място в Казахстан: космодрума „Байконур“, главния космически център на Русия, който се намираще само на триста и двайсет километра източно от техните координати.

„Там поне бих могла да събера още данни за катастрофата“.

Разбира се, ако всичко не беше строго секретно.

И все пак... Астрофизичката погледна Дънкан. Той твърдеше, че усетил енергийно излъчване от древните реликви. Думите му я бяха заинтригували.

Но дали всичко това не бяха просто празни приказки?

Младият мъж дремеше до своя едър партньор. Джейда го огледа внимателно. Не ѝ се струваше склонен към полети на фантазията. Напротив, изглеждаше съвсем разумен.

— Десет минути до целта — съобщи пилотът по интеркома.

Всички се размърдаха.

Тя отново се обърна към прозореца. Слънцето висеше ниско над хоризонта. Хълмчетата и ръждивите останки от стари кораби хвърляха дълги сенки по равната пустиня.

Когато се приближиха към мястото, обозначено с координатите на отец Йосип, хеликоптерът започна да се спуска над солените равнини.

— Точно пред нас — обади се пилотът.

Всички притиснаха носове към илюминаторите.

Вертолетът се насочи към самотен ръждив корпус на голям кораб. Той стоеше изправен, с кил, дълбоко потънал в пясъка, кораб призрак, плаващ из пясъчното море. Оксидацията и корозията бяха разяли повечето му части, бяха унищожили бака му и бяха обагрили в тъмно оранжево-червено шпангоута, който контрастираще с бялата солна повърхност.

— Това ли е мястото? — попита Рейчъл.

— Отговаря на координатите — потвърди пилотът.

— В солта около кораба има много следи от автомобилни гуми — каза Дънкан.

— Трябва да е тук — отвърна монсиньор Верона.

Монк доближи микрофона до устата си.

— Приземи се на петдесетина метра от кораба.

Хеликоптерът незабавно зави настрани, остана за миг неподвижен и бавно се спусна, вдигайки вихрушка от пясък и сол.

Кокалис си свали слушалките и извика на пилота:

— Остави роторите включени, докато ти дам знак, че всичко е наред.

После отвори вратата, вдигна едната си ръка, за да се предпази от брулещите го песъчинки, и предупреди всички освен Дънкан да останат вътре.

— Хайде първо да поогледаме.

Джейда с удоволствие им отстъпи инициативата и ги проследи с поглед през прозореца. Зимният ден беше хладен, но не и мразовит. Във въздуха миришеше на сол, машинно масло и тлен.

На нивото на пясъка от лявата страна на корпуса зееше врата, отворена за природните стихии. Преди Монк и Дънкан да преполовят разстоянието до нея, от скрито помещение на кърмата изскочи ландроувър, боядисан в камуфлажен цвят, понесе се на широките си оребрени гуми, специално предназначени за пясък, и заобиколи, за да пресрещне двамата агенти от Сигма.

Те вдигнаха оръжията си и ги насочиха към джипа.

Ландроувърът се изравни с тях и спря на известно разстояние.

Последва размяна на реплики с много жестикулиране от страна на Монк. Спомена се името на монсиньор Верона. След още цяла минута дискусии Кокалис се върна при хеликоптера.

— Твърдят, че отец Йосип бил в кораба. Опитах се да ги убедя да повикат свещеника навън, за да се уверим, че не ни готвят някакъв капан, но те отказаха.

— Предполагам, че параноята му вече е взела невероятни размери — отбеляза Вигор.

Джейда долови в думите му нещо недоизречено, сякаш Верона криеше нещо за свещеника от тях.

— Ще се срещна с него насаме — заяви той и скочи от вертолета.

— В никакъв случай — отсече Рейчъл и го последва.

— Няма да се делим.

— Ще отидем всички заедно — реши Монк, но после се обърна към астрофизичката. — Все пак може би е по-добре ти да останеш в

хеликоптера.

Тя се замисли за няколко секунди, ала накрая поклати глава и призова на помощ цялата си смелост.

— Не съм пропътувала половината свят, за да вися тук сама.

Кокалис кимна, надникна в кабината и извика на пилота:

— Ще поддържа радиовръзка. Заклучи люковете, но бъди готов за спешно излитане в случай на необходимост.

Пилотът му отговори с вдигане на палци.

— Дадено!

Отидоха при Дънкан и Джейда застана до него. Той ѝ намигна успокоително — което за нейна изненада ѝ подейства.

Както може би и автоматът в ръцете му.

От предната дясна седалка на ландровъра слезе непознат мъж. Колкото нея на ръст и приблизително на същата възраст, с рошава тъмна коса и традиционно наглед казахско облекло, състоящо се от широк панталон, дълга риза и елек от овча кожа. Приблужи се до тях с празни ръце, но на лявата му китка Джейда видя широка кожена гривна.

Мъжът високо изсвири с уста и в отговор се разнесе остър крясък.

Отгоре се спусна тъмен силует и полетя като камък към него. Точно преди да се блъсне в тялото му, птицата описа широк кръг, остриите ѝ нокти се забиха в кожата предпазител и соколът сви широките си криле. Тъмните му очички оглеждаха подозрително новодошлите — докато мъжът не нахлузи на главата му малка кожена качулка.

Непознатият се обърна към тях и почтително кимна на Вигор.

— Отец Йосип ми е показвал снимки на скъпия си приятел, монсиньор Верона. Добре дошли. — Говореше английски безупречно, с отчетлив британски акцент. — Аз съм Санджар, а този мой пернат другар с проклет нрав се казва Херу.

Вигор се усмихна.

— Египетският бог, когото гърците наричали Хор.

— Точно така. Небесният бог с глава на сокол. Елате с мен. Отец Йосип много ще ви се зарадва.

И поведе групата към изрязаната в ръждивия корпус врата. Ландровърът се отдалечи наляво, заобиколи кърмата и се скри от

поглед.

Монсиньор Верона изви глава и огледа високия борд на заседналия в пясъците плавателен съд.

— И отец Йосип през цялото това време е живял в кораба, така ли?

— Не *в*, а *под* кораба.

Санджар се приведе и потъна в тъмната вътрешност.

Джейда последва Дънкан и се озова в просторния трюм. През изтеклите десетилетия природните стихии бяха разяли корпуса и отвътре и му бяха нанесли тежки поражения, превръщайки го в гниеща катедрала от ръждив метал.

Далеч надясно астрофизичката забеляза ландровъра, паркиран в импровизиран гараж, който го защитаваше от стихииите.

— Насам. — Санджар посочи наляво към открито стълбище, по чийто парапет имаше ивици ръжда, извади от джоба си фенерче, включи го и ги поведе надолу.

Когато слязоха на по-голяма дълбочина, стоманените стъпала изведнъж се замениха с каменни. През една дупка в дъното на кораба се спускаше стръмен, изсечен в пясъчника проход, който водеше към грамаден лабиринт под разпадащото се морско чудовище. Тъмни шахти се отклоняваха от главния тунел и свързваха мрежа от помещения, още коридори и ниски галерии.

Тук долу като че ли можеше да се побере цяло село.

— Кой е построил всичко това? — попита Дънкан.

— Първо наркотрафиканти в началото на седемдесетте, после в края на осемдесетте го разширили местни бойни групи. След обявяването на независимостта на Казахстан през деветдесетте комплексът бил изоставен. Отец Йосип го откри и установи тук базовия си лагер, за да работи необезпокоявано и далеч от любопитни очи.

Под тях се появи светлина. Когато се приближиха, Санджар изключи фенерчето и го прибра в джоба си. Соколът на китката му се разшава и прошумоля с пера.

След малко стигнаха най-долното ниво. Стълбището водеше към изкуствена пещера, голяма колкото баскетболно игрище. От нея излизаха други коридори, но нямаше нужда да продължават нататък.

Помещението приличаше на средновековна библиотека, в която се е заселил патологичен вещоман. Книжни лавици се огъваха под тежестта на томове, бюра бяха затрупани под планини от документи и бележници, чирепи от строшени съдове и дори тук-там прашасали кости. На стената висяха схеми и карти, някои съдрани, други покрити толкова плътно с бележки, че бяха станали нечетивни. На друга стена бяха нарисувани с тебешир диаграми със свързващи или разделящи стрелки, сякаш някой проектираше исполинска машина на Руб Голдбърг.

В центъра на хаоса стоеше очевидният господар на това място.

Носеше почти същите дрехи като Санджар, само че със свещеническа якичка. През годините слънцето и вятърът бяха направили кожата му кафява, а косата му — бяла. Скулите и брадичката му бяха покрити с няколкодневна брада.

Изглеждаше много по-стар от Вигор — макар Джейда да знаеше, че всъщност е по-млад с цяло десетилетие.

Въпреки грохналия му вид обаче очите му блестяха ярко. „Само че дали този блясък издава интелигентност, или лудост?“ — зачуди се младата астрофизичка.

17:58 ч.

Монсиньор Верона не успя да скрие смайването си от вида на своя колега.

— Йосип?!

— Вигор, приятелю! — Свещеникът преджапа купищата книги на пода и протегна хилавите си ръце. — Ти дойде! — В очите му блестяха сълзи.

— Можех ли да не дойда?

Двамата се прегърнаха. Приятелят му се вкопчи в него и неколкратно го стисна за раменете, сякаш за да се увери, че е истински. От своя страна, монсиньор Верона установи до каква степен е измършавял колегата му и си помисли, че годините, прекарани в тази сурова пустиня, почти са го мумифицирали. Той обаче предполагаше, че основната причина неговият приятел да стане кожа и кости всъщност е *манията* му.

Монсиньорът с тъга си спомни, че същото вече се бе случвало в миналото.

Йосип Тараско беше получил първия си психотичен пристъп в началото на обучението им в семинарията. Откриха го гол на покрива на училището — твърдеше, че чувал гласа Божии от звездите и трябвало да се съблече, за да се облее цял в звездна светлина и така да се доближи към Господ.

Скоро след това му поставиха диагноза биполлярно разстройство, редуващи се манийни епизоди на дълбока депресия и силна еуфория. Литият и другите антидепресанти притъпиха остротата на тези емоционални крайности, ала не напълно. В същото време обаче това явно разпалваше в него огъня на гениалността, изключителност, родена от неговата лудост.

Психическото му състояние продължаваше да е нестабилно, което се проявяваше в епизоди на obsесивно-компулсивно разстройство, тикове, повтарящи се движения и много рядко — тежки психотични пристъпи. Тъкмо затова монсиньор Верона не се беше изненадал особено от внезапното изчезване на Йосип преди десет години.

„А сега?...“

Когато се отделиха един от друг, Вигор се вгледа в лицето му.

Неговият стар приятел прочете мислите му.

— Знам какво си казваш, Вигор, обаче съм наред. — Прокара пръсти през косата си. — В момента може да проявявам малко компулсивност, признавам, но стресът винаги ми действа така. А като се има предвид колко бърза ме всички, трябва да приемам и използвам всеки дар, който съм получил от Господ.

Щом чу това, Рейчъл строго погледна вуйчо си. Той явно не й беше споменал за психическото състояние на Йосип от страх, че ще му попречи да дойде тук, а и за да не би това да хвърли съмнение върху изводите на приятеля му.

Монсиньор Верона не изпитваше такива скрупули. Той уважаваше гениалността на Йосип, независимо от неговата диагноза.

— Като става дума за бързане, може би ще ми обясниш защо ме повика по толкова странен начин — каза Вигор. — Твоят колет ми донесе доста неприятности.

— Открили ли са ви?

— Кой да ни е открил? — Монсиньорът никога нямаше да забрави покушението в университета и живите бомби в Актау.

Йосип поклати глава и погледът му боязливо запрескача от лице на лице. Вигор виждаше, че приятелят му се бори с параноята си.

Отец Тараско облиза устни.

— Не знам. Някой е убил куриера, на когото възложих да прати колета. На връщане са го причакали, измъчвали са го и са изхвърлили трупа му в пустинята. Помислих си... надявах се, че просто са го извършили разбойници. Но сега...

Йосип видимо губеше борбата си. На лицето му се изписваше подозрение, очите му отбягваха погледите на всички. Компулсивните симптоми явно не бяха единствената проява на стреса.

За да успокои изострящата му се параноя, монсиньор Верона набързо представи спътниците си.

— И сигурно си спомняш племенницата ми Рейчъл — завърши той.

Лицето на свещеника грейна от облекчение.

— Разбира се! Много се радвам! — Завръщането към нещо познато сякаш моментално го избави от напрежението, увери го, че се намира сред приятели. — Елате, имам да ви показвам много неща, а нямаме никакво време.

Отведе ги при дълга дървена маса с пейки от двете страни. Санджар му помогна да я разчисти и всички насядаха около нея.

— Черепът и книгата? — започна Йосип.

— Да, в хеликоптера са.

— Може ли някой да ги донесе?

Дънкан се изправи и заяви, че ще отиде да ги вземе.

— Благодаря, младежо — каза отец Тараско и се обърна към Вигор. — Предполагам, че вече си разбрал чии са черепът и кожата.

— На Чингис хан. Реликвите са изработени от неговото тяло.

— Браво. Като знаех с какви възможности разполагаш, не се съмнявах, че ще се справиш с тази загадка.

— Но откъде си ги взел?

— От гроба на един магьосник.

Младата жена, д-р Шоу, изсумтя скептично. По време на полета монсиньор Верона не беше успял да я спечели за тяхната кауза дори след като ѝ разказа историята на реликвите. Тя очевидно имаше други

приоритети и бързаше да продължи, за да се заеме със секретната мисия на Сигма в Монголия.

Вигор не ѝ обърна внимание и окуражи Йосип.

— Помня, че ти замина за Унгария, за да проучиш лова на вещици през осемнайсети век.

— Така е. Бях в Сегед, градче на река Тиса в южната част на страната.

Отец Тараско натърти на името на реката, като в същото време напрегнато се взираше в приятеля си, сякаш му даваше таен знак. Нещо в паметта на Вигор наистина се размърда, но той не се сещаше какво и защо.

Йосип продължи:

— В разгара на лова на вещици през юли хиляда седемстотин двайсет и осма година дванайсет жители на града били изгорени на клада на островче в реката, наречено Босорканисигет, Вещерския остров, заради огромния брой невинни, убити на това място.

— Суеверни дрънканици — намръщено измърмори Рейчъл.

Седящата до нея Джейда кимна.

— Всъщност *суетерията* нямат нищо общо с тези убийства. Унгария била измъчвана от невиждана десетгодишна суша. Реките пресъхнали, нивите изгаряли, ширел се глад.

— Хората се нуждаели от изкупителна жертва — обобщил монсиньор Верона.

— Точно така. По онова време били убити над четиристотин души, но не непременно от суетерие. Много управници използвали този кървав период, за да се избавят от опасност или да си отмъстят за нещо.

— А онези дванайсет в Сегед? — попита Рейчъл, заинтригувана от този отдавнашен случай.

— В един манастир край града намерих екземпляр от съдебния протокол. Оказа се, че не са ги разпитвали толкова за евентуалното им магьосничество, колкото за слуховете, че били открили заровено съкровище. Вярно или не, те отказали да говорят. Според свидетели обаче неколцина от групата разказали, че са намерили череп и книга, подвързана с човешка кожа. И тъкмо тези обвинения във връзки с тъмни сили накрая ги отвели на кладата.

Монк почука с един от пръстите на протезата си по масата.

— Значи искате да кажете, че са изтезавали онези нещастници, за да разкрият мястото на някакво изгубено съкровище.

— Не *какво да е* съкровище. — Йосип отново се вторачи във Вигор, сякаш очакваше той да разбере загадъчния му отговор.

Монсиньор Верона обаче не го разбираше. Думите на приятеля му го озадачаваха и тъкмо щеше да го признае, когато изведнъж го осени и всичко си застана на мястото.

— Река Тиса!

Отец Тараско се усмихна.

— Какво „река Тиса“? — Джейда повдигна вежди.

Вигор се поизправи на пейката.

— В мъглите на времето е потънала не само гробницата на Чингис хан, но и гробът на друг завоевател, когото в Унгария почитат като герой.

— Говориш за Атила — досети се Рейчъл.

Вуйчо ѝ кимна.

— Атила умрял от кръвотечение от носа през четиристотин петдесет и трета година, в първата си брачна нощ с последната си жена. Също като Чингис хан, неговите воители го погребали тайно заедно с всичките му плячкосани съкровища и избили хората, които знаели къде е гробът му. Според легендата Атила бил положен в три ковчега — външният от желязо, средният от сребро, а вътрешният от злато.

Монк престана да потропва с показалец.

— И никой не е открил къде е погребан, така ли?

— През вековете се разпространявали всевъзможни слухове. Според повечето историци обаче неговите воители отклонили река Тиса, погребали го в тайна гробница под тинята на дъното и отново пуснали реката по старото ѝ корито.

— Това със сигурност би затруднило търсенето на гроба — призна Кокалис.

Споходен от нова идея, Вигор рязко се завъртя към Йосип.

— Чакай малко, ти спомена, че причина за лова на вещици през осемнайсети век била *сушата*.

— В резултат на която реките почти пресъхнали — усмихнато потвърди отец Тараско.

— И тогава онази гробница може да е излязла на бял свят! — Монсиньор Верона си представи как отдръпващите се води разкриват тайната на Атила. — Да не би да твърдиш, че някой наистина я е открил?!

— И се е опитал да я запази в тайна — прибави неговият приятел.

— Дванайсетимата заговорници... същите онези дванайсетима, които били обвинени в магьосничество.

— Да. — Свещеникът опря лакти върху масата. — Но жителите на Сегед изобщо не подозирали, че има и *тринайсети* магьосник.

18:07 ч.

Дънкан се върна в подземната библиотека и завари всички да седят в изумено мълчание. Явно бе пропуснал нещо важно. Сложи двете реликви на масата както си бяха с дунапреновата опаковка. Предпочиташе да не ги докосва директно с чувствителните си пръсти.

После се наведе към Джейда и прошепна:

— Какво става?

Тя изшътка и му даде знак да седне на пейката.

— Какъв тринайсети магьосник? — попита монсиньор Верона.

Странният въпрос накара Дънкан да се намръщи.

„Аха, определено съм пропуснал нещо“.

18:09 ч.

Вигор зачака обяснението на стария си приятел.

— В архива попаднах на документи, според които епископът на Сегед не присъствал на съдебния процес — каза Йосип. — Набожният духовник рядко пропускал такива събития и това ми се стори странно.

„Така си е“ — съгласи се монсиньор Верона наум.

— Затова издирих личните му дневници и ги открих във францисканската черква в града, която датира от началото на петнайсети век. Много от книгите бяха повредени от вода или унищожени от плесен. В една от тях обаче намерих рисунка на череп, поставен върху книга, и тя ми напомни за обвиненията, отправени срещу онези дванайсетима. Отдолу пишеше на латински: „Господи,

прости ми прегрешението, мълчанието и онова, което трябва да отнеса със себе си в гроба“.

Вигор се досети какво е направил после неговият колега.

— Затова си потърсил гроба му.

— Тленните му останки бяха положени в гробница под черквата.
— Ако се съдеше по силно изчервеното му лице, свещеникът се срамуваше от следващите си думи. — Не поисках разрешение. Изгарях от нетърпение, бях прекалено самоуверен, изпаднах в манийно състояние, в което всяка моя постъпка ми се струваше единствено вярна.

Монсиньор Верона се пресегна и успокоително го потупа по ръката.

Вторачен в масата, Йосип призна извършеното от него престъпление.

— През нощта разбих с чук мраморната плоча и влязох вътре.

— И си открил черепа и книгата.

— Както и други неща.

— Какви неща?

— Намерих предсмъртно писмо от епископа, писмената му изповед, запечатана в бронзов тубус. В нея той разказваше за откриването на гроба на Атила. Някакъв селянин се натъкнал на него в пресъхналото речно корито — само за да установи, че гробницата е празна, ограбена много отдавна. Останало било само едно желязно ковчеже, поставено на пиедестал, което съдържало няколко скъпоценни предмета.

— Черепът и книгата.

— Суеверен страх отвел селянина при сегедския епископ, защото решил, че е попаднал на вещерско свърталище. Когато чул разказа му, епископът събрал дванайсетимата си най-верни помощници и ги завел при гроба.

— Дванайсетимата, които били изгорени на клада — промълви Вигор.

— Точно така. Там разбрали кой е плякосал гробницата. Крадецът оставил визитната си картичка — златен предпазител за ръка под лакътя, върху който бил изобразен феникс, сражаващ се с демони. Върху предпазителя било гравирано и името на Чингис хан.

„Значи Чингис хан е открил гроба на Атила?...“

В това нямаше нищо невероятно, помисли си монсиньор Верона. Макар империите на двамата да бяха отдалечени на няколко века една от друга, географските им граници съвпадаха. Чингис хан вероятно бе чул легендите за погребението на Атила и се бе поблазнил от скритите в гробницата съкровища. Монголите така и не бяха успели напълно да покорят Унгария, но набезите им бяха продължили десетилетия наред. По време на един от тези походи някой пленник трябваше да се е разприказвал, най-вероятно под изтезания, и нашествениците бяха открили и ограбили гроба.

Което, разбира се, не отговаряше на по-важния въпрос.

Вигор впери очи в Йосип.

— Но как така черепът на Чингис хан и книгата, подвързана с неговата кожа, са се озовали *обратно* в древната гробница на Атила?

— Заради едно пророчество.

Отец Тараско кимна на Санджар, който очевидно очакваше да му даде знак, защото веднага му подаде наръч листове, поставени в найлонови джобове.

— Тези пергаменти също са открити в гробницата на Атила.

Свещеникът ги постави пред Вигор, който се вторачи в найгорния и преведе първите редове, написани на латински:

— „Това е завещанието на Илдико, дъщеря на бургундския крал Гундиох. Отправлям своите предсмъртни слова към бъдещето...“

Познал името, монсиньор Верона вдигна глава.

— Илдико е последната жена на Атила. Според някои тя го отровила през първата им брачна нощ.

— Както признава тук и самата тя. — Йосип посочи пергаментите. — Прочети завещанието, когато имаш време. Илдико го написала, след като я погребали жива с тялото на Атила, когото убила по повеля на Църквата.

— Какво?! — изумено възкликна Вигор.

— Чрез посредници папа Лъв Велики ѝ възложил да върне онова, което предишната година подарил на Атила, зловещ дар, който отблъснал суевърния цар на хуните от портите на Рим.

Монсиньор Верона знаеше за тази съдбова среща — освен една подробност.

— Какво му е подарил папата?

— Ковчеже. По-точно три ковчежета едно в друго. Външното от желязо, средното от сребро, вътрешното от злато.

„Също като ковчезите на Атила. Дали папският дар не е източникът на тази легенда? Или завоевателят го е копирал за собствения си гроб?“

— Какво е имало в ковчезето? — улучи същността на проблема Рейчъл.

— Първо, там бил черепът с арамейския надпис.

Вигор си спомни текста, който беше проучил в Рим.

— В ковчезето е била *оригиналната* реликва, така ли? Онази, която е послужила като образец за черепа на Чингис хан?

Монк посочи с палец двата предмета в дунапрена.

— Значи черепът на Чингис хан просто е копирал по-древна реликва. Защо?

— Някой е искал да спаси от капризите на историята надписа върху първия череп, който представлява молитва да бъде избегнат краят на света — поясни Рейчъл.

— Но защо? — сприхаво я прекъсна Джейда. — Защо са всички тези усилия да спасят информацията, след като краят на света не може да се предотврати?

— Кой казва, че не може да се предотврати? — Йосип повдигна вежди. — Казах само, че черепът е *първият* предмет, скрит в онова тройно ковчеже.

— Още какво е имало вътре? — попита монсиньор Верона.

— Според Илдико ковчезетата и тяхното съдържание идвали от Източна Персия — от несторианския клон на християнството. Съкровището било пратено на запад в Рим, за да се съхранява във Вечния град, където трябвало да остане вовеки веков.

— Или поне до датата, написана върху черепа — прибави Вигор. Отец Тараско кимна.

— Папа Лъв подарил ковчезето, без да съзнава напълно какво има вътре. Едва след като от Персия пристигнал несториански пратеник и му разкрил истинската история на реликвите, той разбрал ужасната си грешка.

— И затова пратил момичето да ги върне — изсумтя Монк.

— Може би не е имало друг начин да се доближи до Атила — възрази Йосип. — В крайна сметка обаче Илдико се провалила. Атила

вероятно е разбрал какво са му подарили и го е скрил.

— И какво е то? — попита монсиньор Верона.

— Според думите на Илдико *небесен кръст*, изваян от звезда, паднала на земята далече на изток.

— Метеорит. — Джейда се поизправи на мястото си.

— Най-вероятно — съгласи се свещеникът. — Издялали кръст от паднала звезда и го дарили на един свят гостенин, който дошъл на техните източни брегове, за да донесе вестта за нов бог, чийто син възкръснал.

Вигор отново погледна опакованите реликви и си представи евангелието, подвързано с човешка кожа.

— Говориш за свети Тома — благоговейно произнесе той. — Този кръст му бил подарен от тогавашния китайски император.

Историците смятаха, че апостол Тома е загинал мъченически в Индия. Според някои учени обаче имаше вероятност да е стигнал чак до Китай, а може би дори до Япония.

Монсиньорът не успя да скрие удивлението си.

— Искаш да кажеш, че в ковчежето е бил кръстът на свети Тома?!

— Не само кръстът — промълви старият му приятел.

Вигор срещна насълзените му очи и прочете в тях истината.

„Вътре е бил и черепът му“.

За миг се вцепени. Дали това откритие беше изкарало от релси Йосип? Колегата му сам признаваше, че вече бил започнал да действа ирационално.

„Може би тъкмо то е предизвикало нов психотичен пристъп“.

— Според завещанието на Илдико, докато свети Тома държал този кръст, му се явило видение за огнения край на света — продължи отец Тараско. — Включително точно кога ще се случи това. И християнски мистици съхранили пророчеството след смъртта му.

— Като го записали върху черепа на светеца.

Свещеникът кимна.

— Според свети Тома небесният кръст е единственото оръжие, което ще предотврати края на света. Ако не бъде открит, светът е обречен.

— И този кръст бил погребан с Атила, така ли? — попита монсиньор Верона.

Йосип хвърли поглед към пергаментите.

— Така твърди Илдико. Когато я зазидали в гробницата, тя намерила ковчежетата, само че кръстът вече бил върнат на предишното му място. И написала завещанието си с надеждата, че някой ще го открие.

— Което направил Чингис хан — прибави Вигор.

За няколко секунди в подземие то се възцари тишина.

Накрая Монк се прокашля.

— Дайте да видим дали съм разбрал вярно. Папата по погрешка дава това съкровище на Атила. Опитът му да си го върне се проваля. След няколко века Чингис хан плякосва гробницата на Атила, прочита писмото на Илдико, открива кръста и след смъртта си съхранява истината с помощта на собственото си тяло.

— Не само я е съхранил, но според мен е оставил и пътна карта за бъдещите поколения, за да намерим скрития от него кръст — отвърна техният домакин. — С други думи, превърнал е в пътеводител собственото си тяло.

— Чингис хан винаги е вярвал, че бъдещето му принадлежи — потвърди монсиньорът. — И като се има предвид, че един на всеки двеста мъже днес е негов потомък, може би е бил прав. Искал е да защити своето потомство.

— Въпреки наложилата се представа за него като кървав тиран, Чингис хан бил изключително далновиден — съгласи се Йосип с приятеля си. — Той създал в империята си първата международна пощенска мрежа, измислил концепцията за дипломатическия имунитет и даже допускар жени на съветите си. Нещо повече, монголите проявявали безпрецедентна религиозна толерантност. В столицата им дори имало несторианска черква. Може би тъкмо свещениците в нея са насочили Чингис хан по този път.

— Може и да си прав за последното — заяви монсиньор Верона. — Исторически факт е, че несторианите са имали огромно влияние върху него. Потвърждава го дори само това, че е съхранил Евангелието на Тома със собствената си кожа.

Тези хипотези не бяха достатъчни за следователския нюх на Рейчъл.

— Всичко това е хубаво, но няма ли нещо по-убедително? Съществува ли веществен доказателство, че Чингис хан е притежавал

този кръст, този талисман, който щял да спаси света?

Отец Тараско посочи своя стар приятел.

— Той има такова доказателство.

Вигор се почувства като жертва на несправедливо обвинение.

— Какво искаш да кажеш? Къде?

— Във Ватиканския таен архив. Нали сега си префект на библиотеката?

Монсиньор Верона затършува в паметта си, опитваше се да се сети за какво наемква колегата му — и изведнъж си спомни за един от най-ценните документи в архива.

— Писмото от внука на Чингис хан!

Йосип победоносно скръсти ръце.

— През хиляда двеста четирийсет и шеста година внукът на Чингис хан, великият хан Гуюг, пратил на папата послание, в което настоявал светият отец лично да отиде в Монголия и да му отдаде почит — поясни на другите Вигор. — Ханът предупреждава, че ако понтификът не се подчини, ще има тежки последици за света.

Рейчъл го погледна.

— Това не е категорично доказателство, но признавам, изглежда, внукът наистина е знаел, че държи в ръцете си съдбата на света.

Вуйчо й сви рамене.

— Може би даже е възнамерявал да му го върне, ако папата се съгласи да отиде в Монголия... което той за съжаление отказал да направи.

Дънкан въздъхна.

— Ако се беше съгласил, сега нещата щяха да са много по-прости.

— Всичко това е чудесно, благодаря за урока по история — намеси се в разговора Монк. — Но хайде да преминем към същината на проблема бе, хора. Някой може ли да ми каже по какъв начин откриването на този кръст ще спаси света?

Вигор се обърна към Йосип с надеждата, че приятелят му знае отговора на този въпрос, ала свещеникът вяло поклати глава. Отговорът обаче дойде от най-малко вероятния източник — от човека, който през цялото време се беше съмнявал също като св. Тома.

Д-р Джейда Шоу вдигна ръка и каза:

— Аз мога.

11.

18 ноември, 21:10 ч. местно време

Пхенян, Северна Корея

Писькът на спирачките му събщи, че са стигнали пред портала на лагера.

Скрит в затворената каросерия на камиона, Грей си позволи да изпита известно облекчение. Ударният отряд безпрепятствено беше излязъл от Пхенян и бе продължил през мочурливите предградия по брега на река Тедонган. По пътя се бяха натъкнали на няколко патрула, но членовете на триадата, които ги ескортираха на мотоциклети, си свършиха работата отлично. Докато всички продължаваха да издирват автобуса, техният военен камион не пораждаше подозрения.

Пиърс обаче знаеше, че късметът им няма да е вечен. Бяха изгубили половината отряд при хотела. Все някой от заловените накрая щеше да се пречупи и да разкрие плана им на врага.

Заслуша се във високите гласове — шофьорът си говореше с дежурните на портала. Трябваше да се представят за подкрепления, пратени от Пхенян за подсилване на охраната. Далечните сирени в града определено допринасяха за правдоподобността на това твърдение.

От двете страни на камиона отекнаха стъпки и гласове и се приближиха към каросерията. Дежурните очевидно бяха нервни. Сигурно още ги държаха в неведение относно ситуацията в столицата.

Изведнъж някой отметна задното платнище и ги заслепи лъч на фенерче, което им даде извинение да прикрият или извърнат лицата си. Грей и Ковалски се бяха привели в дъното до задната стена на кабината, скрити зад телата на другите.

Дежурният завъртя лъча на фенерчето си, но след като видя само мъже и жени във военна униформа, пусна платнището и тръгна обратно към караулното помещение.

Изстъргаха предавки и камионът бавно потегли напред. Пиърс рискува да разтвори по-широко една дупка в платнището и надникна навън.

Лагерът беше почти петстотин декара и отвсякъде беше опасан с висока ограда, върху която стърчаха намотки бодлива тел. През петдесетина метра се издигаха вишки. Имаше няколко ниски сгради от бетонни тухли и безброй редици дъсчени бараки.

Той стисна картата в ръцете си. По пътя бе успял да я проучи на светлината на фенерчето си. Сградата за разпити се намираше недалеч от главния портал. Най-вероятно бяха отвели Сейчан в нея.

Но дали още я държаха там?

Камионът мина през външния портал, пресече полоса със заровени мини и стигна до втората ограда. Вътрешният портал също се отвори и ги пропусна.

Мотоциклетите влязоха първи и камионът ги последва — съвременен вариант на троянски кон. Порталът зад тях се затвори.

Вече нямаше връщане.

А *влизането* беше лесната част.

Вдигнаха от пода платницата, под които бяха скрити по-тежките им оръжия: картечници, гранатомети, дори 60-милиметрова минохвъргачка.

Ковалски вдигна един от гранатометите, метна дългата тръба на лявото си рамо, а с дясната си ръка стисна автомата си.

— Сега вече се чувствам облечен подходящо — заяви той, спокоен, че ревът на камиона заглушава гласа му.

Камионът зави към сградата за разпити и спря пред входа. Шофьорът не угаси двигателя. С малко късмет можеха да измъкнат Сейчан без много шум и да си тръгнат по същия път, по който бяха дошли, обяснявайки, че са ги повикали обратно в града.

Джуан подаде глава навън и след като се увери, че наоколо изглежда чисто, махна на Грей и Гуанин да отидат при него. Те се събраха до платницето.

Пиърс плъзна поглед по фасадата. В този късен час едноетажната сграда от бетонни тухли тъмнееше. Сигурно лесно щяха да се вмъкнат вътре.

— Да вървим — каза той и изскочи от каросерията.

Под прикритието на камиона се затичаха към входа.

Другите от триадата заеха отбранителни позиции наоколо и дори под камиона.

Пиърс стигна до вратата и установи, че е отворена. Влезе, бързо се огледа, насочил автомата си напред, но не забеляза никого. Напрегна слух, ала не чу гласове.

Гуанин го последва. Изглеждаше бледа, лицето ѝ беше напрегнато. Едва сега Грей си спомни, че майката на Сейчан е прекарала една ужасна година в подобен лагер във Виетнам. Вниманието му привлече дъговидният белег на бузата и челото ѝ. Ако се съдеше по рязкото ѝ отдръпване, когато Джуан я докосна по лакътя на влизане, физическият белег навярно не можеше да се сравнява с другите травми, които ѝ бяха нанесли.

— Според моята карта килиите и стаите за разпити са в дъното — каза той.

Гуанин колебливо кимна.

Тримата се насочиха натам, като по пътя проверяваха всички помещения. От една отворена врата в дъното на коридора светеше.

Пиърс тръгна натам, като продължаваше да се вслушва напрегнато.

Тишината започваше да го смущава.

Стигна до отворената врата и надникна вътре — малко помещение със столове, подредени срещу голям прозорец, който гледаше към ярко осветената съседна стая.

Той предпазливо влезе и впери очи през прозореца, най-вероятно едностранно огледало. Пред погледа му се разкри странна гледка. Двама мъже бяха проснати в локви кръв на пода. Единият беше с войнишка униформа. По дългата бяла престилка на другия Грей предположи, че е лаборант.

При мъртъвците имаше още двама, явно заключени вътре, които се мъчеха да отворят единствената врата. Грей забеляза и прекатурената метална табуретка под прозореца. Сигурно се бяха опитали да разбият огледалното стъкло — само че то явно беше бронирано.

Веднага позна единия от мъжете, въпреки шинирания му нос.

Хуан Пак.

Другият беше по-висок, с тъмна брада и смесени европейски и азиатски черти. Пиърс си го спомни от улиците на Макао — мъжът, който бе натикал Сейчан в кадилака.

— Джуланг Делгадо — каза приближилата се до него Гуанин.

Грей отново погледна мъртъвците и позна почерка на Сейчан.

— Май имаме проблем — каза той, като си представи огромната площ на лагера. — Дъщеря ви е избягала.

В този момент положението се влоши още повече. Из лагера внезапно завиха сирени, отекнаха усиления от високоговорител заповеди.

Грей се обърна към Гуанин.

Бяха ги разкрили.

21:16 ч.

Сейчан лежеше в мръсотията, отчаяна от пищящите сирени.

Криеше се под една от издигнатите на подпори бараки. Лагерът се намиреше в мочурищата край река Тедонган, която периодично заливаше бреговете си и налагаше този тип строителство.

За съжаление с това грижите за комфорта на лагерниците се изчерпваха. Нямаше отопление, почти никаква вентилация, а ако се съдеше по смрадта, липсваха и тоалетни.

Лежеше тук от половин час, заслушана в приглушените звуци на натъпканите горе хора: шепот, хлипане, яростни изблици, дори тихи успокоителни думи на майка към дете. В лагера държаха цели семейства, осъдени на превъзпитание, но главно използвани като безплатна работна ръка.

Изгаряше я гняв, единственото, което я топлеше в мразовитата нощ. Беше избрала това място, за да наблюдава главния портал с надеждата да види Грей.

Преди няколко минути през портала мина тъмнозелен транспортен камион, придружаван от униформени войници на мотоциклети. Водеха подкрепления. Нещо повече, камионът спря в сянката на сградата за разпити.

Тя изруга късмета си.

Скоро след това завиха сирени. Сейчан си представи как новодошлите откриват Пак и Джуланг, заключени в стаята за изтезания. Бяха разкрили бягството ѝ.

Воят на сирените продължаваше, а сега светнаха и прожектори, чиито лъчи запълзяха по оградата. Целият лагер беше на крак и я издирваше.

Тя стисна пистолета и се зачуди къде би могла да се скрие. Мислеше да се смеси с лагерниците, но някой със сигурност щеше да я издаде, да я посочи с пръст, за да си спечели благоволенieto на войниците.

Започна да пълзи заднишком — възможно по-далеч от портала, от прожекторите. Сенките бяха най-добрата ѝ защита.

Погледна към центъра на лагера и забеляза тежки танкови вериги, газещи калта към портала. След минута пътят за бягство от там щеше да е отрязан.

Сейчан се приведе и се втурна към следващата редица бараки.

Допреди броени минути се беше надявала Грей да дойде.

Сега се молеше американецът да не се появи.

21:18 ч.

Пиърс и Гуанин тичаха към изхода на сградата за разпити. Джуан спринтираше пред тях.

— Сигурно някой от заловените при хотела е проговорил — задъхано каза Грей.

— Или са разкрили измамата ни тук — възрази главатарката на Дуанджъ. Ако се съдеше по строгото ѝ изражение, тя отказваше да повярва, че някой от нейните хора се е пречупил толкова бързо.

Джуан стигна до вратата, надникна навън и им даде знак да се приближат. Пиърс погледна над рамото му и видя, че доскоро потъналият в мрак лагер е ярко осветен. Край портала вдясно от тях хаотично обикаляха войници. Като че ли никой не обръщаше внимание на техния камион, нито на мнимите охранители с мотоциклетите.

— Явно не са ни разкрили — облекчено въздъхна Грей. — Следователно някой от вашите им е съобщил, че целта ни е този лагер.

— Но не и точните подробности на плана ни — заяви Гуанин в защита на човека, който най-вероятно беше подложен на жестоки изтезания.

— Поне засега. Имаме известен шанс да се възползваме от елемента на изненада. — Той наблюдаваше бъркотията, разбираше, че това няма да продължи много.

— Трябва веднага да овладеем портала.

— И да го държим, докато открием дъщеря ми — съгласи се жената.

Пиърс кимна. Когато започнеха, щеше да настане истински ад. Ала нямаха друг избор. Времето за криене беше отминало.

Той се обърна към двамата си спътници.

— Прегрупирайте хората си и атакувайте портала. Престрелката би трябвало да привлече цялото внимание към вас и да позволи на малък отряд бързо да претърси останалата част от лагера.

Джуан безмълвно измъкна сабята си от праметнатата на гърба му ножница.

Грей посочи мотоциклетите.

— С Ковалски ще вземем два от моторите. Ще се разделим и ще покрием колкото можем от лагера. Сейчан сигурно наблюдава отнякъде. Да се надяваме, че ще ни познае, ако се приближим достатъчно.

Гуанин бързо каза нещо на помощника си и той се втурна да подготви ударния отряд. Тя отново се обърна към Пиърс и го хвана за ръката.

— Намери дъщеря ми.

— Ще я намеря — обеща Грей.

„Или ще умра, докато я търся“.

21:22 ч.

Сейчан се измъкна изпод поредната барака и се изправи. Беше изминала една трета от разстоянието до края на лагера, като се придвижваше от редица на редица и се криеше в сенките, които с отдалечаването ѝ от оградата се сгъстяваха все повече.

Когато се обърна, готова да се затича към следващата барака, мощна експлозия разлюля земята. Тя се завъртя и видя стълб черен дим, издигащ се през лъчите на прожекторите край главния портал.

„Какво е това, по дяволите?...“

До ушите ѝ стигна тракане на автомати.

„Грей?“

Сейчан го изруга за глупостта, но в същото време не можеше да отрече, че изпитва облекчение. Тръгна покрай бараката към другия край на редицата, откъдето се разкриваше изглед към портала.

Изведнъж зад нея проблеснаха светлини. Заради воя на сирените и фокусираното ѝ в друга посока внимание Сейчан забеляза опасността прекалено късно.

Изад ъгъла на последната барака изскочи севернокорейски джип и я освети с фаровете си. Зад колата тичаха две колони войници.

Замръзнала за миг под лъчите на фаровете, тя осъзна, че няма как да не видят пистолета в ръката ѝ.

Лагерничка с оръжие.

21:23 ч.

Грей се движеше успоредно с Ковалски. Мотоциклетите им се отдалечаваха от епицентъра на престрелката и навлизаха по-дълбоко в лагера.

Преди секунди Пиърс бе видял в огледалото как минохвъргачката взривява вътрешния портал, но черният дим скри разгръщането на хората на Гуанин, втурнали се напред, за да довършат зашеметените войници. Стоманената сабя на Джуан за миг проблесна като мълния през димната пелена и после изчезна.

Две огнени експлозии на изстреляни с ерпегета гранати разрушиха двете вишки на портала и ги превърнаха в пламтящи факли, увеличавайки източниците на черен дим. Автоматични откоси угасиха прожекторите край оградата от двете страни на входа и го потопиха в мрак.

Грей даде знак на Ковалски, че е време да се разделят. Здравенякът щеше да се насочи надясно, а Пиърс — наляво.

Щом партньорът му се отдалечи, Грей се приведе над кормилото и зави към тъмните дебри на редиците бараки. Знаеше, че атаката срещу портала е успяла благодарение на елемента на изненада. Когато войниците се прегрупираха, техният малък отряд нямаше да задържи позициите си задълго.

Той трескаво затърси с поглед сред тъмните редици от двете страни.

„Къде си, Сейчан?“

21:24 ч.

Сейчан се възползва от моментното стъписване на севернокорейските войници и се хвърли към най-близката барака. Извъртя се във въздуха, насочи пистолета си назад към джипа и изпразни почти целия пълнител. Единият фар на колата се пръсна и корейците залегнаха на земята.

Младата жена използва инерцията от скока си, претърколи се между подпорите на бараката и потъна в мрака. Зад нея се посипаха куршуми.

Тя продължи да се провира в калта под дъските и се измъкна от отсрещната страна. Без да спира, се затича към следващата редица и отново се претърколи под бараките.

През цялото време не изпускаше от поглед противника си. Джипът профуча покрай предишното ѝ убежище и поднесе на завоя в края на редицата. Явно възнамеряваше да заобиколи и да ѝ отреже пътя. Двете колони войници се разделиха и се изсипаха между бараките, като се пръснаха нашироко от двете страни, за да я обградят.

Бягството ѝ беше спечелило най-много една-две минути свобода. Корейците бяха много и накрая щяха да я притиснат в ъгъла. А ѝ оставаше *един-единствен* патрон.

Трябваше да измисли друг изход от положението.

21:25 ч.

Въпреки рева на мотоциклета Грей чу отляво изстрели, викове и заповедни крясъци и се насочи натам, като се надяваше да стигне навреме.

Докато се носеше по тесния коридор между бараките, пред него изскочи фигура в окаляна затворническа униформа. Трябваше му само миг, за да познае Сейчан.

„Слава богу!...“

Обзе го облекчение, но и нещо по-дълбоко, което стопли сърцето му.

Тя протегна ръка към него, сякаш го викаше при себе си.

Грей със закъснение забеляза пистолета в ръката ѝ.

Сейчан натисна спусъка.

21:26 ч.

Този мотоциклет ѝ трябваше.

Преди секунда бе чула гърления вой на двигателя му и се метна натам — съзнаваше, че това навярно е единственият ѝ шанс да избяга. В пистолета ѝ оставаше само един патрон и нямаше право на грешки. Така че когато изскочи на открито, тя се прицели и стреля.

Мъжът политна назад и се преметна в калта.

Мотоциклетът остро зави и се блъсна в бараката. Сейчан захвърли безполезното оръжие и се втурна към него, изправи го, яхна седалката, даде газ и го обърна.

Падналият шофьор се надигна на лакът и посегна към автомата си.

„И на мен няма да ми е излишен“ — помисли тя.

Потегли и протегна ръка, готова да грабне оръжието от земята.

Шофьорът измъчено вдигна лице към нея.

Тя ахна, ослепяла за всичко друго наоколо освен за тези тъмносини очи с цвят на буря.

„Грей...“

Сейчан удари спирачки и мотоциклетът рязко се завъртя.

Той се изправи, притиснал с длан окървавеното си рамо.

— Вече е крайно време да престанеш да стреляш по мен — измърмори Пиърс и вдигна автомата със здравата си ръка. — Другия път ще свърши работа и едно обикновено „здрасти“.

Тя го притегли към себе си и го целуна по устните.

— Да, така е малко по-добре... обаче ще трябва още да се поупражняваме.

Сейчан чу ръмженето на джипа край съседната редица.

Виковете зад нея се приближаваха.

— Качвай се! — подкани го тя.

Въпреки болката Грей се метна на седалката, обгърна Сейчан през кръста с една ръка, а с другата откри огън назад.

Огледалото отрази пръсналите се във всички посоки войници.

— Давай! — изсумтя Пиърс.

Сейчан завъртя ръкохватките и мотоциклетът подскочи напред като заек.

Грей се вкопчи по-здраво в нея.

Сейчан не знаеше дали ще се спасят, ала беше сигурна в едно: не искаше той да я пусне. Никога.

21:28 ч.

Болка пронизваше рамото му при всяка неравност. По гърдите му се стичаха горещи ручейчета кръв. Ако не се беше наклонил настрани още щом зърна пистолета в ръката ѝ, Сейчан щеше да го улучи право в сърцето.

Грей се държеше за нея с ранената си ръка и извъртян назад, стискаше автомата със здравата и стреляше наслуки по всеки севернокорейски войник, който се мернеше пред погледа му.

На трийсетина метра зад тях се появи джип и ги освети с единствения си фар. Войникът на предната дясна седалка стоеше изправен, опрял автомат върху предното стъкло.

Пиърс стреля по предницата на колата и разби втория ѝ фар.

Джипът зави и изстреляният от войника откос улучи дъсчените стъпала на една барака вляво. Отвътре се разнесоха панически крясъци.

— Надясно! — извика той на Сейчан.

Тя реагира толкова бързо, че ръката му за малко да се изхлузи от кръста ѝ. Стиснал седалката между бедрата си като в менгеме, Грей се наведе и отвърна на огъня, разкъсвайки на парчета предната дясна гума на джипа.

— Сега наляво! — изрева Пиърс.

Мотоциклетът се отклони от предишната си траектория и в същия миг край ухото му изсвириха куршуми. Този път той се прицели в предната лява гума и я пръсна на черни конфети.

Вече с нарушен баланс, джипът стана напълно неуправляем и бързо намали скоростта си. В същото време Сейчан даде газ и се насочи към портала на стотина метра пред тях. Грей продължаваше да се цели назад и от време на време пускаше по някой откос, колкото да обезкуражи ответен обстрел.

Изведнъж Сейчан рязко наби спирачки и мотоциклетът подскочи на предната си гума. Пиърс погледна напред... и видя танк, който се приближаваше към входа на лагера, хвърляйки кал с веригите си. Четирийсеттонното чудовище модел „Чхонмахо“ блокира пътя пред

тях, като се движеше между най-външната редица бараки и административните сгради.

Екипажът на танка или не ги забеляза, или ги взе за свои. Така или иначе, дългото 115-милиметрово оръдие сочеше портала и очевидно се готвеше да сложи край на краткото стълкновение.

— Заобиколи го! — извика Грей в ухото на Сейчан.

Единствената им надежда за спасение беше да изпреварят този огнедишащ стоманен звяр, да стигнат до портала преди него и да се изтеглят заедно с другите.

Сейчан се наведе ниско над кормилото и зави наляво в първия тесен коридор между бараките. Щом подмина първата постройка, пришпори мотоциклета надясно в още по-тясната просека, успоредна на главния път.

Пиърс се взираше надясно към прелитащите край тях бараки и от време на време зърваше в пролуките между тях танка, който се носеше паралелно на тях.

„Няма да успеем...“

Дори чудовището да не стреляше с огромното си оръдие, едва ли щяха да минат през портала преди този брониран Голиат.

Или поне така му се струваше преди да се появи Давид.

От дима, който обгръщаше входа на лагера, изскочи някакъв силует и полетя срещу танка — Ковалски на мотора си. След като откри Сейчан, Грей му беше съобщил по радиостанцията да се оттегли. Партньорът му се бе върнал при портала преди тях... и явно имаше собствено решение на проблема с танка.

Ковалски пусна ръкохватките на мотоциклета, вдигна на рамото си РПГ-29 и натисна спусъка.

Гранатата улучи танка фронтално.

Взривът прозвуча така, сякаш земята се разцепваше, придружен от огън, пушек и дъжд от стоманени шрапнели.

Ковалски изгуби контрол над мотора, падна настрани и се запързала към горящия танк, който продължаваше да се движи по инерция и заплашваше да го смаже.

Сейчан даде още повече газ, изпревари намаляващото скоростта си чудовище, зави зад следващата бараката и полетя към главния път. Очевидно възнамеряваше да се притече на помощ на Ковалски, но

когато навлязоха в облака дим, завариха здравеняка да спринтира към портала.

Този човек просто смърт не го ловеше.

Грей се обърна назад и видя, че експлозията почти е стопила предницата на танка. Той вече не представляваше заплаха, ала това съвсем не означаваше, че са в безопасност.

Стигнаха до входа съвсем малко преди Ковалски.

Запъхтян, той насочи показалец към Грей и след това към Сейчан.

— Другия път... гледайте да не се... бавите толкова!

Останалите от ударния отряд вече се готвеха за оттегляне.

И не без основание.

От всички посоки в лагера към тях се насочваха фарове на джипове и бронетранспортъори.

— Да се махаме! — каза Пиърс от седалката на мотоциклета.

Един китаец от триадата избута нов мотор до Ковалски и с уважение го потупа по рамото.

Според плана им камионът трябваше да се насочи към Пхенян, където щяха да го изоставят и да се разпръснат по предварително уговорените тайни квартири из града. Там щяха да ги очакват нови китайски документи, с които щяха да минат границата.

Грей и компания щяха да минат по друг път с мотоциклетите — в посока, обратна на столицата.

Само че нямаше да са сами.

Гуанин закуцука към тях, като щадеше десния си крак. Джуан я придържаше през кръста, стиснал сабята в другата си ръка.

Като видя майка си, Сейчан се напрегна, но сега не беше моментът за щастливи семейни срещи. Сякаш в потвърждение на това отново се разнесоха изстрели. И все пак майка и дъщеря се спогледаха през дима, неловко и нервни. Явно се нуждаеха от време, за да проумеят случващото се.

Още преди главатарката и нейният помощник да стигнат при тях, други членове на триадата им докараха мотор. Джуан прибра сабята в ножницата на гърба си и седна зад кормилото. Гуанин се качи зад него, без да откъсва поглед от Сейчан.

Останалите от ударния отряд се събраха при камиона.

Прозвуча последен вик и тежката машина и трите мотоциклета минаха през разбития портал. Щом напуснаха границите на лагера, набраха скорост. По-малко от половин километър нататък от шосето се отклоняваше крайречен път.

Сейчан зави по него и другите два мотора я последваха.

Камионът продължи към Пхенян, а мотоциклетите навлязоха в мочурливия район покрай брега на Тедонган. Огряна от ярките звезди и сияещата комета, реката стигаше чак до Жълто море, само на четирийсетина километра от лагера.

Грей забеляза, че Сейчан час по час поглежда в огледалото. Взираше се в майка си, ала нито за миг не намаляваше скоростта и се носеше пред другите сякаш преследвана от призрак из блатата.

И може би беше точно така.

Призракът на майка й... привидение, придобило плът и форма.

Но помиряването на минало и настояще трябваше да почака.

Пиърс гледаше напред. Знаеше какво още им предстои. Нямаше да е лесно. Въпреки че бяха избягали от лагера... трябваше да се измъкнат и от Северна Корея.

12.

18 ноември, 19:22 ч. местно време

Аралско море, Казахстан

— Искам да проверя нещо — каза Джейда.

За пръв път си задаваше въпроса дали допълнителната екскурзия из тези пустинни краища с навяващи пясъци и заседнали на сушата ръждясащи кораби няма да се окаже полезна. Обикновено не проявяваше интерес към историята, особено към всички тези приказки за Атила и реликвите на Чингис хан. Но споменаването на древния кръст, изваян от метеоритен метал — виж, това вече събуди интереса ѝ.

— Според вашите думи кръстът е ключът към предотвратяването на катастрофа, която би трябвало да настъпи на написаната върху черепа дата — обърна се тя към отец Йосип.

Свещеникът кимна, хвърли поглед към избелял астрономически календар на стената, който сякаш идваше от времето на Коперник — беше със стилизирани съзвездия и астрономически означения, — и каза:

— Да. След около три дни.

— Добре. — Астрофизичката се обърна към Монк.

— Имаме потвърждение от друг източник, което също предполага катастрофа на тази дата. Явление, свързано с кометата.

Вигор и Рейчъл насочиха вниманието си към Кокалис. Явно искаха да чуят повече за това потвърждение, но той само скръсти ръце.

Монсиньорът въздъхна, очевидно раздразнен от тази потайност, и подкани Джейда:

— Продължавайте. Казахте, че може би знаете как този кръст ще спаси света.

— Чисто предположение — предупреди младата жена. — Но първо искам да опитам нещо.

И се обърна към Дънкан.

Всички погледи също се отправиха към него. Той се поизправи и на лицето му се изписа изненада и смут.

— Да?

— Би ли извадил черепа и книгата? — помоли го Джейда. — Сложи ги на масата.

Изчака Рен да го направи и забеляза отвратено свитите му устни, докато държеше реликвите.

— Още усещаш енергийно излъчване от тези предмети, нали?

— Да. — Дънкан изтри пръсти в панталона си, сякаш се опитваше да се избави от усещането.

Джейда погледна двамата духовници.

— Ако Чингис хан е открил този кръст в гробницата на Атила, може ли да го е взел със себе си? Да го е носил като талисман например?

Вигор сви рамене.

— След като е научил за значението му от завещанието на Илдико, предполагам, че това е дори много вероятно.

— Чингис хан е сметнал за свой дълг да го пази до края на живота си — съгласи се отец Тараско.

— А може би и след това. — Монсиньор Верона посочи черепа и книгата и внимателно се вгледа в младата астрофизичка. — Да не би да намеквате, че кръстът е облъчил телесните му тъкани, че е бил радиоактивен?

— Едва ли е бил радиоактивен — възрази тя, въпреки че я сърбяха ръцете да провери, като проучи черепа с уредите, останали в багажа ѝ на борда на хеликоптера.

— Мисля, че кръстът е излъчвал някаква енергия, която е оставила отпечатъка си върху тялото му и може би е изменила тъканите му на квантово равнище.

— За каква енергия става дума? — полюбопитства Рейчъл.

— *Тъмна* енергия — отвърна Джейда, доволна да пренасочи разговора от историята към точната наука. — Енергия, свързана с раждането на нашата вселена. И въпреки че тя съставлява седемдесет процента от енергията, останала след Големия взрив, все още не знаем какво представлява и откъде идва, а само, че е фундаментално свойство на битието. Това обяснява защо вселената се разширява експоненциално, а не се смалява.

Вигор повдигна вежди.

— И вие смятате, че кръстът е съдържал такава енергия, така ли? Нещо като... акумулатор?

— Грубо казано, да. Възможно е. Не съм в състояние да дам категоричен отговор, без да го проуча. Но тези неща са точно в моята област. Теоретичните ми изчисления предполагат, че тъмната енергия е резултат от взаимна аниhilация на виртуални частици в квантовата пяна, която изпълва цялото пространство и време във вселената.

Неразбиращите им изражения я принудиха да се опита да опрости обяснението си.

— Това е самата тъкан на пространство-времето. Тъмната енергия е *движещата* сила зад квантовата механика и е свързана с всички фундаментални сили във вселената. Електромагнитни, слаби и силни ядрени взаимодействия — всичко, което предизвиква привличане между обектите.

— Като гравитацията ли? — попита Дънкан.

Тя признателно го потупа по рамото.

— Точно така. Тъмната енергия и гравитацията са тясно свързани концепции.

Рейчъл намръщено се втрени в Монк, после се обърна към Джейда и с целеустремеността на родена следователка стреля право в тайната, която криеха от тях.

— С риск да стана досадна, според вас *защо* този кръст излъчва тъмна енергия?

— Защото кометата, която в момента свети в небето, прави тъкмо това.

Думите ѝ накараха всички да се разшават неспокойно. Астрофизичката пак погледна Кокалис. Разбираше, че е преминала границата, но смяташе, че Рейчъл заслужава отговор. Тази жена имаше аналитичен ум, който Джейда започваше да уважава. Щеше да е глупаво да я държат в неведение.

Монк леко сви рамене. Оставяше я да прави каквото знае.

Тя прие жеста му като знак на съгласие и допълни обяснението си.

— Или поне траекторията на кометата проявява известни гравитационни аномалии, които напълно съответстват на моите теоретични изчисления.

— А кръстът? — попита Йосип.

— Вие казахте, че кръстът е направен от паднала звезда. От метеорит. — Джейда си спомни метеорния дъжд на видеозаписа от Аляска. — Чудя се дали въпросният метеорит не е бил къс от тази комета, паднал на земята при предишното ѝ преминаване.

Рейчъл се замисли над тази възможност.

— Кога е било предишното преминаване на кометата?

— Преди около две хиляди и осемстотин години.

— Значи към осемстотната година преди Христа. — Рейчъл се обърна към отец Тараско. — Това свързва ли се по някакъв начин с всичко, което сте научили за кръста?

Свещеникът унило почеса стърнището по брадичката си.

— Илдико пише само, че кръстът бил направен от звезда, паднала много преди свети Тома да се отправи на Изток.

Отговорът му ги разочарова. Нямахше да е зле да получат категорично потвърждение.

Йосип изведнъж подскочи на мястото си.

— Чакайте! — Пресегна се и прелисти пергаментите на Илдико. — Погледнете тук!

19:38 ч.

Отец Тараско постави един от листовете в средата на масата. Вигор се изправи, за да вижда по-добре.

Приятелят му посочи изображението в центъра на пергаментата.

— Според Илдико тези три знака били гравирани върху ковчежетата с черепа и кръста.

Монсиньор Верона намести очилата си за четене. Символите бяха много бледи и приличаха на китайски: група от три йероглифа с латински думи под всеки от тях.

Той се надвеси над листа и преведе на глас латинския текст.

— Думата под първия йероглиф означава „две дървета“. — Знакът наистина приличаше на дървета. — Втората е „заповядам“, а третата — „забранени“.

Йосип му посочи последния знак.

— Обърни внимание, че третият йероглиф е комбинация от първите два. Онзи, който означава „забранени“.

Вигор не разбираше накъде клони приятелят му.

— Прочети този текст — каза отец Тараско. — Виж какво е написала под йероглифите Илдико.

Тези редове бяха още по-бледи, но Вигор позна латинските стихове от Стария завет — и трите бяха от Битие.

Монсиньор Верона преведе първите два стиха на глас:

— „И заповяда Господ Бог на човека и рече: от всяко дърво в градината ще ядеш; а от дървото за познаване добро и зло, да не ядеш от него; защото, в който ден вкусиш от него, бездруго ще умреш“.

Прочете и следващия стих, също свързан със забраната да се яде от друго дърво, този път дървото на живота в рая.

— „Ето, Адам стана като един от Нас да познава добро и зло; и сега — да не простре ръка да вземе от дървото на живота, та, като вкуси, да заживее вечно...“

Преди да довърши, Йосип дръпна пергаментата изпод носа му.

— Най-древната китайска писменост представя думите и идеите като образи и често ги комбинира, за да образува по-сложни концепции.

Вигор погледна написаното от Илдико.

— Но това предполага, че древните китайци са познавали Битие. Историята за *двете дървета*, които Бог заповядал да бъдат забранени за човека.

— Мога да дам още такива примери. — Приятелят му се изправи, припряно отиде до едно бюро и затършува из купищата документи.

Монсиньор Верона впери очи в листовете на масата, зачуден за значението на последното откритие. Дали древните китайци бяха знаели за събитията, описани в Битие? Това потвърждаваше ли библейските разкази? Китайският беше най-старият съществуващ и днес писмен език — датираше от около четири хиляди години.

Свещеникът се върна при тях.

— Намерих само две, но има още много доказателства.
Той постави пред колегата си първия лист.

人 + 果 = 裸
Човек Плод Гол

Китайският йероглиф, който означаваше „гол“, представляваше комбинация от йероглифите за „човек“ и „плод“. Дори Вигор се досети за илюстрираното тук събитие.

От Битие 3: 6–7.

Той цитира стиховете наизуст:

— „Жената... взе от плодовете му и яде, па даде и на мъжа си, та яде и той. Тогава се отвориха очите на двамата, и разбраха, че са голи“.

Отец Тараско енергично закима, дръпна листа настрани и го смени с другия.

— И това.

丩 + 士 + 儿 = 先
Жив Пръст Човек Пръв

Приятелят му плъзна показалец под илюстрацията.

— Това са най-древните китайски йероглифи за „жив“, „пръст“ и друг вариант на „човек“. Заедно образуват йероглифа за „пръв“. — Той погледна Вигор въпросително.

— Пак Битие — каза монсиньор Верона. — Алюзия за Адам, първия жив човек, сътворен от Господ.

— От пръст — прибави Йосип и посочи съответния символ. — Мога да ти покажа още примери.

Очите му блестяха трескаво и видът му показваше, че е готов да го направи, но Вигор вдигна ръка и го спря.

— Не знам дали не виждаме във всичко това повече, отколкото всъщност означава, обаче каква е връзката с въпроса на доктор Шоу кога е паднал онзи метеорит, от който са направили кръста на свети Тома?

— А, да. — Свещеникът кимна. — Извинявай. Разбираш ли, реликвите на свети Тома — ковчежетата, черепът, кръстът — са дело на несториански свещеници от Изтока. Те са написали тези йероглифи върху ковчежетата.

— Какви са тези несториани? — попита Джейда. — Изобщо не познавам историята на раннохристиянските ереси.

Монсиньор Верона й се усмихна.

— Несторианството възниква в началото на пети век, малко преди възхода на Атила. Негов основател е Несторий, тогавашният константинополски патриарх. Той предизвиква разделение на Църквата просто като изразява възгледа, че човешката и божествената природа на Христа са отделни. Тази идея е обявена за еретична и води до схизма. Не че подробностите имат някакво значение, но впоследствие несторианската вяра се разпространява на изток и до седми век стига до Персия, Индия, Средна Азия, даже Китай.

— Което ме връща на въпроса — каза Йосип. — Според мен написаните от несторианските свещеници йероглифи върху реликвариите означават няколко неща.

Вигор го погледна в очакване да продължи. Старият му приятел за миг сякаш изгуби нишката на мисълта си и се вторачи в празното пространство.

После отново поде, като че ли изобщо не е прекъсвал, и започна да отброява на пръсти.

— Първо, те потвърждават твърдението, че свети Тома е стигнал до Китай. Второ, и това, струва ми се, е очевидно, несторианите загатват, че китайската писменост, която са заварили в Далечния изток, доказва достоверността на Стария завет, истина, скрита в най-ранните йероглифи. И трето, мисля, че намекуват за изключително древната възраст на кръста.

Свещеникът погледна многозначително Джейда.

— Какво ви кара да смятате така? — попита тя.

— Фактът, че са го придружили с библейските алюзии. Според мен несторианските свещеници са научили за падналата звезда от китайците и по този начин са изразили почитта си към древния произход на кръста.

Астрофизичката замислено стисна устни.

— Все пак това не потвърждава *датировка*, съвпадаща с предишното появяване на кометата. Да, несторианските свещеници може да са смятали кръста за *древен*. *Библейски* *древен*. Обаче всичко това се основава на предположения. Докато не проуча самия кръст, не мога да докажа връзката му с кометата.

— Което ни води до големия въпрос: *къде е сега този кръст?* — каза Вигор.

19:55 ч.

Дънкан слушаше разговора с половин ухо. Докато другите дискутираха, той си играеше с останените на масата реликви. Все едно чоплеше коричка на рана — просто не можеше да престане да изпитва странното електрическо поле, излъчващо се от предметите.

— Кръстът трябва да е в гробницата на Чингис хан — заяви Йосип. — Ако я открием, ще намерим и него.

— Сигурно си прав — съгласи се монсиньорът. — Ако костите му и частите от тялото му са били използвани като нещо подобно на пътеката от трохи на Хензел и Гретел, най-вероятно целта е да отвеждат при гроба му.

Дънкан прокара длани над древния череп и върховете на пръстите му усетиха хлъзгавото поле. Замисли се за предположението на Джейда, че излъчването е *тъмна енергия*, и кожата на ръцете му изтръпна. Като физик и електроинженер, Рен беше прегледал изчисленията ѝ, приложени към материалите за операцията. Намираше ги за също толкова изящни и секси, колкото самата им авторка.

Потръпна, отмести черепа настрани и протегна дланите си над книгата.

Вигор се разхождаше около масата.

— Значи това си търсил през всички тези години, Йосип.

— След като открих реликвите, не бях в особено добра форма. Разкъсвах ме срам, страх и параноя. Трябваше да помисля някъде на спокойствие, да възстановя равновесието си.

Нямаше нужда Дънкан да е психиатър, за да разбере, че свещеникът страда от някакво хронично психическо заболяване. Постоянно имаше тикове.

— Щом ме обявиха за мъртъв, останах тук, за да работя необезпокоявано — поясни отец Тараско. — Това място стана моето самоналожено изгнание, моя манастир, в който намерих уединение.

— Избрали сте адски подходящо място да останете сам — отбеляза Монк. — Направо наред нищото.

— Привлече ме не само изолираността на Аралско море. Може би отначало. Но после някъде в дъното на болния си мозък започнах да усещам, че правя някакви връзки, които стигнаха до съзнанието ми едва по-късно. Много пъти съм се убеждавал, че манийните ми епизоди не са съвсем безполезни.

„А, има биполярно разстройство“ — разбра Дънкан. Трябваше да се сети по-рано, признаците бяха налице. Един негов колега и приятел страдаше от същото заболяване. Доста тежък кръст.

— Какви връзки си направил? — попита монсиньорът.

Йосип посочи реликвите.

— Това тук е черепът на Чингис хан. А от окото на подвързията знаем, че тя е направена от кожата на лицето и главата му.

Спомняйки си над какво е изпънал пръстите си, Дънкан скришом потрепери. Любопитството му обаче скоро надделя и той затърси окото.

— С други думи, реликвите са направени само от *главата* на Чингис хан — продължи свещеникът.

— Имаш право — промълви Вигор. — Това изобщо не ми беше хрумвало.

— Понякога малко лудост върши добра работа. По време на маниен епизод се озовах тук. Едва по-късно разбрах *защо*. Защото е трябвало да *дойда тук*.

— Защо? — Монсиньор Верона впери напрегнато очи в него.

— Според мен има *още* реликви. Не са само тези две.

— *Още* трохи — обади се Рейчъл.

— Синът на Чингис хан оставил в Унгария реликвите от *главата* на баща си и по този начин обозначил най-западния край на наследената от него империя. Но *защо* само тези неща? Не ми се струваше логично. С времето развих друга теория, която смятам за вярна. Според мен Чингис хан е заповядал на сина си да превърне целия известен *свят* в негов гроб, да разпространи духовното му наследство от единия до другия край на Монголската империя.

— Точно в негов стил — съгласи се Вигор. — Та значи главата му била оставена в единия край...

— В Унгария, в гробницата на Атила — каза отец Тараско. — А после?

— Тук ли? — попита Джейда.

Свещеникът я погледна и се усмихна.

— *По времето на Чингис хан* районът около Аралско море е бил най-източният край на Монголската империя. Място с огромно значение. Затова реших, че е естествено да започна търсенето тук.

Вигор се завъртя и се огледа.

— И през цялото това време си търсил изгубените реликви, така ли?

— Площта е огромна. А и след пресъхването на морето релефът драстично се е променил. — Йосип се отдалечи и се върна с карта, която разви върху масата.

— Ето как е изглеждало някога Аралско море.

Дънкан се поизправи и погледна големия воден басейн, след това отново насочи вниманието си към черепа, понеже забеляза нещо странно.

— Аралско море означава „море с острови“ — поясни свещеникът. — Едно време в него имало над хиляда и петстотин острова. Предположих, че следващата реликва на Чингис хан е била скрита на някой от тях.

— И си започнал да ги претърсваш един по един?! — възкликна Вигор.

— С малко помощ. — Старият му приятел кимна към Санджар.

— А как плащахте за всичко това? — попита Монк.

Основателен въпрос.

Отец Тараско заби поглед в краката си. Явно не му се щеше да отговори.

Спаси го монсиньорът, който долови смущението му.

— Ти спомена, че унгарският епископ открил в гроба на Атила визитна картичка с името на Чингис хан. Златен предпазител с изображения на феникс и демони.

Йосип буквално потъна в земята.

— Продадох го. На един купувач в Монголия. Човек с огромно състояние, който го купи за личната си колекция. Поне знам, че ще го

съхрани за историята.

Рейчъл се намръщи. Работата ѝ в италианската полиция беше свързана с черния пазар на антики.

— На кого го продадохте?

Свещеникът стисна устни и Вигор отново му се притече на помощ.

— В момента това няма значение.

— Не стоварвайте вината върху купувача, моля ви — каза Йосип. — Решението да продам предпазителя беше мое и той го купи само за да не попадне в лоши ръце.

Монк отново насочи разговора към основния въпрос.

— Ако сте прав, че следващата троха е *тук*, не виждам как ще я открием навреме. Все едно да търсим игла в копа сено.

— Чаках прекалено дълго — призна Йосип.

— Тогава може би просто трябва да продължим за Монголия — предложи Джейда. Не изглеждаше особено огорчена от тази перспектива.

Дискусиите стигаха до задънена улица и Дънкан за пореден път прокара длани над повърхността на книгата. Искаше да се увери, преди да вземе думата.

Удовлетворен, той посочи с показалец едно място от корицата.

— Монсиньор Верона... искам да кажа, Вигор... това ли е окото, за което споменахте?

Вигор се приближи и погледна над рамото му.

— Да, точно там. Знам, почти не се забелязва. Самият аз го открих с помощта на лупа.

Дънкан плъзна пръста си над тома, проследявайки повърхността на енергийното поле. Когато стигна до окото, показалецът му се издигна и след като го подмина, се спусна отново.

— Не знам дали е важно, но енергията над окото е по-силна. Усецам издуване на полето. Съвсем ясно.

Монсиньорът сбърчи чело.

— И каква е причината?

Джейда се приближи от другата му страна и донесе със себе си полъх на ябълков цвят.

— Дънкан, ти каза, че черепът има значително по-силно поле от кожата. Предполагам, че това е функция от масата му. По-голяма маса,

повече енергия.

Рен кимна. Харесваше му, когато тя говореше за наука.

— Което би трябвало да означава, че това място от подвързията има по-голяма *маса* от останалата повърхност.

Вигор се намръщи.

— За какво говорите вие двамата?

Дънкан се обърна към монсиньора.

— Под това око е скрито нещо *друго*.

Отец Йосип ахна.

— Изобщо не съм се сетил да проверя. Дадох да направят рентгенов анализ на книгата, но нямаше нищо особено.

Джейда сви рамене.

— Ако е мека тъкан като кожата, рентгенът спокойно може да не я е регистрирал.

— Трябва да отворим окото — каза Монк.

Монсиньор Верона погледна стария си приятел.

— Ще донеса инструментите си — каза отец Тараско и излезе.

Вигор поклати глава.

— Трябваше да се сетя за това. Главното послание на евангелието от свети Тома е, че пътят към Бог е отворен за всеки, който има очи да вижда. „Търсете, и ще намерите“.

— Само трябва да отвориш очите си — прибави Рейчъл.

Йосип се върна с остро ножче „Екзакто“, пинсета и щипци, напълно готов за предстоящата офталмологична операция.

Дънкан се отдръпна, за да направи място на двамата археолози, които прерязаха тънките конци, държали окото затворено векове наред. Клепачите бяха прекалено изсъхнали, за да ги разтворят, затова се наложи внимателно да изрежат кръг около окото и да отстранят кожата.

В гласа на Вигор се долавяше благоговение.

— Подай ми...

Йосип му протегна лупата.

— Благодаря.

Монсиньорът се надвеси над новоотворената дупка в подвързията.

— Виждам повърхност, покрита с нещо, което прилича на изсъхнали останки от папили. Струва ми се, че скритата в окото тъкан

е тънко парче от мумифициран език.

— Уф, страхотно — изпъшка Джейда и се отдръпна. Нейното научно любопитство явно си имаше граници.

— Татуирали са повърхността — отбеляза Йосип. — Елате да видите.

Дънкан се наведе към лупата, която държеше Вигор. По повърхността на съсухрената тъкан имаше отчетливо изображение, нарисувано с черно мастило.

— Това е *карта* — изрече на глас откритието си Рен, забелязвайки приликите с картата на отец Йосип. — Карта на Аралско море.

Рейчъл не изглеждаше по-доволна от астрофизичката.

— Съхранена върху езика му?!

Отец Тараско се обърна към нея. На лицето му бе изписано трескаво вълнение.

— Чингис хан ни *казва* къде да отидем.

— Един от островите е татуиран в червено и под него е написана думата „equus“ — потвърди Вигор. — На латински тя означава „кон“.

— Монголите изключително много ценели конете — осведоми ги Йосип. — Те буквално означавали живот за своите ездаци. Воините често пиели кръвта на конете си, когато били на дълги походи, или ферментирало кобилешко мляко, от което правели кумис. Без коне...

Вниманието им привлече внезапен шум при вратата.

Отец Тараско видимо се напрегна, но когато в помещението влезе висок млад мъж и се поклони, се отпусна и се усмихна широко.

— Върнал си се! Тъкмо навреме! Имаме фантастична новина!

И забърза към новодошлия, който спокойно можеше да е брат на Санджар, ако се съдеше по вкуса му към елеците от овча кожа и широките панталони. Само че сигурно бе оставил сокола си вкъщи.

Йосип доведе младежа при масата.

— Това е мой добър приятел, ръководител на работниците ми. — Потупа го по рамото. — *Казва* се Арслан.

13.

18 ноември, 22:17 ч. местно време

Улан Батор, Монголия

Батухан стоеше по дебел халат и чехли в центъра на галерията си. През последния четвърт час беше разглеждал колекцията си — често го правеше, когато бе в съзерцателно настроение.

Притежаваше съкровища от златните векове на Монголия: накити, погребални маски, музикални инструменти, керамични съдове. На една от стените висяха древни лъкове, някога носени от монголски воители — от къси, силно извити оръжия, предназначени за стрелба от конско седло и направени от рог и жили, до огромни тройни арбалети, използвани при обсада на крепости. Имаше също бойни брадви, ятагани и пики.

Ала тази колекция не служеше само за красота.

Братята от клана на Синия вълк отделяха много часове, за да изучават старите традиции в степите край града, възседнали коне, облечени в традиционни копринени одежди, импрегнирани с лак кожени ризници и железни шлемове. И той като всички негови хора владееше отлично и леките, и тежките монголски лъкове.

Батухан плъзна поглед по колекцията си. За да я побере, беше превърнал горния етаж на мезонета си в частен музей. Огромните прозорци гледаха към ярко осветения площад пред парламента и разкриваха шеметен изглед към звездите и кометата, сияещи в нощното небе.

Батухан отново насочи цялото си внимание към малката витрина, в която имаше златен предпазител за предлакътница. Накитът се отваряше на пантички от страни и върху него имаше изображение на феникс, нападнат от демони. Беше купил това изключително произведение на изкуството от отец Йосип Тараско по времето, когато смяташе свещеника за обикновен иманяр, за побъркан търсач на съкровища в пустинята.

В крайна сметка обаче той се бе оказал нещо съвсем различно.

Също като всички останали експонати, златният предпазител не служеше само за красота. Понякога Батухан гордо го носеше в обкръжението на своите братя — знаеше, че някога го е носил самият Чингис.

Беше платил скъпо за привилегията да носи златната реликва — само за да може свещеникът да прахоса парите, да ги превърне в стотици дупки в пясъка и солта.

„Каква загуба!“

Телефонът в джоба му започна да звъни. Той го извади и заговори, без да си направи труда да поздрави.

— Стигна ли при отец Йосип? Там ли са италианците?

Обажданият се беше свикнал с неговата безцеремонност и отговори също толкова лаконично. Батухан си представи младия мъж, скрит от чужди погледи със сателитния си телефон.

— Тук са, заедно с трима американци.

— Също археолози ли?

— Съмнявам се. Приличат на военни, поне мъжете.

— Това ще създаде ли проблеми?

— Не, инструктирал съм хората си да го имат предвид. Почти сме готови. Исках обаче да знаете нещо. Отец Йосип смята, че е открил ключа към гробницата на великия хан. Всички са много развълнувани и още тази вечер ще се отправят да я търсят.

„Ключът към гробницата...“

Батухан отново обходи с поглед своя музей. Знаеше, че той е само бледо подобие на истинските богатства и чудеса, скрити в изгубената гробница на Чингис.

— Разбери какъв е този ключ — нареди Господарят на Синия вълк. — И ги остави да тръгнат да търсят гробницата. Ако намерят нещо, погрижи се да остане в наши ръце. После — или ако не открият нищо — продължи по плана. Погребни ги под онзи ръждясал кораб.

— Ще бъде изпълнено.

Батухан не се съмняваше в това.

Арслан никога не го беше подвеждал.

14.

18 ноември, 23:22 ч. местно време

Река Тедонган, Северна Корея

Грей караше по крайречния път, следван от другите два мотоциклета, и трите с угасени фарове. Високата блатна растителност и гъстите върбалаци също скриваха бягството им от Пхенян на запад към Жълто море. Тъй като нямаше луна и само звездите и кометата осветяваха пътя им, напредваха мъчително бавно.

Изгарящата болка в рамото му влошаваше нещата още повече. Преди половин час бяха спрели за кратко и Сейчан извади аптеката от багажника на мотора си. Докато другите стояха на пост от двете страни на пътя, тя почисти и бинтова раната му и му инжектира аналгетик и антибиотик.

За щастие костта не беше засегната. Лекарствата донякъде притъпиха болките и той пое последната смяна на мотоциклета. Не искаше ръката му да се вцепени от студа — нямаше представа какво ги очаква на крайбрежието.

Звездите се отразяваха във водите на Тедонган вляво от тях. Реката извираше от планините на север, минаваше през столицата и се вливаше в морето. По пътя заобиколиха няколко завода и се придвижваха само по третокласни шосета.

В далечината проблеснаха светлините на град Нампо, разположен на устието на Тедонган, и Грей го използва като ориентир. От реката се отклоняваше черен селскостопански път и той намали, за да погледне джипиеса на китката си. Макар и само четирийсетина километра по права линия, разстоянието от Пхенян до крайбрежието му се струваше десет пъти по-голямо — с мотоциклет в мрака по тези лъкатушещи разкаляни пътища.

И въпреки че се приближаваха до целта, не разполагаха с много време. Не биваше да пропуснат нощната си среща на брега. Щяха да имат само един шанс.

Пиърс посочи страничния път и потръпна от болезненото движение.

— Тук е! — извика на другите. — Би трябвало да ни изведе право при морето.

Моторът му изрева и Грей потегли натам.

Така нареченият път представляваше безкраен низ от дупки и камънаци. Налагаше се да ги заобикалят, като в същото време се опитват да поддържат висока скорост. Пиърс реши проблема, като продължи по самия край на пътя, който не беше толкова изровен от трактори и друга селскостопанска техника.

Нивите наоколо бяха разорани преди началото на зимата и браздите бяха покрити с ледени корички. От двете страни на пътя имаше огради от бодлива тел.

В толкова открит район Грей се чувстваше безпомощен. Дори ревът на мотоциклетите им като че ли се усили, отеквайки над голите поля. Оставаха им обаче само още няколко километра.

И тогава чу нов шум — зловещо бумтене.

Намали и вдигна лице към небето.

Сейчан го стисна за здравето рамо и посочи на югоизток. Над нивите се носеше тъмен силует, едва забележимо очертан на по-светлия фон на Нампо.

Хеликоптер.

Летеше без светлини, което означаваше, че вече е намерил целта си и иска да се приближи колкото може повече, без да го забележат.

Грей разбра, че са ги разкрили.

Някой в Пхенян трябваше да е издал маршрута им или пък случайно минаващ наблизко селянин да е съобщил за трите мотоциклета с угасени фарове. Така или иначе, вече нямаше смисъл да се крият.

Вертолетът почти със сигурност разполагаше с техника за нощно виждане, така че Пиърс включи фара на мотора си и освети пътя. Сега можеше да ги спаси единствено бързината.

— Не изоставяйте от мен! — извика той на другите и даде газ.

Пространството зад него се освети от фаровете на другите два мотоциклета.

На югоизток в небето засияха навигационните светлини на хеликоптера. Мощен прожекторен лъч се спусна към нивите и се понесе към тях.

Грей се движеше от едната страна на изровения път, Ковалски — от другата, Джуан и Гуанин ги следваха. Нямахте с какво да унищожат вертолета. Бяха изразходвали всичките си гранати в лагера, а останалите им по-тежки оръжия бяха заминали с камиона, който трябваше да отвлече вниманието на преследвачите от моторите.

Зад него Сейчан се завъртя, вдигна автомата си и вкопчена в седалката с бедра, изстреля кратък откос.

Хеликоптерът промени курса си, но само от изненада.

Краткото разсейване обаче увеличи преднината им.

Ковалски посочи една голяма ферма вдясно от тях. Затворени между бодливата тел от двете страни, те нямаха възможност да маневрират, за да избегнат приближаващата се опасност. Оставаше им само един шанс: да стигнат до открито пространство.

Грей беше съгласен с партньора си.

— Давай!

Трите мотора завиха към фермата, прелетяха през дъсчена ограда за добитък и излязоха на просторен участък, настлан с чакъл и ограден от едната страна с краварници, а от другата — с жилищни сгради и работилници. По-нататък имаше кошари и ниви.

Няколко прозореца светнаха и се показаха лица, привлечени от шума. Като видяха обаче какво става, хората бързо се скриха и отново угасиха лампите.

Светлините на хеликоптера блестяха в огледалото на Грей. Преследвачите им се приближаваха и до няколко секунди щяха да ги настигнат.

— Натам! — изрева той и зави наляво към отворените врати на един от краварниците. Трябваше им убежище. Сякаш в потвърждение на това тежко затрака картечница и осея земята наоколо с куршуми. Пилотът явно разбираше, че плячката му се опитва да се скрие.

Сейчан стреляше по вертолета, както и Гуанин, която седеше на мотора зад Джуан. Майка и дъщеря посрещаха яростния бараж, без да трепнат, и правеха всичко възможно да отговарят на огъня.

Мотоциклетът на Грей влетя в мрачните дълбини на краварника, другите го последваха от двете му страни.

Вертолетът се издигна по-високо и прелетя над краварника. Вратите от отсрещната страна също бяха отворени.

Дългата широка сграда беше оборудвана със съветска техника за масово производство. Отляво имаше редица доилни апарати, а отдясно — отделения за по четири-пет крави, които ги посрещнаха с огромните си лъщящи очи и негодуващо мучене.

Пиърс пресметна, че животните са повече от сто. Отвън, от двете страни на отсрещната врата, имаше големи заграждения, натъпкани с още добитък.

Той угаси фара и спря в средата на постройката. Спътниците му направиха същото. Хеликоптерът закръжи отгоре със зловещ грохот — знаеше, че жертвите му са вътре, и чакаше да види от коя страна ще се появят.

Грей разбираше, че за съжаление наистина ще се наложи да излязат. Не можеха да останат тук. Със сигурност скоро щяха да се появят и сухопътни сили.

Ала това беше най-малката му грижа.

Той си погледна часовника. Наближаваше полунощ. Ако не стигнеха до брега през следващите няколко минути, вече нищо нямаше да има значение.

— Как ще го разиграем? — попита Ковалски.

Пиърс му обясни и партньорът му пребледня.

23:41 ч.

„Не че имаме друг избор“ — помисли си Грей, след като инструктира спътниците си.

Вдигна бинокъла си и го насочи към голите ниви. На четиристотин метра от фермата имаше гора. Ако успееш да се доберат до нея, дърветата щяха да им осигурят достатъчно прикритие, за да стигнат до плажа.

Но това означаваше да напуснат краварника.

— Да започваме! — нареди Пиърс.

Всички слязоха от мотоциклетите и почнаха да отварят отделенията, като започнаха от средата и продължиха към двата края; пляскаха кравите по задниците, за да ги изкарат в прохода. Това не им струваше много усилия, тъй като животните явно бяха свикнали с редовното доене.

Свободното допреди малко пространство се изпълни с едри движещи се тела и Грей даде знак на хората си да яхнат моторите. Двигателите зареваха и кравите започнаха да се отдалечават в двете посоки от източника на звука. За да ги накара да побързат, Сейчан вдигна автомата си и изстреля откос по металния покрив.

Оглушителните гърмежи свършиха работа. Животните замучаха и побягнаха към двата изхода, като се блъскаха.

Трите мотоциклета последваха онази част от стадото, която се изсипваше през задния изход. Движеха се с изключени фарове, плътно сред изпадналите в паника крави.

Изненадата си каза своето и хеликоптерът започна да обикаля ту от едната, ту от другата страна, явно неуверен какво всъщност става.

Възползвайки се от хаоса, трите мотора полетяха към нощния мрак. В момента вертолетът се намираше от другата страна на краварника, но вече се връщаше, насочил лъча на прожектора към тях.

Когато се озоваха под открито небе, Грей зави в едната посока, Джуан — в другата. Гуанин и Сейчан едновременно скочиха от седалките и отвориха портите на загражденията.

Паниката вече се беше предала и на добитъка навън. Наблъсканите едно до друго животни нервно мучаха и тъпчеха на място и щом видяха пътя към свободата, се заизливаха навън.

За броени секунди настана истински ад.

Ковалски седеше на мотоциклета си малко по-встрани и чакаше с насочен нагоре автомат.

Ревът на хеликоптерните ротори се превърна в грохот. Вятърът и шумът подплашиха добитъка още повече — както и ослепителният блясък на прожекторния лъч.

Ковалски откри огън и от небето се посипа стъкло. Отново се възцари мрак.

Изненадан, вертолетът се понесе настрани.

Сейчан и Гуанин се върнаха на моторите си и групата — с угасени фарове — се смеси със стадото, което бягаше панически към голите ниви и далечната гора.

Грей се опитваше да не блъска техните четириноги спътници, които обаче не му отвръщаха със същата любезност и на няколко пъти го шибяха с опашки. Така или иначе, кравите продължаваха да се отдалечават в нужната посока. Другите два мотоциклета не изоставаха.

Зад тях хеликоптерът още кръжеше над краварника, озадачен къде е изчезнала пляката му, после колебливо се понесе към нивите. Стадото вече неуправляемо се пръскаше във всички посоки.

Ала преследвачите им отказаха да се признаят за победени. Картечницата отново затрака и обсипа уплашения добитък с куршуми.

Сърцето на Пиърс се сви от жалост за бедните животни, но като се имаха предвид ужасните условия, в които ги бяха заварили, тази участ може би всъщност беше за предпочитане. Кравите поне за кратко бяха вкусили свободата.

Ковалски имаше собствено мнение по въпроса.

— Проклети скапаняци — изруга той, когато стигнаха гората и намалиха. — Да трепят бедните добичета.

Бягството им струваше скъпо и Грей нямаше намерение да го прахоса.

Грите мотоциклета навлязоха в мрачната крайбрежна гора и скоро стигнаха до черен път. Грей отново използва джиписеа си, за да ги насочи към мястото на срещата. След минута главоломното им препускане свърши и се озоваха на широк скалист плаж.

Пиърс обходи заливчето с поглед. Вълните тихо плискаха облите камъни и отразяваха студената звездна светлина.

Всичко изглеждаше пусто.

— Това ли е мястото? — попита Ковалски.

Грей кимна, но се боеше, че са закъснели. Извади от багажника на мотора си химическа факла, запали я и я хвърли на плажа. Отражението на зеленикавия пламък затанцува по повърхността на водата.

Молеше се някой да я види.

Е, *някой* наистина я видя.

Севернокорейският хеликоптер изхвърча от гората вдясно от тях и с мощен грохот се понесе над водата, привлечен от искрящата светлина на факлата.

Картечниците му глухо затракаха.

В този момент в мрака на отсрещния бряг проблесна огън, придружен от яростно свистене. Ракетата „Хелфайър“ улучи вертолета и го превърна в пламтящо кълбо.

Грей се приведе от оглушителната експлозия. Над гората се посипаха горящи останки, а овъгленият корпус на хеликоптера тежко

падна в морето.

Още преди ехото на взрива да заглъхне, през дима се понесе малък вертолет и увисна над плажа — нов модел стелт, миниатюрен вариант на американския „Блекхок“ с остри ъгли и плоски повърхности, предназначени да заблуждават радарите.

Само че експлозията нямаше да остане незабелязана още дълго.

Хеликоптерът се спусна и люкът му се отвори да ги посрещне.

Грей и Кат бяха уговорили този спасителен сценарий преди операцията. Според плана вертолетът трябваше да излети от американски военен кораб в южнокорейски териториални води и ниско над морето да стигне до севернокорейския бряг. Кат беше предупредила, че ще имат само един шанс, който изисква идеално разчитане на времето. Севернокорейците нямаше да се вържат повече на този номер.

Щом групата се качи в хеликоптера, един от членовете на екипажа затвори люка и машината полетя над водата, тихо шепнейки с ротори в нощта.

Грей закопча предпазния си колан и се загледа в брега, като преценяваше рисковете и кръвопролитие то. Изви глава назад и забеляза, че Гуанин протяга ръка към Сейчан.

След десетилетна раздяла една майка нежно погали дъщеря си по бузата.

Пиърс се обърна напред.

Значи си беше струвало.

15.

18 ноември, 21:41 ч. местно време

Аралско море, Казахстан

Докато хеликоптерът се издигаше сред вихрушка от пясък и сол, Рейчъл се тревожеше за вуйчо си. Двамата стари приятели бяха потънали в разговор, навели глави един към друг като развълнувани ученици, които заминават на екскурзия. Само че те отдавна не бяха момчета.

Особено Вигор.

Въпреки солидната му наглед фасада, с възрастта мазилката като че ли започваше да се пропуква. Преди малко, когато се качваха във вертолета, се наложи Рейчъл да го подкрепи с ръка. В последно време тя много пъти бе забелязвала, че се уморява лесно, дори преди няколко месеца му обърна внимание, но вуйчо ѝ го обясни с дългото заседяване зад бюрото, вместо да е на терен. Тя му предложи да облекчи работния си режим, да се освободи от някои задължения във Ватикана, но все едно молеше движещ се с пълна пара товарен влак да намали скоростта.

Сега опасенията ѝ се бяха засилили още повече. По-рано не виждаше вуйчо си толкова често, колкото ѝ се искаше, само на семейни вечери или празници. Сега, след като прекара цяло денонощие с него, Рейчъл вече се боеше, че проблемът не е само във възрастта. В университета беше забелязала тъмните кръгове под очите му, а сега установяваше, че Вигор диша по-трудно и понякога се хваща отляво на гърдите. Но ако видеше, че го наблюдава, веднага отпускате ръката си.

И не искаше да ѝ признае нищо.

Това я ужасяваше повече, отколкото краят на света.

След като баща ѝ загина в автобусна катастрофа, Вигор запълни тази празнота. Той пое грижите за нея и понеже виждаше, че племенницата му страда, просто я хвана за ръка и двамата тръгнаха да разглеждат римските музеи, ходеха на екскурзии във Флоренция или да се гмуркат на Капри. Вуйчо ѝ я научи да преследва желанията си и

никога да не се задоволява с малко. И освен това ѝ внуши уважение и любов към историята и изкуството, към най-великите прояви на хуманизъм, vyplътени в мрамор и гранит, маслени платна, стъкло и бронз.

Как можеше да не иска да го предпази? В Рим страхът я караше да се опитва да го изолира, да го защити от неприятности дори въпреки волята му. Като го наблюдаваше сега, усмихнат и развълнуван, разбираше, че не е била права. Нямаше представа колко години ѝ остават да е с него, но съзнаваше, че е време *тя* да го хване за ръка, да му дава сила, когато Вигор има нужда, да му помага да продължава напред.

Той ѝ беше подарил света — и Рейчъл не биваше да му го отнема.

С тази мисъл тя насочи вниманието си към безводната пустош под тях. Хеликоптерът се отдалечи от ръждивия кораб и зави на север, към още по-пуст и гол район. Звездната светлина превръщаше солената равнина в безкрайно сребърно пространство, тук-там осеяно със скали, разпадащи се корабни корпуси и хълмчета.

Младата жена си представи как морето залива някогашния си басейн и хълмовете отново се превръщат в острови. В момента летяха към точно такова място на четирийсетина километра на североизток, самотен атол в този океан от втвърдена сол и прах, осланяйки се единствено на карта, татуирана върху езика на отдавна мъртъв завоевател.

Рейчъл не можеше да не изпитва поне част от вълнението на вуйчо си. Какво можеше да открият? Другите изглеждаха също толкова въодушевени, дори скептичната Джейда Шоу, която седеше до Дънкан, нов и също толкова млад агент от Сигма. Лицата и на двамата сияеха от ентузиазъм.

Монк забеляза погледа ѝ и се усмихна, сякаш искаше да ѝ каже: „Не забравяй, че и ние сме били на тяхната възраст“. Той вече имаше две дъщери и любяща жена и гордо носеше старите си белези. Дори изкуствената му ръка беше нещо като медал за храброст.

Тя се отпусна на седалката си, доволна от компанията, в която се намираще, дори от младия Санджар, който носеше своя сокол на китката си. Изумителната сребриста белота на перата се подчертаваше от редуващи се черни и антрацитеносиви ивици.

Младежът забеляза вниманието ѝ и ѝ кимна.

— Точно каква е тази птица? — попита Рейчъл.

Санджар се поизправи, зарадван от интереса ѝ.

— Това е исландски сокол, *Falco rusticolus*. Един от най-едрите видове.

— Красив е.

Белите му зъби проблеснаха в широка усмивка.

— По-добре да не го чува, и без това е доста самовлюбен.

Прокара показалец по качулката на птицата.

— Когато не вижда, соколът знае, че не бива да се движи. Някогашните аристократи носели соколите си в двореца, на банкети, дори на езда.

— А сега очевидно и в хеликоптери.

— Всички се приспособяваме към модерния свят. Но соколарството датира от времената на Чингис хан. Монголските воини ги използвали за лов на лисици, даже понякога и на вълци.

— Вълци ли? Наистина?! На толкова едри животни?

Санджар кимна.

— И не само на вълци. На хора също. Личните телохранители на Чингис хан всъщност били соколари.

— Тогава вие сте продължител на една горда традиция, Санджар.

— Да, двамата с братовчед ми. — Той кимна към Арслан, който седеше на задния ред. — Ние много се гордеем с нашия велик предшественик.

Пилотът прекъсна разговора им.

— До мястото остава около минута. Направо ли искате да кацна, или първо да опиша кръг във въздуха, за да поогледате?

Вигор се наведе напред.

— Първо да поогледаме от въздуха, може да се окаже полезно.

Всички насочиха вниманието си към прозорците. Тук солта лъщеше още по-ярко. Пред тях тъмнееше изваян от ветровете хълм със стръмни склонове и слабо вдлъбнат връх — приличаше на кораб, издигащ се върху каменна вълна.

Хеликоптерът обиколи района два пъти, но не забелязаха нищо особено.

— Ще трябва да кацнем и да продължим търсенето долу — реши Йосип.

— Приземи вертолета! — извика Монк на пилота. — Колкото може по-близо до хълма!

Пилотът ловко зави и хеликоптерът кацна на десетина метра от подветрената страна. Всички усетиха, че маневрата изобщо не е лесна.

— Вятърът е много силен — съобщи пилотът. — Сигурно идва буря.

Когато отвориха вратата, думите му се потвърдиха. Температурата беше спаднала с няколко градуса. Макар и на завет в кабината, Рейчъл усети ледения вятър през якето си.

Всички изскочиха навън.

Под краката им захрущя сол. Пред тях се разкри странна гледка — сякаш някой бе разстлал дебел пласт пържени картопки. Рейчъл се наведе и видя, че това са солни кристали, широки колкото човешки пръст и с остри краища. Придаваха на равнината свръхестествен, някак наежен вид.

Застаналият до нея отец Тараско не им обръщаше внимание и се взираше в хълма. Отделни участъци от стръмните склонове се бяха свлекли в потоци от пясък и камъни.

— Трябва да го обиколим пеш — заяви той, докато Монк им раздаваше фенерчета.

Вигор кимна — макар да притискаше длан отстрани на гърдите си.

Рейчъл отиде при него и му предложи да се опре на рамото ѝ.

— Хайде, старче, ти ме домъкна тук...

Той добродушно свъси вежди и двамата заедно тръгнаха по ледените кристали. След десетина минути Вигор се почувства достатъчно силен, за да продължи сам. На Рейчъл ѝ се искаше да го разпита за проблема му, но реши да го остави сам да ѝ обясни, когато е готов.

Явно забелязал немощта на монсиньора, Монк се приближи, загрижено сбърчил чело, но безотказният му усет за настроението на другите го накара да запази мълчание. Поне що се отнасяше до вуйчо ѝ.

Монк се вгледа в кората от остри кристали и каза:

— Като че ли никой не е стъпвал тук от векове.

Имаше право.

— Няма стъпки — съгласи се Рейчъл.

Кристалите изглеждаха крехки и най-вероятно се бяха образували в продължение на години. Ако някой беше обикалял наоколо, щяха да останат следи.

Накрая излязоха от убежището на скалите и вятърът ги връхлетя с пелена от пясък, който заскърца между зъбите им.

Санджар, който едва удържаше кацналия върху ръката му сокол, смъкна качулката от главата му и го подхвърли във въздуха, за да се раздвижи, с надеждата, че това ще го успокои. Соколът нададе крясък и сребристите му криле проблеснаха на лунната светлина.

Арслан посочи към хоризонта — границата между солената равнина и звездното небе изглеждаше замъглена.

— Идва буря — предупреди той.

— Черна виелица — прибави братовчед му.

Рейчъл заслони очите си от вятъра и впери поглед в кипящата стена от пясък, сол и прах. Спомни си разказа на вуйчо си за токсичността на такива облаци.

— Не бива да сме тук, когато стигне до нас — заяви Арслан.

Никой не възрази и всички ускориха ход.

След няколко метра се наложи да покрият долната половина на лицата си с кърпи, раздадени им от Санджар, предпазна мярка, явно обичайна за тези краища, където ветровете често вилнееха из пресъхналото море. Въпреки това жилещият пясък и леденият дъх на вихрушката жестоко дращеха кожата им.

Вятърът не им позволяваше да се отдалечават от хълма. Като се движеха в колона по един, те навлязоха в тесен пролом между скалната стена и редица назъбени камъни, може би останки от подводен риф. Всички се зарадваха на този временен подслон.

Някъде напред се разнесе вик.

Рейчъл забърза натам и всички се струпаха около Йосип. Лъчът на фенерчето му осветяваше подножието на скалата, в която тъмнееше голяма пукнатина. Младата жена не разбираше какво е развълнувало свещеника.

— Не ви ли прилича на конска глава? — Отец Тараско проследи очертанията с лъча на фенерчето си. — Ето носа, изтеглените назад уши, изпънатата шия.

Тя се отдръпна назад и видя, че е прав. Наистина приличаше на кон, който потъва в навявания пясък и се опитва да измъкне главата си,

за да си поеме въздух.

— Equus! — ахна Вигор. — Както пише на татуираната карта.

Старият му приятел кимна. Очите му блестяха трескаво.

Монк приклепна пред отвора и насочи фенерчето си в дупката.

— Като че ли е достатъчно широко, за да се вмъкне човек.

— Може би е тунел? — предложи Джейда.

Дънкан плъзна лъча на фенерчето си нагоре по скалата.

— Ако е така, някога трябва да е било *подводен* тунел — заяви той. — Когато в езерото е имало вода, входът се е намирал под повърхността.

Йосип се обърна към Вигор.

— Като река Тиса в Унгария. Тайният вход на гробницата е бил открит едва по време на *сушата*.

— Тогава какво чакаме? — попита Кокалис.

И тръгна пръв, в случай че има някаква опасност. Другите бързо го последваха.

Вигор погледна Рейчъл ухилен до уши, готов да се впусне в това приключение. Едва се сдържаше.

Това беше смисълът на живота му.

Тя се молеше да не е и неговата гибел.

22:37 ч.

Монсиньор Верона плъзеше на четири крака зад Йосип.

Тунелът се оказа по-висок, отколкото очакваха, но им свърши работа и изкуствената ръка на Монк, който разчистваше препятствията по пътя им: срутени камъни, купчини пясък и солени кристали — истинска „къртица“, пробиваща недрата на някогашния остров.

— След няколко метра май се разширява! — извика им през рамо.

Правотата му се потвърди само след минута.

Светлината на фенерчето му изчезна. Отец Тараско го последва и също се измъкна от тунела, изправи се и се вцепени, после залитна, очевидно смаян от онова, което вижда.

Вигор с разтуптяно сърце изплъзля след него.

Намираха се в голяма пещера — цялата покрита със сол. От белия купол се спускаха лъскави сталактити от солени кристали,

сталагмитите приличаха на млечно бели зъби. На други места имаше цели солни колони, свързващи пода и тавана.

Докато влизаха, останалите по различен начин проявяваха изумлението си.

Последен към тях се присъедини Дънкан.

— Майко Бо...

— Тази пещера също трябва да е била под водата — прекъсна го Йосип. — Когато водите са се отдръпнали, от морето е останала само солта.

— И още нещо, да се надяваме — прибави Вигор. — Трябва да потърсим други реликви на Чингис хан.

Групата се разпръсна. Ходеше се трудно, тъй като каменният под беше плътно покрит с кристали като онези навън, само че някои дебели колкото мъжко бедро, хаотично подпрени един върху друг като отсечени дървета от сол.

В пещерата заехтя високо хрущене. Миришеше на море и солта пареше очите им.

— За да се натрупа толкова сол, равнището на водата трябва да се е покачвало и спадало през вековете — прошепна Джейда на Дънкан, но заради акустиката гласът ѝ стигна до всички.

— Дъждовете също са допринесли за това — отвърна той. — От повърхността се е просмуквала още сол.

Астрофизичката вдигна поглед към тавана.

— Предполагам, че по времето на Чингис хан пещерата не е била изцяло под вода, но до нея се е стигало само с плуване.

Сигурно бяха прави.

Изведнъж обзет от умора и осъзнал, че археологията може би е младежко занимание, Вигор се опря на една солна колона, дебела колкото уличен стълб, като си мислеше, че е достатъчно здрава, за да издържи тежестта му. Тя обаче се напука под дланта му и се строши — оказа се съвсем крехка.

За щастие Монк и Рейчъл бяха наблизко и го дръпнаха настрана, за да го предпазят от посипалия се дъжд от кристали и по-едри късове.

— Внимавай, вуйчо — предупреди го племенницата му, докато му помагаше да се изправи и изтупваше искрящия прах от раменете му.

— Вижте! — възкликна Кокалис, като сочеше разширяващата се основа на срутилата се колона.

Вигор се обърна и насочи лъча на фенерчето си нагам. Нещо вътре отразяваше светлината.

— Елате! — извика той на всички.

Другите се събраха и също осветиха мястото.

Отец Тараско клекна и се вгледа.

— Прилича на каменен пиедестал, върху който има някакво ковчеже.

— Като онова в гробницата на Атила, което е описал унгарският епископ! — ахна Вигор. — Това ще да е!

Йосип се изправи.

— Трябва да махнем солта.

Арслан му подаде малка чанта с инструменти и двамата се заеха да отстраняват дебелия солна кора с помощта на чукове, длета и четки.

Под нея постепенно се показва ковчеже, високо трийсетина сантиметра и два пъти по-широко.

Свещеникът изчетка кристалите от черната му повърхност. Длетата я бяха нащърбили на няколко места. Той изчовърка една от драскотините с нокът.

— Под патината прилича на сребро.

Арслан освободи долната половина на ковчежето и монсињор Верона се наведе да погледне отблизо.

— Май си прав. И има панти.

Скоро се показва цялото сандъче и последният удар на чука леко го помръдна от пиедестала.

Свършил работата си, Арслан се отдръпна настрана.

— Ти го отвори, заслужил си това право — каза Вигор на приятеля си.

Изгубил дар слово от вълнение, отец Тараско признателно го стисна за лакътя. Пръстите му трепереха.

После с две ръце повдигна капака, чиито покрити със сол панти изскърцаха. В същия момент се отвори и предната плоскост, очевидно също закачена на панти отдолу.

Рейчъл отстъпи назад и покри устата си с длан.

— Господи...

23:02 ч.

Когато племенницата на Вигор се отмести, Дънкан видя какво има в ковчежето.

Приличаше на миниатюрна скулптура на кораб с изпъкнал кил, който се издигаше към заобления бушприт на нос. Бордовете бяха направени от изящно извити дъски. Двете мачти носеха квадратни платна, и двете леко оребрени като затворени щори.

— Прилича на джонка от династията Сун — каза монсиньор Верона. — През Средновековието такива кораби са плавали по реките и моретата на Китай.

Рейчъл поклати глава.

— Само че тази тук е направена от ребра и прешлени. А платната са от изсушена човешка кожа.

Дънкан се приближи и видя, че Рейчъл е права. Извитите дъски на кораба всъщност бяха *ребра*. Издутината на бушприта беше гръбначен *прешлен*. Явно трябваше да повярва на думите ѝ, че платната са от човешка кожа.

— Пак от Чингис хан ли? — попита Монк.

— Не е сигурно — възрази Рейчъл.

— Мога да пратя проба в същата генетична лаборатория в Рим — предложи Вигор. — Ще получим потвърждение до ден-два.

Джейда сръга Дънкан.

— А можем да проверим още сега.

Всички погледи се отправиха към него.

Рен разбра.

— Тя е права. — Младият мъж повдигна ръце и размърда пръстите си. — Ако тези тъкани са от същото тяло, ще усетя.

Другите се отдръпнаха от пътя му. Той пристъпи напред и протегна длани към заоблените бордове на кораба. Веднага регистрира същия натиск, същото специфично енергийно поле като от първите реликви. Сега обаче можеше да се закълне, че почти долавя *цвета* му. Хората като него наричаха така малките вариации в електрическите полета, които не се поддаваха на друго описание.

Все едно да се опитваш да опишеш синия цвят на слепец.

Но ако трябваше да избере цвят за това поле, то щеше да е *черно*.

Дънкан се отдръпна и разтърси пръсти, за да се избави от нетърпимото им пулсиране.

— Определено са от същото тяло.

Преди някой да успее да каже нещо, пронизителен писък сепна всички. Соколът на Санджар изящно прелетя по тунела и се издигна високо към тавана на пещерата. Младежът протегна ръка и птицата кацна върху кожената му ръкавица.

— Бурята сигурно е започнала. — Санджар изтупа праха от перата на сокола. — Трябва да тръгваме.

Отекна нов писък, този път от радиостанцията. Монк размени няколко реплики с пилота и получи потвърждение.

— Казва, че трябва да побързаме. — Даде знак на Дънкан да вземе ковчежето. — Затвори го и да се махаме.

С помощта на Йосип и Вигор Рен затвори патинираното сандъче и го вдигна. Оказа се адски тежко. Ако наистина беше сребърно, сигурно струваше цяло състояние.

Монк му помогна да го пренесе по тунела. Когато излязоха навън, Дънкан разбра причината за внезапното желание на сокола да се върне при своя стопанин. От одевешната звездна нощ не бе останало нищо. В небето се кълбяха черни облаци. Пясък шибаше скалата. Положението на запад изглеждаше още по-лошо.

Забързаха по пътеката в солните кристали, която бяха направили на идване. Всички се движеха извъртени настрани, обърнали гръб срещу вятъра. Не се виждаше почти нищо. Дънкан носеше ковчежето под мишница и с другата си ръка държеше Джейда. Пред него Монк и Рейчъл помагаха на Вигор, докато Санджар и Арслан подкрепяха Йосип.

Накрая заобиколиха от подветрената страна на хълма. Пилотът ги забеляза, скочи от хеликоптера и отвори страничната врата, като им махаше да побързат.

Не че се нуждаеха от специална подкана.

Всички се затичаха към убежището на вертолета и се качиха вътре. Още преди да закопчат предпазните колани пилотът издигна машината във въздуха. Колелата се откъснаха от земята, хеликоптерът се завъртя и полетя ниско, като остана на завет зад високия хълм колкото можеше по-дълго.

Накрая вертолетът се издигна и подмятан от въздушния фронт, се понесе с пълна скорост. Друсаше толкова силно, че поставяше на изпитание здравината на предпазните им колани.

Няколко безкрайни минути всички мълчаха, затаили дъх.

После очевидно се измъкнаха от бурята и друсането престана.

— Нататък би трябвало да е по-спокойно — съобщи пилотът, макар леко треперещият му глас да показваше, че избавлението им е било на косъм.

Отново летяха под звездно небе.

Дънкан въздъхна тежко, после се засмя.

— Е, забавно беше.

Джейда го погледна втрещено.

23:33 ч.

Докато летяха обратно към базата на отец Тараско, Вигор разгледа патинираното сребърно ковчеже на седалката до Дънкан, който държеше дланта си върху капака.

Съдържанието му очевидно не озадачаваше само монсиньора.

— В този кораб трябва да има някакъв ключ — замислено каза Йосип. — Някакво указание накъде да продължим.

Вигор си представи защитото око върху подвързията на книгата — и скритите в него тайни.

— Сигурно си прав. Когато се върнем в библиотеката ти, ще видим какво ще успеем да разберем.

Свещеникът усети отсъствието на ентузиазъм в гласа му.

— Какво има?

Старият му приятел махна с ръка.

— Просто съм уморен.

— Чудя се още колко скривалища с реликви на Чингис има — продължи Йосип. — На колко части е бил разделен великият хан?

Монсиньор Верона се размърда на мястото си, изненадан, че колегата му е толкова недосетлив.

— Остава да намерим само още едно място.

Отец Тараско го погледна намръщено.

— Откъде знаеш?

И тогава го осени, и той потупа Вигор по коляното.

— Тялото ти може да е уморено, приятелю, но не и умът ти!

Дочул разговора им, Монк се разшава на отсрещната седалка.

— Какво ще кажете да обясните на онези от нас, които са уморени и телом, и духом?

Монсиньорът му се усмихна топло.

— Това ковчеже е *сребърно*. — Той кимна към сандъчето до Дънкан. — Според разказа на унгарския епископ ковчежето в гробницата на Атила е било от *желязо*.

Йосип възбудено се поизправи на седалката си.

— Което означава, че последното ковчеже, онова, в което е скрито най-голямото съкровище, ще е *златно*.

Монк разбра.

— Като трите ковчезета на свети Тома. Желязно, сребърно и златно.

Вигор кимна.

— Вече сме само на една крачка от последната гробница на Чингис хан.

Дънкан потупа сандъчето.

— Разбира се, ако разкрием загадката на кораба, направен от кости.

Монсиньор Верона въздъхна. Молеше се Бог да му даде достатъчно сили за това предизвикателство.

„Още съвсем малко...“

Пилотът им съобщи добра новина.

— Вече стигаме. Но ще се наложи да побързаме. Времето навън скоро няма да е нито за хора, нито за зверове.

Вигор погледна към вилнеещата на хоризонта буря. Черната виелица явно не се отказваше от преследването и ги връхлиташе с цялата си ярост.

Хеликоптерът бързо се спусна към убежището на ръждивия корабен корпус. В миналото такива вихрушки често бяха брулили грамадния плавателен съд и явно щяха да продължават и занапред.

Монсиньор Верона облекчено се отпусна на седалката си.

„Под земята би трябвало да сме в безопасност“.

16.

19 ноември, 02:44 ч. местно време
Крайбрежните води на Южна Корея

Облечена в чужда канадка, Сейчан стоеше до бордовата ограда на „Бенфолд“, американски ескадрен миноносец с управляеми ракети. Повече не можеше да стои затворена долу — не издържаше тесните коридори, множеството човешки тела, еднообразно боядисаните каюти без прозорци.

Имаше нужда от въздух, затова излезе навън.

Нощният мраз хапеше кожата ѝ, звездите сияеха сурово като диаманти, дори кометата приличаше на леден къс, мудно пълзящ по небето.

Корабът плаваше на юг в южнокорейски териториални води. Пхенян засега мълчеше. Управляващите на север най-вероятно се срамуваха да признаят провала си. Едва се бяха измъкнали — в момента Грей получаваше долу нужните медицински грижи.

Тя си спомни инстинктивната си реакция — в съзнанието ѝ нямаше друга мисъл, освен да оцелее. За тази цел трябваше да събори мъжа от мотоциклетната седалка. И все пак...

„За малко да го убия“.

Един от люковете на палубата зад нея се отвори. Сейчан стисна очи. Не искаше да се вижда с никого. Приближиха се стъпки, някой се опря на бордовата ограда. Тя усети аромат на жасмин, който заплашваше да я върне много по-назад в миналото, ако го допуснеше. В ума ѝ нахлу спомен за огряно от слънцето пълзящо растение с лилави цветове, жужащи пчели с издути коремчета...

Тя го пропъди.

— Чи — произнесе нейното предишно име майка ѝ, единствена сричка, която носеше прекалено голяма тежест за такова кратко дихание.

— Предпочитам Сейчан. — Тя отвори очи. — Казвам се така много по-дълго.

Малки длани се хванаха за бордовата ограда до нейните, без да ги докосват, и все пак толкова близо, че Сейчан усети топлината им в студената нощ. Ала между двете продължаваше да зее безбрежна бездна.

Сейчан си беше представяла срещата им по хиляди начини, но не и като толкова чужди хора. В хеликоптера дълго се взира в лицето на майка си и откри в него до болка познати черти: извитите вежди, заоблената долна устна, формата на очите ѝ. И в същото време то си оставаше лице на непозната жена. Не само заради лилавия белег и татуировката — а заради нещо по-дълбоко.

За последен път беше видяла майка си на деветгодишна възраст. Сега я гледаше от перспективата на изтеклите двайсет години. Вече не бе дете. И майка ѝ не беше онази млада жена.

— Скоро трябва да си тръгвам — каза Гуанин.

Сейчан дълбоко си пое дъх. В очите ѝ напиреха сълзи — но само защото тези думи не я накараха да почувства нищо.

— Имам задължения — поясни майка ѝ. — Мои хора се намират в опасност и се нуждаят от помощта ми. Не мога да ги зарежа.

Сейчан преглътна горчивия си смях. Каква ирония съдържаша тези думи!

Гуанин също го усети и след дълго мълчание промълви:

— Търсих те.

— Знам. — Грей ѝ беше разказал.

— Излъгаха ме, че си мъртва, но въпреки това те търсих, докато накрая стана прекалено мъчително да продължавам.

Сейчан впери очи в ръцете си, изненадана, че инстинктивно се е вкопчила с всички сили в парапета.

— Ела с мен — помоли майка ѝ.

Сейчан не отговори.

— Не можеш, нали? — прошепна Гуанин.

— И аз си имам задължения.

Проточи се ново мълчание, запълнено с нещо много по-важно от думи.

— Чух, че и той заминава. С него ли отиваш?

Сейчан пак не си направи труда да ѝ отговори.

Дълго останаха заедно — имаха да си казват толкова много неща и в същото време толкова малко, за което да разговарят. Какво можеха

да направят? Да сравняват белезите си, ужасните си кървави преживявания, нещата, които са извършили, за да оцелеят. И затова не си казаха нищо.

Накрая майка ѝ пусна ръцете си от парапета и се отдалечи. Подире ѝ прошумоля едва доловим шепот:

— Завинаги ли съм те изгубила, моя малка Чи? Така ли не успях да те намеря?

И после изчезна, оставяйки след себе си само ухание на жасмин.

03:14 ч.

Грей се подпираше на заседателната маса, прекалено уморен, за да се довери на краката си. Любезният капитан беше предоставил каюткомпанията на тяхно разположение. На масата имаше кафе, бъркани яйца и бекон.

Не се случваше всеки ден американски агенти да избягат от Северна Корея.

След като почистиха раната на рамото му, залепиха я с медицинско лепило и я превързаха, сега Грей се чувстваше доста по-добре. Блудкавото кафе определено също му помогна.

Изпружил крака върху масата и с чиния бекон върху корема, седящият наблизо Ковалски се прозя толкова широко, че челюстите му изпукаха.

Големият плосък монитор пред Грей най-после оживя. Сигналят минаваше по криптирани канали. На дисплея се появи свързочният възел в командването на Сигма.

Отсреща го гледаше директорът. Кат седеше отстрани и бясно тракаше на компютърен пулт. Тя беше организираща този видеоконферентен разговор.

Пейнтър му кимна и каза:

— Как се справяш, командир Пиърс?

— Бил съм и по-добре.

„А и по-зле“.

Въпреки сполетелите ги премеждия бяха успели да спасят Сейчан и да останат невредими — е, не съвсем *невредими*, но все пак.

— Знам, че сте преживели истински ад, обаче имаме нужда от вас за друга операция — каза Кроу. — Ако сте в състояние.

— В Монголия — прибави Грей.

С Кат бяха разговаряли и той вече в общи линии знаеше за събитията около излезлия от строя спътник.

— Искам обективна преценка — продължи Пейнтър. — Двамата с Ковалски в достатъчно прилична форма ли сте, за да продължите?

Пиърс погледна партньора си, който само сви рамене и лапна ново парче бекон.

— „Достатъчно прилична форма“ май е съвсем точно казано — отвърна Грей. — Малко съм по пътя и ще сме още по-добре.

— Хубаво, тогава ще ти покажа нещо. — Директорът се обърна към Кат.

Тя се наклони към камерата и го погледна, като продължаваше да трака на клавиатурата с една ръка.

— Ще те включа в разговора с лейтенант Джош Леблан от базата „Макмърдо“.

— На Антарктида ли?

— Да. Той и хората му са на разузнаване на стотина километра от базата, на шелфовия ледник Рос. — Кат натисна още няколко клавиша и заговори по микрофона до стола й. — Лейтенант Леблан, бихте ли ни показали пак какво сте открили?

Накъсаният отговор едва стигна до Грей.

На екрана се появи лице на млад мъж с военна канадка. Беше си свалил качулката и очевидно се радваше на слънчевото лятно утро на Антарктида. Върху късата си тъмна коса носеше вълнена шапка и бузите му се бяха зачервили от студа или може би от вълнение.

Ако се съдеше по подскачащата картина, някой го снимаше с ръчна камера. Лейтенантът се заизкачва заднишком по нисък хребет.

— Преди около два часа видяхме пет огромни огнени кълба да прелитат над „Макмърдо“. Решихме, че са ракети. Цялата база се разтърси от последователните звукови вълни. Отидохме да проучим нещата и ето какво намерихме.

Той стигна до върха на хребета и се отдръпна настрани. Операторът се приближи — образът силно се клатеше. Когато спря и застана неподвижно, обективът показва ужасяваща картина.

В синкавото ледено поле се бяха образували грамадни кратери с почернели ръбове, над които се кълбеше пара. Грей си представи как метеоритите пробиват леда и стопяват тунели по пътя си, за да потънат

в морето на триста метра дълбочина. Около отворите забеляза мъже, хората на Леблан, дребни като черни мравчици, които му дадоха добра представа за гигантските размери на кратерите.

От тонколоните отекна тътен.

В първия момент Грей не разбра какъв е източникът на екота, докато не последваха още няколко. По бялата повърхност изригнаха пукнатини и във въздуха захвърчаха късове лед. Назъбени линии свързаха кратерите и запълзяха по ледника.

Леблан излезе от кадър и високо изруга. После отново се появи — тичаше надолу по склона към изпадналите си в опасност другари. Операторът захвърли камерата и се втурна след него. Тя падна накриво в снега и продължи да работи, показвайки обърнат образ на настаналия хаос.

Пукнатините в леда се разширяваха и шелфът се разпадаше пред очите им.

Хората бягаха във всички посоки. До микрофона на камерата долитаха далечни викове.

Ледът под краката на двама моряци пропадна и те просто изчезнаха. Една от цепнатините се насочи към камерата и изригна пред обектива, после екранът потъмня.

Бившият моряк Ковалски беше скочил на крака и безсилно стискаше юмруци.

На дисплея отново се появи Пейнтър, смаян и със зачервено лице. Наведен до Кат, той даваше нареждания по микрофона.

— ... базата „Макмърдо“. Обявете тревога, кажете им веднага да пратят хеликоптери!

Грей безмълвно чакаше директорът и Кат да приключат.

Накрая Кроу отново насочи вниманието си към него.

— Сега разбираш с какво може да си имаме работа.

— Какво искате да кажете?

— Малко преди Леблан да се обади от Антарктида, специалистите в лосанджелиския Център за космически и ракетни системи потвърдиха първоначалното си предположение, че разрушенията, дигитално заснети от излизащия от строя спътник, са резултат от поредица метеоритни удари по Източното крайбрежие.

Пиърс си спомни опустошението, което беше видял преди броени минути, и си представи какво ще се случи, ако пет такива

метеорита паднат в населен район.

— Специалистите смятат, че на Антарктида са паднали огромни метеорити с диаметър от седемнайсет до двайсет метра. Всеки от тях е бил с енергиен еквивалент на осем атомни бомби.

Грей мъчително преглътна.

„Нищо чудно че шелфът се откъсна от континента“.

Пейнтър продължи:

— Въз основа на подробен анализ на сателитния образ и като взимат предвид характеристиките на експлозиите, дълбочината на кратерите и изобщо мащабите на катаклизма, те предполагат, че такива щети могат да бъдат нанесени от метеорити, три пъти по-големи от онези на Антарктида.

Пиърс се вледени, като си представи всичките си приятели и роднини на Източното крайбрежие, включително в командването на Сигма.

— И това може да се случи не само на Източното крайбрежие — отбеляза директорът. — Ние видяхме само една снимка. Нямаме представа дали катаклизмът няма да е по-мащабен, даже глобален.

— Нито дали изобщо ще се случи — скептично прибави Грей. Но след онова, което беше видял със собствените си очи, с готовност щеше да заложи в полза на предпазливостта.

— Тъкмо затова искаме да открием спътника — отвърна Кроу. — В момента са мобилизирани всичките ни ресурси — Хъбъл, НАСА, британската Космическа агенция. Следим няколко метеора, които летят след опашката на кометата, някои с диаметър до двеста метра. Според всички анализи никой от тях не заплашва да удари Земята.

— А онези, които преди малко удариха Антарктида?

— Точно това е проблемът. Не можем да засечем всичко. На НАСА ѝ трябваха петнайсет години, за да открие по-малко от десет хиляди астероида в близка орбита около Земята, което означава, че огромното мнозинство остават незабелязани. Да вземем например Челябинския метеорит, който експлодира над Русия миналата година. Дойде ни като пълна изненада. И ако не беше избухнал в горните пластове на атмосферата, освобождавайки голяма част от енергията си, щеше да удари Русия със силата на двайсет бомби като онази в Хирошима.

— Значи не сме сигурни за нищо.

Пейнтър хвърли поглед към Кат, сякаш се колебаеше дали да каже нещо.

— Какво има? — подкани го Грей.

Брайънт кимна на директора и той въздъхна тежко.

— Получихме още една смущаваща информация от Центъра за космически и ракетни системи. Още е рано за каквито и да е сериозни заключения, но един от физиците, който работил с доктор Джейда Шоу, анализира нейните данни за гравитационните аномалии на кометата, същите онези вариации, които според доктор Шоу доказват наличието на тъмна енергия.

— И?

— Та този физик от ЦКРС е продължил да следи аномалиите с приближаването на кометата към Земята. И е убеден, че те се *увеличават*.

— Какво означава това?

Кроу отново стрелна с поглед Кат.

— Още чакаме отговор на този въпрос. Може да е нещо сериозно... а може да се окаже и маловажно. Ще научим чак след като бъдат събрани и анализирани още данни.

— Колко време ще отнеме това?

— Поне половин ден. Сигурно повече.

— Значи дотогава трябва да открием онзи спътник.

— В него може би са отговорите на всички въпроси.

— Пейнтър напрегнато впери очи в него. — Кога можете да заминете?

— Веднага. Ако Кат организира логистиката...

Тя се размърда на стола си.

— Мога да прехвърля групата на командир Пиърс в Монголия до изгрев-слънце.

— А групата на Монк? — попита Грей.

— Току-що получих информация от Казахстан — отвърна Брайънт. — Силна буря ще ги забави за кратко. Но ако няма други проблеми, още предобед би трябвало да пристигнат в Улан Батор.

— Тогава да действаме — реши Пейнтър. — Имаме нужда от колкото може повече хора на земята. Сейчан ще дойде ли с теб?

На път за този разговор Пиърс беше срещнал Гуанин в коридора. Тя се връщаше в Хонконг, за да помогне на онези от нейната триада,

които още бяха в плен. По сълзите в очите ѝ Грей можеше да се досети за отговора на въпроса на директора.

— Мисля, че ще дойде.

— Добре.

Кроу бързо затвори: очевидно бе зает на много фронтове.

Пиърс остана вторачен в черния екран, но пред очите му бе опустошението на Антарктида. Мисията не търпеше забавяне.

„Дано Монк не закъснее“.

17.

19 ноември, 00:17 ч. местно време

Аралско море, Казахстан

Рейчъл и другите припряно се спуснаха в претъпканата светая светих на отец Тараско. Воят на вятъра долиташе до тях дълбоко в лабиринта от проходи и помещения — бурята стоварваше гнева си върху изоставения кораб. Вилицата свиреше из ръждивия корпус, разтърсваше свободно висящи железни платна, разклащаше изпочупени парапети.

Пилотът беше приземил хеликоптера от подветрената страна на тази планина от корозирала стомана и правеше всичко възможно да защити двигателя и движещите се части от навяващите пясък и сол.

На най-долните равнища на лабиринта се бяха събрали още от хората на Йосип, които сякаш не обръщаха внимание на грохота и опасността — явно бяха свикнали да се оттеглят тук, когато природата горе се развилнее. Излежаваха се, играеха карти или запълваха времето си с дребни домакински задачи.

Спокойствието им изобщо не действаше на Рейчъл.

— Да сложим ковчежето на масата — каза Монк на Дънкан.

Докато двамата пренасяха патинираното сребърно сандъче, Джейда изтърси пясъка от косата си и изтупа праха и солта от дрехите си.

Бурята не беше разрошила само нея.

Санджар остави ослепения с качулка сокол на един прът и Херу гневно размаха крилете си няколко пъти, но острите му нокти бяха забити в дървото — знаеше, че не бива да лети на сляпо. Неговият стопанин успокоително му шепнеше и го чешеше зад тила.

Рейчъл застана до него, възхитена от умението му.

Вуйчо й имаше други грижи. Даде знак на Йосип да дойде при масата и каза:

— Трябва да проучим това нещо колкото може по-подробно и да открием всички възможни указания.

Старият му приятел кимна, но пак с онова разсеяно изражение, сякаш мислите му витаят другаде. Докато Кокалис и Рен пренасяха ковчето при първите реликви, той се взираше в една висока етажерка, обърнат с гръб към масата.

Арслан се приближи до свещеника, като че ли искаше да го попита нещо, но вместо това опря дулото на черен пистолет отстрани на корема му и изкрещя:

— Всички да се махнат от масата! Горе ръцете! Високо!

Изненадани, в първия момент те не реагираха — а после през отворената врата на помещението нахлуха мъже с автомати или ятагани. Явно бяха от черноработниците, наети от Йосип за археологическите му разкопки.

В коридора прозвучаха изстрели.

Съдбата на останалите работници изглеждаше очевидна. Рейчъл си спомни гранатата в университета, живите бомби в Актау. Враговете явно бяха по-близо, отколкото си мислеха те.

Отец Тараско объркано погледна младежа.

— Какво става, Арслан?

В отговор онзи го зашлеви през устата и му сцепи устната. После грубо го сграбчи за ръката, завъртя го и притисна пистолета към гърба му.

— Какво правиш, братовчеде? — викна невярващо Санджар.

— Изпълнявам заповедите на господаря на Синия вълк — отвърна Арслан. — И ти ще ми се подчиняваш. Заклел си се във вярност, също като мен.

Йосип наскърбено се обърна към Санджар.

Арслан кимна към вратата и заповяда:

— Върви, братовчеде. Иначе ще бъдеш погребан тук заедно с тях.

Санджар отстъпи назад.

— Съгласих се да наблюдавам, да съобщавам какво прави отец Йосип... но не и това. Никога! Той е добър човек. Другите също не са ни направили нищо лошо.

— Тогава ще умреш с тях — презрително заяви Арслан. — Винаги си бил слабоволен, Санджар, главата ти витае в облаците заедно с тази твоя птица. Разглезили са те богатите ти родители, които

гледаха отвисоко своите по-бедни роднини. Никога не си бил истински воин на хана.

И извика нещо на своите хора на монголски. Четирима от тях незабавно се втурнаха към масата, грабнаха реликвите и се оттеглиха към изхода.

Спечелените с много усилия съкровища изчезнаха.

Арслан ги последва, като буташе Йосип пред себе си и го използваше като жив щит. Хората му започнаха да затварят тежката стоманена врата. Ако се съдеше по нитовете и ръждата, тя трябваше да е наследство от кораба.

От прага Арслан отправи последна заплаха към братовчед си. Всъщност тя се отнасяше за всички:

— Докато ви нямаше, моите воители заредиха експлозиви из този лисичарник. Скалата ще се разпадне на прах, всичко ще се срути. И накрая тежкият кораб ще се срути отгоре ти, ще стане твой надгробен камък. Никой не ще научи какво се е случило тук.

Неколцина от хората му грубо се изсмяха.

Държаха автоматите си насочени към групата, особено към Монк и Дънкан — явно разбираха коя е най-голямата опасност за плановете им.

— Убийте ги — заповяда им Арслан. — И после ни настигнете горе.

Санджар погледна Рейчъл, вдигна очи към тавана и след това погледна сокола.

Трябваше й само миг, за да го разбере.

Никой не й обръщаше внимание. Тя се пресегна и смъкна качулката от главата на Херу.

Санджар извика някаква команда на родния си език и посочи Арслан. Птицата устремно изхвърча от пръта и се понесе към скалния таван.

Дулата на автоматите последваха сокола. Гърмежите почти оглушиха Рейчъл.

Невредим, Херу се спусна като перната стрела, изстреляна от лъка на Санджар. Ноктите му се забиха в главата на Арслан и разкъсаха бузата и скалпа му. Мощните криле зашибаха лицето му и го принудиха да падне на колене и да закреши от болка.

В този момент в средата на помещението също се разнесоха изстрели.

00:38 ч.

Дънкан реагира още щом най-близкият до него автомат се насочи към тавана — хвърли се върху мъжа с оръжието и го повали. Главата на монголеца се блъсна в ръба на масата толкова силно, че черепът му изхрущя, и мъжът безжизнено се отпусна под тялото му.

Рен грабна автомата му, претърколи се настрани и легнал по гръб, очисти друг от убийците с откос в гърдите. В следващия миг в камъка между краката му се забиха куршуми и го принудиха да запълзи заднишком и да се скрие под масата. Оттам улучи стрелеца в капачката на лявото коляно и докато онзи се строполяваше на пода, Дънкан го прониза между очите.

Пред погледа му се появи нов противник, който приклепна и откри огън под масата. След секунда недалечната етажерка се сгромоляса върху него. Монк се покатери отгоре ѝ, удари зашеметения мъж в гърлото с изкуствената си ръка и премаза ларинкса му. Мъжът се претърколи настрани, като се давеше в кръв.

Един от хората на Арслан на изхода най-после успя да прогони сокола от лицето на своя командир.

Отец Тараско използва хаоса, за да се освободи, и се затича навътре в помещението.

Отекнаха два изстрела, от гърдите на свещеника бликна кръв и той се блъсна в Монк, който го подхвана под мишниците.

Зад тях пистолетът на Арслан още димеше, докато хората му измъкваха окървавеното му тяло навън. Дънкан стреля след тях, ала стоманената врата шумно се затръшна.

Рен скочи на крака, засили се и удари вратата с рамо. Тя отказа да поддаде, най-вероятно подпряна отвън. Бяха в капан.

Джейда се изправи иззад друга етажерка — там я беше натикал Монк в самото начало на престрелката.

Санджар стоеше на колене до зашеметения Херу, който пляскаше с криле на каменния под.

Рейчъл изтича с вуйчо си при тежко дишания Йосип.

Под тялото на свещеника се събираше локва кръв и тя разбра, че не му остава много — което навярно се отнасяше за всички.

00:40 ч.

„Не, не, не...“

Вигор беше коленичил до своя приятел, завърнал се от мъртвите само за да умре отново, човек, жестоко наказан от съдбата, надарен едновременно с гениалност и лудост. Не заслужаваше такъв край.

Хвана ръката на Йосип и започна да чете молитва.

Отец Тараско го зяпаше смаяно. От устните му се стичаше кръв, не можеше да говори — гърдите му бяха разкъсани от куршумите на предателя.

— Не се движи, скъпи приятелю.

Кокалис държеше мършавия старец в скута си.

Монсиньор Верона стисна ръката на приятеля си и насочи цялата си любов към него. Не можеше да направи нищо повече. Беше видял истината в очите на Монк.

Лишен от глас, Йосип събра сили и притегли дланта му към окървавените си гърди. Вигор усети туптенето на сърцето му и каза:

— И ти ще ми липсваш.

Виждаше в очите на стария си колега съпротивата, съжалението. Отец Тараско знаеше каква опасност е надвиснала над света и че не може да помогне с нищо.

— Ти си носил това бреме достатъчно дълго, приятелю. Оттук нататък ще го поема аз.

Йосип продължаваше да се взира в него, докато Вигор внимателно очертаваше кръст на челото му.

— Почивай в мир — прошепна монсиньор Верона. И свещеникът издъхна.

00:42 ч.

Дънкан помогна на Монк да вдигнат тялото на отец Йосип върху масата.

— Съжалявам — каза Рен. — Ще ми се да имахме време да му направим прилично погребение.

Вигор преглътна сълзите си и кимна, загледан в опустошената библиотека.

— Това е подходящо място за него.

— Но не бива да се превърне и в наш гроб — напомни им Кокалис.

Дънкан се обърна към Санджар.

— Има ли друг изход?

Младежът беше завил сокола си с одеяло.

— Не, съжالياвам. Другите тунели просто водят към още помещения. Единственият изход е през тази врата.

Рен разбираше, че в най-добрия случай имат още няколко минути, за да се измъкнат. Щом напуснеха кораба, Арслан и неговите хора щяха да взривят подземиято. Имаше само една надежда — убийците да събират всичко ценно по пътя си и да се забавят, ала не можеха да разчитат на това.

Джейда стоеше с широко отворени очи, обгърнала тялото си с ръце.

— Искаха да ни убият — разтреперана, почти изпаднала в шок, каза младата жена.

— И все още може да успеят — прибави Дънкан. Нямаше смисъл да се заблуждават за положението си.

Тя му се намръщи.

— Нямах предвид това. Помисли. Ако не бяхме оказали съпротива, сега щяхме да сме мъртви. Експлозивите са предназначени да погребат *труповете* ни в този необозначен гроб.

Рен продължаваше да не я разбира.

— Вече не трябваше да сме живи — разгорещи се астрофизичката и махна с ръка наоколо. — Онзи кретен каза, че били заредили бомби из цялото подземие. Тогава защо не и тук? Това е най-долното ниво. Той е смятал, че вече ще сме мъртви.

„Естествено...“

Монк изруга и се зае да оглежда стените.

Като проклинаше глупостта си, Дънкан провери от отсрещната страна. Отне му по-малко от трийсет секунди да открие един от зарядите, поставен в основата на дебел дървен стълб, който носеше тавана на огромното помещение.

— Намерих един! — извика той.

— Тук има още един! — отговори му Кокалис.

— Махни трансивъра! — инструктира го Дънкан. — И внимавай!

Рейчъл се приближи до него.

— Мислиш ли, че ще успеете да обезвредите всички навреме?

— Нямам и намерение — отвърна той. — Най-вероятно са заредили взривове из цялото подземие.

Младият мъж предпазливо отлепи парчето пластичен експлозив, като внимаваше с капсул-детонатора и трансивъра. После изтича с него при стоманената врата.

Там го чакаше Монк с друг трансивър в ръка.

Рен залепи експлозива за яките панти и отвори капачето на трансивъра, устройство, представляващо комбинация от предавател и приемник. Промени настройките на приемника с нокът, тъй че да са различни от тези на другите заряди в подземиято.

„Иначе ще взривя целия лабиринт“.

След това взе трансивъра от Монк.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита партньорът му.

— Не съм следвал електроинженерство, за да стана продавач в магазин за електроуреди. — Дънкан бързо настрои предавателя на новата честота и даде знак на всички. — Прикрийте се и си запушете ушите!

Оттегли се заедно с тях и се скри зад една здрава етажерка. После плъзна палеца си към червеното бутонче на трансивъра. На тази честота трябваше да реагира само поставеният от него експлозив... но когато се отнасяше за взривни вещества и радиоустройства, и с добрите инженери понякога се случват лоши неща.

Дънкан натисна бутона.

Последва разтърсваща експлозия и Рен си помисли, че се е провалил, че е вдигнал във въздуха всичко. Наоколо се кълбяха дим и прах. Той се изправи, размаха ръка и се закашля.

Вратата в отсрещния край на помещението я нямаше, заедно с голяма част от стената.

— Гадовете сигурно са го чули! — прозвуча като под вода гласът на приближилия се Монк.

Дънкан кимна.

С други думи — „Да бягаме!“

00:46 ч.

Джейда тичаше нагоре по стълбището след Дънкан, който водеше групата с единственото им фенерче. Зад тях Монк и Рейчъл помагаха на Вигор по стръмните стъпала — по-точно направо го носеха. Последен беше Санджар.

Младата астрофизичка очакваше светът всеки момент да се сгромоляса и да я погребее под тонове камък, пясък и сол.

Изходът, който водеше към ръждивия трюм на кораба, ѝ се струваше невъобразимо далече. Лабиринтът придоби невероятни размери, уголемяваше се пропорционално на ужаса, който изпитваше. Вятърът виеше и свиреше из корозирания корабен корпус и я подканваше да тича по-бързо.

— Още малко! — задъхано съобщи Дънкан, като взимаше по две стъпала наведнъж, стиснал автомата си в ръка.

Тя вдигна лице, но едрото му тяло препречваше погледа ѝ.

След пет метра видя, че Рен е прав. Скалните стъпала се смениха със стоманени. Те продължиха нагоре и...

... стълбището под тях яростно се разтърси, разнесе се грохот, сякаш се разцепваше самата земя...

Всички се строполиха на колене върху покритото със сол стълбище. Отдолу изригнаха облаци пясък, прах и дим — задавящи, ослепяващи.

Джейда запълзя на четири крака по оставащите няколко стъпала, като се ориентираше по светлината на фенерчето. Нечия ръка хвана нейната и я изтегли нагоре с лекота, сякаш е безтегловна. Тя със залитане се дръпна настрани, докато Рен помагаше на другите да се измъкнат в трюма.

— Към изхода! — извика той и посочи дупката, пробита в левия борд на корпуса.

Астрофизичката се обърна натам, но светът внезапно се наклони и тя се подхлъзна. Кърмата рязко пропадна зад нея, носът се издигна. Тя си представи как задната половина на тежкия кораб потъва и се смачква в дупката, образувана от взривения подземен лабиринт.

Пясъкът, който вятърът в продължение на половин век беше навявал в корпуса, изведнъж се раздвижи и потече към кърмата.

Повлечена от тази пясъчна вълна, Джейда вече не можеше да се задържи на мястото си. Падна на колене и се запързала по стръмния склон. Другите бяха в същото положение, понесени от превърналите се във водопад пясъци, които ставаха все по-дълбоки, изсипваха се все по-бързо и затрупваха краиниците им, тласкаха ги назад към потъващата кърма.

Джейда се съпротивляваше, размахваше ръце, чувстваше се като давец се плувец.

И може би наистина я очакваше такава участ.

Вилнеещата долу пясъчна буря чакаше да я погълне, а другата половина от пясъка в кораба се свличаше подире ѝ, готова да я залее.

В този момент покрай нея профуча Дънкан, наполовина пързалайки се, наполовина сърфирайки по гребена на пясъчната вълна, без да се съпротивлява като другите.

След миг изчезна в прашния облак.

„Нима просто се е предал?!“

00:50 ч.

Носен от пясъка, Дънкан се насочваше към единствената им надежда за спасение.

Беше си спомнил пристигането им предишния ден, когато ландровърът се появи от импровизиран гараж в корабната кърма и се отправи към тях.

Когато преди секунди светът започна да се преобръща, Рен забеляза джипа, паркиран на същото място, и се устреми към него. Блъсна се силно в бронята, хвърли се върху предния капак, после пропълзя странично през левия прозорец и се вмъкна зад волана.

Ключът беше на мястото си.

„Слава богу...“

Дънкан запали двигателя, настъпи газта и усети, че оребрените гуми бясно се завъртат, изхвърляйки струи пясък назад. Ландровърът потегли нагоре, като почти плуваше в прииждащия пясък.

Монк вече беше забелязал какво прави и бързо се пързалаеше по склона, без да се съпротивлява на пясъчното течение. Стигна до

джипа, изтегли се върху решетъчната броня, претърколи се по корем върху капака, даде знак на партньора си с палец нагоре и викна:

— Дънкан, напред!

Дънкан бавно подкара по наклонената палуба, а Кокалис помагаше на другите да се измъкнат от пясъчния водопад. Вигор се изпързала върху капака и опря гръб в предното стъкло. Рейчъл го последва. С помощта на Джейда Монк изтегли Санджар, който не изпускаше от ръцете си увития в одеяло сокол.

След като всички се събраха, Рен даде повече газ и потегли на ниска предавка по все по-стръмния склон; представяше си как кърмата потъва в срутвация се подземен комплекс.

Въпреки специално предназначенията за пясък гуми и двойната предавка ландроувърът се хлъзгаше странично под напора на пясъчното течение. Дънкан затаяваше дъх при всяко поднасяне — знаеше, че ако се свлекат в задния край на кораба, сигурно никога няма да се измъкнат. Натрупваните цели пет десетилетия пясък, тиня и сол бързо щяха да ги погребат живи.

Ръждивият корпус скърцаше пронизително, трюмът се огласяше от еката на смачкващата се стомана. Плочите на корпуса с пукот изскачаха от гнездата си и се плъзгаха към кърмата. Корабът се разпадаше пред очите им.

Рен бавно завиваше наляво и накрая стигна до пробитата в корпуса дупка. Поради накланящия се кораб тя вече беше на доста голямо разстояние над земята, но трябваше да поемат този риск.

Той с усилие успя да задържи предницата обърната към изхода, докато Монк изтикваше всички в бушуващата навън буря.

— Сега ти! — надвика воя на вихъра Кокалис.

Дънкан му махна с ръка.

— Давай! Аз ще те последвам!

Лъжеше, разбира се. Ако отпуснеше газта, джипът веднага щеше да се плъзне назад.

Монк се вгледа през предното стъкло, видя категоричната му решимост, намръщено се обърна и се хвърли към отвора. Но вместо да изскочи навън, се хвана с изкуствената си ръка за долния му ръб, протегна другата назад и изрева:

— Дай малко по-насам и се хвани за мен!

Дънкан знаеше, че такава маневра най-вероятно ще доведе до гибелта и на двамата.

— Не ме карай да скачам за теб! — изкрещя Монк.

И сигурно щеше да го направи.

Уверен в това, Рен настъпи газта и спечели около два метра, буксувайки в плъзгащия се пясък. Стиснал волана с една ръка, той протегна другата през прозореца.

Монк успя да достигне пръстите му, после здраво стисна дланта му. Дънкан се помоли наум, пусна кормилото, вдигна крак от педала и се изтласка през прозореца. Както предполагаше, ландроувърът незабавно полетя назад и той увисна на ръката на партньора си.

Въздъхна облекчено.

Но още беше рано да се радва.

Докато той висеше във въздуха, корабът се разпадна на две.

01:04 ч.

Само от няколко метра, приведена ниско заради бурята, Джейда видя как ръждивият корпус се разцепва по средата с писък на разкъсана стомана. Целият нос се стовари върху пясъка, вдигайки още облаци прах.

Всички заотстъпваха заднишком, обсипани от останки, жестоко брулени от виелицата. Навсякъде се вихреше пясък и почти напълно ги ослепяваше.

„Дънкан... Монк...“

Силният вятър бързо разнесе праха и тя затърси с поглед сред развалините на кораба.

С периферното си зрение зърна движение край корпуса и насочи вниманието си към две фигури, които изпълзяха от трюма и скочиха навън. За щастие корабът се беше разцепил *над* изхода и това ги бе спасило.

Монк помогна на Дънкан да мине между острите късове стомана, осейващи всичко наоколо — младият мъж куцаше.

Джейда затича към тях, като заслоняваше лице от вятъра. Сърцето ѝ се сви, като видя подгизналия от кръв крачол на Рен.

Другите се събраха при тях.

— Какво стана? — попита астрофизичката.

— Опитвах се да потъгна заедно с кораба — пошегува се Дънкан.
— Обаче Монк ме разубеди.

— Да тръгваме — подкани ги Кокалис. После забеляза, че един липсва. — Къде е Санджар?

Джейда се заоглежда. Не беше забелязала изчезването му.

— Отиде да потърси пилота — отговори Вигор.

Младата жена с угризение се обърна към хеликоптера. Изобщо не се бе замислила за съдбата на техния пилот. Сигурно подсъзнателно го смяташе за мъртъв, убит от работниците на Йосип.

Монк и Дънкан тръгнаха към вертолета. По пътя откриха три трупа, проснати в локви кръв.

И тримата бяха застреляни.

Рен ги заобиколи с накуцване.

— Нашият безстрашен летец явно е оказал сериозна съпротива.

— И ни е спасил живота — прибави Кокалис. — Най-вероятно тъкмо това е забавило взривяването на кораба и ни позволи да се измъкнем.

Джейда изпита два пъти по-силно угризение. Дори не знаеше името на пилота.

Стигнаха до хеликоптера и видяха, че бордовете му са надупчени от куршуми, а покривът е разбит на парчета. Съдраните платници плющяха на вятъра.

Нямаше и следа от Санджар.

И тогава от мрака на бурята се появиха два тъмни силуета, които се крепяха един друг, приведени под напора на вятъра и брулени от навяващата сол.

Санджар и пилотът.

Монк остави Дънкан с Джейда и отиде да им помогне.

— Тръгнах по кървавата му диря — обясни Санджар, когато двамата дойдоха при тях. — Водеше от хеликоптера и изчезваше в пустинята...

— Раниха ме в горната част на бедрото — поясни пилотът. — Приклешиха ме под хеликоптера и вече се бях отписал, когато от кораба отекна силен взрив. Използвах разсейването им и изкуцуках в мрака с надеждата, че няма да тръгнат да ме търсят.

Джейда си спомни взривената врата в подземие.

„Значи в крайна сметка май сме се спасили взаимно“.

— Вертолетът ще може ли да лети? — попита Монк.

Пилотът се намръщи.

— Не и в това време. Но с малко силикон и лепило сигурно ще успея да го вдигна във въздуха.

— Браво на тебе — отбеляза Кокалис.

Всички се скриха от бурята в хеликоптерната кабина. Но черната виелица беше най-малкият им проблем.

Монк се обърна към Санджар, който тъкмо вдигаше от една седалка сокола си, все още увит в одеяло — беше оставил птицата на завет, преди да се отправи по следите на пилота.

— Знаеш ли къде ще занесе реликвите Арслан?

— Не съм сигурен, но най-вероятно в Улан Батор.

— А там? — присъедини се към разговора монсиньор Верона. — На кого ще ги даде?

— Виж, *това* вече знам със сигурност. Ще ги отнесе на предводителя на моя клан, човек, който носи титлата Борджигин — „господар на Синия вълк“.

— Титлата на Чингис хан — промълви Вигор.

Санджар кимна.

— Как е истинското му име? — попита Кокалис.

— Нямам представа. Винаги идва при нас с вълча маска. Само Арслан е посветен в истинската му самоличност.

— Това не ни върши никаква работа — изсумтя Дънкан, докато превързваше дълбоката порезна рана на крака си.

— Без последната реликва сме обречени — въздъхна монсиньор Верона.

Джейда погледна през прозореца. Бурята отминаваше и в нощното небе постепенно просияваше кометата. Като учен, тя вярваше само на факти и числа, на категорични доказателства и безспорни изчисления. Беше се отнасяла презрително към суеверията, които ги бяха довели на тази екскурзия до Аралско море.

Ала докато се взираше в небето, я обзе отчаяние. Сега разбираше истината с цялото си същество.

Монсиньорът имаше право.

„Обречени сме“.

ТРЕТА ЧАСТ
КРИЕНИЦА И ГОНЕНИЦА

18.

19 ноември, 11:09 ч. местно време

Улан Батор, Монголия

— И всички сте убедени, че този кръст е важен, така ли? — попита Грей.

Бяха наели апартамент в хотел „Улан Батор“ в центъра на столицата. Фасадата на сградата имаше съветски вид, наследство от някогашното потисничество, но модерната обстановка вътре се отличаваше с елегантност — лицето на *нова* Монголия, отправила поглед към независимото си бъдеще.

В апартамента дори имаше заседателна зала с дълга маса. Всички бяха насядали около нея, от едната страна групата на Монк, от другата — на Пиърс.

Само преди час на вратата на Грей се беше появило усмихнатото лице на Кокалис, който го сграбчи в мечешка прегръдка и едва не отвори отново поздравялата рана на рамото му. Неговият нов партньор Дънкан Рен трябваше да се приведе, за да не си удари главата в касата. Придружаваше ги млад монголец, облечен в къс кожух от овча кожа. В ръката си носеше кафез, в който помръдваше нещо.

С най-силни чувства обаче го изпълни появата на последните двама — смесица от радост, топли спомени и нежност.

Грей прегърна Вигор със същия ентузиазъм, с какъвто преди малко Монк беше грабнал в обятията си самия него. Излъчването на монсиньора не се бе променило: корав и решителен, и все пак мил и смирен. Пиърс обаче забеляза и настъпилите с възрастта му физически промени, измършавялото му немощно тяло, изтощеното лице.

И после — Рейчъл.

Поздрави я също толкова топло, колкото и другите. Спомени замъглиха очите му, докато я държеше в прегръдките си. Тя остана притисната към него малко по-дълго, отколкото предполагаша обикновените приятелски чувства. За известно време в миналото двамата бяха близки и започваха да говорят за нещо по-сериозно, докато блясъкът на романтиката не помръкна в практическата реалност

на далечните разстояния и не се превърна просто в по-искрено приятелство. Не че от време на време между тях не прехвърчаха чисто физически искри, когато пътищата им случайно се пресичаха.

Но обстоятелствата се бяха променили...

Грей насочи вниманието си към жената, която седеше срещу Рейчъл.

Сейчан също знаеше за тяхната връзка и двете с Рейчъл бяха имали сложни отношения, но се бяха помирили и сега се уважаваха, макар да се държаха предпазливо една с друга.

След като групата на Монк се настани, Грей ги събра в заседателната зала. Трябваше да решат как да продължат нататък. Всички свалиха метафоричните си карти на масата.

Получил разрешение от Пейнтър, Монк беше разказал за излезлия от строя спътник на Вигор и Рейчъл, дори на монголеца Санджар. Младежът им предложи услугите си като водач в строго охраняваната зона Хан Хентий, планинския резерват на северозапад от града.

Информацията за опустошението, заснето от падащия сателит, и неотдавнашните събития на Антарктида помрачиха радостта от срещата им. Сега всички разбираха какво е заложено.

Пиърс обаче продължаваше да се съмнява в една подробност. Монк и неговите хора го бяха осведомили за случилото се в Казахстан. Изглежда, всички бяха убедени, че този кръст, някога носен от св. Тома, има отношение към потенциалния катаклизъм.

Дори д-р Джейда Шоу смяташе, че е жизненоважно да го открият.

В момента тя обясняваше мотивите си.

— В резултат на своите наблюдения и изчисления установих, че кометата ИКОН излъчва необикновена енергия, която предизвиква гравитационни аномалии.

— Които според вас се дължат на *тъмна енергия* — прибави Грей.

— Мога да кажа само, че тези аномалии точно отговарят на теоретичните ми изчисления.

— А кръстът?

— Според Дънкан древните реликви също излъчват някаква енергия. Ние смятаме, че е така, защото Чингис хан е бил облъчен от

тази енергия, понеже дълги години е носил кръста.

Младата астрофизичка започна да отмята аргументите на пръсти. В тъмните ѝ очи блестеше увереност.

— *Първо*, историята на кръста е свързана с паднал метеорит. *Второ*, той е свързан физически с пророчество за катаклизъм, който трябва да настъпи след около два и половина дни — точно когато показва и сателитната снимка. *Трето*, той излъчва странна енергия, която е облъчила реликвите. Убедена съм, че си струва да се проучи. Или поне някой да се заеме с това.

— Но не самата *ти* — предизвика я Грей.

Тя въздъхна.

— От мен ще има повече полза, ако се включа в издирването на падналия спътник. Аз се занимавам с астрофизика. Познавам сателита до най-малката подробност. От друга страна, историческите ми познания едва стигат до предишните президентски избори.

Вече бяха решили, че Джейда, Дънкан и Монк ще заминат направо за мястото, където предполагаха, че се е разбил спътникът. Санджар щеше да им бъде водач и преводач. Пиърс искаше да тръгне с тях, но Кокалис и групата му бяха единодушни в убеждението си, че някой трябва да открие кръста, който според някакъв отдавна умрял светец щял да играе жизненоважна роля в избавлението от предстоящия огнен апокалипсис.

Вигор категорично настояваше да продължат в тази посока. Следователно щеше да му трябва логистична подкрепа и защита. Всички се взираха в Грей в очакване на окончателното му решение.

Пиърс още се дърпаше, при това основателно.

— Но вие сте *изгубили* последната реликва, която е съдържала единственото указание за местонахождението на кръста.

— Значи пак ще я намерим — заяви монсиньорът.

— Как? Не знаете къде са я занесли, нито кой е този тайнствен предводител на клан. Времето изтича и ми се струва, че е по-разумно да насочим всичките си ресурси към издирването на спътника. В момента неговите останки са най-големият ни шанс да научим повече за надвисналата опасност. И тъкмо тази информация, а не кръстът, може да е най-силното ни *оръжие* да я предотвратим.

Дори Джейда се отпусна назад, очевидно приела логиката му. Но пък тя беше учен, свикнал да се подчинява на фактите.

От друга страна, Вигор бе човек на вярата и душата. Той просто скръсти ръце, явно неубеден.

— От мен няма да има никаква полза в това издирване, командир Пиърс. А и обещах на отец Йосип, че няма да се откажа. Затова ще продължа да полагам всички усилия, за да намеря кръста. Даже без чужда помощ.

Грей насочи вниманието си към Рейчъл. Виждаше, че тя се безпокои за вуйчо си. И двамата знаеха колко е упорит понякога монсиньорът и Рейчъл не искаше Вигор да се заеме с търсенето сам. Всичките им синини, ожулвания и рани доказваха опасността, която криеше това начинание.

Рейчъл разчиташе на него да разубеди вуйчо й.

За тази цел Грей се обърна към Санджар. Монголецът можеше по-добре да разкрие безплодността на такива намерения.

— Санджар, ти вече спомена, че нямаш представа кой е този Борджигин, господарят на Синия вълк, но знаеш, че е находчив и безмилостен.

— Вярно е — сериозно отвърна младежът. — Най-верните му последователи като братовчед ми Арслан са готови да изпълнят всяка негова заповед. За тях Чингис хан е бог, а предводителят на клана Борджигин е техният папа, който ги води към славата на миналото и им обещава още по-светло бъдеще.

Пиърс долови в гласа му нотки на същата националистическа страст, за която говореше монголецът, но Санджар не беше налупал цялата въдица на онзи побъркан.

— Борджигин твърди, че е пряк потомък на великия хан. Спомням си, веднъж даже носеше...

Той изведнъж млъкна и се вцепени. После се плесна по челото.

— Какъв съм глупак!

— Какво се сети, Санджар? — попита го монсиньор Верона.

— Току-що си спомних!

Младежът кимна на Грей, сякаш искаше да му благодари. Но за какво?

— Като доказателство за твърденията си веднъж Борджигин дойде със златен предпазител за ръка, съкровище, което по неговите думи някога принадлежало на самия Чингис хан — заразказва Санджар. — Не му повярвах, помислих си, че само се хвали, затова не

му обърнах внимание. — Той погледна Вигор. — Но вчера в Казахстан чух признанието на отец Йосип. Знаех, че е продал някаква скъпоценност, за да финансира проучванията си, обаче досега нямах представа каква е била тя.

Гласът на духовника прозвуча по-рязко.

— Говориш за златния предпазител, открит в гроба на Атила — накита с името на Чингис хан. Възможно ли е да е същият? — Той се пресегна и хвана Санджар за ръката. — На предпазителя, който е носил Борджигин, имаше ли изображения на феникс и демони?

На лицето на младия монголец се изписа неуверено изражение.

— Видях го отдалече, а и само веднъж. Затова чак сега направих връзката.

Той освободи ръката си от пръстите на Вигор.

— А може и да греша. Търговците на антики в Улан Батор продават купища предмети, за които твърдят, че били свързани с Чингис хан. И предпазителите не са нищо необичайно. Соколарството още е на почит у нас. Мнозина носят такива предпазител като символ на славното ни минало. От съвсем прости като моя... — Санджар оголи китката си, за да покаже дебелия гривна от ожулена кожа, — до разкошни накити.

— Но какво значение има това? — не се предаваше Грей. — Даже Йосип наистина да е продал предпазителя на господаря на Синия вълк, с какво ще ни помогне това да разкрием самоличността му?

Монголецът прокара пръсти през косата си.

— Въпреки че до снощи не знаех какво е продал отец Йосип, знам на кого го е продал.

Рейчъл възбудено се размърда на стола си.

— Аз зададох точно този въпрос на отец Тараско!

— А пък аз не ти обърнах внимание — ахна Вигор.

— Ти просто се опитваше да пощадиш чувствата му, вуйчо. Нямахме откъде да знаем, че е толкова важно.

Грей напрегнато впери очи в Санджар.

— Кой е купил съкровището от свещеника, този златен предпазител?

— Работниците разправяха всевъзможни слухове, тъй че може и това да не е вярно. Обаче всички бяха убедени, че го е продал на видна личност от монголското правителство.

— На кого?

— На нашия министър на правосъдието. Казва се Батухан.

Пиърс се замисли над новата информация. Във всички тези твърдения нямаше нищо сигурно. Можеше да не става дума за същия златен предпазител. Батухан можеше да не е купувачът. И дори да беше вярно, министърът можеше на свой ред да е продал съкровището.

Всички погледи бяха насочени към него.

— Струва си да се провери — накрая призна той. — Или поне да отидем на гости на този министър. Но ако наистина е Борджигин, той най-вероятно ще ви познава по лице. — Грей кимна към седящите от отсрещната страна на масата. — Обаче няма да познава мен. Нито Сейчан.

Вигор скочи на крака от вълнение.

— Ако успеем да си върнем последната реликва...

Пиърс вдигна ръка.

— Точно това е въпросът: *ако!* А аз няма да забавя търсенето на спътника само заради едно несигурно предположение. — Посочи Кокалис. — Монк, вие с Дънкан и Джейда заминавате за планината със Санджар. Имаш последните координати от Пейнтър, нали?

Специалистите от Центъра за космически и ракетни системи бяха изчислили вероятната траектория на излезлия от строя сателит и бяха ограничили максимално района на търсене.

— Въпреки това територията е доста голяма — отвърна Монк.

— Затова ще започнем незабавно. В същото време ние със Сейчан ще се заемем с министъра и ще оставим Ковалски да охранява Вигор и Рейчъл в хотела. Ако от това не излезе нищо, при първа възможност ще се присъединим към вас.

Кокалис кимна и се изправи.

Ковалски се протегна.

— Да бе, наистина е разумно да се разделим на групи — измърмори той. — Досега това винаги ни е помагало.

12:02 ч.

Сейчан нервно се разхождаше из стаята си. Беше дошла да подремне за малко след заминаването на Монк и неговата група за планината.

В съседната стая Грей и Кат събираха информация за монголския министър на правосъдието, включително къде работи и живее, плановете на двете сгради, финансовите му средства, известните му сътрудници и делови партньори, изобщо всичко, което можеше да се окаже полезно преди да се доближат до противника.

„Ако той наистина е противникът...“

Сейчан много отдавна беше научила, че никой не е такъв, какъвто изглежда. Сблъскала се от малка с реалностите на суровия свят, тя знаеше, че всеки си има цена и че лицата са също такава фасада, каквато е и вълчатата маска на предводителя на клана. Човек трябваше да вярва единствено на себе си.

Не можеше да се разкрие напълно дори пред Грей.

Не се боеше, че той ще види истинското ѝ лице. А че просто няма такава. Дълги години беше играла най-различни роли и се страхуваше, че под маската ѝ вече няма нищо. Ако я свалеше, какво щеше да се покаже под нея?

„Може би от мен са останали само зараснали рани и инстинкт...“

От тези мисли я откъсна почукване на вратата.

— Да? — Сейчан дори се зарадва на разсейването.

Вратата се откряна и вътре надникна Рейчъл.

— Не знаех дали не си заспала.

— Какво искаш?

Каза го по-грубо, отколкото възнамеряваше — обаждаше се поредната зараснала рана. Не изпитваше враждебност към Рейчъл. Въпреки че никога нямаше да станат приятелки, тя уважаваше способностите ѝ и високата ѝ интелигентност. Но не можеше да забрави искрицата ревност, жегнала я днес, когато видя Рейчъл. Безмозъчен, животински инстинкт за защита на собствената територия.

— Извинявай — опита тя да поправи грешката си. — Заповядай, влез.

Рейчъл пристъпи вътре колебливо, сякаш влизаше в клетка на лъв.

— Искях само да ти благодаря, че се съгласи да помогнеш на вуйчо ми. Ако го беше направил сам...

Сейчан сви рамене.

— Решението взе Грей.

— И все пак...

— А и вуйчо ти ми харесва. — Тя се изненада колко са верни тези думи. На влизане в хотелската стая Вигор нежно я беше докоснал по ръката, макар отлично да познаваше тъмното ѝ минало. Този простицьк жест означаваше много за нея. — Откога е болен?

Рейчъл запримигва и преглътна мъчително.

Сейчан виждаше, че Рейчъл досега не е приемала напълно този факт. Напиращите в очите ѝ сълзи загатваха, че навярно го е съзнавала, но е отказвала да се замисли сериозно за него.

Сейчан ѝ посочи да седне и затвори вратата.

— Той не си признава нищо — сковано произнесе Рейчъл и седна на ръба на един от фотьойлите. — Явно си мисли, че ни предпазва, че ме защитава.

— Но така е още по-лошо.

Рейчъл кимна и избърса сълзата от окото си.

— Извинявай.

— Няма нищо.

— Състоянието му се влошава от известно време, но толкова постепенно, че човек лесно може да пренебрегне и оправдае всеки дребен проблем. И после изведнъж виждаш истината. Като по време на това пътуване. И вече не можеш да я отречеш.

Рейчъл скри лицето си с ръце. Когато след малко ги свали, беше успяла да се овладее.

— Не знам защо измъчвам и теб с тези неща.

Сейчан знаеше, но не каза нищо. Разбираше, че понякога е по-лесно да излееш мъката си пред чужд човек, да провериш чувствата си пред някой, който не означава нищо за теб.

— Благодаря... благодаря ти, че ще ми помогнеш да се грижа за него. — Рейчъл хвана ръката ѝ. — Сама едва ли бих се справила.

Сейчан неволно се скова и понечи да издърпа ръката си, но преодоля инстинктивното си желание и каза:

— Значи ще се справим заедно.

Рейчъл стисна пръстите ѝ.

— Благодаря.

Накрая Сейчан все пак измъкна ръката си от нейната. Този интимен жест я караше да се чувства неловко. Рейчъл не ѝ благодареше само за това, че ще ѝ помогне да се грижи за вуйчо ѝ, а и защото ѝ позволяваше да сподели опасенията си. Мълчанието поражда

страхове — всъщност тъкмо на него се дължи силното им въздействие. Като ги изразява гласно, човек се освобождава от напрежението, макар и за кратко.

— Трябва да се връщам при вуйчо. — Рейчъл се изправи. На излизане спря на прага. — Грей каза, че си открила майка си. Сигурно е чудесно да се намерите след толкова време.

Сейчан се вледени. Не знаеше какво да й отговори. Помисли си дали да последва нейния пример и да й разкрие истината, да се опита да сподели собствените си страхове и колебания с някого, с един почти чужд човек, пред когото може да провери какво е да излее чувствата си.

Но през целия си живот беше мълчала.

Трудно се променяше такъв навик — особено сега.

— Благодаря — реши да излъже Сейчан. — Наистина е чудесно.

Рейчъл се усмихна и си тръгна.

След като вратата се затвори, Сейчан се обърна към ярките прозорци, готова за онова, което я очаква, радостна, че може да загърби мислите за воюващите триади, за майка си и всички преживявания в Северна Корея.

И все пак стомахът ѝ мъчително се свиваше.

Защото разбираше, че мълчанието е грешка.

13:15 ч. местно време

Пхенянь, Северна Корея

— Какво прави тя в Монголия? — попита Хуан Пак.

Джуланг излезе след севернокорейския учен от административната сграда в лагера. Още се намираше тук — не като затворник, а заради собствената му безопасност.

Или поне така му бяха обяснили.

След като през нощта го освободиха от стаята за разпити, минаха часове, докато научат, че тяхната пленница е избягала от страната, спасена от американски сили. Не че щяха да го признаят официално, разбира се.

Това поставяше Делгадо в опасна ситуация. Корейците и особено Хуан Пак имаха нужда да си го изкарат на някого, да му прехвърлят вината. Джуланг беше подходяща изкупителна жертва.

Благодарение на богатия си опит обаче той никога не влизаше във вражеска територия без резервен план. Като предпазна мярка още преди години започна да поставя проследяващи устройства на стоките си, включително при такива сделки. Просто далновидният бизнес изискваше да следи къде отива неговата собственост.

Докато красивата изпълнителка на мокри поръчки беше упоена, Джуланг ѝ бе поставил миниатюрен джипиес. След засадата в Макао, когато блъсна моторикшата си в неговия кадилак, тя цялата бе в рани и Делгадо скри проследяващото устройство в една от тях. Накрая щяха да го открият или батерията му щеше да се изтощи, но поне за известно време то щеше да му помогне да наблюдава придвижването на „стоката“.

Така че сутринта Джуланг изигра скрития си коз и съобщи за джипиеса на д-р Пак. Подозираше, че това е единствената причина да се отнасят толкова добре с него след снощните събития. Дори му предоставиха легло в офицерските помещения, където успя да поспи два часа, макар и на пресекулки. Преди да си легне, се обади в Макао и нареди да включат устройството. Отне им повече време, отколкото му се искаше, да открият местонахождението на избягалата пленница, главно защото никой не очакваше да се окаже толкова далече.

— Нямам представа *защо* е в Монголия — призна Джуланг. Намираха се пред същата постройка, от която беше започнало всичко това, сградата за разпити.

Пак бе казал, че в сградата има нещо важно, нещо, което щяло да им помогне да заловят жената. Делгадо го последва по коридора и влязоха в същата стая, в която ги бяха заключили предишната нощ.

На стола седеше друг пленник. Главата му висеше безжизнено, под него се събираше локва кръв. По ръцете му имаше изгаряния от цигари. Лицето му беше толкова насинено и подуто, че Джуланг не го позна веднага.

А после се втурна към него.

— Томас!

Неговият помощник.

Чул името си, мъжът безсилно простена.

Делгадо се завъртя към Пак, който се приближи с широка усмивка. Лишен от възможността да се позабавлява предишната нощ, тази сутрин кореецът явно си го беше изкарал на друг.

— Защо? — вбесен попита Джуланг.

Ученият запали цигара и дръпна силно, докато върхът засия в червено; сякаш изпитваше жестоко удоволствие от нагнетяването на обстановката.

— За урок. — Пак издиша дима. — Тук не приемаме провали.

— И за бягството на затворничката съм виновен аз, така ли? — Джуланг посочи Томас. — Или пък той?

— Не, не ме разбрахте. Не ви обвиняваме за бягството ѝ. Но ще ви държим отговорен за нейното залавяне. Ще продължите да я следите и ще придружите елитен спецотряд, който ще я върне тук. Американците не са я спасили просто ей така. Искаме да знаем защо.

— Аз не се занимавам с изгубена стока — възрази Делгадо. — Доставих ви я съвсем почтено. Когато избяга, тя беше във ваши ръце. Не виждам защо отговорността да е моя.

— Защото не сте проверили стоката си толкова подробно, колкото би трябвало, Делгадо-ши. Доставихте ни нещо, което нашето правителство смята за бомба — бомба, която още може да избухне на наша територия. Ако знаехме, че тази жена е толкова важна за американците, щяхме да подходим по друг начин. Затова трябва да поправите тази сериозна грешка и да измиете срама от нашата страна.

— А ако откажа?

Д-р Пак извади пистолета си, опря го в слепоочието на Томас и дръпна спусъка. Джуланг подскочи, колкото от гърмежа, толкова и от смайване. Помощникът му безжизнено увисна на оковите.

— Както казах, това ви е за урок.

Кореецът му подаде телефона си.

— А това ще ви поощри да постигнете успех.

Зашеметен, Делгадо взе джиесема и го вдигна към ухото си. Отсреща незабавно се разнесе глас, разтреперан от страх.

— Джуланг?

Сърцето му се сви.

— Наталия?

— Помогни ми. Не знам кои са тези...

Пак дръпна телефона от ръката на Делгадо, като продължаваше да държи пистолета си насочен към гърдите му. Разумна предпазна мярка, тъй като Джуланг трябваше да призове на помощ цялото си

самообладание, за да не строши врата на корееца. Ала знаеше, че това няма да помогне на жена му.

— Държим я... предполагам, заедно със сина ви... на тайно място в Хонконг. Стига да ни съдействате, те няма да пострадат. При първия признак за неподчинение ще наредим лекар да извади детето и ще пратим тялото му в дома ви. Ще оставим жена ви жива, естествено.

Джуланг знаеше, че ако Пак изпълни заплахата си, смъртта на сина му ще е милост в сравнение с онова, което щяха да направят с Наталия.

Д-р Пак се усмихна.

— Разбрахме ли се?

19.

19 ноември, 13:23 ч. местно време

Монголия

Дънкан за броени часове се пренесе през няколко века.

След като напуснаха Улан Батор със стар модел тойота „Ландкрузър“, минаха през едно миньорско градче на изток, постапокалиптичен пейзаж с открити мини, тежки машини и саждиви сгради, останали от съветско време, но после завиха на север и се озоваха в долина, обрасла с тополи, брястове и върби.

Още по-нататък сребриста река се виеше из кехлибарени степи. Малки бели юрти, които Санджар наричаше „гери“, осейваха вълнистите хълмове като лодки в бурно море.

Докато се взираше в номадските шатри, Дънкан си мислеше, че от времето на Чингис хан тук не се е променило почти нищо. Когато напуснаха долината обаче видяха, че модерният свят постепенно слага отпечатъка си върху този древен начин на живот. Над една юрта стърчеше сателитна антена. До нея имаше каруца, в която беше впрегнат малък китайски мотопед.

Продължиха бавно да се изкачват към планината, която се издигаше пред тях. Най-далечният връх на север белееше от сняг. Асфалтовата настилка на пътя първо се замени с чакъл, после изчезна и той. Юртите оредяваха, ставаха все по-автентични, край тях пасяха кози и нискорасли кончета. Тук-там някой дребен, сбръчкан от слънцето монголец с овчи кожух и подплатена с кожа шапка излизаше от шатрата да погледа джипа.

Седящият зад волана Дънкан им махаше с ръка и те му отвръщаха с искрен ентузиазъм. Според Санджар гостоприемството било на почит сред монголците.

Монк изпълняваше ролята на копилот и навигатор. Беше разгънал в скута си карта и държеше джипиес в ръка.

— Скоро май ще трябва да завиеш наляво. Този път би трябвало да ни отведе до зоната на търсене.

Въпросната „зона“ обхващаше доста обширна територия. Координатите поставяха останките от спътника в квадратна мрежа със страна сто и шейсет километра. Е, пак по-добре от осемстотинте километра от предишния ден.

Дънкан зави наляво и мъчително бавно се заизкачва към планината. Теренът представляваше сериозно предизвикателство за двигателя на тойотата — скалисти и тревисти склонове, осеяни с иглолистни гори. Дъждовете бяха отнесли цели участъци от пътя.

— Не съм сигурен, че този район има нужда от специална защита — отбеляза Рен. — Природата и сама се справя доста успешно.

Санджар се наведе от задната седалка, на която седяха с Джейда.

— Точно затова нашите предци са избрали тази планина за гробище. Ще видите много гробове, понякога буквално един върху друг. И за съжаление, иманярството е ужасен проблем. Местните често издирват такива стари паметници, после идват посредници от града и купуват всичко плячкосано, за да го продадат в Китай.

Посочи един заоблен връх, който се извисяваше над другите.

— Това е Бурхан Халдун, нашата най-свещена планина. Говори се, че е родното място на Чингис хан, и повечето хора смятат, че е погребан там. Някои твърдят, че бил положен в огромен некропол под планината, където били не само неговото тяло и съкровища, но и тези на потомците му, включително на прочутия му внук Кубилай хан.

— Това означава фантастично богатство за онзи, който го открие — отвърна Дънкан.

— Хората търсят гробницата му от векове и тъкмо в резултат на това иманярството и вандализмът са придобили такива мащаби. За да защитят околната среда и историческото ни наследство, властите ограничават достъпа, дори по въздух.

Което беше една от причините да се придвижват с кола. Но имаха и друг мотив. Сателитите не бяха открили нито следа от разбития спътник. Издирването с хеликоптер или самолет едва ли щеше да постигне по-голям успех.

Имаше и вероятност спътникът напълно да е изгорял при навлизането си в атмосферата. Цялата операция можеше да се окаже безсмислена. И все пак бяха длъжни да направят опит.

— Трябва да ви предупредя, че има още едно основание за тези ограничения — каза Санджар.

Джейда се обърна към него.

— Какво основание?

— Говори се, че самият Чингис хан обявил планината за свещена. Много от тукашните жители смятат, че ако гробницата му бъде открита и отворена, светът ще загине.

— Страхотно — изпъшка Дънкан. — Ако открием гробницата му, светът ще загине. Ако не я открием, е обречен.

— Каквото и да направим, резултатът ще е същият — измърмори Джейда.

Рен срещна очите ѝ в огледалото и тя едва забележимо му се усмихна.

— Нещо, което каза директор Кроу преди да замина на тази операция — поясни младата астрофизичка. — И май че е прав.

Забил нос в картата, Монк се размърда на седалката си и каза:

— Никога не залагай срещу Пейнтър.

14:44 ч.

След около час — Джейда дремеше на задната седалка — Дънкан възкликна:

— Край на пътя, хора!

Тя се поизправи, разтърка очи и видя, че Рен не говори метафорично. Черният път свършваше при група от пет юрти. Когато джипът се приближи, пред него се разбяга стадо кози. По-нататък имаше голямо оградено пространство, в което пасяха коне.

След като бяха стигнали до границите на зоната на търсене, Санджар ги посъветва да се отклонят по този път, който не фигурираше на картите. По думите на монголеца обаче най-добрият начин да открият спътника бил да разпитат местното население.

„Те познават всяко камъче наоколо — каза Санджар.

— Ако в района е паднало нещо голямо, със сигурност са го видели“.

Тойотата спря и Санджар изскочи навън.

— Елате!

Всички слязоха от джипа. Джейда се протегна и раздвижи схванатите си крайници. Когато се събраха, младежът тръгна към най-близката юрта.

— Познаваш ли тези хора? — попита го Монк.

— Не, лично не. Обаче това е сравнително постоянно селище.

Санджар се приближи до яката дървена врата и я отвори, без да почука. Беше им обяснил, че тук традициите са такива — поредната особеност на монголското гостоприемство. Ако почукаш, семейството щяло да се обиди, все едно се съмняваш в доброто им възпитание и тяхната щедрост.

Влезе вътре като у дома си.

Нямаха друг избор, освен да го последват. Джейда послушно изпълни инструкциите му, като внимаваше да не настъпи прага и веднага да се обърне надясно.

В юртата се оказа изненадващо просторно и топло. Таванът беше укрепен с греди, стените — с летви. Дебели пластове овчи кожи и плъст изолираха шатрата от вятър и студ.

Вътре ги посрещнаха с усмивки, сякаш ги очакваха. Семейството се състоеше от четирима, двете деца още нямаха пет години. Мъжът тържествено закопча яката на традиционния си халат, наричан „дел“, и им даде знак да седнат на столчетата.

Още преди да се е усетила, Джейда държеше чаша чай, която приятно сгряваше дланите ѝ. Ако се съдеше по тенджерите, които къкреха на разположеното в средата огнище, семейството се хранеше. Ухаеше на къри и овнешка яхния. Пред нея се появиха купа и чиния. Широко усмихната, съпругата я подкани да започне да яде, като жестикулираше с ръце.

— Тази супа се нарича „борц“ — поясни Санджар. — Много е вкусна. А тези късчета в чинията, които приличат на чирепи от строшено гърне, са сирене арул, страшно е здравословно.

Джейда не искаше да прояви нелюбезност и опита сиренето, което се оказа твърдо като чиреп не само на вид. Накрая взе пример от самите монголци и го изсмука като бонбон.

„Когато си в Рим, прави като римляните...“

Санджар разговаряше с домакина, като и двамата постоянно жестикулираха. Съпругът енергично закима и посочи на североизток.

Младата астрофизичка се надяваше, че това е добър знак.

Диалогът им продължи и тя можеше само да ги наблюдава. До нея децата се захласваха по протезата на Монк, който държеше едното

момченце в скута си и му показваше, че дори след като я свали от китката си, пръстите пак мърдат.

Самата Джейда не намираше това за особено приятно.

Малчуганите обаче бяха възхитени.

Накрая Санджар вдигна купата си и започна да яде супата, като в същото време обясняваше.

— Вчера нашият домакин Чулун се срещнал с някакъв човек, който идвал от север и разправял, че видял огнено кълбо в небето. Уж паднало в езерце под съседния връх и водата завряла.

Кокалис се намръщи.

— Ако останките са под водата, нищо чудно, че сателитите не са ги открили.

— Тогава как ще ги извадим? — попита Джейда.

Не се бяха сетили да вземат екипировка за гмуркане, камо ли неопренови костюми.

— Ще мислим за това, когато му дойде времето — отвърна Монк. — Първо трябва да се уверим, че останките са там, и чак тогава ще поръчаме да ни докарат каквото ни трябва.

— Трябва да знаете, че пътят до това място е много опасен — предупреди ги Санджар. — Няма да можем да се придвижим с кола. Помолих Чулун да ни заеме четири коня.

Джейда се сепна. Можеше да язди, но не много добре.

„Не че имам друг избор“.

— Той съгласи ли се? — попита Кокалис.

— Да. Някой от роднините му ще ни заведе там. Ако имаме късмет, ще стигнем до езерото преди залез-слънце.

Монк се изправи.

— Тогава да вървим.

Джейда последва примера му и признателно се поклони на домакините. Чулун ги придружи навън и каза нещо на едно от децата си, което отпраща към съседната юрта, явно за да доведе роднината.

Монголецът посочи съседния връх, чиито по-високи склонове бяха покрити със сняг.

Очевидно щяха да се отправят натам. Не изглеждаше на повече от трийсетина километра. Осъзнала близостта на целта, Джейда се изпълни с тревога и бремето на отговорността тежко легна на плещите

й. Светът очакваше от нея отговори, начин да предотврати надвисналата гибел.

Сякаш доловил страховете й, Дънкан се приближи до нея, отговаряйки на безмълвния й въпрос.

„Ето как“.

Като работят заедно.

Вниманието им привлече раздвижване при съседната юрта. Отвътре изскочи млада жена, не повече от осемнайсетгодишна, като в движение закопчаваше яката на овчия си кожух. Дългата й черна коса стигаше до средата на гърба й. С помощта на кожен ремък тя за секунди я сплете на плитка, грабна опрения на шатрата извит лък и нарами колчан със стрели. На другото си рамо носеше пушка.

„Тя ли ще ни води?“

Жената се приближи до тях. Беше обута във високи до коленете доста изтъркани наглед монголски ботуши.

— Аз съм Хайду — представи се тя на английски със силен акцент. — Искали сте да отидете на Вълчия зъб. Ще ви заведе. Времето е хубаво за път.

Като че ли бързаше не по-малко от самите тях.

На прага се появи по-възрастен мъж и й извика нещо.

Тя изсумтя и се отдалечи.

— Кандидат за ръката й — поясни Санджар. — Най-вероятно предварително уговорен брак.

„Нищо чудно, че иска да се махне“, помисли Джейда.

Всички последваха Хайду към заграденото пространство, където пасяха конете.

Монк се усмихна.

— Пътуването ни започна да става по-приятно.

— Ти си женен — сръга го Дънкан. — Че и с деца.

— Казваш го така, все едно съм умрял — намръщи му се Кокалис.

Джейда въздъхна.

„Може би в крайна сметка щеше да е по-добре да бях сама...“

15:33 ч.

Дънкан току поглеждаше заснежения връх. Планината наистина приличаше на извит зъб, насочен към небето.

Слънцето вече беше високо и скоро стана по-топло. Беше приятно време за езда, още повече че минаваха през изключително красиви места — пасища със слонска трева, гъсти брезови гори, обрасли с боровинки и къпини.

Джейда очевидно не споделяше радостта на Дънкан от ездата и той бързо го забеляза.

Монк държеше тила, а Хайду яздеше начело със Санджар. Най-отпред обаче летеше Херу.

Соколът, изглежда, се беше възстановил от вчерашното си премеждие. Пуснат на свобода, той се рееше в ясното синьо небе и от време на време се спускаше при своя стопанин, подчинявайки се на острите му изсвирвания.

Санджар очевидно се опитваше да направи впечатление на Хайду и като че ли успяваше. Тя често се навеждаше към него, задаваше му въпроси или му сочеше някаква особеност на терена.

В същото време вниманието на Джейда не беше насочено към небето, а към хлъзгавия шистов склон под копитата на коня ѝ.

Дънкан правеше всичко възможно да я накара да се отпусне.

— Просто му се довери! — Агентът потупа петнистия ѝ жребец по шията. — Той си знае работата. Самият Чингис хан някога е яздил такива яки монголски коне.

— Значи са стар модел, така ли? — дяволито му се усмихна Джейда, опитвайки се да си придаде храброст.

След няколко минути стигнаха до тясна пътека, от едната страна на която се спускаше стръмна урва. Дънкан се изравни с коня ѝ, така че младата жена да не язди непосредствено до дълбоката пропаст, на дъното на която стърчаха остри скали. Сега не беше време за паника. За да я разсее, той я заговори за причината за тяхното пътуване.

— Според теб всъщност какво се е случило преди спътникът да се разбие? Онази снимка, искам да кажа?

Джейда го погледна.

— Времето и пространството се състоят от тъмна енергия. Когато сме привлекли толкова много енергия в гравитационния кладенец на Земята, гладката повърхност на пространство-времето около планетата се е огънало по нейния път.

— И резултатът е бил скок във времето — заключи Дънкан. — Ти спомена на Пейнтър и че Окоето Господне може да се е сдвоило на квантово равнище с кометата.

— Ако е поело достатъчно тъмна енергия, да, възможно е. Ще знам повече, когато намерим останките от сателита.

— Тогава хайде да разгледаме и другата страна.

Тя го погледна въпросително.

— Кръстът — поясни Рен. — Да приемем, че е къс от кометата, паднал на земята при предишното ѝ преминаване. Или че е астероид, който се е приближил до кометата и е поел енергията ѝ като тъканите на Чингис хан, а после е паднал на земята като метеор.

— Не съм мислила за втората вероятност, но си прав. Възможно е.

— Така или иначе, не съм сигурен дали има значение. По-важно е как кръстът е позволил на свети Тома да предскаже този катаклизъм.

— Хмм. Сериозен въпрос.

— Значи успех да ви затрудня, а, доктор Шоу?

— Ни най-малко — възрази тя, очевидно разпалена от предизвикателството в гласа му. — Трябва да се вземат предвид три факта. *Първо*, тъмната енергия е движещата сила зад квантовата механика. Те са едно и също нещо. Универсална константа.

— Това вече го спомена.

— *Второ*, някои индивиди са по-чувствителни към електромагнитно излъчване. Даже без магнити.

Джейда многозначително се втренчи в пръстите му.

Дънкан всъщност беше запознат с концепцията за *електромагнитната свръхчувствителност*. Някои хора се разболяваха, ако прекалено дълго останат в близост до електропроводи или стълбове с телефонни клетки — проявяваха симптоми като главоболие, умора, шум в ушите, дори загуба на паметта. И обратно, при други се получаваше положителен ефект. Смяташе се, че радиестезистите — онези хора, които търсят вода, заровени метали и скъпоценни камъни с багети, — притежават уникалната способност да усещат едва доловимите промени в земното магнитно поле.

— *Трето*, невролозите са единодушни, че човешкото съзнание е разположено в квантовото поле, генерирано от огромната нервна мрежа, каквато представлява нашият мозък.

— Значи съзнанието е квантов ефект, така ли?

Тя се усмихна снизходително.

— Винаги съм намирала тази идея за особено утешителна.

— Защо?

— Защото, ако това е вярно, по силата на квантовата механика нашето съзнание е сдвоено с всички мегавселени. Смъртта може би просто представлява срыв на този потенциал в нашия времеви отрязък и съзнанието ни се прехвърля в друг, където още сме живи.

Скептичната му физиономия я накара да доразвие обяснението си.

— Да вземем например рака. Тази клетка в тялото се дели ненормално, малка грешка в процес, който иначе тече непрекъснато в здравето тяло. Ако клетката се дели както трябва, рак няма. Ако се получи грешка, човек се разболява. Просто генетично теглене на жребий. Ези или тура.

Дънкан скришом потрепери. Думите ѝ бяха улучили право в десетката и ръката му сякаш сама се вдигна, за да докосне татуираната върху гърдите му длан. Спомни си малкия си брат, останал кожа и кости на болничното легло, само призрак на някогашната му срамежлива усмивка. Били беше починал от остеосарком, изгубвайки генетичния жребий.

Джейда не забеляза реакцията му.

— Ами ако всички сме сдвоени в множество вселени? Това ни дава уникална възможност. В една вселена човек може да умре от рак, но тъй като е сдвоен, съзнанието му се прехвърля в друга вселена, в която изобщо не е болен.

— И продължава да живее, така ли?

— Или поне съзнанието му продължава да съществува, слива се с другото. Това може да се повтаря и то винаги да се прехвърля във време, в което човек е жив... докато изживее най-пълноценния си живот.

Той си представи лицето на Били и намери утеха в тази възможност.

— А какво става после? — попита Дънкан. — Какво става, когато всички тези потенциали се изчерпат, когато остане само една вселена и човек умре в нея?

— Не знам. Тъкмо в това е прелестта на вселената. Винаги има нова загадка. Може би всичко това е само тест, грандиозен експеримент. Днес много физици са убедени, че нашата вселена е просто холограма, триизмерно построение, изградено на основата на уравнения, написани от вътрешната страна на обвивката на тази вселена.

— И кой е написал тези уравнения?

Тя сви рамене.

— Наречи го Бог, висша сила, свръхразум, кой знае?

— Май се отклонихме от темата. — Рен реши да се върне на въпроса за св. Тома и неговото предсказание за края на света. — Дай да резюмираме твоите три факта. Човешкият мозък функционира квантово, тъмната енергия е функция на квантовата механика и някои индивиди са свръхчувствителни към електромагнитни полета.

Астрофизичката го погледна, за да види дали е успял сам да стигне до крайния извод. Той прие предизвикателството.

— Ти смяташ, че свети Тома е бил радиестезист и поради това особено се е повлиял от излъчваната от кръста тъмна енергия, която е огънала квантовото поле в мозъка му и му е пратила видение за това събитие.

— Има и по-просто обяснение.

— Какво например?

— Че е било чудо.

Дънкан въздъхна.

— Наука или чудо, пак ми е странно, че Окоето Господне и вътрешното око на свети Тома случайно са видели събитието да се случва в един и същи момент.

— А „Бог не си играе на зарове със света“ — цитира тя думите на Айнщайн.

„Много мило“.

— Едва ли е случайно — отвърна Джейда. — Не забравяй, времето е просто измерение. То не тече нито назад, нито напред.

— С други думи, „разграничаването на минало, настояще и бъдеще просто е упорита илюзия“, така ли? — Дънкан я погледна с повдигнати вежди. — Виждаш ли, и аз мога да цитирам Айнщайн.

Тя се усмихна широко и заприлича на седемнайсетгодишно момиче.

— Тогава си представи времето като точка в пространството. Окоето Господне и вътрешното око на свети Тома се плъзват към нея, най-вероятно когато образуваната от тъмна енергия корона на кометата е стигнала най-близо до Земята. И там засядат като грамофонна игла, попаднала в дълбока драскотина на плочата, и започват безкрайно да повтарят една и съща музика.

— Или в нашия случай, едно и също *видение* за гибелта на Земята.

Джейда кимна.

— А какво според теб ще се случи после?

— Ако се съди по информацията на директор Кроу за събитията на Антарктида, предполагам, че когато достигне своя максимум, короната от тъмна енергия ще огъне пространство-времето към Земята, също като гравитацията при нормални обстоятелства.

— Защото „тъмната енергия и гравитацията са тясно свързани концепции“ — цитира този път самата нея Дънкан.

— Точно така. Само че вместо *гънка* в пространство-времето, това ще предизвика *улей*, по който ще се изсипе метеорен дъжд.

— Звучи много обнадеждаващо.

— Това е само теория.

Рен обаче забеляза изражението ѝ и разбра, че тя е убедена в предположението си.

След това Джейда замълча задълго, сякаш нещо я глождеше.

— Какво има? — попита той накрая.

— Не знам. Като че ли ми убягва нещо.

В този момент нечий вик насочи вниманието им напред. Бяха стигнали до края на опасния скален перваз и нататък се разкриваше обширно плато. Острият планински връх се издигаше точно пред тях.

Санджар препусна към групата, следван отвисоко от сокола си.

— Стигнахме Вълчия зъб!

— Виждаш ли, не беше чак толкова зле — каза Дънкан на Джейда. — Най-тежката част от пътя мина. Нататък би трябвало да е по-лесно.

15:34 ч.

— Открехме ги — докладва по телефона Арслан.

Батухан — седеше в кабинета си в сградата на парламента — махна на секретарката да излезе.

Секретарката беше младо момиче, облечено в тясна рокля и сако. Въпреки че дрехите ѝ бяха съвсем европейски и в тях нямаше нищо традиционно, Батухан харесваше плътно прилепналата към тялото ѝ кройка. Някои западни обичаи щяха да се възприемат в нова Монголия, империя, която Батухан възнамеряваше да създаде с богатството на Чингис хан.

Вече си представяше какво ще направи, когато намери гробницата. Първо щеше да избере и изнесе най-ценните предмети, съкровищата, които щяха да бъдат претопени или продадени на свободния пазар. После щеше да съобщи откритието си на света и да превърне славата във власт. Искаше да е най-богатият човек не само в Монголия, но и в цяла Азия. Щеше да завладее света като своя предшественик в миналото, построявайки могъща държава, начело на която щеше да стои той.

Само че преди това трябваше да реши някои проблеми.

След черната виелица в Казахстан един от хората на Арслан се беше върнал при Аралско море, за да потвърди смъртта на западниците и да прибере изоставения хеликоптер — и бе установил, че той е изчезнал.

Нямаха представа дали пилотът е избягал сам, или се е спасил още някой. Батухан не се страхуваше от последици лично за себе си, тъй като единствено Арслан знаеше кой е. И все пак прати шпиони из степите между Улан Батор и Хентий. Искаше да наблюдават всички пътища, които водят натам, в случай че евентуално оцелелите се опитат да продължат издирването на гробницата в свещената планина.

Честно казано, не очакваше в тази мрежа да се хване нещо. Шпионите бяха пратени главно да охраняват планината, където според легендите бе погребан Чингис хан. Той пък щеше да проучи откраднатите реликви и да опита да установи местонахождението на гроба.

Жалко, че отец Йосип трябваше да умре преди да успее да го разпита. Знаеше се, че Чингис е мразил изтезанията. Батухан смяташе това за най-голямата слабост на хана.

А сега и тази новина...

— Какво ще наредите да направя? — попита Арслан.

— Много ли са далече?

— Имат около час преднина, но досега не се опитват да се крият.

— Тогава още трийсетина минути не са от значение. Събери конен отряд от най-верните си хора, които проявяват най-големи способности в боя със сабя и лък. Аз ще дойда при вас и ще ви поведем.

— Ясно, Борджигин.

В гласа на Арслан отчетливо прозвуча копнеж.

Същото чувство караше да кипи кръвта на самия Батухан. В миналото бяха организирали учения в степите с реквизит и каскадьори и най-тежките наранявания бяха счупените при падане от кон ръце. Господарят на Синия вълк вярваше, че възкачването му на трона на новата монголска империя изисква кръвопролитие.

Нещо повече, винаги беше искал да забие стрела в нечий гърди. Сега имаше такава възможност.

— Трябва също да ви съобщя, че с тях е предателят Санджар — прибави Арслан.

„А, сега разбирам на какво се дължи страстната омраза в гласа ти“.

Батухан си спомни лицето на своя помощник след завръщането му от Казахстан — със скалп, раздран до самия череп, и пробита от птичи нокът буза. Явно искаше да отмъсти за обезобразяването си.

И щеше да го направи.

Предателите трябва да бъдат наказвани.

Вътрешният телефон иззвъня.

— Министър Батухан, пристигнаха двамата представители на минния консорциум за срещата в четири часа.

— Задръж ги за малко.

Приключи разговора си с Арслан и се поколеба дали да не отмени срещата, но договорът можеше да се окаже изключително изгоден — едновременно да му донесе цяло богатство и да се превърне в поредната тухла в строежа на новата империя.

Батухан натисна бутона.

— Покани ги да влязат. И ни донеси чай.

Бяха западняци, така че сигурно предпочитаха кафе, ала той така и не можеше да свикне с вкуса на тази напитка.

„Крайно време е американците да свикнат с нашите традиции“.

Вратата се отвори и в кабинета му влезе висок мъж с тъмносини очи и сурово лице. Батухан усети тръпки на предизвикателство — веднага видя в госта достоен противник. Зад него вървеше секретарката му, красива жена със смесена европейска и азиатска кръв, облечена в строг официален костюм. Обикновено Батухан се чувстваше заплашен от представителки на нежния пол, но сега се наежи още повече.

Интересно.

Даде им знак да седнат.

— С какво мога да ви бъда полезен?

20.

19 ноември, 15:50 ч. местно време

Улан Батор, Монголия

Грей разпознаваше врага от пръв поглед.

Седящият насреща им Батухан имаше дружелюбно лице и проявяваше всички обичайни любезности. Изглеждаше симпатичен и в много добра физическа форма за почти шейсетте си години. Зад тази маска обаче прозираше друг човек: очите му блестяха алчно, погледът му презрително измери от горе до долу Сейчан, от време на време несъзнателно свиваше юмрук върху бюрото си.

През цялата дискусия за минни концесии, петролни фючърси и държавни рестрикции министърът беше напрегнат. Непрекъснато си поглеждаше часовника.

Сейчан вече бе залепила безжичното подслушвателно устройство от долната страна на бюрото и сега можеха да следят разговорите, които се провеждаха в тази стая. Но за да привлекат паяка към този „бръмбар“, трябваше да поразклатят паяжината.

Пиърс се размърда на мястото си и погледна витрината с произведения на традиционните монголски занаяти вляво от бюрото на Батухан: керамични съдове, оръжия и няколко погребални статуетки. Както и две дървени фигурки на вълци.

— Извинете — прекъсна той министъра насред дума с намерението да го подразни и посочи витрината. — Може ли да ги разгледам отблизо?

— Разбира се. — Противникът му се поизпъчи от гордост с колекцията си.

Грей се изправи, отиде при стъклената витрина и се наведе към дървените фигурки.

— Навсякъде из града виждам вълци. Много места носят името „Синият вълк“.

Стъклото отрази лукаво присвилите се ъгълчета на устните на монголеца — мимика, характерна за човек, който се наслаждава на някаква тайна.

„Хмм...“

— Какво означава това? — попита Пиърс, като се изправи и се обърна към него.

— Свързано е с митовете за сътворението на нашия народ. Според преданията монголските племена произлизат от Гоа Марал и Борте Чино, кошута и син вълк. Чингис хан дори приел клановата титла господар на Синия вълк.

Грей долови издайническите нотки в гласа на министъра. Нямахше съмнение, че това е човекът, когото търсят, тайнственият Борджигин.

— А на какво се дължи този продължаващ интерес към вълците? — включи се и Сейчан, очевидно забелязала същото като него. Тя се размърда и изпъна дългия си крак.

— Носят късмет, особено на мъжете. — Трябваше насила да откъсне погледа си от крака ѝ. — Вълците също са символ на силно сексуално желание.

— Как така? — Сейчан кръстоса крака, за да продължи да го разсейва.

— Вълкът убива повече, отколкото може да изяде. Според нашите легенди Бог заповядал на вълка да изяжда по една на всеки хиляда овце. Вълкът обаче го разбрал грешно и изяждал по една от всеки хиляда овце, които *убивал*.

Грей усети завистта в думите му. А може би и заплаха.

Батухан демонстративно си погледна часовника.

— Може би трябва да свършваме, тъй като става късно. А имам и друга работа.

„Убеден съм“.

Пиърс бързо приключи с деловите въпроси и се сбогува. Щом се отдалечиха от кабинета, пъкна в ухото си миниатюрна слушалка.

— Мислиш ли, че успяхме да събудим достатъчно подозренията му с всички тези приказки за вълци? — прошепна му Сейчан.

Грей съвсем скоро получи отговор на този въпрос. Чу Батухан да разговаря със секретарката си и да отменя останалите си ангажименти. После вдигна телефона и гласът му придоби по-сурови заповеднически нотки.

— Заминавам извън града. Докато ме няма, охранявайте стоката в склада. Денонощно.

Грей направи на Сейчан знак с палец нагоре.

Беше предполагал, че ще успеят да го разтревожат достатъчно, за да ги отведе при откраднатите реликви, но и това вършеше работа. Според информацията на Кат за имотите на монголския министър той притежаваше само един склад в столицата.

На улицата Грей спря такси. Бързо прекосиха града, който представляваше странна смесица от пищни монголски дворци, правоъгълни сгради от съветско време и ведри будистки манастири. Над всичко това висеше мъждива пелена, образувана от мръсния въздух и смога.

Пиърс се отпусна на седалката до Сейчан, пъкна ръката си в нейната и нежно й прошепна в ухото:

— Случайно да ти се пълзи по канали?

Тя се усмихна.

— Винаги си знаел как да накараш едно момиче да се почувства изключително!

16:28 ч.

Слънцето се спускаше ниско над хоризонта. Сейчан стоеше до Грей, който повдигна капака на отвор, водещ към топлофикационните тунели под най-студената столица в света. От недрата на града блъвна топъл въздух.

Заедно с него долетя тиха песен като от далечен детски хор.

Звучеше смущаващо мило — идвайки тъкмо от този душен подземен свят.

— Там долу живеят хора — каза Пиърс.

Сейчан беше прекарала достатъчно време в такива скривалища, за да избяга от студа и да търси компанията на други бездомни деца. При високата безработица в Улан Батор по време на прехода от комунизъм към демокрация през цепнатините пропадаха много хора, включително деца.

Грей се спусна пръв. Действията им останаха незабелязани в сенките на недалечния жилищен блок. Намираха се само на няколко преки от целта си. Кат беше успяла да открие схема на склада в общинския архив на Улан Батор. Оказа се, че тунелите водят точно под сградата и че могат да проникнат в нея по топлопроводите.

Сейчан заслиза по стълбата и ясният студен ден моментално се смени с топъл мрак. С всяка следваща скоба ставаше все по-горещо, почти непоносимо. А после усетиха всепроникващата смрад на боклуци и изпражнения.

Пиърс включи фенерчето си и скочи на пода.

Сейчан го последва и се приведе ниско, след като едва не се изгори на една от тръбите на тавана. Извади своето фенерче и плъзна лъча по проходите, които се разклоняваха в четири посоки. В единия зърна припряно движение, проблясък на дребно уплашено лице.

След това — нищо.

Дори песента беше стихнала.

Предполагаше, че властите редовно претърсват тунелите и пращат децата в домове за малолетни престъпници, които едва ли бяха по-добри от севернокорейския лагер.

„Нищо чудно, че бягат“.

— Натам — каза Грей и тръгна в посоката, където трябваше да е складът.

На два пъти се наложи да се консултират с картата. Накрая Грей махна на Сейчан да спре.

— Следващата стълба би трябвало да води до склада. Ще можем да се възползваме от елемента на изненада съвсем за кратко и нямаме представа колко охранители ще заварим там.

— Ясно.

„С други думи, действай бързо“.

Сейчан намести очилата си за нощно виждане. Грей също носеше такива и с тях приличаше на насекомо с изпъкнали очи.

Тя му даде знак да тръгне пръв — по-нататък трябваше да пълзят на четири крака. Докато Пиърс се отдалечаваше, Сейчан усети, че нещо я хваща за глезена.

Тя се завъртя с пистолет със заглушител в ръка.

И се озова пред десетинагодишно момиченце с леко дръпнати очи и широки скули, сякаш огледален образ на собственото ѝ минало. При вида на оръжието детето се присви.

Сейчан отпусна пистолета и освободи крака си от пръстите на детето.

— Какво искаш? — прошепна на виетнамски, тъй като знаеше, че е близък до монголския.

Момиченцето кимна след Грей или поне в посоката, в която се движеше той. После поклати глава и подръпна крачола ѝ, сякаш за да я накара да се върне.

Предупреждаваше я за опасност.

Децата, които живееха тук, очевидно бяха решили, че двамата с Пиърс не са от полицията. И сигурно се бяха досетили за целта им. Явно бяха имали срещи с охраната на склада — при това неприятни. Опитът да ги предупредят най-вероятно не се дължеше на загриженост за двамата чужденци, а за самите тях. Каквото и да се случеше, сигурно щеше да има ужасни последици за малките бездомници.

И по всяка вероятност бяха прави.

Намерилите убежище в тези тунели неминуемо щяха да бъдат подложени на жестоко наказание. Ала Сейчан с нищо не можеше да им помогне. Нямаше как да промени суровия и несправедлив свят. Бяха ѝ го набивали в главата достатъчно убедително, докато го научи.

„Съжалявам, мъниче. Бягай колкото може по-надалеч оттук“.

Опита се да изрази тази мисъл.

— Ёі — каза на виетнамски. „Върви“.

Очите на момиченцето за последен път проблеснаха уплашено и то изчезна в мрака, сянка на нейното някогашно „аз“.

Грей ѝ подсвири от подножието на стълбата. Не беше забелязал случилото се току-що. Сейчан побърза да го настигне. Той безшумно се заизкачва по скобите и залепи миниатюрни експлозиви за заключената решетка на тавана.

После скочи долу, двамата залегнаха настрани и Пиърс натисна бутона на детонатора.

Отекна взрив, не много по-силен от фойерверк. Със сигурност обаче щеше да привлече охраната в склада.

Грей светкавично се закатери нагоре, удари димящата решетка с длан и я изби. С другата си ръка ловко подхвърли две димки и ги търколи в противоположни посоки. Когато избухнаха, двамата изскочиха от канала.

Сейчан вече носеше очилата си за нощно виждане. Изпъната по гръб на бетонния под, тя откри огън по всеки източник на светлина, който виждаше през дима.

След секунди складът потъна в мрак.

През това време Пиърс тичаше към офиса, най-вероятното местонахождение на реликвите. Ако не ги откриеха там, щяха да принудят някой от охраната да проговори.

Напредването му се придружаваше от серия приглушени изстрели. Сейчан остана по гръб и скрита от дима, осигуряваше пътя им за отстъпление. Превключи очилата на инфрачервена светлина, забеляза топлинното излъчване на охранителите, приближаващи се от срещния край на склада, и се прицели.

Три последователни пукота.

Три тела се строполиха на пода.

Другите охранители се пръснаха в търсене на прикритие, като отвръщаха напосоки на стрелбата.

Сейчан знаеше, че димът ще се разнесе след няколко минути.

„Не се бави, Грей!“

16:48 ч.

Пиърс тичаше през дима и стреляше по всичко, което се появише пред очилата му. Очисти двама души долу и още един на откритото стълбище, което водеше към офиса над склада. Ниско приведен, той прескачаше по две стъпала наведнъж.

От перилата със звън рикошира куршум.

Грей се завъртя в посоката, от която идваше изстрелът, видя топлинното излъчване и натисна спусъка.

Стрелецът падна.

Грей стигна до горната площадка и простреля ключалката на вратата, без дори да си направи труда да провери дали не е отключено. Намираше се нависоко, над убежището на дима.

В потвърждение на опасността дъжд от куршуми обсипа предната страна на офиса.

Без да намали ход, Грей блъсна вратата с рамо и се претърколи вътре, като внимаваше да не се приближава до прозорците. Проснат по гръб, затвори вратата с ритник и в същото време завъртя пистолета си наоколо. Втора врата отзад водеше към други канцеларии и заседателна зала.

Щом установи, че в малкото помещение няма никого, Пиърс се надигна и като се движеше ниско приведен, провери задната врата.

Заклучено.

Добре.

Не искаше изненади от тази посока.

От прозорците нямаше пряка видимост към бюрото и той се изправи и погледна натрупаните върху него кутии. Най-голямата беше увита в одеяло и отговаряше по големина на описанието на Вигор. Той разгъна одеялото и отдолу проблесна патинирано сребро.

Грей провери останалите, но не откри другите реликви. Изтегли чекмеджетата едно по едно и в най-долното намери вълча маска.

Значи Борджигин беше идвал тук, сигурно за да се порадва на новите си съкровища.

Докато се надвесваше над чекмеджето, забеляза под бюрото малък войнишки сак. Дръпна ципа и видя черепа и подвързаната в кожа книга. Облекчен, той метна сака на рамо и вдигна ковчето под мишница. Беше тежко и неудобно за носене, но така едната му ръка оставаше свободна за пистолета.

Погледна през прозореца. Димът долу започваше да се разнася.

Търсенето му беше отнело прекалено много време.

Грей откряна вратата с крак и зърна двама мъже. Тичаха нагоре по стълбището към него, въоръжени с автомати, под цевите на които бяха монтирани фенерчета. Долу се водеше престрелка — Сейчан държеше останалата част от склада под контрол.

Взел светкавично решение, той смъкна очилата за нощно виждане, втурна се обратно при бюрото, дръпна най-долното чекмедже, извади вълчата маска и я нахлузи на лицето си. После отново грабна пистолета от бюрото. Тъкмо навреме — вратата зад гърба му се отвори с трясък.

Докато се обръщаше, двамата мъже нахлуха вътре, опрели прикладите на автоматите в раменете си. Лъчите на фенерчетата им го заслепиха, но видът на вълчата маска ги сепна и страхът от нейния загадъчен собственик ги накара да се забавят за миг.

Пиърс се възползва от това и изстреля по един куршум в главите им.

Още докато се свличаха на пода, той ги прескочи и спря само колкото да вземе оръжието на единия. Все още с маската на лицето, Грей изхвърча навън, плъзна се надолу по парапета и тежко се приземи сред разнасящия се дим на долния етаж.

Ниско приклепнал, той се втурна напред. Насреща му изневиделица изникна един от охраната.

Мъжът се облещи, когато от пелената дим изплува призракът на вълчата глава. Пиърс стреля от упор и го преряза през гърдите.

И едва тогава осъзна *защо* някой изобщо е тичал срещу него.

Водилата се допреди малко престрелка беше утихнала.

Мъжът явно се бе опитвал да избяга.

Завари Сейчан там, където я беше оставил. Стоеше на едно коляно, поразрошена, ала невредима. Тя се завъртя към него и за малко да го застреля.

Пиърс смъкна маската и я захвърли на пода.

Сейчан му се намръщи.

— Наистина трябва да престанеш да се маскираш, Грей. Действа ти адски нездравословно.

— Не се бой, идния Хелуин ще гледам да не си въоръжена.

16:52 ч.

Сейчан помогна на Грей да спуснат увитото в одеяло ковчеже и сака в топлопроводите. Докато стоеше на пост в разнасящия се дим, не забеляза никого — оцелелите охранители очевидно бяха избягали.

Тук имаше кашони с облекло, електроника, авточасти, дори бебешко мляко. Изглежда, Батухан се занимаваше с най-различни дейности, сред които да трупа хранителни стоки в град, в който мнозина гладуваха.

Сейчан се вмъкна в отвора след Грей и се озова обратно в жегата и вонята.

Пиърс вдигна ковчежето и запълзя напред, а тя нарами сака.

Стигнаха до един страничен тунел и Сейчан зърна познато лице. Спря, смъкна очилата си за нощно виждане и ги подхвърли натам. Щяха да са безценни за момиченцето, опитващо се да оцелее в този ад. Ала детето не беше само.

Зад рамото му шаваха още сенки. В столицата навярно имаше стотици малки бездомници.

Сейчан посочи назад към стълбата, към богатството горе, което в момента никой не охраняваше.

— Đì! Hãу! Nó là an toàn! — извика им тя. „Вървете! Взимайте! Няма опасност!“

И след като не можеше да направи нищо повече, тръгна след Грей.

Навярно не беше в състояние да промени света, но поне за кратко можеше да направи тази частица от него малко по-добра.

21.

19 ноември, 17:00 ч. местно време

Планината Хентий, Монголия

Джейда и другите напуснаха царството на здрача и се озоваха на ярка светлина.

До залез оставаше по-малко от час и те бързо се бяха изкачили по гористия склон на планината. Върхът се къпеше в последните слънчеви лъчи, които се отразяваха в снежните преспи и леда. Гората под тях, смесица от брези и борове, потъваше в дълбоките сенки на спускащата се над низините нощ.

Зловещ вой на вълци приветстваше залеза, придружаван от кънтящо ехо. Вълчият зъб очевидно не носеше това име само заради формата си, а и заради тези страховити обитатели на склоновете му.

Зад гората се простираше планинската поляна, през която бяха минали. Изглеждаше непостижимо далече.

„Не е за вярване, че сме толкова високо“.

Стори й се, че зърва движение в покрайнините на тъмната гора, но докато напрегне очи, там вече нямаше нищо.

„Сенките си правят шеги със зрението...“

Дънкан продължаваше да се вслушва в горския хор.

— Вълците нападат ли хора?

— Ако не ги предизвикат, не — отвърна Санджар. — А и ние сме много. Но вече е началото на зимата и те започват да изгладняват.

Този отговор явно не се хареса на Рен.

— Тогава да продължаваме нататък, докато още е светло.

— Защо? — Монголецът посочи напред. — Вече стигнахме.

Джейда се завъртя на седлото и отново насочи вниманието си към това последно светло островче в морето на нощта. Бяха стигнали обширно плато, стъпка на великан в планинския склон. Снегът започваше трийсетина-четирийсет метра по-нагоре, ала тя не забеляза езеро.

— Къде е? — попита Дънкан.

— Зад онези скали на запад — отговори Санджар и пришпори коня си натам.

Трябваше да заобиколят скалното свлачище по тесен проход между камъните и ръба на една отвесна скала. Джейда плъзна поглед нагоре. Приличаше на лавина, замръзнала в момента на падането си, ала най-вероятно беше тук от векове.

Платото продължаваше от другата страна на свлачището — наляво свършваше със стръмни урви, а надясно се издигаха снежни склонове. По-голямата част от останалата площ се заемаше от езеро, голямо около осем декара. В тъмносинята като помръкващото небе повърхност се отразяваха облачета. Стигаше чак до самия край на ледовете, което предполагаше, че се захранва от топящия се напролет сняг, и тогава водите му най-вероятно преливаха през скалния перваз, образувайки зрелищен водопад.

Монк изравни коня си с нейния.

— Не забелязвам никакви признаци спътникът да се е разбил тук.

Имаше право. Пейзажът изглеждаше девствен, непокътнат.

Хайду се приближи до брега на езерото, ловко скочи от седлото и отведе запотената си кобила до водата. Животното натопи муцуна, за да утоли жаждата си, но после отметна глава и заотстъпва назад. Младата монголка решително постави длан върху челото ѝ и я спря, иначе животното щеше да се подхлъзне по стръмната урва.

Сбърчил чело, Санджар слезе от коня си и подаде юздите му на Хайду. Клекна на брега и потопи длан във водата. След миг се обърна и ги погледна ококорен.

— Топла е...

Джейда си спомни разказа на очевидеца, който видял в езерото да пада огнено кълбо. Според неговите думи водата завряла. В момента определено не кипеше, но астрофизичката си представи как свръхнажеженият метал бавно се охлажда в дълбините. Езерото още не беше изстинало напълно.

— Спътникът е паднал тук — стигна до същия извод Дънкан.

— Но как можем да сме сигурни? — попита Джейда.

Монк слезе от коня си и помогна и на нея да слезе.

— Явно някой ще трябва да се гмурне и да провери.

17:12 ч.

Дънкан стоеше по боксерки на брега и трепереше от ледения вятър, който духаше от планинския връх. Бе израснал в южните части на Съединените щати и не си падаше много по студа.

Семейството му почти ежегодно се местеше от щат в щат: Джорджия, Северна Каролина, Мисисипи, Флорида. Баща му редовно сменяше работата си и оставяше двамата си сина сами да се грижат за себе си. Тъкмо затова Дънкан и малкият му брат се бяха сблизили толкова. След смъртта на Били и след като майка му отдавна не живееше с тях, Дънкан и баща му бяха установили, че вече не ги свързва нищо, и постепенно се бяха отчуждили един от друг. Не се бяха чували от години и той дори нямаше представа дали баща му е жив.

— Би ли побързала? — помоли той. Нямаше желание да се рови в миналото.

Джейда беше приклепнала пред отворения си лаптоп.

— Трябва ми още малко време, за да стабилизирам сигнала.

Освен боксерките Дънкан носеше челник с водонепроницаема камера, радиостанция и светодиодно фенерче. Закаченият за буй кабел щеше да предава картината до лаптопа.

— Чуваш ли ме? — попита тя.

Рен нагласи слушалката.

— Идеално.

Джейда знаеше за сателита повече от всеки друг. Тя щеше да следи напредването му от брега и да го насочва по време на тази спасителна операция.

— Тогава сме готови — каза астрофизичката.

Монк се приближи до Дънкан.

— И да не правиш глупости.

— Май вече е късно за това.

Той нагази в плитчините и водата го посрещна с приятна топлина. Дънкан потопи цялото си тяло и след студения вятър на брега изпита истинско блаженство. В миналото се беше гмуркал в Белийз, където морето бе като чай. Езерото беше още по-топло.

Младият мъж заплува по повърхността с мощни удари и отгласвания с крака. Можеше да му отнеме часове да проучи цялото

езеро, като се придвижва по заложената от тях квадратна мрежа, затова реши да стесни търсенето с помощта на детската игра на топло и студено.

Или в този случай, на топло и още по-топло.

Ако спътникът се намираще тук, водата около него най-вероятно щеше да е най-гореща. Затова той променяше посоката винаги щом усетеше, че температурата спада, и се гмуркаше дълбоко на най-топлите места, като осветяваше скалистото дъно с лъча на фенерчето си. Пред погледа му преминаваха тлъсти пъстърви, нечия изгубена обувка, водорасли.

Стигна до един особено горещ участък, дълбоко си пое дъх и енергично заплува надолу. На дълбочина около три метра тъпанчетата му започнаха да пищят от налягането... и тогава зърна под себе си проблясък. Нещо отразяваше лъча на фенерчето му.

— Дай наляво — разнесе се в ухото му развълнуваният глас на Джейда.

Той изпълни указанието ѝ, завъртя се и се насочи натам. Лъчът му прониза водата чак до дъното.

И тогава го видя — потънало в кратер в скалата, заобиколено от разтопен метал и овъглени останки.

Окото Господне.

Напълно унищожено.

17:34 ч.

На Джейда ѝ се доплака.

— Не е останало нищо!

Въпреки лошата картина, която се разваляше още повече с дълбочината, виждаше, че всъщност няма какво да спасяват. Голям колкото количка на уличен продавач на хотдог, спътникът беше представлявал великолепен синтез на теория, инженерство и дизайн.

Астрофизичката се взираше в треперещия образ на екрана — купчина изгорели останки с големина на минихладилник. Резултатът от невероятната температура, развила се при навлизането на спътника в атмосферата, а после и от сблъсъка му с повърхността на езерото, бяха овъглени развалини. Тук-там се различаваха отделни детайли: обгорен светлинен датчик, къс от слънчевата батерия, споен в едно с

външния корпус, разбит магнитометър. Вероятността да открият оцеляла електроника или информация се равняваше на нула.

Трябваше да го признае — и пред себе си, и пред Дънкан.

Той заплува нагоре, за да си поеме въздух, и изскочи на повърхността, разсичайки я с мощното си тяло. Косата му беше залепнала за скалпа.

И очевидно вече знаеше истината.

На лицето му бе изписана покруса.

Нейното сигурно не изглеждаше по-различно.

„След като дойдохме чак тук, преживяхме толкова много...“

Джейда поклати глава. Нямаше надежда останките да им дадат отговори, да им подскажат как да предотвратят надвисналата на хоризонта катастрофа.

Дънкан посочи с палец към дъното.

— Спътникът е на около четири и половина метра дълбочина. Ще видя дали ще успея поне да го повдигна. Може да се наложи да го извадя на части.

Астрофизичката разбираше, че той има нужда да върши нещо, каквото и да е, стига да го избави от усещането за провал.

— Трябва да докладвам в командването на Сигма. — Монк извади сателитния си телефон и се отдалечи, за да проведе насаме мрачния си разговор.

Забелязали разочарованието им, Санджар и Хайду се бяха отдръпнали до ръба на скалата.

На екрана Дънкан отново се гмурна и като се оттласкваше силно с крака, бързо стигна до сателита. Колебливо протегна ръце към останките — може би се опасяваше, че още са горещи. Когато пръстите му докоснаха корпуса, образът помръкна.

Джейда вдигна глава и погледна към езерото. Буят на кабела спокойно се поклащаше на повърхността. Всичко трябваше да е нормално.

— Дънкан? — повика го тя по радиостанцията. — Ако ме чуваш, изгубихме връзка.

След трийсетина секунди вълните от гмуркането му се успокоиха и астрофизичката започна да се безпокои.

Изправи се и извика през рамо на Монк:

— Нещо не е наред!

17:38 ч.

Още щом пръстите му докоснаха останките, Дънкан регистрира трептене, онова усещане за съпротивление, въпреки налягането на тази дълбочина. Топлата вода му се стори студена, когато разпозна мазното черно излъчване, същото поле като на реликвите.

Вече не можеше да има никакво съмнение, че древният кръст по някакъв начин физически е свързан с кометата. Очевидно излъчваха една и съща странна енергия.

„Тъмна енергия...“

Искаше му се веднага да изплува и да съобщи на Джейда, но първо трябваше да вдигне спътника. Хвана го и го задържа нагоре, ала останките не помръдваха, сякаш бяха залепнали за скалното дъно. Представи си как нажеженият при навлизането в атмосферата метален корпус на сателита постепенно изстива и се споява с разтопената скала.

Ядосан, Дънкан плъзна длани по повърхността и забеляза промяна в енергийното поле. В единия край усещаше съпротивлението по-силно, отколкото в другия. Заопипва с пръсти и откри пукнатина, ръб на стоманена плоскост, огънат от силата на сблъсъка.

„Може би ще успея да го отворя“.

Опита се да провере пръстите си, но нямаше достатъчно пространство. Осъзнал безплодността на усилията си и останал без въздух, младият мъж се оттласна от дъното и заплува нагоре.

Когато изскочи на повърхността, видя, че Монк е нагазил във водата както е с дрехите си. Действията му издаваха паника.

— Какво правиш? — извика той към брега и се насочи нататък.

Изправена зад Кокалис, Джейда отпусна длани от гърлото си.

— Помислихме, че ти се е случило нещо! Изведнъж изгубихме сигнала и ти остана толкова дълго на дъното, че...

— Нищо ми няма. Просто ми трябва някакъв инструмент!

Дънкан стигна при тях и понечи да се изправи, но леденият вятър го принуди отново да се потопи във водата.

— Дайте ми онзи малък лост — каза той. — Ще се опитам да отворя корпуса, за да проверя вътре.

Джейда подаде стоманения инструмент на все още нагазилия до колене в езерото Монк, който го подхвърли на Дънкан.

— Защо? — попита астрофизичката. — Едва ли е оцеляло нещо важно.

— Усещам електромагнитно излъчване от останките. Силно.

Тя скептично сбърчи чело.

— Невъзможно.

— Пръстите ми не лъжат. И съм сигурен, че разпознавам уникалните особености на същото енергийно поле.

Дънкан впери очи в нея и повдигна вежди.

— Като от реликвите ли? — ококори се Джейда. — Черепът и книгата?

— Същото гадно излъчване.

Тя пристъпи напред, като че ли се готвеше да се гмурне заедно с него.

— Можеш ли да извадиш останките?

— Не целия спътник. По-голямата част от корпуса се е споила със скалата. Но предполагам, че ще успея да го отворя и да извадя каквото има вътре.

— Тогава го направи.

Дънкан отдаде чест с лоста и заплува обратно.

17:42 ч.

Слънцето вече потъваше под хоризонта, но небето на запад още светлееше. Джейда отново приклепна пред лаптопа. След изплуването на Дънкан на повърхността връзката кой знае как се беше възстановила сама и сега тя можеше да проследи спускането му към дъното.

— Дънкан, чуваш ли ме? — попита астрофизичката по радиостанцията.

Той отговори с палци нагоре.

С увеличаването на дълбочината картината на екрана ставаше по-лоша. Липсваха пиксели и цели участъци от образа.

„Възможно ли е да е заради близостта до останките?“

— Според мен енергийното излъчване на останките смущава сигнала — предупреди го Джейда.

Монк трепереше до нея в мокрите си дрехи.

— Кажи му да не ги докосва. Незаземеното му тяло може да е изиграло ролята на проводник и временно да е извадило системата от строя.

Имаше право.

— Дънкан, остани на разстояние и ми покажи какво виждаш и къде най-силно усещаш енергията. Онова място, където искаш да пъхнеш лоста. Не бива да повредим нещо, което по-късно може да се окаже от значение.

Той я чу, насочи се към единия край на разбития спътник и посочи с върха на лоста.

— Това е главният електронен модул — каза му Джейда. — И в момента ми показваш капака на топлинното излъчване. Ако успееш да го отвориш, ще се опитам да те насочвам.

Дънкан пъкна края на инструмента в цепнатината.

— Внимавай...

Той стъпи върху скалата от двете страни на останките и натисна лоста. Няколко секунди люкът се съпротивляваше, после се откъсна и се запремята във водата.

Дънкан трябваше да се извърти, за да насочи камерата към вътрешността на спътника.

Сърцето на Джейда отново се сви от усещането за безполезността на всичките им усилия. Цялата електроника беше обгоряла, разтопена в безформена топка от пластмаса, силиций и фиброоптика.

На екрана Дънкан протегна дланта си над вътрешностите, като внимаваше да не докосва нищо. Показалецът му посочи нещо квадратно — стоманен блок, от едната страна на който се виждаха панти. Защитен от корпуса на сателита, той изглеждаше сравнително невредим. Настоячивото му движение показваше, че се опитва да им обясни нещо.

— Това трябва да е мястото, където излъчването е най-силно — каза надничачият над рамото ѝ Монк.

— Дънкан, това е блокът на жироскопа. Опитай се да не го повредиш. Би трябвало да е свързан само с един кабел и ако го откачиш, сигурно ще можеш да извадиш целия блок.

Той направи жест с палец нагоре и опря лоста отстрани на спътника. Трябваше да освободи и двете си ръце.

Пръстите му докоснаха корпуса — и също като по-рано сигналът прекъсна.

Джейда и Монк се спогледаха — после впериха очи в езерото. Ако нейните теории за тъмната енергия бяха верни, на Дънкан може би му предстоеше да се пребори с огньовете, които движеха самата вселена.

„Бъди внимателен...“

17:44 ч.

Дънкан — въздухът му свършваше — се бореше и със сателита, и със собственото си отвращение. „Упорит боклук...“

Обикновено не ругаеше, но докато провираше ръце между стопения метал, обгръщащ блока на жироскопа, и противното енергийно излъчване, изпитваше усещането, че се опитва да отвърти капачка на буркан с туршия, докато пръстите му се движат в гел, в който тече електрически ток.

Още щом отвори люка в задния край на спътника, електромагнитното поле рязко се усили и се издигна като пара от обгорената вътрешност на корпуса, струейки от това стоманено сърце. Когато докосна кожата, пръстите му сякаш потънаха в кал. Енергийното поле се съпротивляваше или поне така го възприемаше неговото магнитно шесто чувство.

Когато върховете на пръстите му най-после влязоха в контакт, усещането не се поддаваше на описание. По време на подготовката като електроинженер му се беше случвало да докосне някоя и друга гола жица. Това обаче нямаше нищо общо. По-скоро напомняше на допир до електрическа змиорка. В тази енергия определено имаше усещане за нещо *живо*.

Побиха го тръпки.

Накрая с яростно усукване на полустопения кабел успя да освободи блока и го измъкна, после се оттласна нагоре към повърхността. Нямаше търпение да се избави от него.

Изплува и като дишаше тежко, се насочи към брега. Носеше жироскопа като баскетболна топка върху широката си длан — топка,

която с огромна радост щеше да подаде на свой съотборник.

17:47 ч.

Джейда го чакаше с одеяло в ръце. Дънкан стигна до брега и се изправи. По тялото му се стичаше вода, татуировките му изпъкваха на фона на настръхналата му кожа.

Той изключи фенерчето си и потъна в сянка. Съсредоточена върху екрана на лаптопа, младата жена не беше усетила, че се е стъмнило. На такава височина нощта се спускаше бързо.

Дънкан излезе от езерото и тя размени топлото одеяло за неговото стоманено съкровище.

— И какво му е толкова важното? — попита той, зъбите му тракаха.

— Ще ти покажа.

Джейда се върна при импровизираното си бюро, представляващо плосък камък, върху който стоеше лаптопът, и остави жироскопния блок до компютъра.

— Щом излъчва същото електромагнитно поле като реликвите, това нещо трябва да е свързано с короната от тъмна енергия на кометата — поясни астрофизичката. — Ако имам възможност да го проуча подробно в лабораторни условия, може да открия отговорите на някои от въпросите.

И многозначително погледна Монк.

— Работя по въпроса — осведоми я Кокалис. — Кат ще ни върне в Щатите по най-бързия възможен начин.

— Вече сме доста на изток и няма да ни отнеме толкова време да стигнем до моята лаборатория в Центъра за космически и ракетни системи в Лос Анджелис — отвърна Джейда, докато той вдигаше сателитния телефон към ухото си. — Там имам всичко необходимо за пълен анализ, а и ще мога да дискутирам нещата със специалисти, които са запознати с изследванията ми. Ако изобщо съществуват решения на нашите проблеми, има най-голям шанс да ги открия в ЦКРС.

Монк се намръщи, сякаш не е съгласен с нея, но причината се оказа друга. Сателитният телефон.

— Няма сигнал...

— Може да е заради излъчването на това нещо — предположи тя и му посочи недалечната купчина камъни. — Опитай да се отдалечиш. Ако пътуваме по въздух, ще се наложи да му измисля някаква изолация.

Дънкан приклепна до нея. Беше се изсушил и облякъл.

— След като извадих този блок, прокарах дланта си над останалата част от спътника и не усетих нито следа от енергия. Явно се излъчва само от това тук.

— Логично.

— Защо?

— Това е сърцето на Окоето Господне, тъкмо заради него спътникът е кръстен така.

Джейда отново насочи вниманието си към металния предмет. Плъзна ръка по него, откри малката ключалка и я отключи. После извънредно предпазливо отвори кутията.

Дънкан се наведе към нея.

Сиянието на лаптопа се отразяваше в идеална сфера от кварц с големина на топка за софтбоул.

— Това е жироскопът, който се въртеше в сърцето на спътника — поясни астрофизичката. — По време на експеримента с него измервахме кривата на пространство-времето около Земята.

— А защо сега е зареден с енергия?

— Имам една идея, но за да я потвърдя, ще трябва да му направя стотина различни анализа. Докато се е въртял и е измервал кривата на пространство-времето, той е наблюдавал образувалата се *гънка*. Според мен потокът тъмна енергия, който е довел до нейната поява, е минал по този улей и се е излял в окоето на единствения наблюдател.

— Кристалната сфера.

— И по този начин я е превърнал в истинско Око Господне.

— Но с какво ще ни помогне това?

— Ако успеем...

Странно свистене привлече вниманието и на двамата — последвано от звук на пронизана плът.

Хайду се свлече на колене и се стисна за корема.

Между пръстите ѝ стърчеше връх на стрела.

22.

19 ноември, 17:55 ч. местно време

Улан Батор, Монголия

Вигор се разхождаше около заседателната зала в хотела. Сърцето му туптеше уморено, очите му смъдяха. През последния час настроението му се луташе между ликуването от връщането на реликвите и раздразнението от собствената му неспособност да разреши осемвековната загадка.

Всички бяха насочили вниманието си към предмета в средата на масата: кораба, направен от кости и кожа.

Монсиньор Верона прекара цял час, надвесен с лупа над реликвата, която бяха открили в пресъхналото Аралско море. Патинираното сребърно ковчеже до нея още миришеше на сол, горчиво напомняне за смъртта на неговия приятел.

Йосип беше жертвал всичко, за да намери този артефакт.

И за какво?

След едночасовото си проучване Вигор не стигна до категорични заключения, само се изпълни с искрено уважение към майстора. Ребрата, които изграждаха корпуса, бяха изварени и избелени, за да се поддават на обработка. Върху тях с фина резба бяха изобразени вълни, гъмжащи от риба и птици. Имаше дори тюлени, които лудуваха във водата и скачаха високо над вълните. Такелажът беше направен от усукани човешки косми, а формата на платната следваше традицията на китайските джонки от времето на династията Сун, епоха, съпадаща с управлението на Чингис хан.

Но какво означаваше всичко това? Къде трябваше да ги отведе тази поредна „трохичка“? За да открие отговора, той отвори лаптопа си на масата и провери абсолютно всичко, което можеше да съдържа някакви указания. Ала всеки път стигаше до задънена улица.

Всички около масата очакваха от него да разгадае тайната, но това може би нямаше да е по силите му. За кой ли път му се прииска Йосип да е при него. Сега повече от всякога се нуждаеше от безумната гениалност на своя приятел.

— След като корабът е китайски, трябва да насочва към Китай — предположи Грей, който седеше до Сейчан.

— Не непременно. Чингис хан е бил голям почитател на науката и техниката на покорените от него народи. Възприемал и използвал всяко нововъведение, от китайския барут до компаса и абака. Със сигурност е ценял корабостроителните умения.

— Само че това е *рибарски* кораб — подчерта Пиърс и посочи резбата. — Това не означава ли, че скривалището е някъде край Тихия океан или Жълто море?

— Съгласен съм. И това крайбрежие всъщност е най-източната граница на империята на Чингис хан.

Отново си спомни думите на Йосип.

„Според мен Чингис хан е заповядал на сина си да превърне целия известен *свят* в негов гроб, да разпространи духовното му наследство от единия до другия край на Монголската империя“.

Приятелят му имаше право. Знаеха, че главата на хана е била погребана в Унгария, най-западната граница на империята на неговия *син*. Бяха открили кораба от кости в Аралско море, западната граница на завладените от Чингис земи. И логиката предполагаше, че следващото място е някъде по *източната* периферия.

Имаше един-единствен проблем.

— Ако сме прави, този бряг е дълъг около хиляда и петстотин километра. Откъде ще започнем да търсим?

Рейчъл се размърда на стола си от отсрещната страна на масата.

— Може би имаме нужда от почивка. За да си проясним мислите и да се освежим.

— Нямаме време за губене — сопна й се Вигор, но веднага съжали за тона си и извинително я потупа по рамото при поредната си обиколка.

Нещо продължаваше да го гложди и не му даваше мира. А острата болка в корема го пробождаше с всяка крачка и му пречеше да мисли.

„Може би Рейчъл е права. Малко почивка няма да ни се отрази зле“.

Грей се намръщи и започна да размишлява на глас.

— Погребали са главата му в Унгария и предполагам, че корабът символизира гърдите му, понеже е направен от ребра и гръбначни

прешлени.

— Или по-скоро сърцето му — поправи го монсиньор Верона и при тези думи отново изпита глождещото усещане.

— Главата и сърцето — измърмори Ковалски, който се изтягаше на недалечната кушетка с ръка над очите.

— Това май значи, че остава да намерим само краката на тоя приятел.

Вигор сви рамене. Наистина звучеше логично.

„Глава, сърце, крака“.

Отново чу думите на Йосип.

„... да разпространи духовното му наследство от единия до другия край на Монголската империя“.

Монсиньор Верона се закова на място толкова рязко, че трябваше да се опре на облегалката на един свободен стол. Изведнъж осъзна, че всъщност не е трябвало да се фокусира върху *думите* на приятеля си.

— Йосип, побъркан гений такъв — промълви той. — Какъв съм глупак!

Нищо чудно, че свещеникът беше умрял с такова съжаление. Не само защото не бе успял да завърши пътуването си — макар че сигурно и това бе вярно, — но и защото сигурно бе виждал неразбирането в очите на Вигор.

— Той се е досетил! — възкликна монсиньорът.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рейчъл. — Отец Тараско ли имаш предвид?

Вигор притисна длан към сърцето си и усети туптенето му. Спомни си онези последни мигове, когато Йосип хвана ръката му и я притисна към собствените си окървавени гърди — не само за да се сбогува, а и да го упъти по единствения възможен за него начин, преди да умре.

— Глава, *сърце*, крака — повтори той и потупа гърдите си, наблягайки на втората дума. — Подходът ни е *абсолютно* неправилен.

Рейчъл се поизправи на стола си.

— Защо?

— Главата показва границата на владенията на сина му и представлява бъдещето на Монголската империя след неговата смърт. Сърцето е символ на империята по времето на самия Чингис, на

неговото *настояще*. И сега трябва да търсим мястото, където ханът за пръв път е стъпил и си е създад име, символизиращо *миналото* му.

— Глава, сърце, крака — произнесе Грей. — Бъдеще, настояще, минало.

Вигор кимна и се върна на стола си пред отворения лаптоп.

— Чингис хан не е заповядал на сина си да пръсне тялото му от единия до другия край на Монголската империя в *географски* смисъл. Искал е да го пръсне от миналото до бъдещето на страната.

Рейчъл се пресегна и стисна ръката му.

— Блестящо!

— Не бързай с похвалите. — Той посочи компютъра.

— Точно сега се чувствам пълен глупак, понеже Йосип искаше да ми каже всичко това, преди да умре. И все още ни предстои да използваме тази информация, за да открием къде да продължим търсенето.

— Ще се справиш.

Монсиньор Верона отвори на екрана карта на Монголската империя при управлението на Чингис хан.

ノ + 士 + 儿 = 先
Жив Пръст Човек Пръв

— Тук е показана империята на Чингис, простираща се от Тихия океан до Каспийско море, но по-тъмният овал в Северна Монголия представлява първоначалните владения на великия хан — поясни той и посочи мястото на дисплея.

Грей надзърна над рамото му.

— Доста голяма територия.

— И няма морски излаз — прибави Вигор. — Както виждате, първоначалните му владения не стигат нито до Жълто море, нито до Тихия океан.

Всички погледнаха към кораба, докато монсиньорът остана наведен към компютърния екран и отвори още файлове за този район.

— Тогава защо ще остави точно *кораб* като указание? — попита Пиърс.

Вигор уголеми един участък от картата и им показва сърповидното езеро в северния край на по-тъмния овал.

— Ето защо. Това е езерото Байкал.

— И какво означава това езеро? — Грей се вторачи в картата. — Знаеш ли нещо за него?

— Само информацията, която чета в момента — отвърна монсиньор Верона и обобщи на глас. — Това е *най-старото* и *най-дълбоко* езеро на света. В него са съсредоточени над двацет процента от сладководните запаси на планетата. За древните монголи то е било основен източник на риба... каквото е и днес.

Пиърс се вгледа по-внимателно в резбата върху кораба.

— Добре, разбирам какво означават изобразените тук риби, но какво правят тези...

— *Тюлените* ли? — Вигор се усмихна триумфално. Отпусна се назад, за да им покаже отворената на лаптопа снимка, тъмен лъскав силует, покатерил се върху една скала. — Позволете ми да ви представя нерпата, единственият *сладководен* тюлен на света и...

— Нека позная — прекъсна го Грей. — Такива тюлени се срещат единствено в езерото Байкал.

Усмивката на монсиньора стана още по-широка.

Сателитният телефон на Пиърс започна да звъни и той погледна дисплея.

— От командването на Сигма. — На излизане от заседателната зала Грей насочи показалец към Вигор. — Научи всичко възможно за това езеро.

— Вече го правя.

Монсиньор Верона погледна нагоре.

„Благодаря ти, приятелю“.

18:18 ч.

— Значи не си се чувал с Монк? — попита Пейнтър по телефона.

— Не. — Грей се беше уединил в спалнята си, не само за да разговаря насаме, но и за да не смуцава издирването на Вигор.

— От десет минути се опитвам да се свържа с него — продължи директорът. — Не отговаря. Последната информация от тях беше, че продължават с коне нагоре в планината.

— Тук вече се мръква — предложи обяснение Грей. — Може да се установяват на лагер и да са заети с това.

Пейнтър уморено въздъхна.

— Надявах се да се консултирам с доктор Шоу.

— Защо?

— Току-що получих окончателния анализ от Центъра за космически и ракетни системи в Лос Анджелис. Нали ти споменах за физика, който наблюдава гравитационните аномалии в траекторията на кометата, забелязани първо от Джейда?

— Да, каза, че се променяли.

— Всъщност се увеличават. Вече имаме потвърждение, че тези малки промени растат право пропорционално на приближаването на кометата към Земята.

— Нали не се опасявате, че кометата ще ни удари?

Макар да съществуваше такава възможност. През 1994 г. кометата Шумейкър-Леви се беше сблъскала с Юпитер, а по някое време догодина друга комета щеше да се разбие в Марс.

— Не, тя ще премине близо от астрономическа гледна точка, но няма никаква вероятност да се блъсне в нас — отвърна Кроу. — Това обаче не означава, че не ни заплашва опасност. От един ден следим ТОО.

— Какво е ТОО?

— Тела в околоземна орбита. Наблюдаваме всички астероиди, за които има риск да се насочат към Земята поради преминаването на енергията на кометата в близост до нас. Тя вече е поразклатила космическата билиардна маса и резултатът са неотдавнашните метеорни дъждове.

— Както и случилото се на Антарктида.

— Точно така. Затова исках да поговоря с доктор Шоу. Тя е най-наясно с тези гравитационни аномалии. В ЦКРС са единодушни, че когато кометата се приближи максимално до Земята, усилилият се енергиен поток може да предизвика майката на всички метеорни дъждове. И от НАСА наблюдават някои изключително големи тела, които започват да реагират на тези отклонения.

— Джейда беше убедена в същото — потвърди Грей. Изведнъж се зарадва, че се е съгласил да търси откраднатите реликви. — Според нея този древен кръст, който издирваме, може да е направен от къс от

кометата, паднал при предишното ѝ преминаване край Земята. Че е възможно още да е запазил част от тъмната си енергия и кръстът и кометата да са сдвоени на квантово равнище.

— Тогава трябва да го намерим.

— Като че ли вече имаме сериозна следа — опита се да го обнадееди Пиърс. — В момента Вигор работи по въпроса. Но за всеки случай би ли казал на Кат да се заеме с организирането на транспорт за нашата група?

— За къде?

— За Русия. Близко до южната граница на страната, при езерото Байкал. На около четиристотин и осемдесет километра от Улан Батор.

— Ще се заемем с това. Разстоянието е малко и пътят не би трябвало да ви отнеме повече от няколко часа, но въпреки това е най-добре да побързате. До събитията от сателитната снимка остават само две денонощия.

Грей завърши разговора и се върна при другите. Завари ги струпани около монсиньор Верона и неговия лаптоп.

— Какво има? — попита Пиърс.

Вигор се обърна към него.

— Колкото повече се занимавам с Байкал, толкова повече се убеждавам, че е мястото, което ни трябва.

Рейчъл развълнувано се усмихна.

— Може би дори знаем точно *къде* да търсим.

— Къде? — Той се приближи до тях.

— Първо, според легендите майката на Чингис хан е родена на остров в езерото.

— Пак остров? — Грей повдигна вежди.

Това поне звучеше логично. Първите реликви бяха открити край Босорканисигет, „вещерския остров“, в Унгария, а корабът — под остров в Аралско море.

— Казва се Олхон — поясни монсиньорът. — Местните предания разказват, че майката на Чингис хан била родена там. Кое то спокойно може да е вярно.

Грей се замисли. „Ако търсим откъде е тръгнал Чингис, не можем да стигнем по-назад от майчината му утроба“.

— Според друга легенда всъщност на острова е роден самият велик хан — продължи Вигор. — Не че трябва да ѝ вярваме много.

Същото се отнася за безброй други места из цяла Азия. Но точно в това предание се споменава, че Чингис бил погребан с *могъщо оръжие*, което можело да унищожи света.

— Може би тъкмо от тази легенда идва широко разпространеното сред монголците убеждение, че ако гробницата на Чингис хан бъде открита и отворена, ще настъпи краят на света — каза Рейчъл.

Пиърс усети, че тяхната възбуда се предава и на него.

— От друга страна, археолозите са открили много монголски оръжия и реликви на този остров — отново поде монсиньор Верона. — Даже има исторически извори, според които по времето на Чингис хан са го посещавали монголски воители. Въпреки че не е известно какво са правили там.

— Островът също е център на уникална шаманистична форма — прибави Рейчъл. — Религията на местните бурятски племена, които произхождат от древните монголи, е смесица от будизъм и анимизъм. Те вярват, че на острова е живял велик завоевател на вселената. Шаманите все още пазят много от свещените места на този владетел, защото оскверняването им щяло да донесе гибел на света.

„Също като в историята на Чингис...“

— И накрая, отделни посетители на острова говорят за „прилив на сили“ — осведоми го Вигор. — Точно така се изразяват.

Рейчъл отново се включи:

— Може да са били свръхчувствителни към енергията, която се излъчва от кръста на свети Тома. Някои даже твърдят, че били влизали в пещера, която отваряла врата към други светове.

Грей си спомни обясненията на д-р Шоу за тъмната енергия и мегавселената и се зачуди дали тези „други светове“ не са свързани с виденията на св. Тома.

— Ами тогава ще идем да проверим — каза Пиърс. — Вече поисках командването на Сигма да организира пътуването ни.

— А Монк и другите? — попита Рейчъл.

Грей се намръщи. Съмняваше се, че имат време да ги чакат. Неговата група спокойно можеше да изгуби половин ден, докато Кокалис и хората му се върнат от планината.

— Ще продължим търсенето — реши той. — При първа възможност ще се свържем с тях.

Но продължаваше да го гложди безпокойство.
Все пак *какво* ставаше с групата на Монк?

23.

19 ноември, 18:20 ч. местно време

Планината Хентий, Монголия

Батухан седеше на седлото — и конят, и ездачът бяха с традиционна кожена броня. Освен бронята носеше боен шлем, увенчан със стомана, и криеше лицето си под маска от истинска вълча кожа.

Трябваше да остане анонимен, особено сега, когато беше извършено убийство.

Тетивата още вибрираше до ухото му, напяваше кървава мелодия. Преди миг видя как стрелата пронизва гърба на жената, която стоеше до урвата. Изумена, тя падна на колене и това му достави искрена наслада. Батухан се усмихна под маската. Ударите на сърцето му кънтяха в ушите му.

— Чудесен изстрел — отбеляза Арслан от жребеца до него. Също като своя предводител, той носеше кожена броня и шлем, но всички можеха да видят раните на лицето му. Шевовете на бузата и челото му изглеждаха едновременно отвратително и страховито.

— Запазих Санджар за теб — каза му Батухан.

На ръба на скалата се бяха виждали само две мишени и той избра жената. Убийството го възбуждаше не по-малко от секса — проникването беше еднакво задоволяващо. Остави Санджар жив, защото знаеше, че Арслан го иска за себе си, че копнее да си отмъсти.

Сега на скалата нямаше никого. Ужасената им плячка най-вероятно се криеше. Ала нямаше къде да избяга.

Батухан плъзна поглед по дванайсетимата конници, строени на потъналия в мрак горист склон, който водеше към скалния перваз над тях. Това бяха най-добрите и най-верните хора от клана.

Дванайсет воители срещу трима мъже и две жени.

„И една жена“ — поправи се той.

Ако всичко минеше наред, щеше да пощади живота на втората жена и хората му щяха да отпразнуват победата си, както бяха правили някога войските на Чингис хан. Такава беше тяхната традиция, рожденото им право, заслужена награда след проливане на кръв.

После винаги можеха да я убият.

Батухан пришпори коня и обходи воините си. Високо изправен на седлото, той представляваше внушителна гледка, определено. Каза по няколко думи на всеки, изрази почит и получи в отговор същото. Добрият военачалник знае как да подготви войската си.

После се върна при Арслан и посочи нагоре към платото. Приклещена между покритите с лед чукари, пляквата им сама беше влязла в капана. Друг път надолу нямаше, само през тази гора — освен да се хвърлят в стръмната урва. Щеше да е величествена сеч и писъците на техните жертви щяха да ехтят над върховете, може би чак до самата гробница на Чингис, където си представяше, че великият хан се наслаждава на кръвта и ужаса.

Батухан извика — нямаше смисъл да се крият.

Първата стрела вече беше полетяла и бе проляла кръв.

— Явяаа! — изрева той монголския боен вик. — Явяаа!

18:33 ч.

Отдолу ехтеше тропот на конски копита. Дънкан и Санджар бяха залегнали сред камънаците под линията на снеговете.

Бяха оставили Джейда край езерото от другата страна на стръмното скално свлачище, където не я заплашваше непосредствена опасност. Дънкан ѝ беше дал пистолета си, след като набързо ѝ показа как да го използва. Младата астрофизичка щеше да наглежда и тежко ранената Хайду, която спешно се нуждаеше от медицинска помощ.

След като се погрижиха за тях, Дънкан и Санджар се върнаха при Монк и се приготвиха за сражение. Знаеха какво ги очаква. Стрелата целеше да ги ужаси, да пролее първа кръв — обичайна тактика за монголските воители, или поне така им обясни Санджар.

Монголецът чу вика да кънти по склона и позна бойния зов за атака.

— Завържи го за ремъка на крака на Херу.

Дънкан вдигна мокрия челник, прекара през него увисналия кожен шнур и ловко го завърза, докато Санджар държеше закачуления сокол до тялото си.

— Готово — каза Рен.

Санджар свали качулката от главата на птицата и я подхвърли във въздуха. Дънкан се приведе под тежките удари на крилете ѝ, после насочи вниманието си към разтворения върху коленете му лаптоп с намалена до минимум яркост на дисплея. Соколът се издигна в небето и монтираната на челника камера показва гората на склона под тях. Образът беше по-ясен, отколкото под водата.

Херу закръжи високо над дърветата и Рен се опита бързо да преброи конете, които препускаха към платото. Видя поне дванайсет, всички в пълно бойно снаряжение, също като ездачите. Като че ли нямаше други.

Повика по радиостанцията Монк, който преди малко беше напуснал убежището на камъните, за да подготви тържественото посрещане на приближаващите се воители.

— Не повече от тринайсет — докладва Дънкан. — Всички на коне. Забелязах лъкове, саби и няколко автомата.

„Явно и спазването на традициите си има граници“.

— Ясно — отговори Кокалис. — Почти свърших.

Рен проточи шия над камъка и видя, че партньорът му е приклепнал до свлачището. Беше заредил експлозивни по края му и сега поставяше безжичните детонатори. Носеха взривовете, за да унищожат останките от спътника в случай че не са в състояние да ги преместят или да ги вземат със себе си. Не можеха да рискуват китайците или руснаците да се доберат до секретната техника.

Само че нещата се бяха променили.

Възнамеряваха да се скрият тук и да подмамат нападателите към отсрещната страна, където бяха Джейда и Хайду. Щом врагът навлезеше в теснината между урвата и свлачището, щяха да взривят експлозивите и да убият колкото може повече конници, като в същото време затворят пътя към езерото и осигурят безопасността на двете жени.

Дънкан, Монк и Санджар щяха да се заемат с онези, които останеха от отсамната страна. Шансовете им не бяха особено добри, но не разполагаха с много възможности.

И трябваше идеално да разчетат времето.

Точно затова се нуждаеха от поглед отгоре.

Докато Кокалис тичаше обратно към тях, Дънкан наблюдаваше екрана. Конникът, който предвождаше атаката, като че ли носеше

вълча маска. Явно господарят на Синия вълк беше решил този път да си поизцапа ръцете.

— Идват — прошепна Рен.

Тримата се приведоха още по-ниско, за да не ги забележат, докато отрядът излизаше на платото.

На дисплея конниците се позабавиха — бяха стигнали началото на откритото пространство. Един от тях вдигна автомата си и се заоглежда, другите държаха лъковете си в готовност. След като не откриха никого, водачът им посочи към свлачището и езерото отгатык и заповяда:

— Урагшаа! — „Напред!“

Господарят на Синия вълк изтегли кривата си сабя от ножницата и поведе хората си към езерото.

„Добре“ — помисли Дънкан.

Ако успееш да убият водача, може би останалите щяха да се разбягат.

Вперил очи в екрана, Монк държеше палец на детонатора и чакаше първите неколцина конници да навлязат в прохода между свлачището и урвата.

„Хайде!“ — мислено го подкани Рен.

Кокалис сякаш го чу и натисна бутона.

Не се случи нищо.

Или поне нищо особено.

Един капсул-детонатор изпука като фойерверк и проблесна в мрака. Шумът стресна най-близкия кон, който препусна напред и се блъсна в следващия от колоната. Другите животни заотстъпваха заднишком и останаха от отсамната страна.

— Капсул-детонаторът на първия експлозив е паднал — прошепна Монк. — Така става, когато човек работи на тъмно.

Завъртя превключвателя на втория взрив и отново натисна бутона. Този път отекна мощна експлозия, която разтърси платото. Отгоре се посипаха сняг и лед, откъснати от надвисналите скали.

Кокалис бързо взриви третия и четвъртия експлозив и ушите на Дънкан запищяха. Конете се изправяха на задните си крака и цвилеха, ездачи падаха от седлата.

— Напред! — нареди Монк.

Тримата напуснаха убежището си и откриха огън.

Докато стреляше, Дънкан се молеше Джейда и Хайду да са в безопасност.

18:39 ч.

Джейда видя иззад скалите да се появяват трима конници. Първият носеше страховита вълча маска. Преди секунда беше чула изпукване като от изстрел. Последваха разтърсващи експлозии и тя вдигна ръка пред лицето си. Скалите долу се взривиха сред облаци дим и прах, отгоре се затъркаляха канари, които преградиха пътя към езерото. Продължаваха да се сипят по-малки камъни, които цопваха във водата или рикошираха от гранитния перваз.

Затаила дъх, Джейда се надяваше, че тримата конници са загинали — ала от дима изплуваха три коня, които панически препусаха към нея.

Тя използва елемента на изненада и започна да натиска спусъка. За пръв път стреляше не само с пистолет, а и изобщо. Затова залагаше на количеството, вместо на качеството.

Все пак успя да улучи едно от животните и то се изправи на задните си крака. Ездачът отчаяно се вкопчи в шията му. И очевидно сбърка. Обезумелият от страх кон отскочи назад и се свлече от ръба на скалата, като отнесе със себе си и конника. Ужасеният крясък на монголеца огласи планината, като за миг заглуши ехото от пистолетните гърмежи.

Джейда отчаяно продължаваше да стреля.

Друг случаен куршум прониза втория ездач в гърлото в момента, в който той вдигаше лъка си. Мъжът се строполи от седлото и се просна по очи в езерото, като безсилно пляскаше с ръце във водата.

Третият ездач обаче препускаше към нея, вдигнал високо кривата си сабя. Вълчата маска скриваше лицето му и му придаваше вид на безпощадна природна стихия.

Младата жена отново натисна спусъка, но той не поддаде — затворът стърчеше изтеглен назад. Дънкан й беше обяснил какво означава това.

Край на патроните.

Ездачът замахна към нея и сабята му проблесна на лунната светлина.

В този миг покрай главата ѝ изсвири стрела и перата я пернаха по ухото.

Стоманеният връх се заби в шията на коня.

Животното се сгромоляса и ездачът изхвърча през главата му към Джейда. Тя заотстъпва заднишком на колене и погледна настрани към Хайду, която се мъчеше пак да опъне лъка си. Ала първото опъване беше изчерпало последните сили на момичето. Пръстите му трепереха, по лицето му се стичаше пот и немощните му ръце изпуснаха оръжието.

Ездачът вече се изправяше. Зад него конят му лежеше на една страна и скалата лъщеше от кръвта, която изтичаше от сънната му артерия.

Хайду изхлипа със съжаление. Очевидно не се бе целила в животното, а в мъжа, който сега вдигна сабята си и тръгна към тях с длан, отпусната върху пистолета в кобура му.

Младата монголка се обърна към Джейда с красноречиво изражение. „Бягай...“

Тя я послуша, скочи и се хвърли в езерото.

Зад нея прозвуча жесток смях.

И двамата знаеха истината.

Къде можеше да отиде?

18:43 ч.

Дънкан тичаше сред хаоса от коне и хора. След взривяването на скалното свлачище от отсамната страна бяха останали седем или осем души, въоръжени със саби и автомати. В първите мигове след експлозиите тримата с Монк и Санджар бяха ликвидирали половината.

Сега играта ставаше по-опасна.

Един от нападателите скочи от коня си в края на платото, залегна на земята, откри огън по тях и ги принуди да преминат в отстъпление. На голото плато нямаше къде другаде да намерят убежище освен сред осемте коня и другарите на снайпериста.

„Само това проклето убежище да не се движеше и да не се опитваше да ме убие...“

Монк отскочи от един рикоширал в краката му куршум и се блъсна в Дънкан. За миг двамата се приведоха зад един от конете. Рен

го хвана за юздите, за да го задържи между тях и снайпериста.

След секунди към тях се присъедини и Санджар.

— Дънк, иди да очистиш онзи стрелец — задъхано каза Кокалис.

„Да, този тип вече ми действа на нервите...“

— Ние със Санджар ще се опитаме да се прехвърлим оттатък. —

Монк посочи.

Преди малко бяха чули изстрели откъм езерото. Някои от конниците сигурно бяха успели да минат от отсрещната страна, преди да се взривят експлозивите. Някой трябваше да помогне на Джейда и Хайду.

Дънкан разбираше, че за тази цел трябва да извадят от играта снайпериста, иначе Кокалис и Санджар нямаше как да се изкатерят по срутилите се канари и да стигнат при жените.

— Ясно, но ще се наложи да взема коня... и ей този шлем — измърмори Рен.

Смъкна шлема на един от убитите и го нахлупи на собствената си глава, после пъкна крак в стремето и след като Монк му кимна, се метна на седлото. Хвана юздите, обърна жребеца към снайпериста и го пришпори в галоп. Кожената броня плющеше при всяко изтропване на копитата.

Ниско приведен над шията на животното, Рен се надяваше, че противникът му вижда само коня и шлема. Онзи отново стреля, но се целеше в мелето зад него — най-вероятно бе забелязал, че Монк и Санджар тичат към свлачището.

Дънкан се съсредоточи върху проблясъците от дулото на автомата и пришпори жребеца още по-силно. Щеше да има само един шанс. Копитата звънливо закънтяха по гранита и шията на коня лъсна от пот.

След броени секунди се озова пред снайпериста.

Зърна лицето на мъжа, когато онзи със закъснение разбра измамата. В последния момент конят се опита да завие, но Рен здраво задържа юздите му. Триста и петдесет килограмовият монголски жребец прегази проснатия стрелец и под копитата му захрущяха кости и плът.

Дънкан профуча нататък и препусна надолу по склона към гората. Едва след няколко метра успя да намали и да обърне коня към платото. Скочи от седлото — не за да провери резултата от действията

си, защото снайперистът нямаше как да е оцелял, а за да вземе оръжието му и да го използва срещу врага.

За съжаление конските копита бяха прегазили и автомата, който лежеше на скалата с разбит приклад и огъната цев. Въпреки това Рен го вдигна и използва прицела за нощно виждане, за да потърси другарите си.

Кокалис стоеше с димящ пистолет в ръка край едно неподвижно тяло. Санджар току-що беше прерязал гърлото на друг нападател и тъкмо пускаше трупа му на земята. В този момент Дънкан зърна последния от конниците да препуска зад тях и изрева:

— МОНК!

Цвиленето на конете и тропотът на копитата им заглушиха предупредителния му вик.

Можеше само безпомощно да наблюдава как мъжът разсича със сабя гърба на Санджар и с другата ръка вдига автомата си към Монк. Дънкан позна монголеца въпреки обезобразеното му лице — а може би заради него.

Арслан.

Затича натам, макар да знаеше, че е късно.

18:47 ч.

Човек трябва да се наслаждава на победата си.

Батухан се надвеси над младата монголка, всъщност още момиче. Дрехите на корема ѝ бяха подгизнали от кръв. Определено я биваше с лъка, с един изстрел беше повалила коня му. Постави върха на сабята си между малките ѝ гърди и натисна само колкото да пробие овчия кожух и кожата ѝ и да опре острието в гръдната ѝ кост.

Лицето ѝ се изкриви от болка, ала тя само ледено го гледаше.

Корава, издръжлива порода.

За миг го обзе гордост от своя народ, не че нямаше да изпита удоволствие от убийството ѝ. Спомни си своя любим цитат от Чингис хан: „Не е достатъчно аз да успея — всички други трябва да се провалят“.

Щеше да я награди с бърза смърт.

Виж, американката щеше да умре по-бавно.

Батухан държеше пистолета в другата си ръка, насочен към езерото. Спокойно щеше да залови беззащитната жена, нямаше къде да му избяга.

Усмихна се под маската и се наведе напред, готов за сладостното удоволствие от проникването на сабята в плът — и тогава зад него се разнесе силен плясък.

Господарят на Синия вълк се обърна... и видя тъмна фигура да изскача от езерото, истинска нубийска богиня.

Тя се хвърли към него и замахна към главата му с парче стомана.

18:49 ч.

Джейда яростно замахна с лоста към главата на звяра.

Когато се гмурна в езерото, тя си спомни, че Дънкан бе оставил стоманения лост на дъното при разбилия се спътник. Не можеше да стреля с пистолет, да, но от дълги години тренираше триатлон, бе издръжлива и плуваше отлично.

Излезе на повърхността няколко пъти, отпусайки се по гръб и подавайки отгоре само устата и носа си, колкото да си поеме дъх. Когато стигна до мястото, се гмурна и на лунната светлина лесно откри и взе оръжието.

После заплува обратно и изпълзя през плитчините, като разчиташе, че искрящите по повърхността отражения на звездите ще скрият приближаването ѝ.

Изчака мъжът да се обърне с гръб към нея и едва тогава изскочи от водата и го нападна. Той обаче я чу в последния момент и се изправи достатъчно, за да поеме удара с шлема си.

Стоманата иззвънтя в стомана.

Вибрациите разтърсиха ръката ѝ чак до рамото. Лостът се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти и издрънча върху скалата.

Мощният удар все пак огъна шлема на монголеца и той залитна, изпусна сабята си и преплете крака — но за съжаление пистолетът остана в ръката му. Мъжът я изруга на родния си език и лицето му сякаш отново се преобрази в маска, само че този път на ярост и мъст.

Той насочи оръжието към нея — а после смаяно потрепери и тежко се свлече на колене.

Зад него Хайду държеше окървавената му сабя — беше прерязала незащитените с броня сухожилия зад коленете.

Джейда изрита пистолета от пръстите му с подгизналата си обувка и оръжието цопна в езерото. Тя вдигна изпуснатия стоманен лост, замахна отдолу нагоре и силно го удари по брадата. Главата му отскочи назад, последвана от цялото му тяло.

Мъжът се строполи безчувствен върху скалата. От краката му шуртеше кръв.

Джейда бързо отиде при Хайду и ѝ помогна да се изправи.

Още не бяха в безопасност.

18:52 ч.

Паниката беше забавила хода на времето и Дънкан сякаш тичаше във вода към съсечения Санджар, прекалено бавно завъртащия се Монк и насочващия автомата си към гърба му Арслан.

Скалите под краката му бяха хлъзгави от кръвта на хора и коне. Обезумелите от страх животни се блъскаха наоколо.

„Няма да успея...“

Санджар се строполи на колене — после вдигна глава и извика:
— ХЕРУ!

Това име накара Арслан да потръпне. Той заотстъпва и се приведе, насочи автомата си нагоре, за да се защити от сокола.

„От птица, която не е там“.

Монк използва разсейването му, завъртя се и вдигна пистолета си.

Ала Санджар го изпревари. Скочи на крака, замахна с камата си и я заби до дръжката в тила на Арслан. Беше използвал името на птицата, за да уплаши братовчед си, знаейки, че това ще го паникьоса и ужаси.

Санджар повлече жертвата си надолу и завъртя ножа в раната. От устата и носа на Арслан потече гъста кръв и го задави. Когато той най-последно се отпусна с изцъклени очи, Санджар го отблъсна от себе си и падна по гръб на скалата.

Под него започна да се събира тъмна локва.

Дънкан най-последно дотича при тях и се плъзна на колене към ранения монголец. В последния момент обаче го изпревариха.

От небето се спусна крилата сянка и кацна върху гърдите на стопанина си. Соколет разроши перата си, наведе глава и докосна брадичката и бузата на Санджар.

Младият монголец вдигна ръце и обгърна в шепи птицата. Пръстите му освободиха кожените ремъци от краката на Херу, той притегли сокола към устните си и му зашепна нещо.

След това кратко сбогуване Санджар отпусна главата си назад и на устните му заигра едва забележима усмивка, докато очите му се взираха в звездното небе. Остана така няколко секунди, после дланите му се разтвориха, изхлузиха се от гърдите му и освободиха крилатия му другар.

Херу подскочи и се издигна високо в същото това звездно небе.

Санджар продължаваше да гледа нагоре, ала вече и той се рееше там.

19:10 ч.

Страхът караше всички да бързат.

Джейда се преоблече в сухи дрехи и припряно нарами раницата си, като се увери, че блокът с жироскопа е вътре. За да се доберат до него, бяха пролели много кръв и тя нямаше да допусне тези жертви да отидат напразно.

„Бедният Санджар...“

През цялото време стоеше обърната с гръб към касапницата на платото, но не можеше да избяга от миризмата на смърт. Погледът ѝ често неволно попадеше върху трупа, който лежеше премазан наблизко.

Преди няколко минути с облекчение видя Дънкан да се катери по скалното свлачище, за да им се притече на помощ. Закъсня, но поне ѝ помогна да пренесат Хайду.

Монк още се занимаваше с раната на момичето. Очевидно разбираше от медицина, защото сръчно го превърза, след като отчупи стоманения връх и пернатия край на стрелата, оставяйки дървената част в корема му.

— Пригответе се за тръгване! — извика Кокалис, когато приключи с подготовката на Хайду за обратния път до цивилизацията.

Дънкан кимна и отиде при коня си. Беше наблюдавал склоновете с прицел за нощно виждане. В тъмната гора можеше да се крият още

противници, а имаше вероятност да се появят и подкрепления.

Ала не само този страх ги караше да бързат.

От гората се носеше вой, който се усилваше все повече. Миризмата на кръв и месо привличаше вълците.

Не смееха да се бавят повече.

Монк повери Хайду на Дънкан, който прегърна момичето в скута си върху седлото.

Джейда също яхна своя кон. Младата астрофизичка имаше собствени причини да бърза. Постави ръка върху жироскопния блок. Ако това спечелено с много мъки съкровище криеше някакви тайни, трябваше да го отнесе на сигурно място — в своята лаборатория в Щатите.

И то колкото се може по-скоро.

Нямаше да позволи нещо да ѝ попречи.

Кокалис махна с ръка и посочи надолу.

— Да вървим!

19:25 ч.

Батухан се свести от тътен на гръмотевица.

Замаян, той се претърколи, седна край забуленото в пара езеро и намръщено се вторачи в ясното небе.

„Не е гръмотевица...“

Когато главата му се проясни, Батухан разпозна заглъхващото ехо на конски копита. Отдалечаваха се.

— Чакайте — изхриптя той, уплашен, че хората му го изоставят.

При произнасянето на тази единствена дума в брадичката го прониза болка и когато я опипа, установи, че е разцепена и окървавена. И тогава постепенно започна да си спомня.

„Гадна кучка...“

Батухан се изправи... или поне се опита. По краката му потече огън и той зяпна невярващо подгизналите си от кръв крачоли. После заопипва бедрата и прасците си и откри дълбоки рани зад коленете. Сухожилията му бяха прерязани и краката му бяха превърнати в неподвижни израстъци, които отказваха да носят тежестта му.

„Не...“

Трябваше да се свърже със своите хора.

„Тези глупаци са ме помислили за мъртъв и са ме зарязали!“

Господарят на Синия вълк с мъка повлече натежалото си тяло към падналия си кон, като се опираше само на ръцете си. Челото му се покри с пот, от брадичката му капеше кръв. Имаше усещането, че от кръста надолу е потопен в пламъци.

„Само да се добера до телефона си...“

И после всичко щеше да се оправи. Можеше да почива, докато му се притекат на помощ.

Вдигна глава и забеляза движещи се сенки на отсрещния бряг на езерото, в горния край на скалното свлачище.

Там имаше някой.

Батухан протегна ръка — и тогава чу гърлено ръмжене.

Откъм свлачището се приближаваха още тъмни силуети.

Вълци.

Обзе го първичен ужас.

„Не по този начин...“

Претърколи се към ръба на скалата. Предпочиташе бърза смърт от собствената си ръка, отколкото да го разкъсат жив. Безполезните му крака само му пречеха и оставяха кървава диря. Сенките скъсяваха разстоянието. Движеха се невероятно безшумно за толкова едри зверове.

Накрая все пак стигна до урвата и се прехвърли през ръба, обзет от странно облекчение. Точно тогава обаче нещо ухапа провлачилата му се по скалата ръка, стегна китката му като в менгеме, прониза плътта и стигна до костта.

Други челюсти ухапаха кожената броня на китката му, задържаха го и го изтеглиха от пропастта.

Намериха го още зъби, претърколиха го по гръб.

Водачът на глутницата се надвеси над лицето му, оголи остриите си зъби и заръмжа.

Това не беше маска.

А истинското лице на Чингис хан.

Безпощадно, неумолимо, непоколебимо.

И те вкупом впиха зъби в плътта му.

24.

19 ноември, 19:52 ч. източно стандартно време
Вашингтон

Пейнтър седеше в кабинета си на другия край на света и се взираше в пространството... В космическото пространство. Огромният стеноен екран на задната стена показваше голяма тъмна скала, която ярко се открояваше на звездния фон. Кратери осейваха цялата ѝ повърхност — стар, покрит с бойни белези воин.

— Преди няколко минути ни пратиha тази снимка, направена от инфрачервения телескоп на НАСА на Хаваите — осведоми го седящата зад него Кат. — Официалното обозначение на астероида е деветдесет и девет хиляди деветстотин четирийсет и две, но го наричат Апофис. Отдавна е известен на науката като проблемен и опасността да се блъсне в Земята е била повишена от *първа* на *втора* степен по Торинската скала. Той е първият астероид с толкова висок рисков фактор.

— Каква е тази Торинска скала?

— Система за категоризиране на опасността обект в околоземна орбита да удари планетата. *Нулева* степен означава отсъствие на риск. *Десета* степен означава сигурен сблъсък.

— И Апофис е първият астероид от втора степен, така ли?

— За кратко даже се смятало, че има едно цяло и шест десети процента вероятност да се блъсне в Земята и тогава рисковият му фактор бил повишен на *четвърта степен*. После го понижили — тоест, до днес.

— Нещо ново от Центъра за космически и ракетни системи в Лос Анджелис?

— Наблюдават гравитационните аномалии около кометата, екстраполират данните за въздействието им върху близкото пространство, следят най-големите ТОО по пътя на кометата. Като Апофис. В момента, ако гравитационните ефекти на енергийното поле около кометата останат статични и повече не се променят, рисковият фактор на Апофис е твърда *петица*, което вече е много опасно. Но ако

аномалията продължава да се увеличава право пропорционално на приближаването на кометата, рисковият фактор на астероида постоянно ще расте по Торинската скала.

Пейнтър я погледна.

— И докъде ще стигне?

— Според ЦКРС ще навлезе в червената зона. Осма, девета или десета степен.

— Каква е разликата между тези три степени?

— От слаб удар, осма степен, до унищожаване на планетата.

— Десета степен.

Кат кимна и посочи екрана.

— Диаметърът на Апофис е над триста метра и масата му е четирийсет мегатона. Ето какво се насочва към Източното крайбрежие, ако екстраполациите ни са верни.

— Нали се смяташе, че над Източното крайбрежие ще падне метеорен дъжд, а не един голям астероид?

— Според специалистите от ЦКРС Апофис се е взривил в горните слоеве на атмосферата и парчетата му са паднали по крайбрежието. Снимката от сателита показваше последиците от тези сблъсъци.

Кроу виждаше, че още нещо измъчва Кат.

— Какво криеш от мен?

Тя най-последно го погледна в очите.

— Сателитната снимка показваше ситуация с дата след около четирийсет и шест часа. Но както споменах, това са само *последниците*. Един инженер от ЦКРС изчисли въз основа на скоростта на горене, плътността на дима и мащабите на разрушенията, че самото събитие най-вероятно ще се случи между шест и осем часа по-рано.

— Значи имаме още по-малко време да го предотвратим.

— И то не само между шест и осем часа по-малко.

— Какво искаш да кажеш?

— Обясних ти, че дори някак си да успеем да „изключим“ полето на тази комета, Апофис пак ще си остане от пета степен. Полето вече е променило траекторията му.

— И „изключването“ на полето няма да промени новата му траектория.

— Точно така.

Кат бе наистина ужасена.

— Разговарях с физика, който следи гравитационните аномалии. Той е изчислил кога Апофис ще достигне осма степен по Торинската скала и ще навлезе в диапазона, гарантиращ сблъсък с планетата. Щом бъде достигнат този момент, астероидът ще се удари в Земята. Няма значение дали ще „изключим“ полето на кометата.

— И кога ще бъде достигнат този критичен момент?

Кат впери очи в него.

— След шестнайсет часа.

Пейнтър се облегна на бюрото си и установи, че се е задъхал.

„След шестнайсет часа...“

Позволи си да изпита ужас за миг — после се овладя. Имаше да върши работа. Обърна се към Кат и каза решително:

— Трябва ни доктор Шоу.

20:14 ч. местно време

Планината Хентий, Монголия

След четирийсет и пет минути напрегната езда Джейда с радост скочи от седлото. Монк беше обявил кратка почивка сред група дървета на тъмното пасище в подножието на върха и сега пое Хайду от Дънкан, който я бе придържал по време на спускането по планинския склон.

— Десет минути — каза Кокалис и пренесе младата монголка до един повален дънер, за да провери превръзката ѝ.

Дънкан отиде при Джейда.

Тя свали раницата от раменете си, разкопча един от джобовете, бръкна вътре и извади жироскопния блок. После отключи кутията и я отвори. Искаше да се увери, че съкровището ѝ е невредимо след силното друсане.

Идеалната сфера улавяше звездната светлина и облата ѝ повърхност отразяваше цялото небе.

Изглеждаше наред, ала външният вид понякога лъже.

Младата жена погледна Дънкан. Той явно забеляза загриженото ѝ изражение и протегна ръка към отворената кутия.

— Не се тревожи. Енергийното поле продължава да е силно.

Тя въздъхна облекчено.

Монк я повика и се изправи, очевидно доволен от превръзката на Хайду. Вдигна сателитния си телефон и каза:

— Най-после има сигнал. Ще се опитам да се свържа с командването на Сигма.

— И аз искам да разговарям с директор Кроу! — каза Джейда.

Всичко в лабораторията ѝ трябваше да е готово още щом кацнеха в Калифорния. Дори само два часа можеше да са от значение.

Кокалис ѝ даде знак да отиде при него, но след като астрофизичката направи няколко крачки, вдигна ръка.

— Сигналът прекъсна!

Джейда сведе поглед към жироскопа в ръцете си.

— Сигурно е заради енергийното поле на Окото.

— Тогава го остави.

Младата жена се обърна и се огледа. Не искаше да го остави на земята.

Дънкан се приближи и протегна ръка.

— Аз ще го взема и ще се отдалеча. Предполагам, че колкото по-далече отида, толкова по-добра ще е връзката.

— Сигурно си прав.

Рен взе съкровището с чувствителните си пръсти така, сякаш приемаше подарък от кобра.

— Разпитай ги какво става — помоли я той и тръгна към голото пасище.

Джейда забърза към Монк, който вече напрегнато разговаряше с Пейнтър и сбито му описваше случилото се. Кокалис явно имаше богат опит с такива доклади и ефикасно представяше кръвопролитията и хаоса като ясни, точни факти.

Свърши и ѝ подаде телефона.

— Изглежда, някой няма търпение да се чуе с теб.

Джейда повдигна вежди.

— Директор Кроу?

— Монк ми съобщи, че сте открили жироскопното ядро на спътника и то излъчва странно енергийно поле.

— Мисля, че е същото като на кометата, но мога да дам категорично заключение чак след като стигна до лабораторията си в ЦКРС.

— Монк ме информира за плановете ти. Съгласен съм с теб. Кат ще организира пътуването ви до Калифорния колкото може по-бързо. Обаче исках да те осведомя за развитието на ситуацията по време на твоето отсъствие.

И ѝ разказа всичко. Новините не бяха добри.

— Шестнайсет часа?! — стъписано повтори тя накрая. — На нас ще ни трябват най-малко два часа, за да се върнем в Улан Батор!

— Ще наредя на Монк да отидете направо на летището, където ще ви чака самолет.

— Може ли някой също да ми прати по имейла последните данни от ЦКРС? Искам да ги прегледам по време на полета до Калифорния. Освен това ми трябва криптирана връзка с Центъра, за да обсъдя някои неща с колегите.

— Смятай го за направено.

Джейда предаде телефона на Кокалис и го остави да се занимава с логистиката.

После се отдръпна настрана и обгърна тялото си е ръце, вледенена и уплашена, и впери поглед в кометата, която сияеше в нощното небе.

„Шестнайсет часа...“

Ужасяващо, невероятно малко време.

Ала тя изпитваше и друг, още по-мъчителен страх, породен от глождещото усещане, че ѝ убягва нещо важно.

20:44 ч.

Дънкан стоеше в края на пасището и се опитваше да държи жироскопа само с длани, без да докосва кутията с пръстите си. Тъмното електрическо поле обаче оказваше съпротивление и пулсираше със слаби вълни, оставяйки усещането, че държи нещо с биещо сърце.

Той потрепери — но не от студ.

„Хайде де, хора“ — помисли си, докато слушаше Монк да разговаря по сателитния телефон. Най-вероятно обсъждаше плана за пътуването.

Дънкан с най-голямо удоволствие щеше да напусне Монголия.

И да се отърве от това нещо.

В опит да се избави от нервността си той закрачи покрай гората. Носът на обувката му се закачи в един стърчащ на повърхността корен и младият мъж залитна няколко крачки, чувствайки се глупаво — докато не се случи нещо по-лошо.

Долната половина на металната кутия се отвори между дланите му. Джейда явно беше забравила да я заключи, а на него изобщо не му беше хрумнало да провери.

Пред погледа му като на забавен кадър идеалната кристална сфера, съдържаща огъня на самата вселена, започна да пада. Изхлузи се от отворената кутия, тупна на земята и се затъркаля по тревата надолу.

Дънкан се втурна след нея.

„Ако я изгубя...“

Дънкан затича по-бързо, наведе се и я улови.

Шокът от хващането ѝ с гола ръка, без изолиращата я кутия, го повали на колене. Черната енергия възпламени дланта му, пръстите му спазматично се свиха около облата повърхност. Вече не знаеше къде е границата между полето и кристала. Пръстите му сякаш потъваха в самата сфера.

Все още на колене, Дънкан вдигна високо кълбото и понечи да го хвърли от отвращение — но в последния момент вниманието му бе привлечено от искрица огън във вътрешността на сферата и той се вгледа в нея... и видя през кристалното ѝ сърце Вълчия зъб.

Само че сега скалите бяха срутени, обгърнати в пелена от прах. От изгорелите дървета в подножието се кълбеше гъст дим. По краищата на гората още бушуваха пламъци.

Рен отпусна кристала — и изведнъж всичко се върна постарому.

Отново го вдигна — и светът изгоря.

„Това не е на добре“.

Той се изправи и се завъртя. Накъдето и да обърнеше Окоето, то му разкриваше огнен апокалипсис. На север забеляза вероятния източник на опустошението — далечен димящ кратер.

— Какво правиш? — сепна го гласът на приближилата се зад него Джейда.

Прекалено шокиран, за да ѝ отговори, Дънкан протегна сферата към нея и посочи Вълчия зъб.

Намръщена от привидно глупавото му поведение, тя се облегна на рамото му и впери поглед през кристала. Остана така няколко секунди, навярно не по-малко шокирана от самия него.

— И? — обърна се накрая към него.

— Не виждаш ли?

— Какво да виждам?

— Планината, гората! Всичко е унищожено...

Тя го изгледа така, сякаш се е побъркал.

— Не виждам нищо подобно.

„Какво?!“

Рен отново се вторачи в огненото опустошение, сияещо в сърцето на кристалното Око, апокалипсис, който явно не виждаше никой освен него.

Това потвърждаваше, че не е застрашено *само* Източното крайбрежие. Заплахата надвисваше над целия свят.

И след като осъзна този факт, Дънкан стигна до единственото категорично заключение.

„Свършено е с нас!“

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ОГЪН И ЛЕД

25.

20 ноември: 1:02 ч. местно време

Езерото Байкал, Русия

Стояха плътно един до друг на замръзналия фериботен кей. Въпреки ясното небе цареше пълен мрак. Нощта беше леденостудена в сравнение с Улан Батор, който се намираще само на около четиристотин и осемдесет километра на юг. Всички носеха канадки с обточени с кожа качулки и не се различаваха много от единствения местен жител, който също пътуваше за остров Олхон в този късен час.

До отдалечения на километър и половина остров иначе се стигаше с ферибот от крайезерното селце Сахюрта, но през зимата дотам пътуваше автобус.

Не че имаше мост.

Автобусът минаваше направо по леда. На повърхността на дълбокия проток явно се образуваше достатъчно дебела ледена покривка, за да издържа превозни средства. Грей дори виждаше следите от гуми по черния лед, покрит с навяван от вятъра сняг.

Рейчъл скептично оглеждаше пътя. Останалите също. Дори Ковалски се мусеше повече от обикновено.

— До гуша ми е дошло от пътувания по лед — измърмори здравенякът. — Случайно да сте чували, че се пука?

Пиърс не му обърна внимание и след като натовариха багажа, им даде знак да се качват.

Всички седнаха и шофьорът затвори вратата, превключи на скорост и потегли по леда. Пиърс изтри запотеното стъкло на прозореца и също не без известни опасения загледа навън. До януари цялото огромно езеро щеше да замръзне и ентузиазираните смелчаци можеха да го пресекат пеш от единия до другия бряг, но дотогава оставаше доста време и по повърхността навътре се виждаха вълни.

Грей беше прочел достатъчно материали за Байкал, за да знае, че езерото представлява истинско геологическо чудо, *най-дълбокото* езеро на планетата, образувано чрез запълване на пространството

между тектонични плочи, които бавно се раздалечаваха и уголемяваха площта му. Някога Байкал щеше да стане нов океан.

Разбира се, ако планетата оцелееше дотогава.

Пиърс си погледна часовника. След като бяха кацнали в недалечния руски град Иркутск, той се чу с Пейнтър и научи за оставащото им по-малко време. Вече имаха само около дванайсет часа. В момента Монк сигурно излиташе от Улан Батор за Калифорния с д-р Шоу и Дънкан.

Докато неговата група търсеше кръста в Байкал, астрофизичката щеше да проучи жироскопното Око в лабораторията си и може би щеше да измисли някакво свое решение на проблема, но Грей щеше да е тяхната подсигуровка — ако наистина откриеше свещената реликва.

Ала и той, и д-р Шоу нямаха никакво време.

На нея ѝ предстоеше почти осемчасов полет до Щатите, което влошаваше нещата още повече. Неговото положение не беше порозово.

Не можеше да се заеме с издирването преди изгрев-слънце. Сега беше прекалено тъмно, за да направи каквото и да е. Нещо повече, нямаха конкретни указания откъде да започнат. В обраслата с елхови гори източна половина на острова — дълъг седемдесет и един и широк тринайсет километра — се издигаше стръмна планина, чийто най-висок връх се казваше Жима. В останалата част имаше пясъчни дюни, степи и горички от лиственица.

Търсенето щеше да е почти невъзможно дори денем просто защото нямаха представа къде може да е скрит кръстът.

Затова Вигор им предложи друг подход.

„Защо не попитаме някого?“

Населението на Олхон възлизаше на около хиляда и петстотин души, местни жители, наричани буряти, потомци на някогашните монголски заселници.

Монсиньор Верона използва ватиканските си връзки, за да уреди среща с техния върховен шаман. Ако някой знаеше тайните на острова, това трябваше да е главата на тази загадъчна религия, странна смесица от будизъм и култ към природата. Бурятите бяха известни с подозрителното си отношение към чужденците. Техните най-свещени места бяха забранени за жени. Дори самата среща с шаман беше нещо изключително.

Но как да спечелят доверието на този човек?

Грей смяташе, че е най-добре да свалят картите си на масата — или в техния случай, да покажат на шамана реликвите на Чингис хан. Надяваше се, че те ще изиграят ролята на ключ за тайните на неговия народ, които криеше островът.

В крайна сметка шаманът се съгласи да се срещне с тях, но едва по изгрев-слънце, за да се пречистели на утринната светлина преди да разговарят с него. И никакво убеждаване не успя да го накара да промени решението си.

„Толкова изгубени часове...“

Ала Пиърс трябваше да признае, че всички са уморени до смърт и се нуждаят от сън и почивка. А и дотогава Монк и неговите хора щяха да кацнат в Калифорния. Така и двете групи щяха да разполагат с около четири часа, за да намерят някакъв изход от надвисналата опасност.

„Да не насилваме нещата...“

Автобусът мина през някаква неравност и се раздрусва. Ковалски, който седеше вкопчен в предната седалка със залепен за прозореца нос, се сепна.

— Какво е онова ей там, до оная дупка в леда?

Грей напрегна очи и видя как една тъмна фигура се плъзва от леда във водата, смутена от преминаването на автобуса.

— Спокойно, това е тюлен.

— Да бе, спокойно — изсумтя партньорът му. — Не можеш да вярваш на нещо, което се крие под леда.

Човекът явно имаше стара психическа травма, свързана с леда и откритите водни пространства. Пиърс не обърна внимание. Пък и скоро щяха да слязат на сушата.

Вигор се премести на свободната седалка до Грей и посочи през прозореца към тъмнеещия масив на острова.

— Виж онзи скален нос, който стърчи в езерото. На тукашния език се казва Хорин Ирги, Конската глава. Прилича на кон, който пие вода, нали? Според някои легенди по времето на Чингис хан тук дошли монголски воители, които отдали почит на това място, защото вярвали, че формата на носа е световно признание за техния владетел.

Пиърс впери очи в тъмния силует. Знаеше, че монголите високо са ценели конете си, и си спомни разказа на монсиньора за

откриването на тунела на някогашния остров в Аралско море. Отворът му също имал форма на кон.

— Мислиш ли, че е добре да започнем търсенето от него?

— Съмнявам се — отвърна Вигор. — Този нос е едно от най-посещаваните места на Олхон. Ако там имаше нещо скрито, някой отдавна да го е намерил. Исках да кажа, че много места на този остров са свързани с митове за Чингис хан. Просто трябва да видим на кое от тях е гробницата му.

— Може шаманът да ни насочи.

— Ако знае нещо, ще е въпрос на елементарна колегиалност да го сподели с друг духовник — уморено се усмихна монсиньор Верона. — Не губи вяра, командир Пиърс. Ако кръстът е тук, ще го открием.

— Да, обаче дали ще го открием навреме?

Вигор бащински го потупа по коляното, върна се на мястото си и прегърна племенницата си, която продължаваше загрижено да го държи под око.

Автобусът със силно разтърсване напусна ледения път и излезе върху здрава скала, после пресече пясъчния насип и продължи по тясно шосе, минаващо по дългата ос на острова. Целта им се намираше приблизително в средата на цялото разстояние — най-голямото селище на Олхон. Срещата с шамана щеше да се проведе на едно свещено място наблизо.

След четирийсет и пет минути друсане из неравната кафява степ по западното крайбрежие най-после влязоха в сънливото село Хужир, живописно и спретнато, с дървени къщи, чиито покриви бяха покрити с мъх, а дворчетата и кошарите бяха опасани с ярко боядисани дъсчени огради. Селото се намираше на брега на заливче от западната страна на Олхон и предлагаше само възможности за пренощуване.

Грей беше избрал по-малката от двете хижи и тъй като през този сезон нямаше туристи, успя да я наеме цялата. И без това имаше само десетина стаи.

Автобусът ги спря точно пред нея — двуетажна сграда от дървени трупи с чудесен изглед към залива в далечината. Отзад имаше конюшня, а отстрани бяха паркирани няколко атевета, които очевидно се даваха под наем на гостите.

Всички се изсипаха навън и влязоха в хижата. Собствениците, възрастно семейство руснаци, ги посрещнаха с много поклони и

жестикулиране, компенсирани лошия им английски. Очакваха ги и бяха запалили каменната камина в малката гостна, приятно помещение с дъсчен под, меки фотьойли и дълга маса отстрани.

След дългото мразовито пътуване топлината им се стори почти задушаваша, но когато се регистрираха и оставиха багажа си в стаите, огънят инстинктивно привлече Грей и той протегна ръце към пламъците.

Вигор се отпусна на едно от креслата.

— Никъде не мърдам от тук.

„Легло“ — това беше единствената дума на Ковалски, след което той се заизкачва по стълбището; търкаше очите си като дете, на което отдавна му е време за лягане.

Неговият план допаднаше и на Пиърс, който шумно се прозя.

— Извинявайте. Всички трябва да поспим колкото може повече. Ако искаме да се срещнем с шамана за пречистващия ритуал, ще се наложи да станем час-два преди изгрев-слънце.

— Поне вие, *мъжете* — кисело отбеляза Сейчан.

Поредната отстъпка, която бяха направили. Бурятите не допускаха жени на своите свещени места.

— Тогава ние със Сейчан ще си правим минерални бани, докато вие се размотавате на студа — заяви Рейчъл.

Но и тя изглеждаше недоволна и мрачно се взираше в тила на вуйчо си. Не искаше да изпускат Вигор от очи и дори се настани на съседния фотьойл пред камината.

След това се разотидоха по стаите си.

Докато се качваше по скърцащото дъсчено стълбище, Грей не можеше да се избави от измъчващото го лошо предчувствие. Кометата сияеше през прозореца на горната площадка. Ала той усещаше, че опасността е много по-близо, сякаш някой стъпваше върху гроба му.

Или върху чужд гроб.

Сейчан го следваше, без нито едно стъпало под краката ѝ да изскърца.

3:03 ч.

Рейчъл се събуди паникьосана от пистолетен изстрел.

Беше заспала във фотьойла пред камината. Поредното шумно изпукване на горяща цепеница уталожи обзелия я страх. После си спомни къде е, погледна си часовника и видя колко е късно.

Изумена, Рейчъл се поизправи на стола.

— Защо още си буден, вуйчо Вигор? Минава три и след няколко часа трябва да тръгваш!

Той седеше от отсрещната страна на камината, разтворил местен пътеводител в скута си. Кацналите на носа му очила за четене отразяваха пламъците.

— Поспах в самолета на идване и след това подремнах в рейса — отвърна монсиньорът. — Още два часа съм и ще съм в идеална форма.

Племенницата му знаеше, че всичко това е лъжа, че не е затворил клепачи нито за миг — беше го наблюдавала по време на цялото пътуване. В момента челото му лъщеше от пот, която нямаше нищо общо с топлината на огъня. Пребледнялото му лице го потвърждаваше.

Неговото безсъние не се дължеше на възрастта. Нито дори на интереса към книгата в скута му. А на болките.

Рейчъл се надигна от креслото, приклекна до него и се притисна към краката му.

— Просто ми кажи — помоли го тя. Нямаше нужда от повече думи, за да я разбере.

Вигор тежко въздъхна и очите му едва забележимо потрепнаха. Той остави пътеводителя настрана и се вгледа в пламъците.

— Рак на панкреаса — прошепна вуйчо й засрамено — не защото е болен, а защото го е пазил в тайна.

— Колко?

— Поставиха ми диагнозата преди три месеца.

Рейчъл вдигна поглед към него, за да му покаже, че не го пита за това, и повтори:

— Колко?

— Остават ми още два месеца, най-много три.

Истината й донесе едновременно облекчение и ужас. След дългото неведение тя искаше да я чуе, *нуждаеше* се от нея, за да даде име на страха си. Ала сега, след като вече знаеше, вече не можеше да се защитава с лъжливи надежди.

Очите й се напълниха със сълзи.

Той протегна ръка и избърса сълзите ѝ.

— Недей да плачеш. Ето затова не исках никой да научава. Изживях пълноценен живот.

— Можеше да ми кажеш.

— Имах нужда... — Вигор отново въздъхна. — Имах нужда от време, за да свикна.

И поклати глава, видимо раздразнен, че не е в състояние да го обясни по-добре.

Но Рейчъл го разбра и стисна коляното му. Вуйчо ѝ първо трябваше да приеме мисълта за собствената си тленност, неизбежността на смъртта, преди да сподели истината с други.

Вигор ѝ разказа подробностите. Като в повечето случаи с рак на панкреаса, болестта му се развивала незабележимо, без външни симптоми. Отначало го отдал на лошо храносмилане, а после вече било късно. Ракът пуснал метастази в стомаха и белите му дробове. Предпочел палиативно лечение, лекарства, които да облекчават болките му.

— Хубавото все пак е, че ще съм на крак почти до края — намери някаква утеха в мрака той.

— Аз ще съм до теб — обеща му Рейчъл.

— Добре, обаче не забравяй, че и ти трябва да живееш. — Монсиньор Верона посочи тялото си. — Това е нещо временно, малък дар преди истинската благодат. Но не го хвърляй на вятъра, не го оставяй в килера, за да го използваш в бъдеще. Вземи го с две ръце и живеи сега, изживявай истински всеки свой ден.

Тя отпусна глава в скута му и раменете ѝ затрепериха. Губеше битката си с мъката.

Вуйчо ѝ я остави да си поплаче и нежно я погали по косата.

— Обичам те, Рейчъл. Ти си ми дъщеря, винаги си била. Благодарен съм, че имах възможност да прекарам живота си до теб.

Тя прегърна краката му. Искаше ѝ се вечно да остане така, ала знаеше, че скоро ще трябва да го пусне.

„И аз те обичам“.

3:19 ч.

Сейчан лежеше в кревата и прехвърлила ръка върху очите си, се бореше със сълзите си. Беше чула всичко в гостната — стаята ѝ се намираще точно отгоре. До ушите ѝ стигаше и най-тихият шепот, усилен от акустиката на дървената сграда.

Нямаше намерение да подслушва, но гласовете им я бяха събудили.

Тя долови обичта в оскъдните думи на духовника.

„Ти си ми дъщеря...“

Истината я прободеше в сърцето — че макар Вигор да не е баща на Рейчъл, двамата са успели да изградят семейство.

Докато слушаше, си представяше лицето на майка си, лице на чужда жена. Разделяше ги бездната на изтеклото време и преживяната трагедия. Вместо да се опитват да си върнат ролите на майка и дъщеря, дали не можеха да създадат нещо ново, да започнат като непознати, свързани от една и съща изгубена мечта за друго време? Можеха ли да раздухат онези изтлели въглени и да запалят нов огън?

В душата ѝ започваше да мъждука надежда.

Сейчан се надигна на леглото. Знаеше, че вече няма да успее да заспи.

Съветът на Вигор продължаваше да кънти в ушите ѝ.

„Това е нещо временно, малък дар преди истинската благодат. Но не го хвърляй на вятъра, не го оставяй в килера, за да го използваш в бъдеще. Вземи го с две ръце и живеј сега...“

Сейчан стана и нахлузи широка риза върху голото си тяло. Боса, тя безшумно излезе в ледения коридор и след като откри, че неговата врата е отключена, тихо се вмъкна в топлия мрак.

В малката камина блещукаха въглени.

Сейчан отиде при леглото му, единично като в нейната стая, с меки пухени възглавници и дебел юрган, отметна единия край и се мушна отдолу до здравето му голо тяло.

Той се сепна и пръстите му стиснаха ръката ѝ под рамото в желязна хватка, толкова силно, че щеше да ѝ остане синина. Глеещият огън се отрази в очите му.

— Сей...

Тя долепи показалец до устните му. Приключваше с приказките, с опитите си да изрази с думи онова, което изпитваха и двамата.

— Какво пра...

Сейчан замени пръста с устните си и така отговори на недозададения му въпрос.

„Живея“.

26.

20 ноември, 4:04 ч. местно време

Въздушното пространство над Тихия океан

Джейда рязко вдигна глава, събудена от друсането на самолета, попаднал във въздушна яма. Беше се унесла, докато работеше на отворения в скута ѝ лаптоп и чакаше резултата от поредните изчисления.

— Свали си облегалката и поспи — посъветва я седящият до нея Дънкан. — Вземи пример от Монк.

И посочи с палец назад към третия пасажер, който хъркаше в тон със самолетните двигатели.

— Не бях задрямала — възрази младата жена и прикри прозявката си с юмрук. — Просто размишлявах.

— Нима? — Дънкан повдигна ръката си и Джейда видя, че пръстите на другата ѝ ръка са вплетени в неговите. — Тогава може ли да те попитам за *какво* размишляваш?

Тя се изчерви и издърпа ръката си.

— Извинявай.

Рен се усмихна.

— Нямах нищо против.

Засрамена, Джейда погледна през илюминатора и видя облачна покривка, под която проблясваше водна повърхност. Часовникът на лаптопа ѝ показваше, че са във въздуха от почти три часа.

— Току-що прелетяхме над Япония — осведоми я Дънкан. — След пет часа би трябвало да кацнем в Калифорния.

Тя огледа салона и си спомни за един друг луксозен самолет. Беше започнала това приключение в Лос Анджелис, откъдето замина за Вашингтон, после за Казахстан и Монголия, а сега се връщаше обратно на изходна позиция.

„Пътешествие около целия свят“.

В опит да го спаси.

Надяваше се това да не е прощалната ѝ обиколка. Ако видяното от Дънкан през Окото бе вярно, заплахата бе надвиснала над цялата

планета:

Погледът ѝ попадна върху предмета на масата. Преди да напуснат Улан Батор беше поставила Окото в импровизиран Фарадеев кафез, кутия, увита в медни жици, която изолираше електромагнитното поле и защитаваше електрониката на самолета от неговите смущения. След като прокара дланите си отгоре, Дънкан потвърди, че излъчването вече е съвсем слабо, но естествено, кафезът нямаше въздействие върху квантовия ефект на Окото.

Това нямаше да е по силите на каквато и да е клетка от медни жици.

— Защо само аз виждам опустошенията през Окото? — попита Рен — беше забелязал какво гледа и бе отгатнал какво си мисли.

Зарадвана, че има с какво да разсее мислите си, Джейда сви рамене.

— Сигурно си чувствителен към квантовия ефект на Окото. Това ме кара да смятам, че случилото се с него се е отразило и на стъкления обектив на камерата на спътника и е позволило на картинния сензор да заснеме този поглед в близкото бъдеще, когато светлината е преминала през лещите.

— А аз?

— Както вече ти споменах, човешкото съзнание е разположено в квантовото поле. Кой знае защо, ти си по-чувствителен към квантовите промени в Окото. Може би защото сам си се *направил* такъв с тези магнити в пръстите ти... или просто си свръхчувствителен.

— Като свети Тома с неговия кръст.

— Възможно е, но не очаквай да ти викам свети Дънкан.

— Сигурна ли си? Харесва ми как звучи.

Лаптопът ѝ тихо сигнализира и на дисплея се отвори нов прозорец. Това бяха последните данни от Центъра за космически и ракетни системи, пратени по сателитна връзка.

„Най-последно...“

— Пак ли ще работиш? — попита Дънкан.

— Искам да проверя нещо.

Тя кликна върху прозореца и прегледа документите. Възнамеряваше да построи графика на траекторията на кометата и да проследи короната ѝ от тъмна енергия. Нещо продължаваше да я

гложди и тя се надяваше, че новата информация ще ѝ помогне да разбере какво е.

Започна да въвежда информацията в програма за графики. Освен това искаше да сравни последните статистически данни и цифри с първите си изчисления, обясняващи характера на тъмната енергия. Уравненията ѝ елегантно съчетаваха нейната теория за източника на тъмната енергия — аниhilацията на виртуални частици в квантовата пяна на вселената — с породените от нея гравитационни сили. Тя разбираше, че това е същността на проблема. Можеше да я обобщи с една дума.

Привличане.

Виртуалните частици се привличаха помежду си и тъкмо енергията от тяхната аниhilация придаваше на *масата* фундаменталната *гравитационна сила*. Тези слаби и силни ядрени взаимодействия притегляха електрони, протони и неутрони, за да се образуват атоми. Това караше луните да обикалят около планетите, слънчевите системи да кипят и галактиките да се въртят.

В хода на работата Джейда забеляза редица грешки в изчисленията на ЦКРС, предположения на главния физик, които не се потвърждаваха от най-новите данни. Сънят я напусна окончателно и в съзнанието ѝ започна да се очертава ужасяващата истина.

„Сигурно греша... не може да е вярно!“

Пръстите ѝ бясно затракаха по клавиатурата. Знаеше как да направи проверка.

— Какво има? — попита Дънкан.

Искаше ѝ се да го каже на глас, да го сподели, ала се боеше, че ако го направи, някак си може да го превърне в реалност.

— Джейда?

Накрая младата жена се огъна.

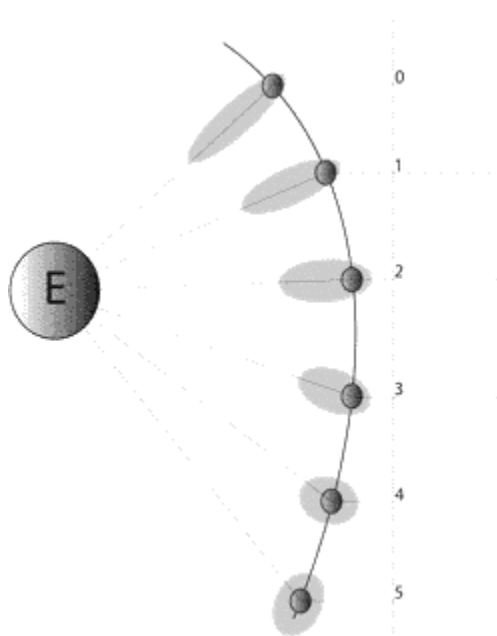
— Физикът от ЦКРС, онзи, който е направил първите изчисления за настъпването на критичния момент... е сбъркал.

— Сигурна ли си? — Рен си погледна часовника. — Според него са ни оставали шестнайсет часа, което означава, че сега имаме още около девет.

— Сгрешил е. Неговите екстраполации са се базирали на факта, че гравитационните аномалии на кометата се увеличават право пропорционално на приближаването ѝ към Земята.

— И къде е грешката?

— Не, това е вярно. — Тя отвори новата си графика. — Тук се вижда как короната от тъмна енергия се притегля от Земята с приближаването на кометата и обсегът ѝ става все по-голям.

— Кривата на пространство-времето около Земята също реагира на този гравитационен ефект — продължи Джейда. — Тя е огъната навън, двете се привличат помежду си и постепенно образуват фунията, по която ще се изсипят астероидите.

— Щом физикът е прав, къде е проблемът?

— Той е допуснал грешка и новите данни го потвърждават.

— Каква грешка?

— Предположил е, че гравитационният ефект ще се увеличава геометрично. Аз обаче не смятам така. Според мен увеличението ще е експоненциално. — Тя се обърна към него. — С други думи, много по-бързо.

— Колко по-бързо?

— Трябва да проверя новите данни с моите уравнения, но засега бих казала, че имаме само пет часа до момента, в който астероидният удар ще стане неизбежен. А не девет.

— Това е почти половината от оставащото ни време! — Дънкан се отпусна назад, незабавно осъзнал проблема. — Ще имаме късмет, ако дотогава кацнем в Лос Анджелис.

— А като се имат предвид последните няколко дни, не бих разчитала на никакъв късмет.

4:14 ч.

„По дяволите...“

Буквално му се виеше свят.

Джейда беше настояла да запази спокойствие, докато потвърди предположението си, и сега въвеждаше информацията в аналитична програма, която бе разработила въз основа на своите уравнения.

Докато чакаше, Дънкан разтриваше слепоочията си.

— Защо този спътник трябваше да се разбие точно в Монголия? Защо не в пътата Айова?! Губим безценно време, докато обикаляме половината свят!

Пръстите на Джейда замръзнаха над клавиатурата.

— Какво има? — попита той.

— Това е... *ето* какво ме глождеше. Каква съм глупачка! — Тя затвори очи. — Всичко се свежда до *привличането*.

— Какво искаш да кажеш?

Младата жена отново посочи графиката, показваща притеглянето на енергийната корона към планетата.

— Физикът от ЦКРС предполага, че енергията на кометата реагира на нещо на Земята. Напълно съм съгласна с него.

— Нали смяташе, че това може да е кръстът? — Дънкан повдигна вежди. — Защото е направен от къс от същата тази комета.

— Точно така. Двете, кометата и кръстът, най-вероятно са квантово сдвоени и се привличат помежду си, поне енергийно. Надявах се да открием кръста, за да проуча енергийното му поле или дори полето на Окото и да се опитам да *наруша* това сдвояване.

Той кимна. Теоретично звучеше логично.

— Тогава Земята нямаше да привлича енергията на кометата и пространство-времето около планетата нямаше на свой ред да се огъва навън.

— И нямаше да се образува фуния, която да предизвика страхотен астероиден удар.

„Блестящо, д-р Шоу!“

— Имам два въпроса — каза Дънкан. — *Откъде си сигурна за това притегляне между кометата и кръста? И какво можеш да направиш, за да нарушиш сдвояването?*

— Отговорът и на двата ти въпроса е един и същи. Пак ще цитирам Айнщайн: „Бог не си играе на зарове със света“.

Забеляза озадаченото му изражение и добави:

— Преди малко ти попита *защо* спътникът се е разбил точно в Монголия. Това е най-точният въпрос, който може да бъде зададен.

— Благодаря... — колебливо отвърна той.

— За да ти отговоря, ще задам друг въпрос. Къде смятаме, че е скрит кръстът?

— На остров в езерото Байкал, на около четиристотин и осемдесет километра северно... — И тогава разбра. Очите му се разшириха. — В световен мащаб това буквално е на *две крачки* от мястото, където се е разбил спътникът.

— И това не ти ли се струва невероятна случайност?

Рен кимна.

„Бог не си играе на зарове със света“.

Той впери очи в нея. Искаше му се да я целуне — повече от обикновено.

— Спътникът е паднал толкова близо, защото го е *привлякла* енергията на кръста.

— И как няма да го привлече? Нали е зареден с тъмната енергия на същата тази комета!

Дънкан пак погледна графиката, показваща засмукването на енергийното поле към Земята. Представи си сателита като безплатна енергия, видя как привличането на кръста го изкарва от орбита и го тегли към повърхността на планетата.

Ако беше вярно, това определено потвърждаваше теорията на Джейда за сдвояването, но не отговаряше на другия му въпрос.

Той отново се обърна към младата жена.

— Нали каза, че този факт обяснявал и *как* да бъде нарушено сдвояването?

Джейда се усмихна.

— Мислех, че е очевидно.

— Не и за мен.

— Трябва да довършим онова, което се е опитал да направи спътникът. Да обединим енергията на Окото с тази на кръста. Мисли за тях като за положително и отрицателно заредена частица. Сега техните противоположни заряди ги привличат...

— ... а когато се обединят, ще се анулират взаимно.

— Точно така. Все едно да събереш материя и антиматерия, само че става дума за енергия. Експлозивната аниhilация на двете противоположности би трябвало да наруши сдвояването.

На теория изглеждаше чудесно, но...

— Защо са *противоположни*? — попита Дънкан. — Каква е разликата между тях?

— Не забравяй, че и времето е измерение. Въпреки че са заредени с еднакво количество тъмна енергия, кръстът и Окото се отличават с два различни вида *време*. Двата противоположни края на една и съща ос — минало и настояще. Фактът, че са квантово сдвоени, означава, че се стремят да се превърнат в едно.

— Тоест трябва да се аниhilират.

Тя кимна.

— Според мен това ще наруши сдвояването и ще прекрати притеглянето на кометното поле.

— Все пак остава основният въпрос — подсети я Дънкан. — Къде е кръстът.

— Не знам, но...

Компютърът отново сигнализира и я прекъсна, съобщавайки за изпълнението на поставената задача. Резултатът запримигва на екрана. 5,68 ч.

— ... но ни остава ето толкова време да го открием.

— Джейда се обърна към него. — Знаеш какво трябва да направим.

Дънкан знаеше.

Изправи се, отиде при Монк и го събуди.

— Какво има?... — сънено попита партньорът му. — Да не стигнахме?

Рен се наведе над него.

— Трябва да обърнем самолета назад.

27.

20 ноември, 6:42 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

Грей се събуди преди изгрев-слънце. Краката му бяха преплетени с чужди, към гърдите му се притискаше топла буза. Във въздуха още се усещаше ароматът на телата им, на тяхната страст. Лявата му ръка я прегръщаше през рамото, сякаш се боеше, че ще му се изплъзне, ще се превърне в призрак, в трескав сън.

Сейчан се протегна — сънливо движение, съдържащо намек за гъвкавата сила, скрита под нежната плът, — измърка доволно и звукът завибрира в костите му. После изви глава, отвори очи и в тях се отрази малкото светлина, проникваща в стаята. Кракът ѝ се плъзна надолу, погали го и го разбуди окончателно.

Пиърс се пресегна и повдигна лицето ѝ към своето. Устните им се докоснаха с обещание за...

Телефонът му високо зазвъня върху нощното шкафче, развали магията и им напомни за света извън това легло. Грей изпъшка, притисна я още по-силно към себе си, после я пусна и се претърколи към телефона, без да сваля едната си ръка от хълбока ѝ.

— Кацнахме в Иркутск — осведоми го Монк. — Хванахме попътен вятър и стигнахме по-рано, отколкото очаквахме.

Приятелят му ги прекъсваше за втори път. Преди два часа му беше съобщил, че групата му ще се присъедини към тях.

— Ясно — лаконично отвърна Грей. — С други думи, сте на около два часа от нас.

Сейчан и Рейчъл щяха да изчакат Кокалис и неговите хора в хижата. Грей и другите щяха да научат каквото могат от шамана и да се върнат.

Грей си погледна часовника. Ако искаха да успеят за ритуала по посрещане на слънцето в осем часа, трябваше да тръгнат след четирийсет и пет минути.

Бързо приключи разговора, остави телефона на пода до леглото, плъзна длан към кръста на Сейчан и я притегли под себе си.

— Докъде бяхме...

След половин час двамата излязоха от стаята, след като току-що бяха взели душ. Сейчан беше само по дълга риза. Според него тя нямаше смисъл да носи нищо друго, но студеният коридор им напомни, че ги очакват отрицателни температури. Той я завъртя към себе си и я целуна, подпечатвайки обещанието си по-късно да продължат.

Тъкмо я пускаше, когато една от другите врати се отвори и в коридора се появи Рейчъл. В първия момент се смути, после засрамено наведе глава, обаче Грей забеляза усмивката ѝ. Тя вече знаеше за колебливата му връзка със Сейчан, но сега виждаше, че нещата са понапреднали.

Рейчъл смотолев и „добро утро“ и тръгна към долния етаж, откъдето се разнасяше примамлив аромат на бекон и току-що сварено кафе.

След една последна целувка Грей прати Сейчан да се облече и се спусна по стълбището. Когато влезе в гостната, установи, че собствениците приемат включената в цената закуска съвсем сериозно. Бяха приготвили пищна трапеза: меки сирена, препечени филийки, къпини, варени яйца, дебели резени бекон, тлъсти наденички и различни видове печена и Маринована риба от езерото.

Вигор седеше на масата и топлеше дланите си с чаша чай. Изглеждаше уморен и бледен, но тази сутрин излъчваше и странно удовлетворение. Рейчъл мина зад вуйчо си, целуна го по темето и си взе чиния.

Грей се присъедини към тях и Рейчъл му се усмихна и повдигна вежди, сякаш му казваше: „Най-последно!“ Първоначалното ѝ стъписване и срам очевидно се бяха заменили с добродушна закачка. Стори му се, че забелязва и нотки на съжаление, но навярно самолюбие то му го караше малко да преувеличава нещата.

— Къде е Ковалски? — реши да смени темата той, въпреки че всъщност никой не беше казал нищо.

— Вече закуси и отиде да хвърли едно око на превозните ни средства — каза Вигор и кимна към вратата.

През един страничен прозорец Пиърс зърна в мрака бръснатата глава на партньора си — оглеждаше паркираните до хижата атевета, с

които щяха да стигнат до малка пещера в най-отдалечения край на залива.

Грей лакомо се нахвърли върху храната, а монсиньор Верона почна да проверява сака с реликвите. Ковалски се върна и заедно с него в стаята нахлу студ. Изглежда, нямаше търпение да тръгнат.

— Готови ли сме? — попита Пиърс, след като лапна последните няколко къпини.

— Резервоарите са заредени догоре — докладва Ковалски. — Можем да потеглим веднага.

Сейчан слезе при тях и на минаване покрай Вигор леко стисна рамото му в безмълвна проява на разбиране. Жестът изглеждаше странно интимен — не толкова съчувствие, колкото подкрепа, — сякаш потвърждаваше нещо, известно единствено на нея.

Грей я погледна въпросително.

Тя седна и едва забележимо поклати глава, за да му покаже, че въпросът е личен.

Накрая Пиърс се изправи и помогна на Вигор да стане, после каза на Сейчан и Рейчъл:

— Оставяме ви да пазите крепостта. Монк и другите би трябвало да пристигнат малко преди девет. Няма да имаме много време да координираме действията си. Според доктор Шоу срокът ни се е оказал още по-кратък.

И им обясни за новите изчисления и идеята да съберат на едно място кръста и Окото.

— И всичко това трябва да стане преди десет часа, така ли? — негодуващо попита Вигор. — Изгревът е в осем, тоест имаме само два часа да занесем Окото при кръста.

— Тогава не е зле да накараме оня знахар веднага да ни каже каквото знае — заяви Ковалски.

— Ковалски е прав — призна Пиърс. — Но и островът не е чак толкова голям. Стига мястото да не е прекалено далече, можем да се справим.

Трябваше да се справят.

7:44 ч.

Увит в канадката си, за да се защити от жестокия студ, монсиньор Верона управляваше атевето си по песъчливата ивица сред листвениците. Земята беше осеяна с кафяви иглички и небето светлееше между голите клони на дърветата. Въпреки че слънцето още не се показваше над хоризонта, на изток вече розовееше.

Пътят им свърши при вдаден навътре в сушата участък от брега, покрит със сняг и обхванат в лед, който продължаваше доста навътре в залива. На места вълните го бяха разтрошили, превръщайки го във високи до коленете късове синьо стъкло.

В този ранен утринен час водата нататък изглеждаше индиговосиня. Беше толкова бистра, че можеше да се пие без страх от стомашни инфекции. Местните легенди твърдяха, че ако плуваш в езерото, ще удължиш живота си с пет години.

„Ех, да беше вярно — помисли си Вигор. — Щях да се гмурна въпреки студа“.

И все пак се радваше, че най-после е казал на Рейчъл истината за болестта си. Тези думи трябваше да бъдат изречени и той се чувстваше доволен, че е имал време да сподели с нея. Не се боеше от смъртта толкова, колкото съжаляваше за пропуснатите години, които можеше да остане с племенницата си: да я види омъжена и с деца, да се радва на щастието ѝ.

Щеше да пропусне толкова много неща.

Но поне ѝ призна колко много означава тя за него.

„Благодаря ти, Господи, за тази утеха“.

Пред него Ковалски рязко зави, явно решил да провери дали атевето ще се обърне. Верона поклати глава. Само младите бяха убедени в своето безсмъртие и безразсъдно предизвикваха смъртта. Възрастта постепенно изчерпваше тази самоувереност, ала най-добрите продължаваха да се борят с вятърни мелници въпреки помъдряването си — или може би тъкмо заради него, благодарни за всеки миг, живеещи пълноценно със съзнанието, че някой ден всичко ще свърши.

Стигнаха до брега и Грей намали, изравни се с Вигор, посочи напред към една висока скала, която стърчеше от леда и се издигаше към небето, и попита:

— Това ли е нос Бурхан?

Наричаха го и Скалата на шамана, дом на бурятските богове, известни като тенгрии, едно от десетте най-свещени места в цяла Азия.

Монсиньор Верона кимна и надвика духащия от езерото вятър:

— Ритуалната пещера е от отсрещната страна, гледа към водата. Там ще ни чака шаманът. В края на залива трябва да има тесен провлак, който води до скалата.

Грей увеличи скоростта, настигна Ковалски и го насочи към тясната ивица суша, която завършваше с бели скали, обрасли с червеникав мъх.

Там стоеше дребна фигура и охраняваше входа към носа — мършав млад мъж с дълъг овчи кожух, облечен върху син, пристегнат в кръста халат. На едното му рамо висеше тъпан. Той им даде знак да спрат и да угасят двигателите. Вигор знаеше, че в миналото гостите са увивали копитата на конете си в кожа, за да не смуцават покоя на боговете.

— Казвам се Темур — представи се мъжът на лош английски и се поклони. — Ще ви заведе при старейшината Баян. Той ви очаква.

Докато се изкачат на скалата и влязат в малката пещера, монсиньор Верона се задъха. От двете страни на входа имаше каменни грамади, накичени с пъстри шалове и знаменца, които се вееха на силния вятър. Между тях стоеше на колене съсухрен старец на неопределима възраст. Можеше да е както на шейсет, така и на сто години. Беше облечен също като младежа, но носеше и висока островърха шапка. Хвърляше сухи хвойнови клонки в горящия пред него огън и димът лениво се стелеше в пещерата.

Тунелът зад него навлизаше дълбоко в носа, ала Вигор се съмняваше, че дори неговите ватикански препоръки ще им осигурят достъп там.

— Старейшината Баян иска да коленичите от двете му страни и да се обърнете с лице към езерото.

Грей им даде знак да се подчинят.

Монсиньорът коленичи от едната страна на шамана, приятелите му — от другата. Димът лютеше в ноздрите и очите, но имаше странно сладко ухание. Темур бавно заудря тъпана си и шаманът започна да напява молитви, като размахваше запалена хвойнова клонка.

Тъмното езеро постепенно изсветляваше и индиговите води ставаха небесносини. Ледът искреше в хиляди кобалтови и сапфирени оттенъци. Изведнъж над повърхността на езерото плъзна огън, запален от първите слънчеви лъчи, и то се превърна в течно злато.

Гледката накара Вигор да ахне, обзе го искрена радост, че присъства на този момент. Дори вятърът стихна за кратко, сякаш благоговейно смирен от това великолепие.

Темур за последен път силно удари тъпана и се обърна към тях.

— Готово. Сега можете да разговаряте със старейшината Баян.

Шаманът се изправи и им даде знак да последват примера му.

Благословен с този ритуал, Вигор стана и се поклони на старейшината.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем. Имаме спешен проблем и търсим човек, който отлично познава Олхон.

Темур им превеждаше, като шепнеше в ухото на Баян.

— Какво ви интересува? — предаде им думите на стареца той.

Монсиньор Верона погледна Грей.

— Покажи му реликвите.

Пиърс взе сака от Ковалски, дръпна ципа, внимателно извади предметите и постави черепа и книгата на земята до патинираното сребърно ковчеже. После вдигна капака, та старейшината да види кораба.

Единствената реакция на шамана бяха леко разширените му очи.

— Какви са тези неща? — попита Темур.

Баян обаче пристъпи напред, последователно протегна ръце над всяка реликва и отново зашепна молитви.

Накрая заговори и младежът им преведе думите му.

— Силата е древна, но не и непозната.

Вигор се вторачи в сбръчканите му ръце.

„Нима усеща същата енергия като Дънкан?“

Шаманът плъзна длан над черепа.

— Знаем какво търсите — продължи да превежда Темур. — Но отиването там е много опасно.

— С радост ще се изправим пред тази опасност — отвърна монсиньор Верона.

Младежът прошепна превода в ухото му и Баян се намръщи.

— Не, няма. — Темур се обърна специално към Вигор. — Старейшината Баян казва, че ти страдаш много, ала те чакат още големи мъки.

Лошо предчувствие обзе монсиньора и той се обърна към Грей.

— Аз ще ви заведа при онова, което търсите — продължи младият бурят.

Това обещание всъщност трябваше да зарадва Вигор, но той усети, че се вледенява. Шаманът продължаваше да се взира в него и на старческото му лице се изписваше дълбока скръб.

Монсиньор Верона беше приел смъртта като неизбежност. Ала за пръв път от много месеци изпитваше страх от онова, което го очакваше.

8:07 ч.

На минаване през конюшната зад хижата Рейчъл свали ципа на канадката си. Беше излязла да се разходи след закуска, за да се избави от нервното напрежение и да помисли за вуйчо си.

Бореше се с желанието си по някакъв начин да контролира болестта му, мислено съставяше списъци: на кои лекари да се обади, с кои болници да се консултира, за какви нови терапии да кандидатства. И в същото време разбираше, че накрая просто ще се откаже. Вигор очевидно вече го беше приел. Трябваше да го приеме и тя.

Но и не я свърташе в смълчалата се хижа. Освен това не знаеше как да се държи със Сейчан, след като сутринта я видя да излиза от стаята на Грей. Чувстваше се много неловко и затова отиде на разходка — докато студът не я принуди да се върне в хижата със замръзнал нос и пламнали от мразовития вятър бузи.

Вместо веднага да влезе в сградата, заобиколи и се скри на завет в конюшната. Конските тела излъчваха топлина, животните тихо зацвилиха при появата ѝ. Миришеше на сено, тор и спарена пот. Рейчъл бавно крачеше между яслите и спираше да погали кадифения нос на някоя кобила или да подаде шепа овес на друг кон.

Когато се постопли, тръгна обратно към изхода и отвори вратата. Студът я посрещна с леден повей на вятъра.

Рейчъл се приведе и бавно тръгна към хижата.

Остър пукот я накара да вдигне глава. Ехото бързо заглъхна и тя си помисли, че вятърът е затръшнал капака на някой прозорец. Ала последваха още...

Изстрели.

Рейчъл объркано спря — и изведнъж силна ръка обви шията ѝ изотзад и болезнено притисна гръкляна ѝ.

В слепоочието ѝ се притисна студеното дуло на пистолет.

8:10 ч.

Сейчан имаше само миг, за да реагира.

Придобила чувствителност към обстановката, тя усещаше, че нещо *не* е наред. През цялата сутрин в стаята си се настройваше към спокойния ритъм на хижата: разговорите на собствениците долу, тракането на съдове, воя на вятъра в стрехите. Външната врата се отваряше и затваряше — ту някой от съпрузите изнасяше боклука, после Рейчъл излезе да се разходи.

Преди половин минута вратата за пореден път се отвори и тя си помисли, че Рейчъл се връща, но звуците долу утихнаха... а на дъсчения под се пръсна чиния.

Сейчан се вцепени, мускулите ѝ се напрегнаха, всичките ѝ сетива изведнъж се изостриха. Дори прашинките в стаята сякаш замръзнаха в очакване.

Едно от стъпалата изскърца...

Тя скочи, грабна зигзауера си от нощното шкафче, изхвърча от стаята, като в движение измъкна пистолета от кобура, и изтича понадалече от стълбището, до прозореца в другия край на площадката. Видя, че към втория етаж предпазливо се изкачва тъмна сянка. После се появи мъж в зимна камуфлажна униформа.

Сейчан натисна два пъти спусъка и в същия момент се хвърли с рамо към прозореца. Зад себе си чу вик. Само го беше ранила, но това ѝ осигури достатъчно време, за да излети навън сред дъжд от стъкло и трески. Падна върху широкия покрив на първия етаж и се преметна през ръба, извъртя се във въздуха, стъпи на крака и се претърколи, като с едната си ръка насочваше зигзауера наоколо.

Намираше се зад хижата. Зад малкия двор започваше горичка и Сейчан се втурна натам — и видя, че от дърветата се появяват

въоръжени мъже, също в маскировъчно облекло.

Рязко зави надясно. Знаеше, че край пътя отстрани на сградата има дълбока канавка. Трябваше да се скрие и да се измъкне през кордона, който очевидно обграждаше хижата.

Куршуми обсипаха замръзналата земя около нея и Сейчан спринтира, като стреляше наслуки към гората. Все още можеше да се спаси.

И тогава над гърмежите изкънтя познат глас.

— СПРИ ИЛИ ЩЕ Я УБИЯ!

Сейчан не се подчини, измина оставащото разстояние и се плъзна по корем в канавката. Под нея захрущя лед. Тя се завъртя в посоката на вика и без да се подава от дълбокия канал, насочи зигзауера натам.

В отсрещния край на двора до конюшната забеляза едър, як наглед мъж, който държеше Рейчъл с ръка през гърлото.

От едната ѝ страна стоеше Джуланг Делгадо.

От другата — Хуан Пак.

Севернокорейският учен бе опрял пистолет в ухото на италианката.

— Веднага излизай, иначе ще ѝ пръсна мозъка!

Сейчан се опита да анализира ситуацията. Как можеше да са тук? Мъжете в камуфлажна униформа определено бяха корейци, най-вероятно елитна спецчаст. Но как я бяха открили?

— Бягай! — изкрещя Рейчъл. — Спасявай се!

Онзи, който я държеше, я удари грубо по главата, но тя продължи да се съпротивлява.

Сейчан разбираше, че ако се опита да избяга — което и без това ѝ се струваше все по-малко вероятно — със сигурност ще убият Рейчъл. Затова накрая вдигна високо ръце, показа се от канавката и извика:

— Не стреляйте!

Зад нея се появиха още войници, изплували като призраци от скривалищата си. Сейчан набързо ги преброи. Хуан Пак явно водеше със себе си цял ударен отряд.

Защо?

Обезоръжиха я и я поведоха към севернокорейския ядрен физик.

Докато се приближаваше, Рейчъл срещна погледа ѝ. Изглеждаше повече разгневена, отколкото уплашена, безмълвно ѝ се извиняваше, че я е поставила в такова положение.

Но Сейчан не можеше да я обвинява. Самата тя беше причината за всичко това, тя бе довела опасността със себе си на този леден остров.

Звярът, който държеше Рейчъл, трябваше да е командирът на отряда. Носеше огледални очила и ниско нахлупената му качулка скриваше почти цялото му лице, но и малката част от него, която се виждаше, изглеждаше злоеща. Множество белези пресичаха кожата му. Цялата му фигура излъчваше заплашителност. Не беше новобранец, а закален в сражения ветеран.

Д-р Пак я погледна със студена усмивка, обещаваща болка и мъка.

— А сега ще ни кажеш къде са американците.

28.

20 ноември, 8:12 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

Грей отново управляваше атевето си начело на групата. Темур, помощникът на шамана, седеше зад него. Пътуваха по дебелия крайбрежен лед на север от скалистия нос Бурхан. Ковалски и Вигор ги следваха.

Слънцето превърна леда в стъкло, на места толкова прозрачно, че приличаше на незамръзнала вода. Вятърът навяваше сух сняг и скреж като разпенени вълни.

— Покрай онези канари ей там! — извика Темур. — Още около километър и половина.

Продължиха из пуста част от острова, където от водата се издигаха стръмни скали, обрасли с гъста елова гора. Темур ги насочи към сушата и засенчи очите си с длан, за да огледа брега.

— Нагам! — каза накрая. — Към онзи отвор. Ще влезем вътре!

Грей забеляза пещера, чийто вход изглеждаше достатъчно голям, за да пропусне миниван, но от горния му ръб висяха грамадни ледени шушулки — като зъби, готвеци се да отхапят парче от брега. Под тях оставаше само толкова пространство, колкото атеветата им да минат в колона.

Той зави към пещерата, намали скоростта и включи лампата на челника си, за да освети мрачната вътрешност. Бял скреж покриваше всички повърхности в тунела, който потъваше дълбоко под острова. От тавана нагъсто висяха ледени сталактити, замръзналите по стените ручейчета образуваха вълнисти кристални пластове.

— Нали няма да влезем тук? — подозрително попита Ковалски. — Пещерите са едно, обаче *ледените* пещери...

В отговор Грей наведе глава под първата редица висулки и бавно потегли напред.

Вътре го очакваше още по-невероятна гледка. Ледът беше толкова прозрачен, че той видя обраслите с мъх скали дълбоко под тях, зърна риба в течащата отдолу вода.

— Продължава навътре! — извика през рамо Пиърс.

Като следваше указанията на Темур, той подкара атевето по тунела, който постепенно се разширяваше и ставаше по-висок. Трийсетина метра по-нататък стигна до голяма пещера, истинска ледена катедрала. От купола висяха сини кристални полилеи, от пода се издигаха диамантени колони.

Ледът заскърца и запука под тежестта им и акустиката неимоверно усили звуците. Няколко крехки висулки се отчупиха от полилеите и със звън се разбиха на пода.

По отсрещната стена се спускаха тежки ледени драперии, замръзнал водопад, подхранван от изворче. По повърхността продължаваха да се стичат тънки струйки и постепенно оглаждаха леда, преди на свой ред да замръзнат.

Тъмно петно нарушаваше девствената белота в центъра на пещерата — дупка в леда, водеща към езерото. Тук-там в стръмните ѝ стени имаше вдлъбнатини.

На влизане Грей зърна лъскаво кафяво тяло, което се плъзна по един от улеите. През този отвор трябваше да излизат на въздух най-прочутите бозайници, обитаващи Байкал, тюлените нерпа.

Нямаше повече накъде да вървят. Пиърс спря, Ковалски и Вигор завиха от двете му страни.

— Къде сме? — попита Ковалски.

— Тук байкалските тюлени раждат своите малки на завет в суровите зими — поясни Темур. — Нашият народ смята това място за свещено. Говори се, че сме произлезли от душата на тези издръжливи благородни същества.

— Но защо ни доведе тук? — Грей се огледа. Не беше в настроение за излет сред природата. Часовниковите стрелки безмилостно напредваха.

— Защото старейшината Баян ми каза да ви доведе в тази пещера — отвърна бурятът. — Не знам нищо повече. Нямам представа защо ви праща тук.

Пиърс се обърна към Вигор, който изглеждаше също толкова озадачен.

— Сигурно старецът просто си пада по тюлените — подхвърли Ковалски.

— Или ни подлага на изпитание — предположи монсиньор Верона. — Другите реликви на Чингис хан са били скрити на добре защитени места, често на границата между сушата и водата като тук. И откриването им се дължи на засушаването в Унгария и екологичната катастрофа в пресъхналото Аралско море.

— Тук обаче от милиони години не се е променило нищо — отбеляза Грей. — Няма да е лесно.

— Така се очертава.

Пиърс обходи с поглед леденото пространство, като си налагаше да запази хладнокръвие. И тогава осъзна, че шаманът не ги е пратил в пещерата без никакви указания. Баян беше наредил на Темур да ги доведе тук само с няколко думи, ала помощникът му знаеше точно къде да дойде. Това можеше да означава само едно.

— Темур, тази пещера има ли си *име*?

Бурятът кимна.

— На нашия език се казва Емегтей, „женски корем“. — И имитира с жест издут корем.

— *Утроба* — произнесе Грей.

— Да, точно така — потвърди Темур, после се поклони и заотстъпва заднишком. — Надявам се да намерите каквото търсите. Аз трябва да си вървя.

— Моят приятел може да те върне до нос Бурхан — предложи Пиърс и посочи Ковалски.

— Няма нужда — отклони любезността му бурятът. — Имам роднини наблизко.

След като той си тръгна, Вигор посочи дупката в леда.

— Утроба. Има логика. На това място ражда малките си животното, което е тотем на острова, негова душа.

Грей поклати глава. Не че имаше друго мнение. Напротив, разбираше, че монсиньорът е прав. Само че предпочиташе друг подход.

— Вигор, ти не спомена ли, че майката на Чингис хан е родена на Олхон?

Монсиньор Верона се ококори.

— Точно така!

— Тогава това свещено място може да символизира произхода на Чингис.

— Неговата духовна утроба — обобщи Вигор.

Ковалски намръщено огледа ледената пещера.

— Ако сте прави, майка му трябва да е била ега ти фригидната...

— Дошли сме точно където трябва — прекъсна го Пиърс.

— Но с какво ще ни помогне това? — попита монсиньорът.

Грей затвори очи и си представи пещерата като утроба и тунела към езерото като родилен канал, от който блика живот.

„Само че животът не започва в утробата...“

Трябваше да има искра, първичен източник.

Според Вигор Чингис интелектуално бил изпреварил времето си. Пиърс си помисли, че макар великият хан едва ли е знаел за оплождането на яйцеклетката от сперматозоиди, тогавашните учени определено са били наясно с общата анатомия на човека.

Слезе от атевето, извади фенерчето от раницата си и се насочи към дъното на пещерата, като внимателно стъпваше по леда и заобиколи дупката отдалече. Плъзна лъча на фенерчето нагоре по замръзалия водопад на задната стена и проследи все още стичащите се по повърхността му ручейчета.

Откри източника им на около седем-осем метра над главата си. Черен отвор водеше към друг тунел, наполовина задръстен от замръзналата вода.

Монсиньор Верона разбра какво прави.

— Символ на маточна тръба.

„По която животът се влива в утробата“.

— В раницата си нося клинове и екипировка за катерене — каза Грей. — Би трябвало да успея да се изкача по водопада и да се вмъкна в онзи тунел.

Обърна се и прочел копнежа в очите на Вигор, потупа стария си приятел по рамото.

— Не се бой, когато стигна горе, ще завържа въже. Ще идем заедно.

Бързо се върнаха при атеветата и Пиърс извади нещата, които щяха да им трябват.

Монсиньорът трепереше от студ и потропваше с крака, но в отправените му към тунела очи блестеше възбуда.

— Този проход сигурно периодично се затваря.

Грей се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— През пролетта и лятото дупката определено се залива с вода. Може да се влезе само през зимата, когато изворът замръзва.

Пиърс се замисли.

— Възможно ли е да са го направили нарочно? Написаната върху черепа дата на предстоящия апокалипсис е през *ноември*. Зимен месец.

— Може би са ограничили достъпа, за да запазят съкровището вътре до времето, когато ще има нужда от него — предположи Вигор.

Грей постави на обувките си котки, праметна алпинистко въже и ремъци на рамото си и взе клиновете и един пикел.

„Има само един начин да разберем“.

8:32 ч.

Вигор със затаен дъх и ръка на гърлото наблюдаваше изкачването на Грей по ледената стена. „Внимавай...“

Пиърс явно не възнамеряваше да поема рискове. Нямаха време за злополуки. Той предпазливо поставяше клиновете в цепнатините на леда и ги забиваше дълбоко. И напредваше уверено нагоре.

Когато измина три четвърти от разстоянието до отвора, вдигна високо ръка и провери една пролука с пикела — и тогава се откърти цял участък от замръзналия водопад, полетя надолу и се разби с тътен. Късовете се пръснаха чак до атеветата.

Пиърс изгуби опора и се изхлузи до долния клин. Въжето, което прокаряваше през халките, се изпъна, но клинът го издържа. Той стъпи върху леда и продължи да се катери още по-внимателно. Накрая стигна горе и се изтегли с пикела, забивайки котките си в замръзналия тунел.

След миг вътре проблесна светлина и превърна водопада в огънато синьо стъкло. Грей подаде глава навън, махна им с фенерчето и извика:

— Проходът е отворен! Ей сега ще пусна въже! Ковалски, помогни на Вигор да си сложи ремъците!

Пиърс бързо заби клин в тавана на тунела и прокара въжето през него. Ковалски завърза монсиньора за друго въже и като теглеше първото, буквално го издигна по водопада. Вигор също правеше каквото може, оттласкваше се от един скален клин и се хващаше за следващия.

Скоро, почти без никакви усилия, се озова по корем в тунела до Грей и впери очи навътре. Проходът приличаше на дупка, пробита в сапфир.

— Да вървим — каза Пиърс и запълзя на четири крака. — Не изоставай.

Тунелът стръмно се издигаше и това правеше изкачването по замръзналия поток коварно. По хлъзгавата повърхност се стичаха студени ручейчета. Само една грешка и човек можеше да се плъзне надолу и да изхвърчи от отвора.

След петнайсетина метра ледът рязко се издигна нагоре и Грей трябваше да легне по корем, за да се провре. Вигор го изчака, внезапно обзет от клаустрофобия.

— Нататък се разширява! — извика му Пиърс. — Трябва да видиш това!

Окуражен от вълнението в гласа му, монсиньор Верона последва неговия пример и запълзя напред. Към края на теснината Грей го стисна за китката и го измъкна като тапа от гърло на бутилка.

Бяха в друга пещера над замръзнало езерце. На левия му бряг се издигаше скала, висока около четири метра. Грей насочи лъча на фенерчето си към изсечените в нея стъпала, които водеха към перваз на върха ѝ.

— Хайде!

Предпазливо се заизкачваха. Пиърс разчисти с пикела дебелия лед от няколко стъпала и накрая стигнаха горе.

Вигор смаяно впери поглед в отсрещната стена. През тънкия син лед се виждаше черна сводеста порта.

Монсиньор Верона се вкопчи в рамото на по-младия мъж. Имаше нужда от неговата солидност, за да се увери, че очите не го мамят.

— Това е входът към гробницата на Чингис хан.

8:48 ч.

Грей нямаше време за тържествени церемонии или радост от откритието и веднага се зае да разбие леда, който покриваше портата. С всеки удар с тъпата страна на пикела падаха огромни късове и

вратата кълтеше, което показваше, че е от метал. Успя да освободи високия колкото самия него вход за по-малко от минута.

Докато Пиърс разчистваше пантите, Вигор благоговейно докосна портата. Извади своето фенерче, плъзна лъча по повърхността ѝ и откри място, където пикелът на Грей беше оставил дълбока драскотина.

— Под черната патина се вижда, че е от сребро! — възкликна монсиньорът. — Като ковчето с кораба. Обаче ето тук, където вдлъбнатината е по-дълбока, под среброто има дърво. Значи само е облицована с метал. И все пак...

Очите на духовника блестяха от възбуда.

След като освободи примитивните панти от леда, Грей свали резето, с което бяха затворени двете крила на портата, и предостави на Вигор честта да влезе пръв.

Затаил дъх, монсиньор Верона хвана дръжката и силно я дръпна. Останалите в пантите ледени кристали захрущяха и вратата се отвори широко.

Гледката го накара да отстъпи назад.

Свари го напълно неподготвен.

Макар и полупразно, помещението беше не по-малко изумително.

Пред тях сияеше кръгла златна стая. Подът, таванът, стените... изцяло бяха покрити с розово-жълт метал. Дори вътрешната страна на портата бе облицована със злато, а не със сребро.

Грей последва Вигор вътре.

Умели майстори бяха придали на златните повърхности чудни форми. Ребрата на тавана се събираха в централен пръстен. Около стените се издигаха златни стълбове. Приликата беше очевидна.

— Златна юрта — каза Пиърс. — Монголски гер.

Вигор се озърна назад към портата.

— И когато вратата е затворена, се образува монолитен свод. Ние символично се намираме в третото ковчеже от реликвария на свети Тома.

Грей си спомни, че черепът и книгата са били поставени в желязно сандъче, корабът — в сребърно. Сега бяха в последното — златно.

Монсиньорът тръгна надясно, сякаш се опасяваше да влезе понавътре.

— Погледни стените.

На златните стълбове бяха закачени стойки за факли, украсени със скъпоценни камъни. Грей протегна ръка към една от тях и едва тогава разбра, че това всъщност е корона. Огледа кръглото помещение. *Всички бяха корони.*

— От царствата, които Чингис хан е завладял — поясни Вигор. — Само че това не е неговата гробница.

Пиърс го беше разбрал още в момента, в който портата се отвори. Нямаше никакъв огромен некропол, натъпкан с всички съкровища на древния свят. Нямаше никакви разкошни гробници, нито на Чингис, нито на неговите потомци. Те все още очакваха своите откриватели, може би в онази планина в Монголия.

— Тези корони са оставени в чест на човека, погребан тук — прошепна монсиньор Верона.

Продължи покрай стената, очевидно още несъбрал кураж да влезе навътре, и посочи с ръка изображенията в пространствата между стълбовете. Лъскавите повърхности представляваха истински шедьоври на ювелирното изкуство. Стилът определено беше китайски.

— В гробниците от времето на династията Сун е представен животът на погребания — заразказва Вигор.

— И тази тук не прави изключение.

Грей забеляза, че на първата плоскост отдясно на входа е изобразена стилизирана планина, на върха на която се издигат три кръста. По склоновете се спускаха плачещи фигури, а над тях бушуваше гневно небе.

На следващото пано имаше коленичил мъж, който протягаше ръце към ранения хълбок на друг, носещ се над него.

По-нататък същият човек се отправяше на далечно ужасяващо пътешествие, изпълнено с дракони и други чудовища от китайската митология — докато накрая на брега на голямо море с високи вълни го посрещаха тълпи със знамена и символи на радост и просветление.

— Това е животът на свети Тома — каза Вигор, когато завършиха обиколката. — Най-последно имаме доказателство, че е стигнал до Китай и Жълто море.

Но с това житието на светеца не приключваше.

Монсиньорът спря пред последното пано, изобразяващо китайски владетел, подаващ на мъжа кръст. В осеяното със звезди и полумесец небе над рамото на владетеля сияеше комета.

Подаръкът на св. Тома.

Вигор се обърна към полупразното помещение. В средата на златната юрта имаше каменна грамада като онези край входа на пещерата на шамана.

Ала върху този каменен пиедестал стоеше просто черно ковчеже. Монсиньор Верона погледна Грей. Искаше разрешение.

Пиърс забеляза жълтеникавия оттенък на кожата му. Това не се дължеше на златото, осъзна той. А на жълтеница.

— Върви — тихо каза Грей.

8:56 ч.

Вигор тръгна към ковчежето. Краката му се бяха вцепенили от изпълнителното го благоговение, още малко и щеше да изгуби равновесие.

„Може би трябваше да се приближа на колене“.

Но остана изправен и стигна до каменната грамада.

На вид ковчежето беше желязно, но вероятно имаше някакво покритие, защото не бе ръждясало. Отгоре имаше китайски йероглиф.

„Две дървета“.

Също като онзи, описан и прерисуван от Илдико.

Той вдигна с треперещи пръсти капака и пантите жалостиво изскърцаха. Вътре видя второ ковчеже, също черно като първото, ала Вигор знаеше, че металът под патината е сребро. И върху него имаше китайски символ.

„Заповядвам“.

Монсиньорът се подчини и го отвори — и разкри последното ковчеже, златно. Изглеждаше почти непокътнато от вековете и върху лъскавата му повърхност беше гравирани третият йероглиф.

„Забранени“.

Той затаи дъх и с върховете на пръстите си вдигна капака, като мислено произнесе благодарствена молитва за тази чест.

Вътре върху златни стълбчета лежеше жълтеникавокафяв череп, чиито празни орбити сезираха в него. Върху костта едва се

различаваше спирала от арамейски думи.

Черепът на св. Тома.

Вигор все пак щеше да се свлече на колене, но Грей явно забеляза разтреперването му, защото го подхвана и го задържа за онова, което трябваше да направи.

Монсиньор Верона с насълзени очи протегна ръце към мощите. Почиташе светеца, поставяше го над всички други Христови апостоли. Тъкмо неговото *съмнение* го правеше човечен, близък. Това беше проява на борбата между вяра и разум. Св. Тома оспорваше, нуждаеше се от доказателство, истински учен на своето време, търсач на истината. Неговото евангелие дори отричаше организираната религия, заявяваше, че пътят към спасението, към Бог, е открит за всеки желаещ.

„Търсете, и ще намерите“.

Нима не се бяха уверили в това през последните няколко дни?

— Открихме гробницата на свети Тома — прошепна със свито от благоговение и сълзи гърло Вигор. — Несторианите и завещанието на Илдико вероятно са убедили Чингис хан да построи този храм на светеца. Затова и неговото евангелие е било оставено в Унгария като писмена покана да потърсим тази крипта. Там е било съхранено словото на Тома — а тук са неговото тяло и наследство.

Остави пръстите си да докоснат святата кост, да извадят черепа от златния реликварий.

Грей стоеше до него и докато приятелят му държеше мощите на светеца в дланите си, насочи лъча на фенерчето си към дъното на ковчежето.

В умело изваяното златно гнездо лежеше прост черен кръст.

Изглеждаше тежък, метален, дълъг колкото изпъната длан.

— Кръстът на свети Тома — тихо каза Пиърс. — Само че как може да сме сигурни?

Въпреки сериозността на този момент Вигор се усмихна.

Докато самият той не изпитваше *съмнение*, Грей се нуждаеше от *доказателство*.

— Дънкан ще разбере — успокои го духовникът.

Пиърс си погледна часовника.

— Остава ни само един час. Ще отида да проверя какво става с Монк.

— Върви — отвърна монсиньорът. — Аз ще те почакам тук.

Грей стисна рамото му и бързо излезе.

И едва тогава Вигор падна на колене, притиснал мощите на св. Тома в скута си.

„Благодаря ти, Господи, че ми подаряваш този миг“.

Въпреки благоговението си обаче изпитваше и известен страх. Продължаваха да го преследват очите на шамана — и неговото предупреждение.

„Ти страдаш много, ала те чакат още по-големи мъки“.

9:04 ч.

Грей изкара атевето от пещерата под ярките утринни лъчи и веднага удари спирачки. Машината поднесе и описа пълен кръг, преди да спре. Той не смееше да губи нито минута, а трябваше да е на открито, за да може да се обади по сателитния си телефон.

Набра номера на Монк, който отговори незабавно.

— Къде сте?

— В един автобус, пътуваме по леда. Скоро ще стигнем до острова.

Грей успя да не изпъшка. Другата група закъсняваше.

— Трябва веднага да дойдете тук. Ще се обадя на Сейчан и ще й кажа да тръгне насам. Намирам се на брега на по-малко от пет километра северно от нос Бурхан, на входа на един подводен тунел. Ще оставя атевето си отпред, за да се ориентирате.

— Откри ли кръста? — попита Кокалис.

Пиърс разбра, че от бързане е пропуснал да го спомене.

— Да. Обаче Дънкан трябва да го потвърди.

Чу Джейда да казва на Монк:

— Предай му да не местят кръста!

— Защо? — учуди се Грей.

— Ще я оставя сама да ти обясни и междувременно ще потърся по-кратък път до теб.

— Какво ще...

Но отсреща се разнесе гласът на астрофизичката.

— Нали не сте местили кръста, след като сте го намерили? — Гласът ѝ беше уплашен.

— Не.

Дори не искаше да го докосне, преди да получат потвърждение.

— Добре. Мисля, че единственият ни шанс да нарушим квантовото сдвояване между кръста и кометата е да оставим кръста там, където се намира сега.

— Защо?

— Защото в момента е фиксиран в *конкретна* точка от кривата на земното пространство-време. Искам *времето* да остане единствената променлива. Мога да ти покажа изчисленията си, но...

— Няма нужда, вярвам ти. Просто донеси Окоето навреме.

— Монк работи по...

В този момент чу Дънкан да извиква:

— Това значи е твоят план?!

Последва смут, крещяха хора.

— Какво става?

— Пътуваме — объркано отвърна Джейда, без всъщност да му обясни нищо.

Връзката изведнъж прекъсна.

Грей трябваше да приеме, че си знаят работата. Набра номера на Сейчан, която отговори след доста дълго забавяне.

— Къде си? — тросна се тя.

Нямаше време да я пита каква е причината за гнева ѝ, затова просто ѝ каза и завърши с думите:

— Направо елате тук.

Сейчан затвори също толкова рязко, без дори да потвърди, че е разбрала. Пиърс поклати глава и се върна пеш в пещерата.

Трябваше да приеме, че и тя си знае работата.

29.

20 ноември, 9:06 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

Сейчан не знаеше какво да прави.

Хуан Пак се наведе към лицето ѝ. Дъхът му вонеше на цигарите, които палеше една от друга още от пристигането си.

— Какво ти отговориха? Къде са?

Още държеше телефона ѝ в ръката си. Зад него зловещият севернокорейски командир — казваше се Раюн — продължаваше да притиска дулото на пистолета си към гърдите на Рейчъл. Д-р Пак бе принудил Сейчан да разбере къде е Грей и после прекъсна разговора, преди тя да успее да го предупреди по какъвто и да е начин.

Двамата корейци явно губеха търпение.

Хуан Пак закрочи из гостната, като пушеше ядосано. Джуланг стоеше до камината и също не изглеждаше особено доволен. Сейчан имаше усещането, че Делгадо действа под принуда. Този човек се интересуваше само от пари и власт. Нямахме как да извлече изгода от случващото се тук.

Не че това щеше да го накара да ѝ помогне.

Рейчъл седеше на стола срещу нея. Хората на Раюн майсторски бяха завързали и двете. Сейчан нито имаше скрит нож, нито можеше да изхлузи ръцете си от въжетата.

Изцяло зависеха от милостта на Пак — макар че той едва ли изпитваше такива чувства.

Осъзнала в какво положение се намират, тя му беше съобщила, че Грей и другите са отишли на нос Бурхан. В противен случай щяха да застрелят Рейчъл. Изобщо не се съмняваше в това. За да се увери, само трябваше да погледне към краката на проснатия в кървава локва собственик на хижата, които се подаваха от прага на кухнята.

Затова им беше разказала за утринната среща на Грей в крайбрежната пещера. Опитваше се да спечели време до пристигането на Монк с надеждата, че той ще ги спаси или поне ще ѝ даде възможност да освободи себе си и Рейчъл по време на хаоса.

След нейното признание Раюн прати неколцина от хората си на нос Бурхан. Те се върнаха след половин час и потвърдиха, че е казала истината. Но докато го разпитвали, шаманът просто излязъл от пещерата и се хвърлил върху скалите под нея, без да издаде къде е отишъл Грей.

Корейците трябваше да приемат, че и тя не знае — не че не използваша времето, за да изтезават двете жени. Рейчъл и Сейчан имаха еднакви изгаряния от цигари по ръцете.

После пък иззвъня проклетият телефон.

Д-р Пак се възползва от възможността да получи нужната му информация.

— Не им казвай — изфъфли Рейчъл с разцепената си устна. — Знаеш какъв е залогът.

Видимо вбесен от забавящата тактика на Сейчан, Пак стъпка фаса си и се върна при нея, като потриваше длани. В очите му искреше зловеща развеселеност.

Сейчан се вледени.

— Хайде да се позабавляваме — каза ядреният физик, разтвори дланите си и показа севернокорейска сребърна монета с усмихнатия лик на диктатора Ким Чен Ир.

— Знаеш, че съм комарджия — продължи Хуан Пак. — Затова ще хвърлим жребий. Ако се падне ези, ще застреляме приятелката ти. Ако се падне тура, ще остане жива.

Сейчан се ужаси от тази ненужна жестокост.

— И ще продължавам да хвърлям монетата, докато не ми кажеш — осведоми я той. — Само да се падне ези и тя ще умре.

Раюн притисна дулото на пистолета към гърдите на Рейчъл още по-силно.

Севернокорейският учен отстъпи назад и подметна монетата във въздуха. Среброто проблесна на светлината на лампата.

Сейчан разбра, че не може да отлага повече.

— Добре! Ще ти кажа!

— Недей! — извика Рейчъл.

Монетата иззвъня на пода и заподскача. Пак я настъпи със зловна усмивка. Играта му доставяше невероятно удоволствие.

— Виждаш ли, не беше толкова трудно — погледна я той. — Казвай.

И тя му каза истината. Щеше да промени тактиката си. Щом бавенето вече не действаше, нямаше на какво друго да се надява, освен да тръгнат след Грей и тогава да ѝ се удаде възможност да се освободи.

— Отлично. — Хуан Пак се ухили доволно.

И вдигна крака си.

От пода се усмихваше скулестото лице на Ким Чен Ир.

„Ези“.

— Губиш — заяви ядреният физик и даде знак на Раюн.

Командирът се отдръпна назад и простреля Рейчъл в гърдите.

Сейчан подскочи — и от гърмежа, и от ужас. Столът ѝ се залюля назад и едва не се преобърна.

Също толкова изумена, Рейчъл погледна кръвта, която напояваше ризата ѝ — после вдигна очи към нея.

Сейчан яростно се втренчи в Пак, смаяна от измамата му.

Той сви рамене, изненадан от реакцията ѝ.

— Такива са правилата на играта — осведоми я кореецът. — Щом заровете са във въздуха, всички залози се прекратяват.

Главата на Рейчъл клюмна на гърдите ѝ.

Пълно отчаяние обзе Сейчан.

„Какво направих?!“

9:20 ч.

Обгръщаше я леден мрак.

Всичките ѝ сили и топлина изтичаха през дупката на гърдите ѝ и най-после отнасяха със себе си огнената болка. С всеки отслабващ дъх страдеше по-малко, по-скоро душевно, отколкото физически.

„Не искам да си отида...“

Съпротивляваше се и това също не беше борба на мускули и жили, а на воля и решителност. Преди малко чу другите да напускат хижата и да я зарязват да умре.

„Но Монк ще дойде...“

Вкопчваше се в тази надежда. Знаеше, че въпреки медицинските си познания той не може да я спаси. Ала с всички сили се държеше за изтъняващата сребърна нишка на съществуването си — с една-единствена цел.

Да му каже къде са отишли другите.

„Побързай...“

Потъваше във все по-дълбок мрак — когато изскърца врата, чуха се стъпки и това я задържа за още малко.

Една ръка докосна коляното ѝ.

В тъмния кладенец се разнесоха думи, почти непонятни, но смисълът все пак стигна до нея.

„Къде?“

Тя пое последния си и най-дълбок дъх и им каза. Даде ѝ сили надеждата. Не за нея, нито за света. Вместо това си представи две тъмносини очи.

И угасна.

30.

20 ноември, 9:22 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

— Това е лудост! — извика Дънкан.

— Така е *по-бързо* — настоя Монк.

Рен можеше само да наблюдава как партньорът му рязко завърта волана на автобуса и го подкарва покрай брега. Дългият рейс поднесе по леда и едва не блъсна една рибарска колиба.

След обаждането на Грей, Кокалис реквизира превозното средство, свали пътниците и шофьора, седна на кормилото и потегли на запад от южния край на острова, прокарвайки ново трасе по голия лед. Очевидно очакваше подобно развитие на събитията, защото почти през целия път от Сахюрта беше разговарял с водача, разпитвайки го за дебелината на ледената покривка и широчината на замръзналата ивица от езерото по това време на годината.

Дънкан донякъде разбираше основанията на партньора си. След кацането им в Иркутск двамата бяха имали предостатъчно време да проучат картата на Олхон и знаеха, че пътят от фериботния пристан до хижата в Хужир е заобиколен и лъкатушен. Щяха да се забавят.

Освен това островът имаше форма на полумесец и северният му край, където отиваха, се извиваше на запад.

Най-прекият път от точка А до точка Б минаваше по права линия. Пресичайки директно по крайбрежния лед, те можеха да стигнат до групата на Грей за два пъти по-кратко време.

И все пак...

Джейда ужасено се беше вкопчила в седалката.

Ледът отдолу кънтеше. Зад тях се появяваха пукнатини. От брега ги наблюдаваха хора и сочеха автобуса.

Толкова навътре в езерото дебелината на леда беше меко казано съмнителна, затова не смееха да намалят. Можеха да разчитат единствено на скоростта.

— Онова там трябва да е Бурхан! — възкликна Джейда и посочи скалист нос, щръкнал от гористия бряг.

Дънкан забеляза сгушено край залива селце с дървени къщи. „А това трябва да е Хужир“.

— Остават по-малко от пет километра! — извика в отговор Монк и махна с ръка към десните прозорци на автобуса. — Грей каза, че ще остави атевето си на леда, за да се ориентираме към подводния тунел. Озъртайте се за него!

Рен се премести отдясно. Слава богу, Кокалис най-последно зави към брега, където ледът трябваше да е по-дебел. След още пет безкрайни и напрегнати минути Джейда нададе вик и ги стресна.

— Ей там! До онази голяма скала с форма на мечка!

Скалата наистина приличаше на мечешка глава със заоблени уши и тъпа муцуна. Зад гранитните рамене на звяра тъмнееше самотно атеве, от задницата на което се развяваше флагче.

— Трябва да е то — потвърди Монк.

Когато се приближиха, в скалата се очерта входът на тунела, обрасъл с грамадни ледени висулки. На Дънкан му се стори, че зърва движение на гористия склон, но слънцето се издигаше от отсрещната страна на острова и дърветата тънеха в дълбоки сенки.

Дори там наистина да имаше някой, най-вероятно бяха местни буряти, които изумено зяпаха автобуса.

Спирачките запищяха и Монк намали — или поне се опита.

Автобусът се завъртя и поднесе по леда.

Блъснаха странично атевето и го подкараха към входа на тунела.

Скалите полетяха насреща им и Дънкан и Джейда се отдръпнаха към другата страна на рейса.

Накрая обаче пързалянето се забави и спряха на десетина метра от отвора на подводния проход.

Кокалис избърса длани в бедрата си.

— Ей на това му викам успоредно паркиране.

Рен се намръщи.

— Така ли му викаш?!

Всички се изсипаха през вратата. Преди да разтоварят багажа си, искаха да се уверят, че са на правилното място.

Привлечен от шумотевицата, Грей изскочи от мрака на тунела и се облещи, като видя с какво са дошли. После се ухили и викна:

— Какво? Такси ли не успяхте да хванете?

9:28 ч.

Пиърс набързо прегърна Монк. Радваше се да види своя приятел въпреки обстоятелствата и необичайното им транспортно средство.

След това се ръкува с Джейда и насочи показалец към Дънкан.

— Занеси Окото в криптата. Ковалски е вътре и ще те заведе. Открихме кръста, обаче няма как да знаем дали излъчва някакво поле.

— Аз ще отида с него — предложи услугите си астрофизичката.

Грей й кимна и впери поглед в езерото. Чудеше се защо се бавят Сейчан и Рейчъл. Очакваше да пристигнат преди групата на Монк.

Джейда тръгна обратно към автобуса.

— Оставих си раницата...

Остро изсвирване прониза утрото, светкавично последвано от мощен взрив, който вдигна във въздуха огън и лед. Джейда отхвърча към Дънкан, който я подхвана. Експлозията повали всички и те се запързалияха навътре в тунела, придружени от късове строшени ледени висулки.

Грей се извъртя по гръб и погледна навън.

Автобусът се преобръщаше напред върху бронята си, прозорците му се пръскаха. Отдолу изригна огнено кълбо, което се издигна в небето, оставяйки след себе си облаци дим. Ледената покривка под автобуса се пропука и той потъна с предницата надолу в езерото.

Гранатометна атака.

„Но кой... и защо?..."

И нещо много по важно:

— Къде е Окото? — уплашено извика почти оглушалият Грей.

Дънкан помогна на Джейда да се изправи и тя посочи потъващите в езерото останки.

— В раницата ми...

Още беше в автобуса.

— Всички натам! — Грей посочи навътре в прохода.

Тичешком се отдалечиха от бушуващите навън огън и дим — и навлязоха в ледения мрак.

Стигнаха до един завой на тунела и Грей се озърна към входа. Задницата на рейса стърчеше накриво от леда, овъглена и обгърната в пушек. Пламъци облизваха местата, където бяха изтекли бензин и масло. Зад тях се движеха фигури.

Кои бяха тези хора? Руски военни? Може би в Москва бяха научили за тайното им присъствие на острова?

— Монк, ти оставаш тук — нареди Пиърс. — Предупреди ни, ако някой влезе в прохода.

„А те ще влязат“. Не се съмняваше в това.

Организаторите на това нападение нарочно бяха унищожили единственото им превозно средство, за да ги хванат в капан. Причината нямаше значение. Времето изтичаше и те имаха една-единствена цел: да вземат Окоето и да го отнесат в криптата.

Пиърс поведе Дънкан и Джейда към пещерата. Изнервеният Ковалски ги очакваше.

— Каква е тая гюрултия бе, човек? — попита здравенякът. — Какво става, по дяволите?

— Няма значение — отвърна Грей и се обърна към Рен. — Трябва да извадим раницата на доктор Шоу от горящия рейс.

— Как? — Дънкан повдигна вежди.

Грей погледна Джейда.

— Мислиш ли, че когато дойде моментът, ще успееш сама да се изкатериш по онова въже ей там?

— Да. Какво искаш да направим?

Пиърс им обясни.

— Ти си се побъркал — заяви Дънкан и се озърна за подкрепа.

Ковалски само сви рамене.

— Правили сме и по-шантави неща.

9:34 ч.

„Започва да ми става навик“.

Дънкан пак стоеше по боксерки до воден басейн — само че този път на хлъзгавия лед до тюленовата дупка. Ръбовете ѝ бяха огладени от телата на майките, които бяха влизали и излизали от водата. Представи си как същите тези тюлени плуват по тунела под леда, за да стигнат до средата на езерото.

Е, на него не му се налагаше да плува чак дотам, но разстоянието пак си оставаше прекалено голямо, за да го измине, без да си поема въздух. И за разлика от тюлените, нямаше мазнина, която да изолира тялото му от студа.

Същото се отнасяше за неговата спътничка.

Джейда се беше съблякла по гащета и спортен сутиен.

Зад нея Грей и Ковалски подготвиха двете атевета и проверяваха оръжията си. По пътя щяха да вземат и Монк.

Дънкан отново насочи вниманието си към младата жена, която трепереше до него, макар и не само от студ.

— Готова ли си?

Джейда мъчително преглътна и кимна.

— Не изоставай от мен — усмихна ѝ се той. — Всичко ще е наред.

— Да започваме — отвърна астрофизичката. — Няма смисъл да висим тук и да мислим, става само по-лошо.

Имаше право.

Дънкан пристегна презраменния кобур на голите си гърди и успокоително я стисна за ръката. После седна в един от улеите на дупката, плъзна се по него и потъна във водата под дебелия лед, който покриваше пода на пещерата.

Студът моментално го преряза, по-жестоко, отколкото очакваше. Белият му дроб запищя, настояваше да вдиша и да се задуши. Той наложи на краката си да се оттласнат и на ръцете си да се изпънат, заплува под ледения таван и се насочи към тунела, който водеше навън.

Дънкан се извъртя назад и видя, че Джейда потъва в дълбините. Тялото ѝ видимо се напрегна, още малко и щеше да се свие на кълбо от шока, но тя се пребори и се стрелна към него с яростно оттласкване с крака, като жребец, който хвърля къчове по вратата на конюшнията.

„По дяволите, адски е бърза!“

Същото беше заявила и самата Джейда, когато Грей им изложи плана си.

Рен се отблъсна от ледената стена и заплува по тунела. Разсеяните лъчи придаваха на леда лазурносин цвят и осветяваха водата достатъчно, за да вижда. Той размаха ръце и крака още по-енергично — и за да запази дистанцията с Джейда, и за да не замръзне.

Тунелът беше дълъг само трийсетина метра, разстояние, което иначе можеше да измине на един дъх, но в този студ, затворен под този дебел лед, то му се струваше смъртоносно предизвикателство.

Дънкан следеше напредването им, като се ориентираше по светлината. Тя ставаше по-ярка с всяко негово движение, което го приближаваше към утринното слънце навън.

Ала студът бързо изсмукваше издръжливостта му. Белият му дроб копнееше за въздух, крайниците му започваха да треперят. Когато наближи края на тунела, пред очите му затанцуваха тъмни петна. Той се обърна назад и установи, че Джейда също се бори.

„Напред!“ — мислено заповяда и на двамата Дънкан.

После забеляза целта им и това му даде сили за отчаян кроул.

Видя автобуса на дъното само на десетина метра от тях, килнат настрани върху предната си броня. Според Грей задницата му още стърчала над леда.

Той го заобиколи, тласкан от обещанието за глътка въздух. Предното стъкло липсваше, избито от силния взрив. Дънкан пропълзля през отвора, хвана се за волана и се изтегли в тъмната вътрешност, заплува между седалките и изскочи във въздушния джоб в задния край на рейса.

След миг към него се присъедини и Джейда.

Опитваха се да дишат колкото може по-тихо, благодарни не само за кислорода, но и за топлината. Пламъците значително бяха повишили температурата.

Навън се чуваха гласове. Най-вероятно говореха на корейски или може би на китайски. Още не бяха забелязали тяхното присъствие. Врагът не очакваше хванатата в капан плячка да се появи в потъналия автобус.

Това им даваше известно предимство.

Дънкан се обърна към Джейда, посочи надолу и младата жена кимна. Гмурнаха се и като се придърпваха за облегалките, заплуваха из рейса в търсене на нейната раница.

Всички незакрепени предмети бяха паднали в предната част или се бяха изсипали през избитото стъкло. Освежена от кислорода, Джейда плуваше като истински тюлен, докато Рен се чувстваше тромав като кит. Тя бързо намери раницата си и двамата се върнаха на повърхността.

Астрофизичката бръкна вътре и на лицето ѝ се изписа облекчение.

Дънкан вдигна палци и тя му отговори по същия начин.

Бяха взели Окото.

Той импулсивно се наведе към нея и я целуна. Не знаеше дали ще има друг шанс. Вложи толкова много в тази кратка целувка: пожелание за нейното спасение, благодарност за усилията ѝ... но най-вече надежда за още такива мигове.

Джейда се напрегна от изненада — после устните ѝ омекнаха, стоплиха се и се сляха с неговите.

Когато се откъснаха един от друг, очите ѝ блестяха. Едновременно изглеждаше още по-решителна и по-уплашена. Но само го погали по бузата и се гмурна под водата.

Дънкан се извъртя към един разбит страничен прозорец и като внимаваше да не го забележат, насочи вниманието си към сушата. От скалите висяха въжета, от двете страни на входа на тунела имаше въоръжени мъже в зимни маскировъчни униформи. Той ги преброи.

„Лошо“.

После измъкна зигзауера от презраменния си кобур, натисна ларингофона и съобщи на Грей:

— Окото пътува към теб. Виждам двайсет бойци, по десет от всяка страна. Май са корейци.

Пиърс изруга. Явно намираше някакво обяснение за присъствието им.

— Следвай плана — отговори той. — Брой до трийсет и открий огън.

Дънкан отново се обърна към прозореца.

Шансовете на техния отряд за победа бяха нулеви.

Затова и планът им беше прост.

Да спечелят колкото може повече време с цената на живота си.

Погледна надолу в тъмните дълбини. В този момент съдбата на света зависеше от това колко бързо плува Джейда.

31.

20 ноември, 9:44 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

Джейда знаеше, че няма да успее. Страхът, студът и изтощението я поставяха на върховно изпитание. Раницата на раменете ѝ я забавяше още повече, тежеше като олово и пречеше на движенията ѝ. Ала и това не беше най-страшният проблем.

Зад нея се провлачваше кървава диря. На излизане от автобуса бе порязала дясната си ръка до костта на остро парче метал. Топлината и силата напускаха тялото ѝ с всеки изминат метър, вееха се като алено знаме зад нея. Струваше ѝ невероятни усилия да продължава напред, докато болката отстъпваше пред вцепенение.

Дясната ѝ ръка отслабваше и затова трябваше да се отгласква още по-силно с крака.

Белите ѝ дробове крещяха за въздух.

Бързо притъмняваше — ала не защото потъваше в тунела и оставяше слънчевите лъчи зад себе си. Зрителното ѝ поле се стесняваше, пред очите ѝ плуваха черни петна.

В далечината напред зърна светлина — до дупката в леда бяха оставили фенерче, което я очакваше, наред с топли дрехи.

„Няма да успея...“

Сякаш в потвърждение на мисълта ѝ напредването ѝ се забави още повече. Дясната ѝ ръка висеше край тялото ѝ, вече съвсем безполезна. Тя отчаяно размаха крака.

До ушите ѝ се донесе тътен.

Джейда погледна нагоре и видя ярка светлина, която прелетя край нея през прозрачния лед и се насочи към входа на тунела зад гърба ѝ.

Тя протегна ръка и опря дланта си в леда.

„Помогнете ми...“

Ала те се отдалечиха и я оставиха сама.

9:45 ч.

Атевето на Грей летеше към утринната светлина. Монк седеше зад него, а Ковалски ги следваше с втората машина. Отворът на тунела пред тях се уголемяваше. От двете му страни тъмнееха човешки фигури.

„Корейци“ — беше казал Дънкан, но Пиърс знаеше, че всъщност са *севернокорейци*.

Как ги бяха открили? Страхът за Сейчан и Рейчъл възпламени кръвта във вените му. Затова ли жените още не бяха пристигнали? Пленили ли ги бяха? Той си спомни напрегнатия и кратък разговор със Сейчан и как тя му се сопна.

„Сигурно са я държали под прицел“.

Това обаче му даваше една надежда.

Севернокорейците очевидно искаха да заловят него и Ковалски и най-вероятно щяха да се опитат да ги хванат живи.

Поне отначало.

Грей не страдаше от такива скрупули.

Чу първите гърмежи на зигзауера на Дънкан.

Докато противникът насочваше цялото си внимание към входа на тунела и приближаващия се рев на атеветата, Рен беше изненадал корейците в гръб.

При внезапната атака от неочаквана посока Пиърс чу изумени крясъци. Монк се надигна зад него и откри огън над рамото му, като вся още по-голяма паника.

Грей даде максимум газ и се възползва от моментния хаос и объркването на корейците, които се чудеха как да реагират на това нападение от две страни.

На светлия фон на отвора се появи тичащ боец с насочен напред автомат и Кокалис го повали с един изстрел.

Грей заобиколи трупа отляво, Ковалски отдясно. Изхвърчаха на светло, удариха спирачки и когато атеветата поднесоха и се завъртяха, започнаха да стрелят във всички посоки. Дънкан рязко отвори задната врата на автобуса, изскочи навън и откри огън отвисоко.

Бойците в зимни камуфлажи се натръшкаха върху леда — или бяха улучени, или залягаха с надеждата да се слоят със заобикалящата ги белота.

Пиърс обаче знаеше, че корейците са много повече и по-добре въоръжени от неговия отряд. Вълната всеки момент щеше да се обърне насреща им. От пързалиящите се атевета вече рикошираха куршуми и напукваха леда наоколо.

Имаха една-единствена цел: да спечелят време.

По негово указание Вигор чакаше Джейда в криптата и щеше да ѝ помогне с каквото може. Но пък монсиньорът изобщо не изглеждаше добре.

Затова Грей продължаваше да натиска спусъка и мислено умоляваше Джейда да побърза.

9:46 ч.

Джейда мъчително напредваше към далечната светлина, като риташе с крака и гребеше със здравата си ръка. Зад себе си чуваше изстрели — другарите ѝ се отказваха от живота си за нейната цел. Тяхната саможертва ѝ даваше сили да се бори с инстинктивното си желание да вдиша. Белите ѝ дробове горяха. За сметка на това тялото ѝ се вледеняваше и натежаваше като олово.

И тогава нещо я блъсна и профуча покрай нея и тя сепнато ахна и от устата ѝ се изниза броеница от въздушни мехурчета. Беше кафяв женски тюлен, лъскав и гъвкав. Претърколи се във водата, обърна се към нея и плавно обиколи около кръста ѝ, като се отъркваше в кожата ѝ, после пак се завъртя напред и подканящо зачака.

През пристъпите на разкъсващата я агония от огън и лед Джейда разбра.

Протегна здравата си ръка и се хвана за опашката му. Тюленът се стрелна напред, просто стреснат или целеустремен, заплува към дупката в пещерата, най-близкия излаз на повърхността, и повлече Джейда след себе си.

Младата жена съсредоточи всичките си сили в пръстите си и се вкопчи в него.

След секунди стигнаха до светлината и полетяха нагоре. Джейда изскочи на повърхността и отчаяно си пое дъх. Тюленът се заклатушка до нея: наблюдаваше я с лъскавите си кафяви очи, сякаш за да се увери, че е добре. Когато дишането ѝ се поуспокои, тя си позволи да се зачуди на гледката. Дали животното просто проявяваше майчински

инстинкт и помагаше на ранен бозайник? Или на помощ всъщност ѝ се притичаше душата на острова?

Така или иначе, Джейда мислено благодари на всички богове. Тюленът няколко пъти повдигна нос във въздуха и отново се гмурна във водата.

Тя заплува към ръба, където висеше завързаното от Грей въже, и се изтегли по улея. Щом се покатери горе, запълзя на четири крака, като оставяше алени следи от ранената си ръка.

Стигна до приготвените одеяла и бързо се избърса. Имаше и дрехи, но тя не им обърна внимание. Не знаеше дали има време да се облече, затова само хвърли раницата, намъкна канадката и вдигна ципа ѝ.

Цялата разтреперана, отново метна раницата на рамо, нахлузи алпинистките ремъци и ги пристегна. После тръгна с олюляване към замръзналия водопад.

Погледна нагоре към въжето, спускащо се по стръмната ледена скала. После го хвана — и веднага осъзна, че е безсмислено. Почти не можеше да движи пръстите си. Силите я напускаха с всяко следващо потреперване.

Но до ушите ѝ достигна ехо на гърмежи.

Нейните приятели не се предаваха.

„И аз нямам право да се предам!“

Оставаха ѝ само десет минути, затова се изтегли до първия клин, после до следващия. Отново разпалената в душата ѝ решителност я тласкаше нагоре, ала силата на волята и физическата сила не бяха едно и също.

Джейда протегна порязаната си ръка, опита се да се задържи... но се подхлъзна и падна по гръб върху твърдия лед. Впери очи нагоре и по бузите ѝ потекоха горещи сълзи. Знаеше истината.

„Няма да успея“.

9:48 ч.

Грей разбираше, че битката е изгубена.

Противникът беше преодолял първоначалната изненада от атаката и действаше по-уверено.

Един куршум рикошира от атевето и проряза червена дия в хълбока му.

Грей даде знак на Ковалски.

Здравенякът подкара машината си към автобуса. Пиърс и Монк го покриваха, обсипвайки леда с яростен бараж.

Ковалски стигна до разбития лед около рейса, завъртя се на сто и осемдесет градуса и спря на самия ръб на дупката.

Дънкан се измъкна пред задната врата, изтича по наклонения покрив и скочи над откритата вода, обагрена във всички цветове на дъгата от изтичащите бензин и масло. Тупна тежко на седалката зад Ковалски и двамата незабавно се понесоха обратно към Грей.

Монк и Пиърс ги прикриваха, но боеприпасите им бяха на изчерпване и трябваше да се приготвят за последна отбрана.

Пиърс се насочи към тунела в търсене на убежище. Ковалски го последва.

Кокалис улучи един от корейците в крака и го повали. Двете атевета влетяха в прохода, изминаха десетина метра и едновременно завиха рязко, за да спрат.

Четиримата се претърколиха от седалките и временно се прикриха зад тежките машини.

Грей набързо оцени обстановката. Ковалски беше ранен в рамото и хълбока. На бузата на Дънкан червенееше дълбока драскотина. Монк притискаше бедрото си с ръка и между пръстите му се стичаше кръв.

Но и тримата изглеждаха изпълнени с яростна решителност да спечелят още колкото могат време за Джейда и Вигор. За съжаление им оставаха само по няколко патрона. Трябваше да използват разумно всеки един от тях.

Противниците им сякаш го знаеха, защото започнаха да се прегрупират за атака.

Грей насочи пистолета си напред.

Само че на входа на тунела се появи фигура, която буташе пред себе си друга.

Едър севернокорейски войник в пълна защитна екипировка държеше Сейчан с ръка през гърлото и опираше пистолета си в главата ѝ, използвайки я като жив щит. Тя изглеждаше пречупена, огънят я беше напуснал.

— Хвърлете оръжието си насам! — извика им познат глас. — Излезте с ръце на тила, иначе тя ще умре пред очите ви. Както убихме другата жена.

Последните думи накараха Грей да забрави всичките си планове.

„... убихме другата жена...“

Монк го стисна за ръката, но той едва усети пръстите на приятеля си.

Рейчъл.

В съзнанието му избухнаха ледени пламъци: разкошният карамелен цвят на очите ѝ, гневното отмятане на косата ѝ, мекотата на устните ѝ, звънкият ѝ смях, когато я изненадваха.

„Нима всичко това вече го няма?“

— Грей — прошепна му Монк и го върна в настоящето колкото с железната си хватка, толкова и с гласа си.

Изригналият в Пиърс огън го заслепи.

Хуан Пак застана на входа на тунела, скрит зад високия кореец.

— Ако излезете веднага, ще останете живи!

Триумфалният фалцет на това насекомо накара Грей да се овладее, да си спомни своя дълг. Трябваше да спечелят още време, за да спасят света, ала сега той имаше нова цел: да отмъсти за Рейчъл.

— Какво ще правим? — тихо го попита Дънкан, стиснал зигзауера си.

Грей се поколеба дали да не го прати на помощ на Джейда, но Хуан Пак щеше да разбере, че един от тях липсва, и да го потърси. Това само щеше да провали плана им.

— Правете каквото иска онзи — твърдо отвърна той; едва насилваше челюстите си да се движат. — Това ще ни осигури още време.

Не им оставаше друга възможност и те хвърлиха пистолетите си, които се плъзнаха по леда и спряха на светло пред входа.

Пиърс се изправи с ръце на тила.

Другарите му последваха неговия пример и заедно прескочиха преградилите прохода атевета.

Севернокорейският ядрен физик разбра, че е победил, защото най-после се показа иззад прикритието си. Видимо успокоен, той победоносно запали цигара и насочи тлеещия ѝ връх към Грей.

— Сега двамата с теб ще се позабавляваме.

Пиърс преглътна отговора си и не си позволи да реагира; опитваше се да го накара да говори, вместо да влезе навътре в тунела.

Нямаше представа дали Джейда се е изкатерила по замръзналия водопад в дъното на пещерата, но въжетата още бяха там и противникът щеше да види накъде да продължи.

Затова само гневно се взираше в корееца.

Грей стигна до изхода и се изправи пред дулата на насочените към тях автомати. На леда лежаха няколко трупа. Поне бяха очистили половината от главорезите на Пак. Други бяха ранени.

Налагаше се да се задоволи с това.

Наляво забеляза позната фигура, която стоеше настрани от корейците.

Джуланг Делгадо.

Делгадо го погледна, после отново заби поглед в обувките си. Очевидно се срамуваше от ролята, която е изиграл.

И сбърка.

Защото не забеляза слабата жена, която се спусна по едно от въжетата на корейците и безшумно се приземи зад него — нито сребърния проблясък на пронизалата гърба му сабя.

Джуланг с изненадан възглас се свлече на колене. Гуанин, чийто татуиран дракон свирепо лъщеше на лицето ѝ, вдигна пистолет в другата си ръка и откри огън.

По други въжета от двете ѝ страни наскочаха още хора и започнаха да стрелят в движение.

Нейната триада.

Изумен, Грей не можеше да проумее как ги е открила главатарката на Дуанджъ, но тези въпроси щяха да почакаат.

Сейчан се възползва от предизвикания от майка ѝ хаос и силно настъпи по крака мъжа, който я държеше. Въпреки че каленият войник беше прекалено добър професионалист, за да я изпусне, тя все пак успя да се смъкне надолу, вперила очите си в Пиърс.

Той вече тичаше към нея. Кореецът стреля по него, но Грей се хвърли и се плъзна по леда. Докато над темето му свиреха куршуми, Пиърс грабна единственото попаднало му оръжие, стигна до коленете на противника си и замахна нагоре с парчето от отчупена ледена висулка. То изсвистя покрай ухото на Сейчан и прониза корееца в гърлото.

Той политна назад, изпусна пистолета и се хвана за гърлото с две ръце.

Грей се обърна към Дънкан.

— Иди да помогнеш на Джейда! Бързо!

Оставаха им броени минути.

9:53 ч.

Дънкан спринтира така, сякаш под подметките му гореше огън, без да обърне внимание на зарязаните атевета. Прескочи ги и продължи да тича с широки крачки, като се опитваше да стъпва върху наветия от вятъра сняг, а не по хлъзгавия лед.

Зад него още кънтяха изстрели, но скоро започнаха да заглъхват — триадата явно надделяваше над оцелелите севернокорейци.

Рен стигна до пещерата за секунди и видя Джейда увиснала по средата на ледената стена. Вигор беше клекнал в тунела над нея и полагаше усилия да я издърпа, ала явно нямаше сили.

Докато се приближаваше към тях, Дънкан забеляза кървавата следа от дупката в леда до скалата. По замръзналия водопад също имаше кръв — алените петна изпъкваха върху синия фон.

— Дръж се! — изрева Дънкан.

— Ти какво мислиш, че правя! — едновременно ядосано и облекчено отвърна младата жена.

Той се втурна към свободното въже.

— Хвани се здраво, ще те изтегля.

Рен задърпа въжето и Джейда се плъзна нагоре към тунела, където Вигор ѝ помогна да се вмъкне вътре. И двамата изглеждаха изтощени.

— Вие вървете, аз ще ви настигна! — извика Дънкан, докато тя се освобождаваше от ремъците.

Джейда признателно му махна с ръка. Не ѝ беше останал дъх да говори.

Двамата изчезнаха и той се закатери по стената.

9:54 ч.

Най-после свободна, Сейчан отскочи назад от убития севернокореец. Чу Грей да извиква на Дънкан и спря само колкото да вдигне падналото оръжие на Раюн, същия пистолет, с който той беше застрелял Рейчъл.

Прескочи безжизненото му тяло и се хвърли след единствения противник, който имаше значение.

Хуан Пак се беше затичал по леда при първия признак за опасност и очевидно искаше да се скрие зад полупотъгналия автобус. Държеше пистолет и стреляше наслуки зад себе си, паникьосан от хаоса и неочаквания обрат на събитията. Но като всеки комарджия, ядреният физик трябваше да знае, че късметът все някога ти изневерява.

Тя решително се втурна след него.

Кореецът я забеляза, насочи оръжието си към нея и натисна спусъка.

Сейчан дори не си направи труда да се приведе.

Просто вдигна пистолета и стреля.

Улучи го в коляното. Хуан Пак изкрещя, просна се по очи и се запързала по леда. Стигна до дупката, плъзна се във водата и потъна.

Сейчан спря на ръба и го видя да изплува; пръхтеше от студ. Тя знаеше, че всеки тласък на ранения му крак му причинява ужасна болка.

Хуан Пак с мъка се добра до леда, потърси къде да се хване и се насочи натам, където автобусът се опираше в ледената покривка. За негово нещастие в този момент автобусът леко се наклони и заклеци дланта му. Кореецът изпищя и се опита да измъкне четирите си смазани отдолу пръста.

Майка ѝ вече му беше отрязала петия заради неплатен комарджийски дълг. Пак дължеше на Сейчан много повече.

— Помогни ми! — помоли той. Зъбите му тракаха.

Сейчан се наведе и зърна проблесналата в очите му надежда.

Вместо това тя вдигна цигарата, паднала от устните му преди севернокорейският учен да се плъзне във водата. После се изправи и дръпна силно, за да разгори върха ѝ.

Надеждата на Пак се замени с ужас. Също като нея той усещаше миризмата на изтеклите бензин и масло, образуващи дебел пласт на повърхността.

— Студено е, нали? — каза Сейчан. — Ей сега ще те сгрея.

И хвърли фасата. Първо се възпламениха изпаренията, после и самото гориво. По синята вода плъзнаха пламъци, стигнаха до Пак и го обгърнаха.

Сейчан се завъртя с гръб към крясъците му и тръгна обратно, оставяйки го да изгори над водата или да замръзне под нея.

„Това ти е за Рейчъл“.

32.

20 ноември, 9:55 ч. местно време

Остров Олхон, Русия

Джуланг лежеше на леда и кръвта му изтичаше в топла локва под него. Беше чул Пак да умолява за живота си след стихването на престрелката — и после виковете му. Не изпитваше никакво съчувствие към този човек.

Копелето си заслужаваше такъв жесток край.

„А може би и аз“.

Сякаш в отговор на мислите му до него застана жена и впери в него очите си — безпощадни въпреки избраното от нея име.

— Гуанин — промълви той и протегна трепереща ръка към главатарката на Дуанджъ, но след миг безсилно я отпусна. — Хуан Пак държи жена ми... и неродения ми син.

Лицето ѝ остана безизразно, твърдо като люспите на нейния дракон. Не приемаше оправданието му.

— Съжалявам — изхриптя Джуланг и усети вкус на кръв в устата си. — Обичам ги... толкова много... моля те, помогни им.

— Защо да ти помагам? След всичко, което направи?

— Опитах... да помогна... с каквото можех.

На челото ѝ се появи бръчка.

— Според теб как ни открихте? — мъчително изхърка той. — Как ни намерихте на този остров?

— Също като теб, и аз имам уши навсякъде. Чух, че сте заминали за Монголия. Затова ви проследих. Знаех, че трябва да...

— Кой мислиш ни е издал на тези твои уши? Аз им наредих да ти кажат.

Не я лъжеше. Трябваше да е дискретен в присъствието на Хуан Пак. Като използваше оправданието, че наблюдава проследяващото устройство на Сейчан, той редовно се обаждаше в Макао и направляваше нещата от разстояние. Макар че не можеше да събере своя армия без севернокорейците да го усетят и така да рискува живота

на бременната си съпруга, Делгадо се опита да разпали омразата на Гуанин, за да я накара да му се притече на помощ.

Спомни си собствената си изненада, когато върхът на сабята изскочи през гърдите му.

Очевидно беше разпалил тази омраза повече от необходимото.

Малка грешка в сметките.

— Исках да дойдеш тук и да убиеш Пак, да ме освободиш. — Джуланг се помъчи да се засмее и изкашля кръв. — И може би най-после да се помирим.

„Сега има значение само моята прекрасна Наталия... и моят син, когото никога няма да видя...“

Гуанин се изправи. Той виждаше, че му е повярвала. Но дали това стигаше, за да му помогне? Тази жена не беше известна с милосърдието си.

— Ще ги намеря — накрая обеща тя. — И ще ги спася.

По бузата му се търкулна сълза. Знаеше, че няма да го излъже.

„Благодаря“.

Освободил се от това бreme, Джуланг остави очите си да се затворят — но преди това до Гуанин се появи друго лице, на красивата наемна убийца, причинила толкова много неприятности.

И едва тогава той видя приликата.

Едната до другата.

Майка и дъщеря.

Сега разбираше причината за малката грешка в сметките си. В крайна сметка нещата никога не се свеждаха до пари или територия — а до семейството.

„Нищо чудно, че тя ме прониза със сабята“.

И след като проумя заблудата си, безмълвният му смях го последва в небитието.

9:56 ч.

— Ето как си ни открила — каза Грей, застанал зад Сейчан и майка ѝ. Беше чул разговора.

Държеше пистолет и ги охраняваше, докато Монк и Ковалски помагаха на останалите от триадата да допрочистят района.

Гуанин се обърна.

— Да, така научихме, че сте на острова, но според последната информация, която получихме, Джуланг трябваше да е в една хижа в Хужир.

Грей се досещаше какво се е случило. Джуланг не беше имал време да се обади на шпионите си преди да тръгнат насам.

— Тогава как се озовахте тук?

Лицето ѝ се натъжи.

— Открихме една жена, простреляна, още жива. Тя ни каза.

„Рейчъл...“

Гуанин видя пламналата му надежда и я угаси.

— Тя си отиде. Но предсмъртните ѝ думи ни доведоха тук.

„И са спасили и нас — осъзна Пиърс. — А може би и света“.

Гуанин го докосна по ръката.

— Струва ми се, че тя се държеше само за да предаде това съобщение.

Мъката го прониза, но Грей я овладя, остави я за по-късно.

Още не бяха приключили.

Той тръгна към тунела.

Освен да спаси света имаше да изпълни нещо още по-близо до сърцето му. Въпреки че това щеше да го съсипе, Вигор заслужаваше да научи съдбата на племенницата си.

9:57 ч.

— А Рейчъл? — попита монсиньорът.

Дънкан прочете надеждата в очите му. Джейда куцаше от другата страна на Вигор и също се вираше в Рен в очакване на добра новина.

След като се беше изкатерил по замръзвания водопад, той ги настигна при езерцето пред златната юрта.

Докато изкачваха стъпалата, Рен им обясни какво се е случило, разказа им, че корейците са държали Сейчан под прицел и как нещата са се обърнали с появата на нов съюзник — което продължаваше да озадачава самия него.

И все пак със сигурност знаеше един факт.

— Убили са Рейчъл — каза им той. Не виждаше как би могъл да смекчи тази вест.

Вигор се вцепени и смаяно се вторачи в него. Лицето му се сгърчи.

— Не...

Джейда остана до възрастния мъж, който се свлече на колене от мъка, и побутна побутна Дънкан към каменния пиедестал в центъра на помещението.

— Провери кръста — прошепна астрофизичката, докато сваляше раницата си и вадеше Окото. — Само не го мести.

Рен я разбра. Трябваше да се уверят, че това е артефактът, който търсеха всички. Той се втурна към трите поставени едно в друго ковчежета: желязно, сребърно и златно. На металния под до купчината камъни лежеше човешки череп.

Дънкан заобиколи реликвата, погледна в най-вътрешното ковчеже и видя тежък черен кръст, поставен в златно гнездо със същата форма. Протегна ръце към него, но още преди да ги плъзне над желязното сандъче, магнитите в пръстите му реагираха. Усети натиск, сякаш някаква сила оказваше съпротивление. Дънкан потопи ръце в полето още по-дълбоко и ги доближи към тъмната повърхност.

Позна същото мазно неестествено излъчване, ала когато върховете на пръстите му стигнаха на милиметри от кръста, забеляза деликатна разлика. Полето на метеоритния метал имаше друг привкус.

Или по-скоро *цвят*.

Нямаше как да го нарече другояче.

Когато държеше Окото, усещаше в него чернота, като мрака между звездите, сама по себе си прекрасна.

Тук обаче можеше да опише енергията единствено като „бяла“.

Джейда беше казала, че двата предмета, кръстът и Окото, са противоположности с различен квантов спин, два полюса на една и съща времева ос.

Но имаше още една фундаментална разлика.

Допирът до Окото го отвращаваше.

Сега трябваше да полага усилия, за да не грабне веднага този кръст. Привличането му беше почти неустоймо. Въпреки предупреждението на Джейда върхът на показалеца му леко погали повърхността.

В този миг белотата го обгърна и го ослепи.

Разбираше достатъчно от физика, за да знае, че *черните* дупки всмукват цялата светлина в себе си, докато теоретично изведените *бели* дупки я отблъскват.

Чувстваше се точно така, запрятен на друго място, а може би в друго време. Сред тази ослепителна яркост се приближаваше фигура, само сянка. Подобно на тъмен огледален образ на самия него, тя се пресегна към изпънатата му ръка, сякаш също посягаше към кръста.

Когато върховете на пръстите им се докоснаха, Дънкан беше запрятен назад.

Криптата около него се завърна — толкова внезапно, че той залитна настрани, като свиваше и отпускате юмрук.

— Какво има? — попита Джейда.

Рен поклати глава.

— А кръстът?

— Кръстът... излъчва енергия.

Дънкан заотстъпва назад от пиедестала и отново забеляза черепа на пода. Помисли си за сянката в светлината.

„Възможно ли е?...“

Не искаше да разсъждава за това. Отиде при Джейда.

— Какво ще правим?

— Мисля просто да допра Окото до кръста. Събирането на техните противоположни енергии би трябвало да предизвика аниhilация и да наруши квантовото им сдвояване.

Дънкан си представи как полето угасва.

— Добре. — Посегна към Окото. — Да го направим.

Джейда бързо вдигна сферата и се отдръпна.

— Какво има?

Тя се огледа.

— Мисля, че трябва да изолираме помещението. Златото е един от най-слабо реактивните метали. Чистото злато никога не потъмнява.

— Както потъмняват среброто и желязото — прибави Рен.

— Древните може би са знаели нещо. Предчувствали са, че е необходима такава изолация. Така или иначе, смятам, че за всички навън ще е по-добре да затворим криптата. Когато двете сили се аниhilират, тук може да стане опасно.

— Тогава двамата с Вигор трябва да излезете и да затворите вратата.

— Мисля, че е по-добре да го направя аз, защото не съм толкова чувствителна към тези енергии, колкото си ти — възрази тя.

Дънкан не можеше да ѝ позволи да рискува.

Патовата ситуация обаче разреши друг.

Вигор с усилие се надигна, грабна Окоето от Джейда и тръгна към древните ковчезета. Рен понечи да го настигне, но монсиньорът протегна ръка и насочи показалец към него.

— Вървете! — властно и в същото време печално каза той.

Дънкан видя, че Вигор няма да отстъпи.

Джейда си погледна часовника и задърпа младия мъж към изхода.

— Все някой трябва да го направи. Времето ни изтича.

Той я последва с натежало сърце. Докато излизаха и затваряха крилата на портата, Дънкан видя, че монсиньор Верона спира пред пиедестала, прегърбен от разтърсващата го скръб.

„Каквото и да се случи... благодаря ти, старче“.

Рен захлопна вратата и намести резето.

9:59 ч.

Вигор стоеше пред реликвария на св. Тома, обгърнал в дланите си кристалната сфера, в която гореше огънят на самата вселена. В най-вътрешното от трите ковчезета лежеше кръст, изкован от звезда и носен от светец. Трябваше да е въодушевен, да ликува, че в края на неговия земен път му е отреден този свят миг.

Ала изпитваше единствено мъка.

Беше се примирил със смъртта си, доволен, че Рейчъл ще го наследи. Може би вътрешният му мир отчасти се дължеше на егоистична гордост, защото знаеше, че паметта за него ще остане, че тя ще разказва на синовете, дъщерите и дори на внуците си за своя вуйчо Вигор и за приключенията, които са преживели заедно.

Искаше му се да прокълне Бог — но вперил очи в кръста, намери известна утеха. Скоро пак щеше да види Рейчъл. Беше убеден в това.

— Не се съмнявам — прошепна той.

И мислено произнесе кратка молитва.

Нямаше време за повече.

Но нима всички не съжаляват за едно и също на смъртното си ложе? За онова, което никога не ще се случи, за безвъзвратността на смъртта, великата унищожителка на възможности.

Вигор въздъхна и призова в съзнанието си ликовете на всичките си приятели, стари и нови.

Грей и Монк, Кат и Пейнтър, Дънкан и Джейда.

Рейчъл се беше пожертвала за тях, за да могат да изживеят пълноценно живота си, макар и за сметка на нейния.

„Как бих могъл да не сторя същото?“

Вдигна Окоето и го постави там, където векове наред бе почивал черепът на св. Тома. То легна идеално върху златните стълбчета... сякаш бяха направени специално за него.

Ала когато сферата докосна кръста...

10:00 ч.

Дънкан ахна и се олюля, сякаш връхлетян от яростен вихър — само че без изобщо да се олюлее.

Всъщност съзнанието му изхвърча през тила му и за миг той видя отзад собственото си тяло — застанал до Джейда пред портата.

После се върна, толкова рязко, че този път наистина политна напред и се блъсна във вратата. Хвана се за касата, за да не падне.

Джейда го погледна.

— Добре ли си?

— Радвам се, че не бях вътре.

— Какво стана?

Дънкан се опита да обясни извънтелесното си преживяване.

Вместо да се усъмни, тя кимна.

— Аниhilацията на енергиите най-вероятно е предизвикала образуване на локален квантов мехур, който се е спукал навън. И за чувствителна личност като теб, чието съзнание усеща квантовите полета, ефектът е бил физически.

— А какъв е бил ефектът за човека в самата крипта? В епицентъра?

10:01 ч.

„Основателен въпрос“ — помисли Джейда.

Въпрос, от който изпитваше страх.

Особено след като чу преживяването на Дънкан.

— Не знам — призна тя. — Може да е или никакъв, или всякакъв. Ези или тура.

Астрофизичката разбираше, че Вигор е като котката на Шрьодингер. Докато вратата беше затворена, той *едновременно* продължаваше да е и жив, и мъртъв. Когато я отвореха, съдбата му щеше да се реши по единия или другия начин.

Представи си как вселената се разцепва в зависимост от този отговор.

Дънкан посегна към вратата, за да наруши този потенциал, но още преди да я докосне, зад тях се чу шум. Грей изпълзя от тунела, забеляза ги и тичешком изкачи стъпалата.

Бързо оцени ситуацията и видя кой липсва.

— Къде е Вигор?

Джейда кимна към затворената врата.

— Той пожела да съедини Окоето и кръста.

— Направи ли го?

— Да.

Грей намръщено се вторачи в портата.

— Сигурни ли сте?

Дънкан докосна тила си, сякаш за да се увери, че е там.

— Сигурни сме.

Пиърс пристъпи към вратата.

— Тогава да влезем.

Джейда сложи ръка върху резето и изведнъж се почувства глупаво, като че ли ако спреше Грей, съдбата на Вигор наистина щеше да остане неустановена.

— Има голяма вероятност да не е оцелял — подготви го Дънкан.

Джейда кимна и отпусна ръка.

Пиърс свали резето и отвори вратата.

10:02 ч.

Грей влезе в златното помещение и видя, че не се е променило. Грамадните пана, изобразяващи живота на св. Тома, си бяха там.

Каменната грамада се издигаше в центъра. Трите ковчезета бяха отгоре.

А Вигор лежеше на пода, отпуснал глава върху черепа на светеца.

Пиърс се втурна към него и го обърна.

Гърдите му не помръдваха.

Поставените на гърлото му пръсти не доловиха пулс.

„О, Господи, не...“

Очите на Грей се напълниха със сълзи.

Той се втренчи в лицето на своя приятел и видя спокойното му изражение, мирния му край.

— Вигор знаеше ли? — попита Пиърс, без да се обръща. — За Рейчъл.

— Да — дрезгаво отвърна Дънкан.

Грей затвори очи и се помоли вуйчото и племенницата отново да са заедно. Намери утеха в тази мисъл, искаше му се да е вярно, нуждаеше се от това.

„Бъдете щастливи, приятели“.

Дълго остана с преклонена глава.

Рен се приближи до ковчезетата и протегна ръце над сферата, вдигна я и огледа кръста. Накрая поклати глава и издаде присъдата си.

— Няма излъчване.

„Това означава ли, че сме успели?“

Грей постави по-важен въпрос.

— Навреме ли успяхме?

Джейда си погледна часовника.

— Не знам. Всичко се случи точно в критичния момент.

33.

*21 ноември, 1:08 ч. източно стандартно време
Вашингтон*

Пейнтър чакаше с другите на Националната алея. Президентът и висшите членове на правителството бяха евакуирани, както и населението на крайбрежните райони, които бяха обезопасени с чували пясък. Дори Монк и Кат бяха завели момичетата на кратка „почивка“ в Пенсилвания, далеч от евентуалната зона на удара.

Въпреки че тази *евентуалност* не беше голяма, никой не искаше да рискува.

Лиза предложи да се върне по-рано от Ню Мексико, но Пейнтър я разубеди.

Вашингтон се намираше под заповед за доброволна евакуация. Ала също като Пейнтър, не всички бяха напуснали столицата. На Алеята се бяха събрали огромен брой хора. На тревата бяха опънати шатри, палеха се свещи, лееше се алкохол. Носеха се песни, някои се молеха, други се надвикваха гневно.

Пейнтър наблюдаваше това човешко множество от стъпалата пред Смитсъновия замък, взираше се във вдигнатите към небето лица, някои със страх, повечето с почуда. Никога досега не беше оценявал толкова високо човешките същества. Виждаше любопитство, страхопочитание и благоговение, всичко най-добро в човечеството, съсредоточено в този единствен миг, в който всеки изглеждаше нищожен на величественния фон на предстоящото и в същото време безкрайно по-голям тъкмо защото участваше във всичко това.

Чу зад себе си стъпки и се обърна. Джейда и Дънкан тичешком пресичаха улицата от входа на Замъка. Забеляза, че се държат за ръце — макар да се пуснаха, когато се приближиха.

Пейнтър не коментира.

— Само не ми казвай, че в ЦКРС изведнъж са променили предвижданията си! — обърна се той към астропизичката.

Джейда се усмихна. Държеше джиесем.

— Проверявам непрекъснато и засега изглежда, че Апофис продължава да се движи към Земята, но под много полегата траектория. Въпреки това гледката ще е невероятна.

„Добре“.

Пейнтър си представи опустошенията от сателитната снимка. Като бяха нарушили квантовото сдвояване, което привличаше короната от тъмна енергия на кометата ИКОН към планетата, те бяха предотвратили евентуалното изкривяване на пространство-времето около Земята, а оттук и катастрофалния метеоритен дъжд, заплашващ да унищожи голяма част от земното кълбо.

Случилото се на Антарктида даваше известна представа за катаклизма, който можеше да сполети целия свят. Там бяха загинали осем души от флота и броят им щеше да е много по-голям, ако не бяха смелите действия и находчивостта на лейтенант Джош Леблан, геройски извел хората си от зоната на удара. Пейнтър възнамеряваше да привлече младежа в Сигма. Очевидно притежаваше огромен потенциал.

Все пак опасността не беше отминала напълно — нямаше как да спрат последиците от преминаването на кометата. Няколко метеорита бяха паднали в безлюден австралийски район, други — в Тихия океан. Една голяма скала бе ударила околностите на Йоханесбург, без да причини други щети освен да подплаши животните в недалечния парк за сафари.

Най-сериозна заплаха представляваше астероидът Апофис, който вече се движеше по нова траектория. Не можеха да направят нищо, за да го върнат в обичайната му орбита. Наистина, бяха успели да нарушат квантовото сдвояване, но точно преди критичния момент, и в крайна сметка се оказа, че е късно да попречат на астероида да се блъсне в Земята. Поне се бяха справили навреме, за да не позволят на кометата да го притегли в траектория, водеща право към Източното крайбрежие. Той щеше да падне другаде.

Сега щеше да пресече горните слоеве на атмосферата и по-дългата траектория щеше да изчерпи голяма част от кинетичната му енергия. Имаше голяма вероятност да се взриви, но вместо да обсипят Източното крайбрежие, останките щяха да паднат в Атлантическия океан.

Или поне така се надяваха.

Пейнтър впери очи в лицето на Джейда и потърси признаци за опасение или съмнение в собствените ѝ изчисления и прогнози, но видя там единствено радост.

После младата жена откъсна поглед от небето.

По улицата тичаше някаква жена и им махаше. Висока, чернокожа, с маратонки, дънки и разкопчано тежко яке, което се развяваше около тялото ѝ.

Пейнтър се усмихна, като си помисли колко е уместна появата ѝ на празненството. Определено трябваше да присъства.

1:11 ч.

— Мамо! — Джейда прегърна майка си. — Ти успя!

— Не бих го пропуснала за нищо на света! — запъхтяно отвърна жената, след като очевидно беше изминала тичешком почти цялата Алея, за да дойде навреме.

Джейда я хвана за ръка и се облегна на рамото ѝ.

Двете вдигнаха лица към нощното небе, както толкова много пъти в миналото, когато, изтегнати на одеялото, бяха наблюдавали метеорните дъждове на Персеидите или Леонидите. Тъкмо онези мигове бяха събудили в нея желанието да изследва звездите, да се превърне в част от тях. Джейда нямаше да стане такава, каквато беше, без майчиното си вдъхновение.

Нежни пръсти стиснаха нейните, изпълнени с гордост и радост.

— Започва — прошепна Джейда.

Майка и дъщеря се притиснаха една към друга.

От запад се надигна рев и се появи грамадно огнено кълбо, оставящо след себе си струи светлина и енергия, раздиращо силите на вселената. Профуча над тях и накара тълпите да затаят дъх — и едва тогава се разнесе екотът от преминаването му. Сякаш се разцепваше самата Земя. Хора падаха на тревата, из града се пръскаха прозорци, виеха автомобилни аларми.

Джейда остана на крака до майка си, и двете усмихнати, вторачени в пламтящата звезда, която се отдалечи на изток, избухна на хоризонта с ослепителен блясък, изстрелвайки огнени ракети във всички посоки, и изчезна в далечината.

До тях стигна втори екот.

После отново се спусна мрак и в нощта остана да свети само кометата. Пред погледите им се посипаха стотици падащи звезди, които примигнаха и угаснаха, последен поздрав от висините.

Разнесоха се възторжени викове и множеството заръкопляска.

Джейда установи, че прави същото, както и майка ѝ, по чието лице се стичаха сълзи на почуда.

И тогава Джейда си спомни думите на Карл Сейгън: „Ние сме звездна материя. Ние сме начин космосът да се самопознае“.

Никога досега не ѝ се бяха стрували толкова верни.

34.

25 ноември, 11:28 ч. източно стандартно време

Вашингтон

Дънкан седеше гол до кръста на табуретката.

Иглата на татуировчика пареше задната страна на ръката му, където трицепсите му образуваха твърда подкова. Изгарящата болка изглеждаше напълно уместна, като се имаше предвид образът, татуиран върху плътта му.

Малка комета с дълга извита опашка.

В изображението имаше нещо азиатско и то напомняше на кометата от златната скулптура на острова в езерото Байкал, висяща в небето над китайския владетел, който подаряваше кръста на св. Тома.

В момента много археолози и историци на религията проучваха пещерата на Олхон. Все още пазеха информацията в тайна от широката общественост заради огромното количество злато и дванайсетте корони от завоеванията на Чингис хан. Дънкан предполагаше, че накрая това място ще се превърне в нова Мека за индийските християни — всъщност за всички християни, а най-вероятно и за потомците на древните монголи.

„Вигор щеше да се гордее“ — помисли си той.

Монсиньор Верона не само беше спасил света със своята саможертва, но и навярно щеше да възроди вярата на милиони хора.

Клайд изправи гръб и избърса с окървавена кърпа последното си допълнение към мозайката, покриваща тялото на Дънкан.

— Добре изглежда.

Рен завъртя глава към огледалото, разгледа пъстрата, гневна татуировка и издаде собствената си присъда.

— Изглежда *фантастично!*

Клайд Скромно сви рамене.

— Вече имам опит. — И посочи съседната табуретка, на която седеше Джейда.

Тя се наклони и доближи голата си ръка към неговата, за да сравни двете изображения. Изглеждаха еднакви, общ спомен за

преживяното от двамата приключение.

Само че за младата астрофизичка това беше *първа* татуировка, начални щрихи върху голо платно.

— Какво ще кажеш? — попита я Дънкан.

Джейда му се усмихна.

— Вече съм влюбена в нея.

И блясъкът в очите ѝ издаваше, че това може би не се отнася само за татуировката.

Радостни с новите си придобивки, те излязоха от склада. Под обедното слънце на паркинга лъщеше черният му форд „Мустанг Кобра Р“. Мощната кола си оставаше символ на неговото минало, преследвано от спомени за малкия му брат Били, мъглява смесица от радост и скръб — и отговорност.

„Аз останах жив, а той умря“.

Дънкан вярваше, че трябва да живее и за двамата, за всички свои приятели, които бяха изгубили живота си преждевременно.

След като отвори вратата на Джейда, той седна зад волана, постави ръка върху скоростния лост — и върху нея леко кацнаха нежни пръсти. Дънкан се обърна към Джейда и видя, че очите ѝ сияят, пълни с неизречени възможности.

Спомни си нейния разказ в планината, обяснението за сдвоените съдби, идеята, че смъртта е просто срыв на жизнен потенциал само в един времеви поток, че може да се отвори друга врата и съзнанието да потече в нова посока.

„Тогава навярно не се налага да живея за всички тях...“

Наведе се към нея и я целуна, осъзнал в топлината на този миг, че като се опитва да живее за другите, не може да живее за себе си.

— Колко е бърза тази кола? — измърка тя, когато устните им се разделиха, и палаво повдигна вежди.

Дънкан се усмихна също толкова дяволито.

Превключи на скорост, настъпи газта и се стрелна напред. Фордът се понесе по слънчевите улици — вече не бягаше от призраците на миналото, а летеше на крилете на обещанието за бъдещето.

Защото в този свят един живот стига за всеки човек.

16:44 ч.

— Мерси за возенето — каза Грей на слизане от джипа и нарами сака си.

В отговор Ковалски вдигна ръка и се наведе към дясната врата с пура в уста.

— Тя беше страхотна жена — заяви той необичайно сериозно и искрено. — Няма да я забравим. Нито нея, нито вуйчо й.

— Благодаря — отвърна Пиърс и затвори вратата.

Партньорът му натисна клаксона за довиждане и рязко се вмъкна в трафика, като за малко не блъсна странично един автобус.

Грей тръгна към жилищния си блок. Заради навалелия наскоро сняг всичко изглеждаше чисто и непокътнато, бялата пелена скриваше бъркотията на живота.

Преди час беше долетял от Италия, където почетоха Вигор с тържествена церемония в „Св. Петър“, а на погребението на Рейчъл униформена карабинерска част даде залп при спускането на покрития й с италианския трибагреник ковчег в гроба.

Грей обаче не можеше да намери покой.

Те му бяха приятели — и ужасно щяха да му липсват.

Изкачи стъпалата към пустия си апартамент. Сейчан още беше в Хонконг, където постепенно изграждаше нова връзка с майка си. Открили бременната съпруга на Джуланг затворена на едно недалечно островче, жива и здрава. Освободили я и според Сейчан жената заминала за Португалия.

Гуанин с жестока решителност запълнила властовия вакуум след смъртта на Делгадо и била на път да се превърне в новия бос на Макао. Възползвайки се от това положение, двете със Сейчан вече предприемали мерки да подобрят живота на жените на полуострова и в цяла Югоизточна Азия, като започнали с веригите от проститутки и налагали по-човечно отношение към тях.

Той предполагаше, че тези първи опити са само нищожна част от събарянето на стената между майката и дъщерята. Като се грижеха за други жени, споделящи тяхната тежка съдба, те помагаха на самите себе си, градяха настоящето, за да притъпят болката от жестокото си минало, да си дадат шанс да се преоткрият.

И не само това.

Сейчан се беше заела да помогне на бездомните монголски деца, момченцата и момиченцата, попаднали в душните подземия на един град, който се бореше за бъдеще в новия свят. Грей разбираше, че като ги измъква оттам, Сейчан спасява онова дете от миналото, което си е нямало никого.

В Монголия тя също потърсила Хайду. Младата монголка била изписана от болницата, след като се възстановила от раната си. Сейчан я намерила в семейната ѝ юрта, дресирала млад сокол — смела птица със златисти пера и черни очи.

Хайду нарекла сокола Санджар.

„Всеки от нас скърби и отдава почит по свой начин“ — помисли си Пиърс.

Стигна до вратата на апартамента си и я завари отключена.

Напрегна се, бавно завъртя дръжката и откряхна вратата. В жилището цареше мрак. Всичко изглеждаше непокътнато. Той предпазливо влезе.

„Може би на тръгване съм забравил да заключа?“

Докато минаваше покрай кухнята, усети дъх на жасмин и зърна бледа светлина, процеждаща се под затворената врата на спалнята. Приблужи се и я отвори.

Сейчан беше запалила свещи. Бе дошла по-рано от Хонконг, навярно усецайки, че той се нуждае от нея.

Лежеше на кревата му, опряна на лакът. Дългите ѝ голи крака тъмнееха на фона на белия чаршаф. Извивките на гладкото ѝ тяло се очертаваха подканващо в сумрака. Ала нямаше лукава усмивка, в поведението ѝ отсъстваше предизвикателство — просто едва загатнато му напомняше, че и двамата са живи и не бива да го приемат като даденост.

Беше му разказала какво е чула в хижата на остров Олхон — за рака на монсиньор Верона, за последните думи между вуйчото и племенницата. В този момент Грей си спомни най-важния урок на Вигор за живота.

„Това е нещо временно, малък дар преди истинската благодат. Но не го хвърляй на вятъра, не го оставяй в килера, за да го използваш в бъдеще. Вземи го с две ръце...“

Той се приближи, като смъкваше дрехите си в движение и разкъсваше онези, които се съпротивляваха. Накрая застана гол пред

нея.

И в този миг с всяка фибра на своето същество осъзна фундаменталната истина за живота.

„Живей сега... кой знае какво ще се случи утре“.

ТУРА

*Сега виждаме смътно като през
огледало...*

Коринтяни 1, 13:12

26 ноември, 10:17 ч. централноевропейско време

Рим, Италия

Рейчъл чакаше пред медицинския кабинет вуйчо ѝ да излезе след консултацията при личния му лекар. Вигор беше дошъл в болницата единствено заради нейната настойчивост, защото тя всъщност нямаше сериозно основание да настоява за тези изследвания.

Вратата най-после се откряна. Рейчъл чу вуйчо си да се смее, докато се ръкува с доктора, после излезе.

— Е, надявам се, че това ще те успокои — каза ѝ Вигор. — Намирам се в отлично здраве.

— А резултатите от скенера?

— Освен артрит на тазобедрените стави, нищо. — Той я прегърна през кръста и двамата тръгнаха към изхода. — Докторът каза, че след като на шейсет съм в такава форма, сигурно ще доживея сто години.

Рейчъл виждаше, че вуйчо ѝ се шегува, но забеляза и присвитите ъгълчета на очите му, като че ли се опитваше да си спомни нещо.

— Какво има? — попита тя.

— Знам, че ти настоя да си направя профилактични изследвания за рак...

Рейчъл въздъхна достатъчно високо, за да го прекъсне.

— Съжалявам. Откакто се прибрахме от остров Олхон, просто имах лошо предчувствие, все едно си болен или нещо подобно. — Тя поклати глава. — Такава съм глупачка...

— Точно това е въпросът. Докато лежах вътре и скенерът бръмчеше около мен, почти бях сигурен, че си права.

— Само заради моята настойчивост.

— Възможно е... — Той не изглеждаше убеден и спря, преди да стигнат до вратата. — Трябва да ти кажа нещо, Рейчъл. Когато поставих кристалното Око върху кръста на свети Тома, усетих, че онова нещо ме пронизва, сякаш разкъсваше самото ми същество... или го разцепваше. Все едно ме връхлетя водопад от бяла светлина. Бях сигурен, че съм мъртъв. Но след миг се върнах обратно и в криптата се втурнаха Грей, Дънкан и Джейда, за да видят как съм.

Рейчъл стисна ръката му.

— Щастлива съм, че ти няма нищо.

Той я погледна.

— Докато се обръщах към тях, само за стотна от секундата ме обзе смазваща мъка, сякаш съм те загубил.

— Но аз бях добре — отвърна Рейчъл. „Е, почти“.

Спомни си онази сребърна монета, която се премяташе във въздуха и подскачаше по дъсчения под, докато Хуан Пак я настъпи. Беше бясна на Сейчан, задето им издаде къде са отишли Грей и другите.

После кореецът вдигна крак и отдолу се показа opakото на монетата.

„Тура“.

На лицето на Пак се изписа невероятно разочарование. Изведнъж я обзе увереност, че ако се е паднало ези, е щял да я убие.

— Все пак останах жива — каза Рейчъл.

— Да де, знам, защото след около минута в криптата влезе и ти. — Вигор отново я поведе към вратата.

— Но се чудя защо и двамата сме имали такива лоши предчувствия за другия. Тъй де, предполагам, че бих могъл да се разболея от рак. Ако някоя клетка в тялото ми натисне ключа в грешната посока — *нагоре* вместо *надолу*, — тялото ми спокойно може да бъде разядено от тумори.

— Ези или тура — промълви племенницата му.

Той ѝ се усмихна.

— Толкова много неща в живота и смъртта са случайни.

— Звучи доста обезсърчаващо.

— Не и ако вярваш в онзи, който подхвърля монетата.

Рейчъл го погледна и завъртя очи към тавана.

Вигор продължи да развива тезата си:

— Има хиляди посоки към бъдещето, безброй разклонения на пътя, който води напред. Кой знае, ако един път се затвори, в друга вселена може би се отваря нов... и душата ти, съзнанието ти се прехвърля там, за да продължи пътуването, винаги откривайки верния път.

Рейчъл обаче се замисли за пътищата, останали в *миналото*, за възможностите, които завинаги бяха пропуснати. Обзе я тъга, сякаш е изгубила скъпи приятели.

— Виждаш ли, винаги има път *напред* — привлече вниманието ѝ Вигор.

— За къде? — попита тя.

Вуйчо ѝ отвори вратата и яркото слънце на новия ден я заслепи.

— За навсякъде.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА — ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Време е да отделим зърното от плявата. Както и в предишните си романи, реших да се опитам да разделя книгата на черно и бяло. Макар че, честно казано, тук има много сиви зони, които толкова незабележимо размиват границата между факт и художествена измислица, между действителност и предположения, че спокойно можете да заложите и на двете страни на уравнението. Затова хайде да тръгнем по тази граница и да видим къде ще ни отведе.

Първо, историята вече е доста оръфан килим от истини, но какво все пак знаем сравнително сигурно?

Атила. През 452 г. Атила се готви да пляккоса Рим, но папа Лъв Велики излиза с малката си свита, среща се с хунския вожд и някак си успява да го разубеди. Как? Едно от предположенията е, че войската на Атила вече се сблъсква с епидемии и заплахи на други фронтове, затова той решава да се измъкне с чест, вдига лагера си и заминава. Според друго светият отец използва суеверието на Атила и подклажда страха му от *Проклятието на Аларих*, както е описано в тази книга. Има и трета версия: че папата всъщност дава на Атила достатъчно злато и скъпоценности, за да се откупи.

По каквато и причина да се отказва от намеренията си, Атила ще умре на следващата година, тъкмо когато се готви да се върне в Италия и да нападне Рим. Той наистина умира от кръвотечение от носа и наистина в брачната си нощ, след като се жени за млада принцеса на име Илдико. Според някои теории той е отровен от булката, други смятат, че просто е умрял от хроничен алкохолизъм, усложнен от пируването след сватбата. Всъщност никой не знае какво се е случило с Илдико, след като я заварват до леглото на мъртвия владетел.

Що се отнася до неговия гроб, твърди се, че е погребан в три ковчега — от желязо, сребро и злато, заедно с по-голямата част от

огромното му богатство. Хората, които го погребват, са избити. Повечето изследователи смятат, че е отклонена река (най-вероятно Тиса в Унгария), гробницата му е скрита в тинята и реката е върната в предишното си корито. Което отново ни връща към Тиса за...

Процесите срещу магьосници в Унгария. Историята за Босорканисигет, „вещерския остров“, е вярна. Островът се намира край град Сегед, където през юли 1728 г. са изгорени дванайсет магьосници. В разгара на тази истерия същата участ сполетява над 400 души. Смята се, че основна причина за паниката е суша — и плъзналите в резултат от нея глад и епидемии, — но както е описано в романа, за смъртта на някои от осъдените има политически или лични мотиви. Няма нищо по-подходящо от лова на вещици, за да се отървеш от противника си.

Чингис хан. Повечето подробности за монголския владетел в тази книга са верни. Истинското му име е Темуджин и официалната титла на клана му наистина е Борджигин, „господар на Синия вълк“. Днес това име е сред най-разпространените в Монголия, както и Темуджин.

Що се отнася до генетичния аспект, колкото и да е удивително, също е вярно, че един от всеки двеста мъже на света е генетично свързан с Чингис хан (и в Монголия този процент е едно на десет) въз основа на двама и пет уникални маркера, съставляващи хаплогрупата С-М217. Явно многото жени и завладяването на чужди страни също си казват думата — поне генетично.

И като става дума за неговите потомци, във Ватиканския архив наистина има писмо до папа Инокентий IV от внука на Чингис хан, великия хан Гуюг, датиращо от 1246 г., в което той предупреждава светия отец, че ще има страшни последици, ако не му отдаде почит в столицата на неговата империя.

От гледна точка на прогреса, Монголската империя изпреварва своето време, като не одобрява изтезанията, въвежда банкнотите, развива пощенска система и допуска невиждана веротърпимост.

Несторианите наистина са имали храм в столицата и се твърди, че тези ранни християни оказват значително влияние върху Чингис хан.

Що се отнася до неговия гроб, той и до днес си остава една от най-големите световни загадки. Все пак повечето изследователи смятат, че се намира някъде в планината Хентий, която е превърната в природноисторически резерват със строго ограничен достъп. Същото се отнася за много други места, сред които остров Олхон. Твърди се също, че гробът на Чингис хан най-вероятно се намира в некропол и че там не само са заровени всичките му съкровища, но и са погребани неговите потомци, включително най-прочутият му внук Кубилай хан. Не знам за вас, обаче аз съм готов да грабна лопатата и да отида да копая.

Св. Тома и Китай. Преданията разказват, че апостолът, известен като Тома Неверни, е пътувал на изток и определено е стигнал чак до Индия, където и до днес съществуват т.нар. християни на св. Тома. Твърди се също, че е загинал от мъченическа смърт в древния град Мелипура. На това място е издигната базилика в чест на светеца. Що се отнася до неговите реликви, те имат още по-неясна съдба.

Отделни историци също твърдят, че св. Тома е стигнал чак до Китай, а може би и до Япония. Някои нови археологически открития предполагат, че християнството се появява в Далечния изток много по-рано от VIII век, както се смята в момента.

Що се отнася до възможността китайски йероглифи да загатват за познаване на Стария завет, символите в този роман са реални и в интернет могат да се открият още много такива — вие сами преценете дали всичко това е само пожелателно мислене, или намек за забравена история.

Еврейски заклинателни черепи... и други зловещи чудатости. Археолозите са открили над две хиляди заклинателни паници, повечето датирани от III до VII век. Намерени са обаче и няколко такива черепа, използвани за същата цел — прогонване на демони или разваляне на магии. Два от тях могат да се видят в Берлинския музей. А, да, *антроподермичната библиопегия*,

подвързването на книги с човешка кожа, също е факт. В подвързията на отделни книги — от астрономически трактати до анатомични текстове, както и няколко молитвеници — има зърна от човешки гърди или кожа от лица. И това не е всичко. Френски затворници по време на Наполеоновите войни изработват кораби от човешки кости и ги продават на британците. Но пък нали всеки има нужда от някакво хоби?

Едно от удоволствията при писането на такива книги е възможността да обикалям очарователни кътчета на света. Каква част от описанието на тези места почива на факти? Краткият отговор е: почти всичко. Все пак ще ви изложа някои подробности.

Макао и Хонконг. Ако обичате хазарта, трябва да посетите Макао и да се потопите в атмосферата на тази смесица от португалска колониална архитектура, китайска култура и ласвегаски блясък. В много отношения това е град на опортюнизма, в който корупция и бизнес вървят ръка за ръка и китайските триади воюват с политиците и предприемачите. Описанията на VIP стаите в този роман са точни, от посредническите фирми до прането на пари. А, да, и Курвенският мол наистина съществува в подземния търговски център на казино „Лишбоа“.

Моята „картина“ на Хонконг също е вярна. За основа на описанието на централата на триадата Дуанджъ съм използвал реално съществуващия комплекс „Чункин“.

Аралско море. Това може би е най-страшната екологична катастрофа, предизвикана от човек. В началото на 60-те години на ХХ век Съветският съюз отклонява две реки и това води до пресъхването на някогашното величествено море, превръща го в днешните мъртви солени низини на пустинята Аралкум, в която наистина бушуват *черни виелици* и средната продължителност на живота е спаднала от 65 на 51 години. А, да, и целият район е осеян с гробища от ръждясащи кораби.

Северна Корея. За съжаление всичко описано в романа е истина. В тази страна, управлявана от династия деспоти, които се смятат за полубожествени, изобилстват случаите на упадъчни крайности, съчетани с невъобразима мизерия — например построяването на мавзолей за един милиард долара по време на страшен глад. Севернокорейските затвори все още са едни от най-жестоките в света — в тях затворниците се борят за правото да погребат мъртвите, за да получат допълнително храна, средната продължителност на живота е най-много пет години и изтезанията са неотменна част от ежедневието. Положението в градовете като Пхенянг не е много по-розово. Населението живее в постоянен страх да не каже или направи нещо не както трябва и е подложено на строг режим на електричество и храна.

Монголия. Улан Батор е най-студената столица на света. Там наистина има топлопроводни тунели, обитавани от все повече бездомници, много от които деца, жертви на мизерия и алкохолизъм или просто изоставени от родителите си. Но това е и град със светло бъдеще, с една от най-бързо развиващите се икономики на планетата. Страната притежава огромни природни богатства и девствена красота. А, да, и голяма част от населението смята Чингис хан за полубог. В резултат Улан Батор е осеян с грамадни негови статуи, сред които двеста и петдесет тонен паметник от лъскава стомана на великия хан, яхнал кон. Но пък това сигурно си е задължително, когато всеки десети мъж е негов потомък.

Езерото Байкал. Първо, да, нерпите са единствените сладководни тюлени на света и обитават само Байкал, но това е една от многобройните уникални особености на най-древното и най-дълбоко езеро на Земята. Учените дори са създали специален термин, „байкалология“ — проучване на необикновената биосфера на езерото. Що се отнася до някои подробности от романа, повърхността на Байкал наистина замръзва и един от основните начини да се стигне до остров Олхон през зимата е с автобус по ледено трасе. На самия

остров действително съществува нос Бурхан, едно от най-свещените места в Азия. Олхон наистина е свързан с Чингис хан — там е родена майка му и мнозина предполагат, че неговият гроб също е на острова.

Естественонаучните детайли в романа обикновено се основават на доказани факти или общоприети теории, с някои хипотези и екстраполации (но не толкова, колкото може би предполагате). Добре дошли в чудатия свят на тъмната енергия, квантовата физика и свръхестествените страхотии.

Комети. За основа на кометата ИКОН използвах реално ледено тяло (наречено ИСОН), което ще премине край Земята през ноември 2013 г., да се надяваме без злополуки и смърт. Подобно на кометата в този роман, очаква се ИСОН да е една от най-ярките в историята и да се вижда дори денем.

Що се отнася до проучването на кометите, проектът ОГ се основава на спътника ICE, изстрелян от НАСА през 1986 г. и преминал през опашката на Халеевата комета. Във връзка с предизвикваните от кометите проблеми, през 1994 г. една комета наистина се блъсна в Юпитер, а друга ще удари Марс през 2014 г.

В миналото кометите често са смятани за предвестници на гибел и се твърди, че появата им предсказала епидемията от бубонна чума в Европа, битката при Хейстингс, дори смъртта на Марк Твен. Според мнозина преминаването на Халеевата комета през 1222 г. е основната причина за решението на Чингис хан да се отправи на запад и да завладее голяма част от познатия свят.

Астероиди. Взривът на Челябинския метеорит над Русия през февруари 2013 г. може да се гледа в много новинарски уебсайтове. Това е отличен пример за непредвидимостта на телата в околоземна орбита (ТОО). До момента НАСА е регистрирала над десет хиляди ТОО, но този брой е нищожна част от съществуващите, включително избухналото над Русия тяло. Този астероид е притежавал кинетична енергия колкото трийсетина атомни бомби, но е експлодирал в горните слоеве на атмосферата и е изгубил по-голямата част от нея преди

късовете му да паднат на Земята. В резултат на ударната вълна все пак са разбити много прозорци, ранени са над 1500 души.

Представеният в романа астероид Апофис (означен като 99942) съществува в действителност и има реална опасност да се удари в Земята, но най-рано през 2019 г. Както видяхме от примера с Русия обаче, в космоса дебнат още много неизвестни планетоубийци.

Окото Господне. То съществува. Или по-точно *те* съществуват. Учените са създали четири идеални сфери от стопен кварц, толкова съвършени, че нямат дефекти, по-големи от четирийсет атома. Това са жироскопните сърца на спътника Гравити Проуб Б на НАСА и те ще изследват кривата на пространство-времето около Земята. Да се надяваме, че няма да се занимават с кометата ИСОН, защото, както видяхме, тази идея не е много добра.

Тъмна енергия. Бих могъл да посветя много страници на предположенията за енергията, която образува 70% от вселената — и все пак никой не знае точно какво представлява тя. В тази област няма никакви сигурни факти. Едно от най-чудесните описания, които са ми попадали, е включено в романа като теорията на д-р Шоу: „Тъмната енергия е резултат от взаимна аниhilация на виртуални частици в квантовата пяна“. Но има и много други теории.

Докато се готвех за книгата, успях да посетя Националната ускорителна лаборатория „Ферми“ (Фермилаб) край Чикаго, където имах щастието да наблюдавам работата на специалистите по новия фотоапарат за тъмна енергия, 570-мегапикселова система, проектирана там и инсталирана в една планинска обсерватория в Чили. В романа д-р Шоу използва в проучванията си информация, придобита с негова помощ. Този фотоапарат е толкова мощен, че „вижда“ на три четвърти от разстоянието назад до Големия взрив. Надявам се да го включат в следващото поколение айфони.

Квантово сдвояване. Това е реално явление, при което частиците си взаимодействат и после се разделят, носейки едни и същи

квантови характеристики — промяната в едната води до моментална промяна в другата. Първоначално се смята, че феноменът се ограничава до елементарните частици, но днес е доказано, че той се наблюдава и при по-големи обекти, например два диаманта, видими с просто око, създадени от учените през 2011 г.

Холограми и мегавселена. Пак благодарение на Фермилаб научих, че цялата вселена може да е холограма, триизмерно построение, изградено на основата на уравнения, написани от вътрешната страна на обвивката на вселената. За да го докажат, в момента изследователите в лабораторията разработват холометър, най-чувствителния лазерен интерферометър на света. Аз лично намирам това за извънредно смущаващо (или поне е смутено уравнението, което дефинира моята холограма).

Освен това има цял куп теории за многобройните вселени и различни предположения за тяхното функциониране, взаимодействие и отношение помежду им. Повечето физици теоретици обаче са единомисленици, че *те съществуват*.

А какво ще кажете за това?...

Магнитни пръсти. Първо, и аз искам такива... И второ, те са реалност и са точно толкова странни, колкото ги описвам. Хиляди хора в света на биохакерството са имплантирали редкоземни магнити до нервните окончания на пръстите си, което им дава възможност да усещат електрическите полета по изумителен начин. Онези, с които разговарях, твърдят, че полетата имали плътност, форма, ритъм и дори цвят. Това позволява съвсем нов начин за преживяване на света. И щом свикнеш с него, очевидно е трудно да се върнеш към стария. Мнозина твърдят, че се чувствали *слепи* без тях. Това определено е цял нов свят.

И накрая, на тези страници аз предлагам и една своя теория. Ако човешкото съзнание наистина е квантов ефект и може да се вдвоява в много вселени, кои сме ние да твърдим, че когато умираме (да речем, *блъснати от автобус*), съзнанието ни не оцелява и не се прехвърля в

онзи времеви поток или вселена, където сме се огледали в двете посоки и рейсът не ни е блъснал? Животът е пълен със случайности и съдбата ни често се решава от подхвърлянето на монета, затова е утешително да знаем, че е възможно за нас да са отворени и други пътища.

Така че, до следващия път, приятно пътуване — независимо по кой път поемете.

Издание:

Джеймс Ролинс. Окото Господне

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2013

Художествено оформление на корица: Megachrom 2013

Превод: Крум Бъчваров, 2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978–954–655–432–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.